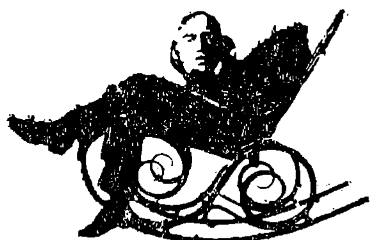
mağrurlar

2.Cilt

lawrence sanders

115

115

the first deadly sin
mağrurlar
roman
lawrence sanders
türkçesi: ömer butur
ikinci cilt

e yayınları genel dizi : 115

ANKARA CADDESİ 13
TELEFON: 26 81 42
NARLIBAHCE SOKAK 19/3
TELEFON: 27 87 20
İSTANBUL

LAWRENCE SANDERS

Lawrence Sanders, yazı hayatına gazeteci olarak atıldı. Daha çok da ünlü dergilere yazdığı yazılarla tanındı. Yıllar önce yayınlanan **«The Anderson Tapes-Anderson Bandları»** adlı romanıyla Birleşik Amerika'da büyük bir ün kazandı. Bundan sonra da, kendini bütünlük yazarlığa verdi. **Lawrence Sanders'**in daha sonra, **«The Pleasures of Helen-Helen'in zevkleri»** ve **Love Songs-Aşk Şarkıları»** adlı iki eseri daha yayınlandı. Ama 1973-74 yayın yılının büyük ilgi uyandıran kitaplarından **«The First Deadly Sin-MAĞRURLAR»,** yazarın başeseri sayılıyor. Yayınlandığı gün büyük ilgiyle karşılanan, şu sıralarda, cep kitabı olarak bir milyon basılan **«Mağrurlar», Sanders'**i bütün dünyaya tanıtan eseri oldu.

Uzun yıllardan beri New York'ta yaşayan **Lawrence Sanders,** yeni romanında çok güzel canlandırdığı bu şehri ve insanlarını yakından tanımaktadır.

MAĞRURLAR

115

MAĞRURLAR the first deadly sin ● lawrence sanders'in romanı ● yayın hakları: lawrence sanders 1973 / kesim ajans / e yayınları 1974 ● kapak: hans belmer / k. kaldı ● dizgi-baskı: toker matbaası, dizgi düzeni: 10/12 batone no. A-313 linotype ● kapak filmi: ebru grafik ● kapak baskısı: arofis basımevi ● cilt: baba ciltevi ● *e yayınları ankara caddesi 13* telefon *26 81 42 narlıbahçe sokak 19 kat 3-4* telefon *27 87 20* istek ve yazışmalar için kısa adres *e yayınları posta kutusu 12 istanbul* ● birinci baskı: temmuz 1974 ●

türkçesi: ömer butur

LAWRENCE SANDERS

MAĞRURLAR

ROMAN

E YAYINLARI

GENEL DİZİ

ALTINCI BÖLÜM

1

ISTIRAP ÇEKMESİNİ HİÇ istemedim, dedi, içtenlikle ve Bernard Gilbert'in kimliğini göstererek, «Sahiden istemedim.»

«Istırap çekmedi, sevgilim,» diye adamın yanağına hafifçe vurarak mırıldandı kadın. «Aklı başında değildi ki, komadaydı.»

«Ama ben onun mutlu olmasını istedim!» diye bağırdı Daniel Blank.

«Elbette,» dedi yatıştırıcı bir sesle kadın, «anlıyorum ben.»

Celia'nın kucağına koşmak için, Gilbert'in ölümünü beklemişti. Tıpkı Lombard'ın ölümünden sonra koştuğu gibi. Ama bu seferki, başkaydı. Bir boğulma, bir geri çekilme duygusuna kapılmıştı. Artık kadına, öğütlerine ve okuduklarına hiç bir ihtiyacı kalmadığını sanıyordu. Becerdiği işin tadına, yalnız kalıp da varmak istiyordu. Kadın anladığını söylemişti, ama elbette hiç bir şey anladığı yoktu. Nasıl anlayabilirdi ki?

Sefil, her tarafı toz içindeki odada, çırılçıplaktılar, ıssız ev çevrelerinde dönüyor gibiydi. Adam, kadının karşısında iktidarsız kalabileceğini düşündü, ama

emin değildi, ayrıca aldırdığı da yoktu. Hiç önemi yoktu bunun.

«Hata, adama önden yanaşmak oldu,» dedi düşünceli bir tavırla. «Kimbilir, belki kafatası o kısımda daha kuvvetli ya da beyin o kadar hassas değil, ama adam sırtüstü düştü ve dört gün de yaşadı. Bir daha yapmayacağım böyle bir şey. Kimsenin ıstırap çekmesini istemiyorum.»

«Ama gözlerini gördün, değil mi?» diye yumuşak bir sesle sordu kadın.

«Oh, evet.»

«Ne gördün peki?»

«Şaşkınlık. Şok. Teslimiyet. Akıl erdirme. Ve derken, en son anda, bambaşka bir şey...»

«Ne?»

«Bilemiyorum. Emin değilim. Galiba, boyun eğişti. Ve bir çeşit, bilen kişiye özgü sakinlik. O kadar zor ki anlatması.»

«Oh», dedi kadın. «Oh, evet! Son. Hepimiz aynı şeyin peşinde değil miyiz yani? En son kelime. Tamamlama. Katoliklik veya Zen dini, Komünizm veya Anlamsızlık. Ne istersen. Ama Dan, buna muhtaç olduğumuz doğru değil mi? Hepimiz muhtacız buna ve kavuşmak için ya kendimizi alçaltacağız, ya da başkalarını köle edeceğiz. Ama acaba bu, hepimiz için bir mi, yoksa her birimiz için bir mi? Asıl sorun bu değil mi? Bence herkes için bir, salt bir var. Ama bence yollar ayrılıyor. Herkes kendi yolunu bulmak zorunda. Sana önceden ne kadar güzel bir vücudun olduğunu hiç söylemiş miydim, sevgilim?»

Kadın bir yandan konuşuyor, bir yandan da adama yumuşakça dokunuyor, ağır ağır erkekliğini uyandırıyordu.

«Şuranı biraz traş ettin mi? Bir de şurasını?»

Kadının okşamaları karşısında iyice mayışan adam, «Ne?» diye sordu. «Bilmem hatırlamıyorum. Etmiş olabilirim.»

«Şuraların ipek gibi. Yağlanmış ipek gibi. Kalça ve kaburga kemiklerinin cildini sıkıştırmasına, göğüsten bele kadar uzanan o derin eğriye, kalçalarının ateşine bayılıyorum. Sen öylesine kuvvetli ve sert, öylesine yumuşak ve teslim olmaya hazırsın ki. Bak, ne kadar uzun kolların var, bak ne kadar geniş omuzların. Memelerinin tepeleri de konca gibi. Hele o yumuşak, tatlı kabaların. Nasıl seviyorum tenini. Oh!»

Kadın, adamı okşamaya devam ederek mırıldandı ve adam, sanki istemeyerek karşılık verdi buna, ona doğru kıpırdandı. Sonra sırtüstü uzandı, kadını tutup üzerine doğru çekti, bacaklarını açtı, dizlerini kaldırdı.

«Sen de benim içime girebilseydin, ne kadar hoş olurdu,» diye mırıldandı ve ne demek istediğini anlayan kadın, adamın istediği hareketleri yapmaya başladı. «Senin de bir erkeklik uzvun olsaydı... Hattâ daha da âlâsı, ikimizin de birer erkeklik, birer de dişilik organımız olsaydı. Tanrı'nın yarattığı modelde ne büyük bir gelişme! Böylece ikimiz de, sırayla, birbirimizin içine girebilirdik. Harika bir şey olmaz mıydı sanki?»

«Oh, evet,» dedi kadın nefes nefese. «Harika bir şey olurdu.»

Adam, kadının ağırlığını üzerinde tuttu, «Sevgilim,» «Balım,» diye seslendi ve «Oh, biricik aşkım, ne kadar güzel kokuyorsun,» dedi. Ve adam birden hayatının dokusunun, tıpkı çok yıkanmaktan aşınan keten bir mendil gibi, lime lime bölündüğünü zannetti. Kokuşarak değil, ama ayrı ayrı parçalara ayrılarak; hepsinin arasından da bir ışık geliyor gibiydi.

Kadının kıvrılıp bükülmeleriyle kıllı koltuk altlarında birikip toplanan ter tanecikleri, adamın omuzla-

rına damlıyordu; adam bu teri yalamak için başını çevirdi, tuzlu hayatın tadına vardı.

«Benim için birini öldürür müsün?» diye soludu kadın.

Adam kadını daha da sıkıca çekti üzerine, kalçalarını iyice kaldırdı, ayakbilekleriyle ince sırtına dolandı.

«Elbette hayır,» dedi kadına. «Her şeyi berbat eder bu.»

2

ADAM, BU ISSIZ, sevgiden yoksun, beyaz taşlı evde büyümüştü. Evin tek çocuğu olarak, yüzünü dönecek bir güneşi olmayınca, içine kapanmış, hayalci, hattâ ağzı sıkı biri olup çıkmıştı. Düşündüğü, hissettiği her şey, hemen hep kendisiyle ilgiliydi, istekleri, korkuları, nefretleri, umutları, umutsuzlukları. Bir yeni yetişkin için garip olmakla birlikte, bencilliğinin bilincine varmıştı ve herkesin böyle olup olmadığını düşünürdü. Böyle şey olmaz gibi geliyordu ona; yaşıtları neşeli ve dışarda oyalanan çocuklardı; çabuk, kolay dost ediniyorlar, kızlara asılıp gülüyorlardı. Ama yine de...

«Bazan bende iki ayrı kişilik var gibi geliyordu: Biri, anneme-babama ve dış dünyaya gösterdiğim kişiliğim, biri de **kendimdi,** kendi yörüngemde dönüp duruyordu. Benden dışardaki ben, düzenli, tertipli, iyi bir öğrenci olan, kaya örnekleri toplayıp, bunları bölümleri olan tepsilerde sıralayan bir çocuktu. Her örneğin üzerinde okunur şekilde hep aynı şey yazılıydı: 'Blank, Daniel: iyi çocuk.'

Ama daha çocukluğumun başından beri —hattâ bebekliğimden beri— hemen her gece uykumda düş görürdüm. Bir özelliği olmayan amansız, kopuk düşler. Garip şeyler, beklenmedik olaylar, karmakarışık insanlar, giysiler, çılgın suratlar, annem-babam ve okuldaki çocuklar, tarihî kişiler ve edebiyatçılar, hepsi de aynı tezgahta.

Derken —oh, belki sekiz yaşımdayken, belki de daha sonra— gündüzleri de, geceleri gördüğüm düşler kadar huzursuz, garip hayallere dalmaya başladım. Böyle gündüzleri hayale dalmak, dış hayatımı hiç bir şekilde etkilemiyor, dünyaya sunduğum görüntüyü değiştirmiyordu. Ev ödevlerimi en iyi şekilde yapabiliyor, sınıfta sorulara cevap veriyor, topladığım taşları etiketliyor, görev yapar gibi annemin babamın soğuk yanaklarını öpebiliyordum yine... ama aynı anda milyonlarca kilometre uzaklarda olabiliyordum. Hayır, uzakta değil, içimde, hayal kurarak.

Zamanla, nerdeyse ben farkına bile varmadan, gündüzleri kurduğum hayaller yavaş yavaş geceleri gördüğüm düşlerle bir olmaya başladı. Bunun nasıl geliştiğini ve ne zaman olduğunu doğrusu kesinlikle bilemiyorum. Ama gündüz hayallerim, geceleri gördüğüm düşlerin uzantısı oldu, en sonunda gündüz ve gece süre gelen, belki bir hafta devam eden bir 'komplo' hayal etmeye başladım. Yeni bir 'komplo' uğruna terslendiğim zamanlar da, hemen eskisine sarılabiliyor, birkaç gün yalnız bunu hatırlayarak, ya da garip ayrıntılarla süsleyerek idare ediyordum.

Örneğin, aslında annemle babamın çocukları olmadığımı, birtakım gönül nedenleriyle onların yanına verilmiş bir yabancı çocuk olduğumu hayal edebiliyordum. Belki de asıl babam pek ünlü bir devlet adamıydı, annem de aşkı uğruna günah işlemiş çok güzel bir

kadındı. Çeşitli nedenlerden dolayı bunu bana açıklayamıyorlardı ve beni bu budala, anlamsız suratlı, çocuksuz Indianalı ailenin yanına vermişlerdi. Ama bir gün gelecek...

Çocukluğumun başlarında farkına vardığım bir şey daha oldu ve belki bu da bencilliğimi aydınlatmaya yarayabilir. Aynı yaştaki çocukların çoğu gibi, ben de —o sırada on iki yaşlarındaydım— bazı çirkin şeyler yapıyor, hattâ ufak çapta suçlar işliyordum: Ahlaksızca kırıp-dökücülük, anlamsız şiddet eylemleri, 'genç içkisi' demlenmek, vb. Öyle sanıyorum ki, aynı yaştaki çocuklarla aramdaki fark, yakalanıp cezalandırıldığım zaman bile, kendimi suçlu hissetmemememdi.

Bir insanın iki hayat yaşaması çok mu garip? Hayır, ben pek çok kimsenin böyle yaptığına inanıyorum. Elbette, çoğu kendilerinden beklenen rolü oynuyorlar: Evleniyorlar, çalışıyorlar, çocuk sahibi oluyorlar, bir yuva kuruyorlar, oy veriyorlar, temiz olmaya ve ellerinden geldiği kadar kanunlara uymaya çalışıyorlar. Ama herkesin —kadın, erkek, çocuk— başkalarına pek az sözünü ettiği ve dışa yansıttığı bir de gizli yaşantısı var. Bu gizli yaşantı, hepimiz için, dehşetengiz tuhaflıklar, çok garip istekler ve insanı boğan şehvet düşkünlükleriyle dolu. Böyle öğretilmediği takdirde, kendimizden utanç duymuyoruz.

Adamın birinin yazdığı —çok ünlü bir yazardı— bazı sözleri okuduğumu hatırlıyorum: Eğer bir saat sonra dünyanın sonunun geleceği kesinlikle açıklansa, telefon kulübelerinin önünde, karşısındakilere kendisini ne kadar çok sevdiğini söylemek için sıraya giren insanların uzun kuyruklar meydana getireceğini söylüyordu. Ben buna inanmıyorum. Bence çoğumuz son saatimizi yanıp yakılarak geçirirdik: 'Ne diye **dilediğim** şeyi yapmadım?' diye.

Hepimizin gizli bir ada olduğumuzu bildiğim içindir ki ('Hiç bir insan ada değil midir? Ne yalanl'), en derin, en güçlü sevgi bile, bireyler arasındaki ayrılığa köprü olamaz. Hissettiğimiz ve hayalini kurduğumuz, başkalarına sözünü edemediğimiz şeylerin çoğu, toplumun söylediği gibi hissetmemiz ve hayal etmemize göre yargılanırsa, utanç verici şeylerdir. Ama insan denen yaratıklar bunu becerebiliyorlarsa, niçin utansınlar? Tabiatımızın emrettiğini yapmak daha doğru olur Bu bizi cennete veya cehenneme götürebilir —'cennet' ya da 'cehennem' de ne demek oluyor?— ama en büyük günah, inkar etmektir. İnsanlık dışı bir şeydir **bu**

Şu kolejdeki kızı becerdiğimde, daha sonra karımla yatarken ve ondan sonra becerdiğim öteki kadınlardan daima zevk aldım ve hoşuma gitti elbette bu iş. Horuldamalarını, öksürüklerini, osuruk seslerini, geğirmelerini, ağız kokularını, kanı ve... daha başkalarını görmezlikten gelerek, yeteri kadar tatmin olmak. Ama bir dakika sonra aklım ya yarı değerli taş koleksiyonuma, ya da AMROK II'nin programlanmasına çevriliyordu yine. Kendi kendini tatminden de en az bunun kadar zevk almıştım ve en sonunda sözde 'normal cinsel ilişki' denen şeyin, aslında **ikili** bir kendi kendini tatmin usulü olduğunu düşünmeye başladım. Bütün aşk ve heyecan homurtuları ve itirazları, aslında 'zevahiri kutarmak'tır; gizli tepkiler ise, aşk ortağınızdan saklanır. Bir gün bir kadını becermiştim ve kadının üzerindeyken, hep bir başkasını düşündümdü: O sıralar üyesi olduğum sağlık kulübünde gördüğüm birini. Allah bilir, **kadın** da kimbilir ne düşünüyordu. Ada gibi hayatlar.

Celia Montfort, şimdiye kadar tanıştığım kadınların en zekisiydi. Laf aramızda, benden de zekiydi, yalnız benim kadar duygulu ve anlayışlı olmadığını sa-

nıyorum. Ama çok karmaşık bir kadındı ve daha önce karmaşık bir kadına hiç raslamamıştım. Belki raslamıştım da, karmaşıklığına dayanamamıştım. Ama Celia olayında, bu karmaşıklık beni çekti, büyüledi, şaşkına döndürdü bir süre.

Benden ne istediği konusunda pek emin olamıyordum, elbette eğer bir şey istiyorsa. Okuduklarından, zeka oyunlarından zevk alıyordum, ama bir türlü kimin nesi olduğunu söktüremiyordum. Bir gün kendisini yemeğe davet ettiğimde, 'Senden istediğim bir şey var,' dedi bana.

'Evet, nedir o?' diye sordum.

Bir sessizlik oldu.

'Bu gece isteyeceğim,' dedi en sonunda. 'Yemekte.'

Böylece yemekte kendisine, 'Söyle bakalım, neydi benden istediğin?' diye yine sordum.

Yüzüme baktı ve, 'Galiba bir mektup yazıp da söylesem, daha iyi olacak,' dedi. 'Bir mektup yazıp, bu şekilde isteyeceğim.'

'Peki, öyle olsun,' dedim ben de. Üstelemek istemedim pek.

Ama elbette, bir şey istemek için bana bir tek mektup bile yazmadı. Böyle bir kadındı işte. Bir bakıma insanı çıldırtırdı, anlamaya başlayıncaya kadar her şeyi, böyle devam etti bu...

Benim kadar derin ve hamal gibi çalışkan, benim gibi anî meraklara, çılgınca tutkulara, birbirini tutmayan özleyişlere, çılgınca düşlere yatkın biri olduğunu anlayıncaya kadar... Sanıyorum, mantık dışı bir şey diyeceksiniz. Eğer kendime yalan söylemeseydim —insanın kendisine yalan söylememesi de son derece güçtür— ona karşı beslediğim düşmanlığın bir bölümünün —bu arada ona düşmanlık beslemeye başladı-

ğımı da kabul ediyorum, çünkü **biliyordu**— evet, bu düşmanlığın benim erkek, onun da kadın olmasından ileri geldiğini kabul etmem gerekirdi. Ben kadınların bağımsızlık hareketlerinden yana olan biri değilim pek, ama erkeklerin, tanınması ve çözümlenmesi çok güç bir şartlandırmanın kurbanı olduklarını kabul ediyorum.

Ama kendime yalan söylemeye paydos dediğim anda, onun da kendine özgü bir gizli yaşantısı olduğu, benden üstün bir zekaya sahip bulunduğu ve zevk aldığında, benden daha şiddetli bir cinsel tatmine vardığı için karşısında bozulduğumu kabul edebilirim.

Bunu anlayabilir ve kendi kendime itiraf da edebilirim: Sadece bir vücut değil, bir birey olarak var olan ve kendisiyle samimi olduğum ilk kadındı o. Bostonlu Yahudi kızı, bir vücuttu. Karım da sadece bir vücut olmuştu. Ama şimdi öyle bir kişi tanıyorum ki —hoşunuza giderse, siz 'ruh' deyin— en az benim kadar anlaşılmaz bir yaratık. Benim için onu anlamaya kalkışmak ne kadar mantığa aykırıysa, onun da beni anlamasını beklemek, o derece mantık dışıydı.

Madde: Bir erkekle bir kadının, cinsel yönden ne ölçüde içli-dışlı olabilirlerse, o ölçüde oldukları terden ıslanmış bir yataktan çıktık. Onun tadına dilimle vardım. Sonra giyindik, ciddi tavırlar takınıp, yemeğe gitmek için yola koyulduk. Duran otomobilden inmesine yardımcı olmak için uzanıp kolunu tutuyorum, birden nefretle yüzüme bakıyor ve ıslık gibi bir sesle, 'Nasıl dokunursun bana?' diyor.

Madde: Bütün gece bana karşı müşfik, sempatik, ama hep içine kapanık ve dalgın görünmüştü. Evine dönüyoruz ve ancak tuvalete gitmek zorunda olduğum için eve girmeme izin veriyor. O gece sevişmeyeceğimizi biliyorum. Benim için hava hoş. Bu onun isteğine

kalmış bir şey; ben de çılgın bir ırz düşmanı değilim elbette. Ama banyodan çıkınca, odaya dönüyorum. Maroken koltuğa oturmuş, Valenter de boynunu ve çıplak omuzlarını okşayan hareketlerle ovuyor. Tony bir köşeye büzülmüş, merakla onları seyrediyor. Ben ne yapacağım bunları?

Madde: Sık sık ve hiç bir haber bırakmadan, bazan bir saatliğine, bazan günlerce, bir seferinde de bir haftalığına kayboluyor ortadan. Hiç bir açıklamada bulunmadan, özür bile dilemeden dönüyor, genellikle de bitkin ve çürükler içinde. Hattâ bazan yaralandığı, sargılar içinde döndüğü bile oluyor. Kendisine hiç bir şey sormuyorum. Kendisi de bir şey anlatmıyor. Aramızda sözünü etmediğimiz bir anlaşma var. Ben merak etmeyeceğim, o da bir şey sormayacak. Cinayetler hariç. **Ona** bir türlü doyamıyor.

Madde: İthal malı bir İngiliz kırbacı satın alıyor, ama ben reddediyorum. Ne olursa olsun.

Aslında bu kadının dur-dinlen bildiği yok.

Madde: Bir taksi şoförünü, bizi, gideceğimiz yerin bir blok ötesine bıraktığı için, utanç verici bir biçimde haşlıyor ve yüksek sesle bana, adama bahşiş vermememi söylüyor. Üç saat sonra da, üstü-başı sidik kokan, leş gibi, sarhoş bir dilenciye sadaka vermem için inatla direniyor. Ya...

Olup bitenlerin şöyle olduğunu sanıyorum: Belli bir düzeyde, tatmin edici bir işbirliği bulmak amacıyla başladık bu işe. Sonra, ya doyduk, ya da sıkıldık, aramızdaki hızlı cinsel ilişki duruldu, bu sefer cinselliğin ruhsal yönlerini keşfe çıktık. Onun bu alanda çok kuvvetli olduğuna inandım. Bundan da sonra —bunun pek tatmin edici olmadığını anlayınca— daha derine inmeye karar verdik. Birbirimizin içine daha çok girip kaynaştık, buna rağmen yine de tamamen yabancı kal-

dık birbirimize. Ona anlatmayı denedim: En son ilişkiyi gerçekleştirmek için, içine girmelisin. Öyle değil midir yani?

Onu bir daha görmemeliyim. Onun **insancıllığı**'na ayak uyduramadığımdan, bu işi halletmeliydim. Son anda, artık ilişkimizin bittiğinden emin olacağım sırada, telefon edip, bana bir şeyler söylüyordu. Oh! Bunun üzerine yine birlikte ya öğle ya da akşam yemeğine gidiyor, masa örtüsünün altından, birleştirdiğimiz peçetelerimizin içinden, gözlerimin içine baka baka elliyordu beni. Ve her şey yeniden başlıyordu.

Ona bir tek şeyi borçluyum: Cinayetleri. Görüyorsunuz ki, bunu açıkça kabul edebiliyorum. Cinayetler. Daniel, seni seviyorum! Yaptığım şeyi biliyorum ve yine de yaparım ve hiç bir suçluluk hissi duymuyorum. Bunları yapan bir başkası değil. Benim yapan, Daniel Blank, inkar da etmiyorum. Özür dilemiyorum, pişman da değilim. Bulanık bir aynanın karşısında çırılçıplak durup kendime dokunduğum zaman duyduğum pişmanlıktan daha fazla değil. Sırrını inkar etmek, ıssız ada gibi bir hayat ve istediklerini yapamadan ölmek, bu daha da beter.

Hepsinden de çok, benliğimin daha da derinliklerine inmek istiyorum, dilim dilim soyarak katları, insandan bir soğan gibi. Bütün yetkilerim yerli yerinde. Pek çok kimsenin bana kirli ve dengesiz bir yaratık gözüyle bakacaklarını biliyorum. Ama ne önemi var bunun? Ben böyle düşünmüyorum. Bence önemli olan, insanın dilediğini yapabilmesidir. Bunu başardığınız anda, bir çeşit bütünlemeye erişmiş sayılırsınız, benliğinizdeki iki kişilik birleşir, bir olur, bu bir olan kaynar, bir Evren'in parçası, eki haline gelir. Bu ne olabilir, bilemiyorum henüz. Ama şimdiden dış hatlarını, şanını farketmeye başlıyorum. Öyle sanıyorum

ki yolumda devam edersem, en sonunda öğrenebileceğim bunu da.

Bütün bu iç gözlemler, ölümsüz gerçeği aramak yolundaki bütün bu çabalar, belki sizi güldürebilir —var mı sizin de cesaretiniz bunu denemeye?— ama asıl garip olan, insanı asıl şaşırtan şey, dış dünyaya sunduğum dış görüntümü saklayabilmiş olmamdır. Bunu da şuna bağlıyorum: Her sabah uyanıyorum, banyo yapıp, özentisiz bir zerafetle giyiniyorum, iş yerine kadar taksiyle gidiyorum, orada, işimi etkili ve yararlı bir biçimde yaptığıma inanıyorum. Elbette, düpedüz bir bilmece bu, ama iyi beceriyorum. Son derece dürüst bir biçimde, belki önceden yapmadığım kadar dürüst... Bu hareketlerden geçip, bu girdaptan yürüyüp çıkabilecek miyim? Belki hayal ediyorum, ama bizim X-I elektronik beyin ekibinde çocukların bana bazan soran bakışlarla baktıklarını sanıyorum.

Bir gün sekreterim bayan Cleek, işe pantolonla gelmişti —Javis-Bircham'da buna izin veriliyor— ve ben de kadını, pantolonun kendisine çok yakıştığını söyleyerek kutladım. Aslında pantolon kendisine tıpatıp oturmuştu. Aynı gün, akşama doğru, yanı başımda durmuş, imzalamam gereken mektupları beklerken, birden uzandım ve pantalonunun kumaşı altında çok belirli duran cinsiyet organının dudaklarına hafifçe bir dokunuverdim. Ama ne çimdikledim, ne de okşadım. Sadece şöyle bir dokunuverdim. Küçük bir çığlık atarak geri kaçtı. Döndüm, mektupları imzalamaya başladım. İkimiz de bu olaydan bir daha söz etmedik.

Bir şey daha var, ama bundan bir şey çıkmayacağından, bilmem sözünü etmeye değer mi? AMROK II adlı elektronik beyine yaptığım, bir karabasanla, gündüz kurduğum hayallerin karışımı bir şeydi bu. Bilmem neden, sanıyorum şu ya da bu biçimde yok et-

mek istedim bu aracı. Ama nasıl, bilemiyorum. Serserice bir düşünce işte. Hattâ bunu düşünüp planlamadım bile. Ama düşünce geldi beynime girdi. Sanırım daha çok insanlık arıyordum, daha az değil. Olanca dehşetengiz sırrıyla, daha çok insan-**sızlık.**

Şimdi de bu adamları niçin öldürdüğümü ve niçin (Ah'lar! Hıçkırıklar! İniltiler!) yeniden öldüreceğimi sandığımı inceleyelim. Evet... Bu da insan-**sızlık** değil mi? Yaklaşabileceğiniz kadar yaklaşmak. Çünkü aşk —fizik aşktan (seks) veya romantik aşktan söz ediyorum— bir karşılık sayılamaz, değil mi? Aşk, pek yoksul, pek ucuz bir bedeldir ve hiç bir zaman tatmin edici sayılamaz. Çünkü fizik aşk veya romantik aşk, ne kadar iyi görünürse görünsün, ortakların her biri, ayrı ayrı gizli, ıssız ada gibi bir yaşantıya sahiptir.

Ama öldürdüğünüz zaman, aradaki boşluk ortadan kalkıyor, bölünme kayboluyor, kurbanınızla bir oluyorsunuz. Bana inanacağınızı sanmıyorum, ama böyle gerçek. Sizi temin ederim ki böyle. Öldürmek eylemi, bir sevmek eylemidir, doruğuna ermiş bir sevgi; boşalmak; cinsel hiç bir duygu olmadığı halde —hiç olmazsa benim durumumda— bir başka insanın içine giriyorsunuz, gerçekten giriyorsunuz ve bu şiddetli birleşmeyle —belki biraz acılı, ama sadece bir anlık— bütün insanlara, bütün hayvanlara, bütün bitkilere, bütün madenlere giriyorsunuz. Aslında her şeyle birleşip, bir oluyorsunuz: Yıldızlarla, gezegenlerle, Saman yoluyla, onun da ötesindeki büyük karanlıklarla, ve...

Oh, evet. En son sır nedir, benim de aradığım bu değil mi? Bunun kitaplarda, yataklarda, ya da konuşmalarda, kiliselerde, ya da birden patlayan esintilerde, veya bir tanrısal açıklamada olduğunu sanmıyo-

rum. Bunun üzerinde durup çalışmak gerekir ve işte o zaman, benim içimdedir, içerime girer.

Benim dediğim, benliğimin içine varmak, içime girmek, girebildiğim kadar girmek istiyorum. Bunun uzun ve acılı bir yol olduğunu biliyorum. Belki becermek olanağını bulamam bile. Ama inanmıyorum buna. Sanıyorum ki benliğimin çok derinine girebilmeliyim —**çok derinine** demek istiyorum— ve orada bulurum aradığımı.

Bazan bu bir çeşit kendi kendini tatmin değil mi diye düşünüyorum, tıpkı boy aynasının karşısında, bileklerimde ve belimde altın zincirler, çıplak vücudumla durup kendi bedenime baktığım ve kendimi okşadığım anlarda olduğu gibi. Mucize! Ama o zaman geri dönüyorum, hep geri dönüyorum, aradığımdan vaz geçip dönüyorum. Ve bunun ne Celia ile, ne Tony ile, ne Mortonlarla, ne de işimle ya da başka bir şeyle ilişkisi var, benden başka! Ben! İşte cevap burada saklı. Ve benden başka kim meydana çıkartabilir bunu? Ben de deniyorum hep, doğrusu pek o kadar zor, acılı ya da yorucu değil. Bir şey hariç, doğru olarak size şunu da söylemeliyim: Hayatımı yeniden yaşamak olanağı doğsaydı, çırılçıplak güneşe uzanıp kadınların vücutlarını yağlamalarını seyretmek isterdim. Öteden beri bütün istediğim budur.»

Artık burada durması gerekirdi; derin düşüncelerinin mantıklı sonu buydu. Ama durmayacaktı, duramazdı. Tony Montfort'u düşündü, ne yaptıklarını, neler yapabileceklerini aklına getirdi. Ama düş, çabucak gelip geçiyordu, bir sinek ya da sokan herhangi başka bir yaratık gibi sokup, uzaklaşıyordu. Valenter'i ve kolejdeyken toprak kokan, kadın iç çamaşırı satan mağazalara girip, kendisine beyaz bikini külotlar alan hocasını düşündü. Acaba kıçına daha iyi oturduğu için

mi? Bir keresinde Beşinci cadde otobüsünde bir adam kendisine bakıp gülümsemişti.

Hâlâ geceleri düş, gündüzleri hayaller görüyordu, ama imgeler daha kısalmaya başlamıştı. Evet, öyle, artık geceden gündüze atlamıyorlardı, «komplo»lar da kısalmıştı, hayaller sertçe çarpıp geçiyorlardı. Zihni o kadar yüklü, o derece uyanıktı ki, endişelenip bir doktora gitti, hafif teskin edici bir ilaç aldı. Haplar üzerinde, zayıf bir uyku ilacı etkisi yaratıyordu. Ama yine de aklı zıplayıp duruyordu.

Yeteri kadar benliğinin derinine inemiyordu. Kendi kendisine yalan söylüyordu; kabul ediyordu bunu; yakalanmıştı bir kere buna. Kendi kendine yalan söylememek zordu. Hep tetikte olmalıydı. Yalnız her gün ve her saat değil, her dakika. Her eylemi, her nedeni sorup-soruşturmalıydı. İncelemek. Girmek. Eğer keşfetmek istiyorsa... ama neyi?

Vazelinlediği eline aldığı şişkin erkeklik aletini rahatlattı, cennete dönük, dimdik orta parmağıyla kendi deliğini yokladı, boş ağzını beyaz tavana doğru açıp, mutluluğu bekledi. Kalbinin atışlarını hızlandıran bir sıcaklık sardı her yanını, ama beklediğini yine bulamadı.

Daha fazlası vardı. Fazlası olduğunu biliyordu. Bir kere denemişti ve yine bulmak için hazırlandı. Banyo yaptı, kurulandı, pudralandı, kokular süründü, giyindi, buluşmaya gitmek üzere hazırlandı. Hepimiz —bütün hepimiz— ıssız adaya benzeyen yaşantılarımızı doldurmalıyız. Oh, evet, diye düşündü, mecburuz buna. Buz baltasını alıp...

«Kan, sudan daha yoğundur,» dedi yüksek sesle, «er suyu da kandan.»

Bunun ne anlama geldiği ya da herhangi bir an-

lam taşıyıp taşımadığı konusunda fikri olmadığından, güldü.

3

BERNARD GİLBERT'İN ÖLÜMÜNDEN bir hafta kadar sonra, Daniel Blank yine av aramaya çıktı. Bu pek dağa tırmanmayı öğrenmeye benzemiyordu. Hareketlere komuta etmek, gücünüzü denemek zorundaydınız ve bir de elbette, sinirlerinizi denemek: Sınırına kadar sürecek, fakat sınırı aşmayacaktınız. Kitap okuyup şekillere bakarak yüzmeyi veya bisiklete binmeyi öğrenir gibi adam öldürmeyi öğrenemezdiniz ki.

Şimdiden bir sürü değerli teknik edinmişti. Buz baltasını pardesüsünün altına saklama işi, baltayı sol eliyle cep yarığından tutup taşıma, sonra yavaşça pardesünün açık önünden sağ eline geçiriverme... bütün bunlar hiç aksamadan, eli titremeden yürüyordu. Lombard o anda ölüvermişti, diye düşündü, ama Gilbert dört gün süründü. Buna dayanarak, kafatasına arkadan indirilen bir darbenin daha etkili olduğu sonucunu çıkardı. Bundan sonra önden saldırmamaya karar verdi.

Kurbanına yaklaşma usulünün temelinin sağlam olduğuna inanmıştı: Çabuk, kısa adımlar; gözünün içine bakarak gülümseme; rahat ve kapı komşusu olduğu havasını uyandırmak. Sonra ansızın bir dönüş ve darbe.

Elbette, birçok hata da işlemişti. Örneğin Frank Lombard'a saldırdığı zaman, her zamanki siyah, kösele altlı, deve derisi ayakkabılarını giymişti. Saldırı sırasında sağ ayağı, kösele, yerin betonu üzerinde kaydı-

ğından, sendeletmişti. Şansı varmış ki, bu büyük bir hata değildi, ama yine de dengesini kaybetmişti. Bu yüzden de Lombard düşerken buz baltası Blank'ın elinden kurtulmuştu.

Blank bu nedenle Gilbert'e saldırmadan önce bir çift krep tabanlı, hafif ayakkabılar satın almıştı. Aralık ayındaydılar, soğuk yağmurlar ve sulu kar eksik olmayacaktı. Dolayısıyla lastik tabanlı ayakkabılar insana çok daha güçlü bir çekim ve denge sağlıyordu.

Yine, Lombard'a saldırdığında, buz baltasının de ri kaplı sapı, terli avucunda oynamıştı. Bunu düşünüp, Gilbert'e saldırmadan önce, baltanın deri sapını ince bir zımpara kağıdıyla hafif hafif zımparalamıştı. Bu sefer işler daha yolunda gitmiş, ama yine de tam olarak memnun kalmamıştı. Bu sefer bir çift siyah süet eldiven almıştı. Kış başlangıcı için elbette son derece doğal bir alışverişti bu. Süet eldivenlerle zımparalanmış deri arasındaki yapışma, tam istediği türdendi.

Bunlar aslında küçük ayrıntılardı ve dağcılık yapmayanlar, önemsemeyerek omuz silkip, geçebilirlerdi. Oysa başarılı bir tırmanış için, böyle küçük ayrıntılar gerekirdi. Dünyanın bütün paraları sizde olsa, kullandığınız araçlar yanlışsa ya da tekniğiniz doğru değilse, öldünüz demektir.

Ayrıca gözönüne alınacak başka şeyler de vardı; insan sokağa çıkıp da, rasladığı ilk adamı öldürmez. Öncelikle yağmurlu ve sulusepkenli günler çıkardı. Kurbanının yanından geçtikten sonra hemen dönüp darbesini indirmek için, kuru bir kaldırım gerekiyordu. Bulutlu ve mehtapsız bir gece, en iyisiydi. Düğmesiz pardesüsünü savurmaması için de, rüzgarsız olmalıydı hava. Olay yerinde düşürmek ihtimaline karşı da, yanına mümkün olduğu kadar az şey alıyor, kimliğini belli edebilecek eşya taşımıyordu.

Haftada iki defa sağlık kulübüne gidiyor ve çalışıyor, evde de her gece egzersiz yapıyordu. Dolayısıyla kuvvet, kendisi için bir sorun değildi. Fizik formunun çok iyi olduğunu biliyordu. Kendisinin yarı yaşındaki delikanlılardan çok daha fazla ağırlık kaldırabilir, hızlı dönebilir, eğilebilirdi. Perhizine de göz-kulak oluyordu; tepkileri hâlâ çok hızlıydı. Formunu bu şekilde korumaya ve ilkbaharda yeniden Şeytan İğnesi'nin doruğuna tırmanmaya kararlıydı. Kimbilir, belki de daha teknik tırmanışlar için Bavyera Alplerine kadar uzanırdı. İyi bir eğlence olurdu bu.

Demek ki —tıpkı dağa tırmanır gibi— bunun da tutku yönü vardı ve üstelik dikkatli bir planlamayı, ayrıntıları —kullanılacak silah, ayakkabılar, eldivenler, gülümseme— gerektiriyordu: Tıpkı her büyük sanat dalının gerektirdiği gibi yani. Picasso da boyaları karıştırırdı, değil mi?

Gilbert'in ölümünden sonra çıktığı kurban arama yürüyüşünde de, aynı dikkatli ve düşünceli hazırlıkları yerine getirdi. Budala bir katil, işini bitirdikten sonra evine döner, ya da dışarda bir yemek yedikten sonra eve gelirdi. Sonra her akşam aynı saatte başlardı işe. Keşfe çıkar, aynı saatte de evine dönerdi. Er-geç evin kapıcısı ya da yöneticisi, bu alışkanlığı farkedebilirdi.

Bu nedenle Daniel Blank, geliş-gidiş saatlerini değiştirdi, düzenli bir program izlemekten titizlikle kaçındı. Kapıcılardan birinin, öteki geldiği zaman, saat sekiz buçuğa doğru nöbetten ayrıldığını da biliyordu. Blank gelip giderken, genellikle taksi çağırmak ya da paket taşımakla uğraşan kapıcı, bu gidiş gelişlerin hiç farkına varmıyordu bile. Her gece de sinsi sinsi dolaşmaya çıkmadı. İki gece üst üste çıktıysa, bir gece içerde kaldı. Sonra üç gece yine çıktı. Belirli bir düze-

ni yoktu hiç. En iyisi düzensizlikti bu işte: Her şeyi düşünüyordu.

Bu girişiminin garip bir yönü olduğunu, kendi kendine itiraf ediyordu, ama duygusal yönden öylesine çok şey ifade ediyordu ki bu. Özel olarak, ince çözümlemeler, dikkatli bir sınıflandırma, toplum içindeki hayatında soğukkanlılık ve sakinlik için bütün yeteneklerini seferber edebiliyordu. Böylece benliğinde iki kişi olduğunu kanıtladığını sanıyordu, ama bu sefer kendisine iyi hizmet ediyordu; sonuçlarının ne olacağını düşünmeden, hiç bir adım atmıyordu.

Örneğin yeni cinayetini işleyeceği zaman şapka giyeyim mi, giymiyeyim mi diye oldukça uzun boylu düşündü. Yılın bu döneminde, böyle havalarda, erkeklerin çoğu şapka giyiyordu.

Ama hareket halindeyken şapkası başından düşebilirdi. Farzedelim ki bir cinayet girişiminde bulundu ve başarılı olamadı —bu ihtimali de göz önüne almalıydı— ve kurtulan kurbanı, polise ifade verdi. Elbette kendisine saldıran adamın başında bir şapka olduğunu daha kolay hatırlayabilirdi.

«Şapka giyiyor muydu, efendim?»

«Evet, siyah bir şapkası vardı. Yumuşak bir şapka. Kenarı da, ön tarafından aşağıya doğru eğikti.»

Öyleyse Blank şapka giymese, daha iyi olacaktı.

«Şapka giymiş miydi, efendim?»

«Ne? Hım... Hatırlayamadım. Şapka mı? Bilemeyeceğim. Belki de giyiyordu, dikkat etmedim ki.»

Böylece Daniel Blank ava çıktığı zamanlarda şapka giymedi. İşte bu kadar da dikkatli davranıyordu.

Ama bütün serinkanlı tedbirleri, Bernard Gilbert' in ölümünden sonra çıktığı keşif yürüyüşleri sırasında neredeyse iyice çökecekti. Amaçsız gezintilerinin üçüncü gecesiydi ki, birden sokaklarda tek başlarına

dolaşan, çoğu uzun boylu ve güçlü-kuvvetli, karanlık köşelerden ya da bir sokaktan çıkıveren adamlara rasladı. Kaldırımlar muhtemel kurbanlarla doluydu demek!

Elbette, Blank, yanılmış da olabilirdi; Noel'e az kalmıştı ve herkes alış-veriş peşindeydi. Yine de.. Bunun üzerine bu, tek başlarına dolaşan adamları uzaklara, öteki sokaklara kadar izledi. Adamlar bir köşeyi döndüler, o da döndü. Bir başka köşeyi döndüler, o da döndü. Ama peşlerini dikkatle izlediği üç kişiden hiç biri, bir eve girmedi. Sadece ne fazla hızlı, ne de fazla yavaş denemeyecek biçimde yürüyor, bir sokaktan inip, ötekinden çıkıyorlardı.

Blank birden olduğu yerde mıhlanıp kaldı. Yarı gülüyordu, ama korkudan da midesi bulanmıştı. Tuzaktı bunlar! Polisler. Başka kim olabilirlerdi ki? Bunun üzerine düşünmek için derhal eve döndü.

Sorunu dikkatle inceledi: (1) Faaliyetine derhal son verebilirdi. (2) Faaliyetine bir başka semtte, hattâ başka şehirde devam edebilirdi. (3) Meydan okumaya hoş geldin der, kendi semtinde devam edebilirdi faaliyetine.

(1) numaralı ihtimali hemen reddetti. Bu kadar ileri gittikten, en son armağana erişmesi bu kadar yakın görünürken, durabilir miydi hiç? (2) numaralı ihtimal, daha ayrıntılı bir inceleme gerektiriyordu. Sakladığı silahını —buz baltasını— kimselere belli etmeden uzak bir semte kadar taksiyle, otobüsle, metroyla ya da kendi arabasıyla götürebilir miydi? Ya da (3) numaralı ihtimal, tehlikeyi göze alacak mıydı?

Yapacağı seçim üzerinde tam iki gün düşündü ve en sonunda bir çözüm yoluna varınca, kendi budalalığına bakıp, dizlerini dövdü, gülümsedi, başını salladı. Sanki böyle bir sorunu çözmeye yetermiş gibi, işe di-

key olarak, bir çizgi gibi, erkekçe bir tutumla bakıyordu!

Bu işe öylesine kaptırmıştı ki kendisini, o kadar kopmuştu ki AMROK II'den, aynı tuzağa bir kere daha düştüğü için, utanç duydu. Bu konuda önemli olan, içgüdülerine güvenmek, tutkularının peşinden gitmek, katı gerçekten ve kansız-cansız mantıktan tamamen kopmuş, uzaklaşmış gibi davranmaktı. Eğer en sonunda gerçeği öğrenecekse, yürekten, bağırdan kopup gelecekti bu.

Üstelik bir de riziko vardı; rizikonun, tehlikenin tatlı çekiciliği.

Burada kendisini şaşırtan bir ikiye bölme işlemi vardı: Cinayeti planlarken, soğuk ve sıradan mantıktan yararlanmak istiyordu. Ayakkabılar, eldivenler, silah, teknik... bütün bunlar mantıkla ve hiç şaşmadan seçiliyordu. Ama sıra uygulama **mantığına** gelip dayanınca, isteyerek aynı düşünce yönteminden sakınıyordu ve cevabı, «yürekte, bağırda» arıyordu.

En sonunda mantığın yöntem için yararlı olabileceğini, ama sonuçta işe yaramıyacağını kavradı. Yine yaratıcı sanatın deyimleriyle, sanatçı, sanatının tekniklerini düşünmüş ya da bunu başkalarından öğrenmişti ve sabrı sayesinde usta bir «zanaatkâr» olmuştu. Ama «zanaat»ın nerde bitip, sanatın nerde başladığı noktasına gelince, kendi duygularını, düşlerini, korkularını ve coşkularını bu işe koyduğu an gelip dayanır. Ustalığıyla neyi ifade etmek istediğini keşfetmek için, benliğine gireceği andır bu.

Aynı şey dağcılık için de söylenebilirdi. Bir adam son derece yetenekli ve bilgili bir dağcı olabilirdi. Ama adamın içinde, kendisini hayatın eşiğine kadar itecek ve vadideki insanların hayal bile edemiyecekleri

sözcükler yoksa, o adam usta bir uzmandan başka bir şey olamazdı.

Blank bunun uzerine, birçok gece dışarı çıkıp, tuzak diye sokaklara salınanların nasıl bir yol izlediklerini gözetledi. Anlayabildiği kadarıyla ökseleri, ayrıca arkadan izleyerek koruyan biri daha yoktu. Plakasız polis otomobilleri tarafından da izlenmiyorlardı. Her ökse, dört blokluk bir bölgede kol geziyor, bir sokaktan yukarı doğru çıkıp öbüründen tekrar aşağı iniyordu. Önce doğudan batıya, sonra batıdan doğuya yürüyordu. Ardından da kuzey-güney çizgisindeki sokakları dolaşıyorlardı. Beklenmedik bir sırada, ökselerden birinin yanından telaşla geçerken, adamın, gölgelik bir mağazanın kapı aralığında durduğunu farketti. İşte küçük telsiz araçlarıyla donatıldıklarını da o zaman gördü. Anlaşılan bir merkezle devamlı bağlantıları vardı.

Bunun önemli bir anlamı olmadığına karar verdi.

Bernard Gilbert'e saldırışından on altı gün sonra işinden doğru evine döndü. Soğuk, kuru bir havaydı ve bulutlu gökyüzünde ay ender görünüyordu. Sertçe bir rüzgar esiyordu, bir-iki güne kadar yağmur ya da kar yağacağını gösteren bir rüzgar. Ama genellikle soğuk, insanın burnunu, kulaklarını, eldivensiz ellerini donduracak kadar soğuk bir geceydi. Bir başka etken daha vardı: Semt sinemasında, Daniel Blank'ın bir ay önce Times meydanında ilk gösterildiği zaman seyrettiği bir film oynuyordu.

Kendine bir tek içki hazırladı, TV'de akşam haberlerini dinledi. Amerikalılar, Vietnamlıları öldürüyordu. Vietnamlılar, Amerikalıları öldürüyordu. Yahudiler, Arapları öldürüyordu. Araplar, Yahudileri öldürüyordu. Katolikler, Protestanları öldürüyordu. Protestanlar, Katolikleri öldürüyordu. Pakistanlılar, Hintlileri

öldürüyordu. Hintliler, Pakistanlıları öldürüyordu. Bundan başka bir haber de yoktu. Dana ciğeri ve hindiba salatasıyla hafif bir yemek yedi. Kahvesini oturma odasına götürüp içti, bir de konyak yuvarladı. Bu arada teypten 3 numaralı Brandenburg konçertosunu dinledi. Sonra soyundu, yatağa girip bir şekerleme yapmak üzere daldı.

Uyandığında, saat dokuzu biraz geçiyordu. Yüzünü soğuk suyla yıkadı, siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek giydi, göze batmayan bir kravat taktı. Ayaklarına krespollu ayakkabılarını geçirdi. Pardesüsünü sırtına aldı, siyah süet eldivenlerini ellerine geçirdi, sol eliyle buz baltasını kavrayıp cep yırtmacından pardesüsünün altına kaydırdı. Baltanın kabzasındaki kösele şeridi, sol bileğine doladı.

Apartmanın girişinde, kapıcı Charles Lipsky nöbetteydi. Dış kapıyı Blank'a açmak için yerinden doğrulup kalktı. Kapıcıların nöbet değiştirdikleri saatte, yani akşam saat 8'de dış kapı kilitlenir, ertesi sabah saat 8'e kadar da kilitli kalırdı.

«Charles,» diye kasten sordu Blank, «ikinci caddedeki sinemada hangi film oynuyor, biliyor musun?»

«Ne yazık ki bilmiyorum, bay Blank.»

«Eh, en iyisi bir uzanalım bakalım oraya kadar. Bu gece de TV'de hiç iyi bir şey yok.»

Dışarıya süzülüverdi. Bu kadar doğal ve kolaydı bu iş.

Önce gişenin camına yazılı seanslara bakmak için sinemaya kadar yürüdü. Gördüğü filmin başlamasına yarım saat vardı. Bilet parası pantalonunun sağ cebinde hazırdı. Tam parayı verip, biletini aldı. Dolayısıyla para üstü almadı. Yarı yarıya boş olan salona girip, pardesüsünü ve eldivenlerini çıkarmadan, arka taraftaki koltuklardan birine oturdu. Öbür film sona

erince, elli kişi kadar bir kalabalık dışarı çıktı. O da onlarla beraber yürüdü. Kimse başını kaldırıp da bakmadı kendisine: Ne yer gösterici, ne bilet kesen memur, ne de gişede bilet satan adam. Demek ki hiç biri, ne geldiğini, ne de gittiğini hatırlayabilecekti. Ama bilet cebindeydi ve filmi de daha önce seyretmişti.

Nehir boyunca, iki eli de ceplerinin içinde, doğuya yürüdü. Issız bir sokağa varınca, sol bileğine doladığı kösele şeridi boşalttı. Pardesüsünün düğmelerini çözüp açtı. Ama elleri cebinde, eteklerini sıkı sıkı vücuduna yapıştırarak, savrulmasını önledi.

İşte şimdi en sevdiği an başlıyordu. Rahat bir yürüyüş, başı yukarda, dimdik bir duruş. Telaşla yürümüyordu, ama salınmıyordu da. Birinin, belki de ökse diye kullanılan bir polisin ya da tamamen bir başkasının karşıdan yaklaştığını görünce, bilerek yolun karşısına geçti. Köşeye kadar yürüyüp, hiç ardına bakmadan geri döndü. Vakit henüz pek erkendi; bu histen kurtulmak istiyordu.

Tıpkı dağa tırmanmaya başlarken, bunun nasıl başarıyla sonuçlanacağını bilirseniz, o da bu işin bu gece olacağını **biliyordu.** Geriye dönüş yoktu artık. Kendine güveniyordu; uyanıktı; ölümsüzlük bir kere daha benliğine işleyince ve evrenle kaynaşıp bir olunca, duyacağı coşkun mutluluk anını bekliyordu.

Artık tecrübeliydi ve son andan önce ne hissedeceğini çok iyi biliyordu. Önce, büyük bir kuvvet: Siz, siz mi olacaktınız, yoksa siz mi olmalısınız? Damarlarında köpürerek dolaşan tanrının gücü ve şanı. Sonra da, teklifsizlik ve aşktan doğan, biraz sonra içine sindireceği zevk. Ama bedensel bir aşk değil bu, çok daha ince, hattâ o kadar ince ki, kelimelerle ifade edemediği, ama sadece duyduğu, bildiği, coşkuyla dalgalanan bir sevgi.

Ve şimdi, ilk defa olarak, bir başka şey daha vardı. Önceleri çok korkmuş ve hep diken üzerinde olmuştu, ama bu gece, sokaklarda ökse diye fink atan polislere rağmen, nerdeyse elle dokunabileceği kadar gerçek bir tehlike hissi sarmıştı benliğini. Bu duygu çepeçevre etrafındaydı; havada, ışıkta, yavaş yavaş esen rüzgarda. Sanki tehlikeyi **kokluyordu.** Bu, onu, yeni yağan kar ya da kendi teninin kokusu kadar tahrik ediyordu.

Bir yandan yürüyor, bir yandan da bütün bunların —kuvvet, zevk, tehlike— içinde gelişip serpilmesine göz yumuyordu. Benliğini onlara açtı, bütün engelleri yıktı, sel gibi akmalarına ve üstünü kaplayıp geçmelerine göz yumdu. Hızlı akan nehirleri bir kere lastik sandalla alt ettikten sonra, batıdaki bir nehirde, artık talihin ve bilinmeyen bir tanrının elinde, o hiç hoşa gitmeyen acizlik ve teslimiyet duygusunu sindirdikten, sürüklendikten, bir oraya, bir buraya savrulduktan, dünya çevrede dönmeye başladıktan sonra, kısacası bu işe bir kere başladıktan sonra, artık geri dönme olanağı yoktu ki, duramazdı ki insan. Tutku, hızını alıncaya, nehir, en sonunda iki kıyı arasında sakin akmaya başlayıncaya ve tehlike, mutlu bir anı haline gelinceye kadar.

76'ıncı sokakta, batıya saptı. Blokun hemen hemen orta yerinde, bir başkası daha batı yönüne yürüyordu. Hemen hemen kendisiyle aynı hızda. Pek telaşlı değildi, ama salınmıyordu da. Daniel Blank birden durdu, şöyle bir sağa-sola dolandı ve İkinci caddeye yöneltti adımlarını. Önünde gördüğü adamın fizik görünüşü, polis olduğu izlenimini uyandırıyordu, **hissetti** bunu. Araştırmaları ve tahminleri eğer doğruysa, adam doğu yönünde, 75'inci sokağa doğru dolanacaktı. Blank da bunun üzerine İkinci caddede, güneye doğru

yürüdü, bir köşede durdu, batıya, Üçüncü caddeye doğru baktı. Hiç şaşmaz bir şekilde, adamı da, blokun köşesini dönmüş, üzerine doğru ilerlemeye başlamıştı.

«Seviyorum seni,» dedi alçak sesle Daniel Blank.

Çevresine bakındı. Kimsecikler yoktu. Bir tek yaya bile. Kaldırım kenarında park edilmiş arabaların hepsi karanlıktı. Soluk mehtap, bulutların arasına girmişti. Kaldırım kupkuruydu. Oh, evet. Yaklaşan adama doğru yürümek. İkinci ve Üçüncü caddelerin arasında, tam orta yerde karşılaşmak üzere adımlarını ayarlamak.

Buz baltasını, düğmelerini çözdüğü pardesüsünün altında, sol elinin parmaklarıyla sıkı sıkı kavradı. Sağ kolu ve eldivenli eli serbestçe salınıyordu. Ardından sokağın aşağısına doğru, o yürek daraltan yürüyüş. Komşuca bir gülümseme. Ah, o gülümseme. Ve dostça bir baş sallayış.

«İyi akşamlar!»

Adam orta boylu, geniş omuzlu ve geniş göğüslüydü. Yakışıklı değildi belki, ama yaman birine benziyordu. İnsanı şaşırtacak kadar gençti. Yürüyüşünde bir uyanıklık, bir gerilim vardı. Kolları biraz bedeninden uzakta, parmakları büküktü. Blank'a baktı. Gülümsemesini gördü. Bütün vücudu bir anda gevşer gibi oldu. Gülümsemeden, o da başını salladı.

Yan yana geldiler. Sağ el, açık pardesünün içine süzüldü. Baltanın serbest olan sağ ele yavaşça, ustaca aktarılması. Vücudun ağırlığı sol ayak üzerinde. Bir bale adımı kadar yumuşak bir dönüş. Çok orijinal bir sanat tekniği. Bir güzel sanat dalı olarak, cinayet: Şehvet dolu bir hareket. Şimdi vücut ağırlığı sağ ayak üzerin-

de. Sağ kolun kalkışı. Bu sevgili **pas de deux**'de (*) sırası gelen sevgilinin duygusu, işittiği bir an duruşu.

Ve derken: Oh! Parmak uçlarının üzerinde yükseliş. Vücudunun, indireceği darbeye uygun olarak yay gibi kıvrılışı. Her şeyi: Eti, kemiği, sinirleri, kasları, kanı, erkeklik uzvu, diz kapakları, dirsekleri ve pazuları, nesi varsa, her şeyi... Her şeyini bütünüyle, serbetçe vermek. Elini, bileğini, kolunu, bedenini tirtir titreten çatırtı, ciğerlerine, göbeğine kadar işleyen o tatlı pat sesi. içeri giriş! Ve o coşku hali! Ve adamın kül rengi düşüncesi ve sırrı. Oh!

Vücut düşerken bile baltayı serbestçe çekip kurtarmak, bulutlu gök yüzüne doğru yükselen ruh. Oh, hayır! Daniel Blank'ın vücuduna giren ruh, ruhuyla bir leşip bir olan ruh. Hayal ettiği gibi, ölçülemeyecek bir zamanda kucaklaşıp, yükselen kayıp astronotlar gibi çiftleşmeleri.

Ezilen kafatasına bakmadan yavaşça üzerine eğildi. Blank, hastalıklı bir insan değildi. Kurbanının deri bir cüzdan içindeki armasını ve kimlik belgesini buldu. Marifetlerini artık Celia'ya ispatlamasına gerek yoktu, ama kendisi için alıyordu bunu. Bu bir ganimet değil, kurbanının bir armağanıydı. Seni de seviyorum.

Ne kadar basitti her şey! İnanılacak gibi değildi doğrusu talihi. Ne bir görgü tanığı. Ne bağırma, ne feryat, ne imdat çığlıkları. Mehtap bulutların arasından sıyrıldı, sonra tekrar girdi. Rüzgar yavaş yavaş esmeye devam ediyordu. Gece. Uzaklarda bir yerlerde, yıldızlar hiç görünmeden devam ediyorlardı yollarına. Yarın sabah güneş de ışıldayabilirdi. Hiç bir şey suların yükselmesini önleyemezdi.

(*) Aslında Fransızca, bir bale deyimi. Birlikte atılan dans adımlarının adı.

«Nasıldı, güzel miydi film, bay Blank?» diye sordu Charles Lipsky.

«Bayıldım,» dedi neşeyle başını sallayan Daniel Blank. «Çok neşeli bir filmdi. Siz de gidip görün, tavsiye ederim.»

Blank artık alıştığı aynı işleri tekrarladı: Buz baltasını yıkayıp sterilize etmek, sonra çeliğini yağlamak. Baltayı, öteki dağcılık malzemeleriyle birlikte ön taraftaki holde bulunan dolaba koydu. Polisin arması başlı başına bir sorundu. Lombard'ın otomobil kullanma ehliyetiyle Gilbert'in kimlik belgesini, dolabının üst gözündeki mendil destesinin altına saklamıştı. Temizlikçi kadının ya da bir başkasının bunları bulması çok zordu. Ama yine de...

Saklayacak daha iyi bir yer bulabilmek için apartmanda dolandı, durdu. Aklına ilk gelen şey, kimlik belgelerini oturma odasının duvarındaki büyük aynalardan birkaçının arkasına yapıştırmak oldu. Ama zamanla yapıştırıcılar kuruyabilir, armağanları düşebilir ve işte o zaman...

En sonunda yatak odasındaki dolabın başına döndü. En üst gözü çekip, yatağının üzerine koydu. Çekmecenin altında, dibiyle, kaydığı yuva arasında, dar bir yer vardı. Bütün kimlik belgeleri, geniş bir beyaz zarfın içine rahatça sığdı, sonra zarfı da gözün dibine yapıştırdı. Eğer yapıştırıcı kuruyup, zarf düşecek olursa, ancak ikinci gözün içine düşebilirdi. Yapışık kaldığı sürece de, her gün kolayca güvenlik durumunu denetleyebilirdi. Ya da armağanlarını seyretmek için zarfı açabilirdi.

En sonunda evde serbest kalabildi: Silah temizlenmiş, deliller saklanmış, mantığı neyi emrediyorsa, hepsini yerine getirmişti. Hattâ semt sinemasının biletinin koçanını bile saklamıştı. Şimdi sıra düşünmek ve

hayale dalmakta, anlam ve ifadeler üzerinde kafa yormaktaydı.

Ağır ağır banyo yaptı, ıslak teninin üzerine kokulu yağ döktü, sonra oğarak yaydı: Banyo halısının üzerinde durup, boy aynasında kendisini seyre daldı. Farkına bile varmadan, birden bir striptiz dansözünün zemberek gibi kıvrılıp bükülmelerini taklide başladı: Ellerini başının üzerinde kavuşturmuş, dizleri yarı bükük, erkeklik uzvu içeri-dışarı sallanarak, kalçalarını kıvırarak. Aynada seyrettiği görüntüsü karşısında tahrik oldu. Erkekliği uyandı, Pek dimdik değil, ama zevkine katkıda bulunacak kadar. Şişkin uzvunu aynaya doğru sallayarak öylece durdu.

Deli miydi yoksa. Ve gülerek, pekâlâ deli de olabileceğini düşündü.

4

ERTESİ SABAH KAHVALTISINI ederken —bir küçük bardak elma suyu, kaymaksız sütle karıştırılmış bir kase yulaf ezmesi, bir fincan kahve— mutfaktaki radyodan saat dokuz haberlerini dinledi. Renksiz bir ses, önceki gece yarısı üçüncü sınıf dedektif Roger Kope'un doğuda, 75'inci sokakta öldürüldüğünü söylüyordu. Kope daha iki hafta önce üniformalı devriye memurluğundan, dedektifliğe atanmıştı. Ardında bir dul kadınla, üç de küçük çocuk bırakmıştı. Olayın soruşturmasıyla görevli polis müdürü Broughton, çok önemli bazı ipuçlarının izlendiğini, olayla ilgili olarak çok kısa bir zamanda önemli bir açıklamada bulunacağını bildirmişti.

Daniel Blank boş tabakları musluğun içine bıraktı, üzerlerine sıcak su akıtıp, işe gitmek üzere evden ayrıldı.

Akşam işten çıkınca, «Post» gazetesinin öğleden sonraki baskısını aldı, şöyle bir göz atmakla yetindi manşetine: «Doğu Yakasında Katil Kol Geziyor». Gazeteyi alıp evine döndü, antrede posta kutusunu açıp, gelen mektupları topladı. Zarfları asansörde açtı: iki fatura, bir derginin abone teklifi, bir de «Açık Hava Hayatı» adlı mağazanın kış kataloğu.

İçine bir dilim de limon attığı bir votka hazırladı kendisine, televizyonu açıp, salona oturdu, bir yandan kataloğu karıştırırken, bir yandan içkisini yudumlamaya, akşam haberlerini beklemeye başladı.

Kope cinayetiyle ilgili haber, insanı hayal kırıklığına uğratacak kadar kısaydı. Cinayet sahnesini gösteren bir görüntü; cesedi alıp uzaklaşan cankurtaranın bir görüntüsü; ardından TV spikerinin, dedektif Kope'un öldürülüşünün ayrıntılarının, daha önce öldürülen Frank Lombard ve Bernard Gilbert'in öldürülmesine çok benzediğini belirten sözleri. Polis, üç cinayetin de aynı adam tarafından işlendiğine inanıyordu. «Soruşturma devam etmektedir,» diye bitti haber.

Blank gece geç vakit dışarı çıkıp, «News» ve «Times» gazetelerinin ilk baskılarını almak için biraz yürüdü. «News» manşetinde, «Çılgın Katil Bir Darbe Daha İndirdi» diye haykırıyordu. «Times», birinci sayfanın alt tarafında, tek sütun üzerinden vermişti haberi: «Doğu Yakasında Bir Dedektif Öldürüldü». Gazeteleri alıp eve döndü, Kope'un ölümüyle ilgili olarak yazılan her şeyi bir an önce okuyabilmek için rahatça yerine yerleşti.

Blank, en ayrıntılı, en doğru haberin, «Thomas Handry» imzasını taşıyan olduğunu kabul etti. Handry,

«adının açıklanmasını istemeyen yüksek rütbeli bir polis yetkilisine atfen» verdiği haberinde, gayet açık bir şekilde, üç cinayetin de aynı kişi tarafından işlendiğini, kullanılan silahın da, «uzun başlı bir çeşit balta» olduğunu yazıyordu. Öteki gazeteler silahı, «küçük bir kazma veya buna benzer bir şey» diye nitelendiriyordu.

Handry ayrıca, yine «adını açıklamadığı yetkiliye» dayanarak, usta bir memur olan cinayet kurbanının, saldırganın arkadan yaklaşmasını nasıl olup da hiç farketmediğini veya kendisini savunmak için nasıl hiç bir şey yapmamış olduğunu da belirtiyordu. Handry'ın yazdığına göre, aynı polis yetkilisi, saldırganın karşıdan, masum tavırlar takınarak yaklaştığını, yanından geçer geçmez dönüp, darbesini indirdiğini iddia ediyordu. Yetkilinin belirttiğine göre, katil silahını ya bir gazetenin, ye de ceketinin altında saklayarak dolaşıyordu. Gilbert önden indirilen bir darbeyle öldürüldüğü halde, Kope cinayetinde kullanılan usul, Lombard'ın öldürülüşüne tıpatıp uyuyordu.

Handry'ın haberi, söz konusu polis yetkilisinin, katilin, yakalanıncaya kadar başka cinayetler işlemesinden korktuğunu belirtmesiyle sona eriyordu. Bir başka gazetede, olayın şimdiye kadar görülmemiş sayıda çok dedektif tarafından izlendiği belirtiliyor, bir üçüncüsü de, 251'inci Bölge'de sokağa çıkma yasağı konulmasının düşünüldüğünü belirtiyordu.

Blank gazeteleri bir araya getirip der-top etti. Handry'ın haberinde «bir çeşit balta» dan söz etmesi, huzur kaçırıcı bir şeydi. Polisin aslında nasıl bir silah kullanıldığını bildiği, ama bunu açıklamaya yanaşmadığı sonucunu çıkartabilirdi bundan. Satılan buz baltalarını izleyerek izini bulabileceklerine inanmıyordu pek; baltası beş yıllıktı ve her yıl bütün dünyada yüz-

lercesi satılıyordu bunların. Ama yine de ciddi bir tehditle burun buruna kaldığını bilmesi gerekiyordu. Durumu küçümsememeliydi. Bu arada kendisini gırtlağına sarılıp yakalamayı düşünen şu müdür muavini Broughton'un acaba nasıl bir adam olabileceğini düşündü. Handry'ın adını açıklamadığı yüksek rütbeli polis yetkilisi eğer Broughton değilse, acaba kimdi? Kurbanına önden yaklaşıp, yanından geçtikten sonra hemen dönüverdiğini, kim düşünmüştü acaba? Hiç kuşkusuz tahmin ettikleri ya da bildikleri daha başha şeyler de vardı, ama bunları herhalde gazetelere açıklamıyorlardı: Ama **neydi** bunlar?

Blank usullerini dikkatle yeni baştan gözden geçirdi ve yalnız iki zayıf nokta bulabildi hareketlerinde. Bunlardan biri, sürekli kurbanlarının kimlik belgelerini toplamasıydı. Biraz düşününce, polisin bir gün dairesini araştırması halinde, bunların cinayetlerle ilişkisini açıkça ortaya koyabilecek yeterli ipuçları sayılabileceği sonucuna vardı. Her şey kesinlikle anlaşılacaktı o zaman.

Öteki sorun, daha da ciddiydi: Celia Montfort'un, marifetlerini bilmiş olması.

5

FLORENCE VE SAMUEL MORTON'UN sahibi oldukları Erotica adlı seks mağazası, Madison caddesinin yukarı bölümünde, ağzının tadını bilenlerin devam ettiği bir lokantayla, eğer ve polo malzemesi satan asırlık bir dükkanın arasındaydı. Erotica'nın vitrinini, pop sanatı hayranlarından biri düzenlenmişti ve yüzlerce ci-

lalı tekerlek kapağından oluşuyordu. Bunlar, sokağı ve sokaktan geçen yayaları, şekillerini bozarak gösteren aynalara benziyordu.

«İnsanı ürkütüyor,» diyordu Flo.

«Beynini dağıtıyor,» diyordu Sam.

Noel için vitrinlerini süslemek konusunda dehşetengiz bir buluşta karar kılmışlardı ikisi de. Büyük masrafı göze alıp, bir teşhir mağazasına, çıplak bir Noel Baba ısmarlamışlardı. Noel Baba'nın vaz geçilmez, kırmızı püsküllü bir pelerini, bir de kocaman beyaz sakalı vardı, ama tombul, pembe tenli vücudu, plastikle tutturulmuş ve önünü kapatan siyah deri bikinisi dışında, avuç içi gibi çıplaktı. Erotica'nın, erkekleri yeni yıl münasebetiyle çekmek için düşündüğü bu fikir, aslında pek başarılı olmadı.

Çıplak Noel Baba, Madison caddesindeki vitrinde yalnız bir gün teşhir edilebildi. Sonra 251'inci Bölge Karakoiu komiser vekili Marty Dorfman, Erotica'yı bizzat ziyaret edip, kibarca bu gösteriyi vitrinden kaldırmalarını rica etti. Semtteki pek çok kiliseyle esnaf ve bazı kızgın vatandaşlar, şikayette bulunmuşlardı. Bunun üzerine bikinili Noel Baba, mağazanın arka tarafında bir yere alındı, vitrin de Noel için çeşitli seks hediyelikleriyle dolduruldu, Flo ile Sam da, mağazaların normal saatlerin dışında açık kaldıkları süre içinde, açık bir büfe bulundurmayı kararlaştırdılar. Eski ve yeni müşteriler için, İsveç usulü bir içkiyle, çekirge kızartması ve çikolatalı eşek arısı gibi egzotik yiyecekleri eksik olmayan bir büfe.

Daniel Blank'la Celia Montfort bu şölene özellikle davet edilmişlerdi. Ardından daha başka zevkli yemekler için Mortonların apartmanına çağrıldılar. Buna da peki dediler.

Butiğin havası alabildiğine sıcak ve kokuluydu.

Köşelere iki antika Bizans buhurdanlığı asılmıştı. Buhurdanlıkların delikli kabuklarından «Orgazm» adını verdikleri ve Erotica'nın en çok satılan mallarından biri olan misk kokulu dumanlar yayılıyordu. Müşteriler pardesülerini ve şapkalarını esmer, zarif, asık suratlı, sütyeni bile bulunmayan, yalnız Miki Fare motifleriyle bezenmiş, incecik külotu görünen Bin Bir Gece Masallarına özgü şeffaf pijamalı bir Japon kızına veriyorlardı. Garip, ama kızın kasıklarındaki kıllar sarıydı.

Celia ve Daniel, bol baharatlı İsveç içkisini yudumlarlarken, bir kenara çekilip bu ateşli sahneyi seyre daldılar. Butiğin içi yüksek sesle konuşanların gürültüsü, çoğu karmakarışık, renkli moda giysilere rağbet etmiş, yanakları al al müşterilerle doluydu. Adamlar giyinmemişler, adeta kostümlü baloya gider gibi süslenmişlerdi. Mağazayı dolaşıp, erkeklik uzvu biçimindeki mumları, Aubrey Beardsley'in ciltlerini, deriden sütyenleri, sımsıkı yapışan bir el biçimi verilmiş jartiyer tokalarını seyrediyor, çığlık çığlığa kahkahalar atıyor ve gösterişli hareketler yapıyorlardı.

«Ne kadar da heyecanlılar,» dedi Daniel Blank. «Hepsi pek heyecanlı.»

Celia yüzüne bakıp, belli-belirsiz gülümsedi. Ortadan ayırdığı kara saçları, ak yüzünü çerçeveliyordu. Her zamanki gibi, yine makyaj yapmamıştı, ama gözleri derin bir bezginlikle gölgelenmiş gibiydi.

«Ne düşünüyorsun?» diye sordu ve Daniel bir kere daha kadının nasıl birtakım soyut fikirler esinlendirdiğini anladı.

«Dünyayı,» dedi coşkun salonu seyrederek. «Şu kızışmış dünyayı. Bugünün insanlarını. Hepsinin nasıl da tahrik olduğunu.»

«Cinsel yönden mi?»

«O da var elbette. Ama başka yollardan da. Si-

yasal yönden. Akıl yönünden. Tahmin ediyorum. Belki de şiddet yönünden. Yepyeni. Her yeni şeye karşı duyulan o dehşetengiz açlık. O başka, 'içten gelen' şey. Ve içten gelen şey, haftalarca, günlerce dışarda kalmıştır. Cinsellikte de, sanatta da, siyasette de, her şeyde. Hepsi de sanki gittikçe daha hızlı, daha da hızlı gidiyor. Her zaman böyle olmamış mıydı zaten, değil mi?»

«Hayır,» dedi Celia, «olmamıştı.»

«İçerdeki şey,» diye tekrarladı Blank. «Niçin 'içerik' diyorlar sanki? içine girmek olamaz mı?»

Şimdi merakla süzüyordu kendisini Celia. «Sarhoş musun sen?» diye sordu.

Blank şaşırmıştı. «İki kadeh İsveç içkisiyle mi? Yok canım,» diyerek güldü. «Sarhoş falan değilim.»

Sıcacık parmaklarıyla kadının yanaklarına dokundu. Celia elini kavradı, parmaklarının uçlarını öpmek için başını çevirdi, sonra baş parmağını tutup, ıslak ağzına kaydırıverdi, diliyle sıvazlayıp, yavaşça çekti, çıkardı. Daniel belli etmeden butiği süzdü; kimsenin kendilerine baktığı yoktu.

«Kız kardeşim olmanı isterdim,» dedi alçak sesle.

Celia bir süre bir şey demedi, sonra sordu: «Niçin söyledin bunu?»

«Bilmem. Düşünmeden söyledim.»

«Seksten, sevişmekten yoruldun mu yoksa?» diye kurnazca bir edayla sordu.

«Ne? Yok canım. Hayır. Pek öyle sayılmaz. Bu sadece...» Başıyla kalabalık salonu işaret etti. «Bu yoldan bulamayacaklar da, ondan.»

«Neyi bulamayacaklar?»

«Aman... Biliyorsun işte. Cevabı.»

Akşamın, bütün saatlerini berbat eden o kesik, karmakarışık temposu başlamıştı: Birbirinden kopuk

sahnelerle hızlanan hayatı, birden kopuveren bir film, giderek baş döndürücü bir hızla artan imgeler ve çarpıklıklar: Merceklerin üzerinde yüzen, genişleyen, uzaklara doğru kayan, kaybolan yüzler, yerler, vücutlar, konuşmalar ve düşünceler. Bir tek deneme üzerinde aklını toparlamak çok zordu. En iyisi kendini duyguların kucağına terketmek, duyguların altında kalıp yok olmaktı.

«Bana bir şeyler oluyor,» dedi Celia'ya. «Bütün buradaki, sokaklardaki, işteki bu insanları görüyorum ve onlarla beraber olduğuma inanamıyorum bir türlü. Yani aynı soydan olduğuma demek istiyorum. Hepsi de bana hayvanat bahçesindeki köpekler, öbür hayvanlar gibi görünüyor. Belki de ben öyleyim. Ama anlatamıyorum ki. Eğer onlar insansa, ben değilim. Ben insansam, onlar değil. Kısacası tanıyamıyorum hiç birini. Onlardan öylesine ayrıyım ki.»

«Onlardan başkasın, **ayrısın sen,»** dedi yavaşça Celia. «Sen o kadar anlamlı bir şey yaptın ki, onlardan ayrılıyorsun.»

«Ya, evet,» diyerek mutlu bir edayla güldü Blank. «Yaptım ya, yaptım, değil mi? Bir bilseler bunu...»

«Nasıl hissediyor insan?» diye sordu Celia. «Yani... bunu bilmek demek istiyorum? Doyumluluk mu? Zevk mi veriyor adama?»

«Elbette, o da var,» diye onayladı Daniel. Böyle tıka-basa dolu bir salonda bundan söz etmek, müthiş zevk veriyordu kendisine (çırıl çıplaktı, ama kimse göremiyordu onu). «Ama hepsinden çok bir... memnuniyet duygusu veriyor: Şimdiye kadar erişemediğim çapta.»

«Oh, evet Dan,» diyerek soluk soluğa elini adamın kolunun üzerine koydu Celia.

«Deli miyim ben?» diye sordu Dan. «Aklıma gelmiyor değil yani.»

«Önemi var mı?»

«Yo! Aslında yok.»

«Şu insanlara baksana,» diyerek kalabalığı gösterdi Celia. «Bunlar akıllı mı yani?»

«Hayır,» dedi Dan. «Kim bilir... belki de. Ama ister akıllı olsunlar, ister deli, ben yine de onlardan farklıyım.»

«Elbette farklısın.»

«Senden de farklıyım ben,» diye gülümseyerek ekledi Dan.

Kadın ürperdi, biraz daha sokuldu adama.

«Mortonlara gitmemiz şart mı?» diye sordu.

«Şart değil. Ama gitmeliyiz gibi geliyor bana.»

«Senin yerine gidebiliriz. Ya da benim yerime. Yerimize.»

«Haydi, Mortonlara gidelim,» diyerek yine gülümsedi Blank ve bunu yüzüyle de hissettirdi.

Flo ile Sam'ın çıkmak üzere hazırlanmalarını beklediler. Sonra Mortonların apartmanına dönmek üzere büyük bir taksi tuttular. Sam ile Flo yüksek sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Daniel Blank arka koltuğa oturdu, gülümsedi, hep gülümsedi.

Blanche, şeftali dilimleriyle süslediği bir kaz kızartması hazırlamıştı. Ayrıca kızarmış patates ve İtalyan teresiyle süslü bir çanak da salata vardı. Önce kazı, bütünüyle yuvarlak bir tepsi içinde getirip gösterdi, övgülerini dinledi, sonra bölüştürmek için yine alıp mutfağa götürdü.

İyice kızarmış, kararmış derisiyle kızartma, gerçekten pek nefis olmuştu; bunu kendisine de söylediler. Şeftali suları üzerinde pırıl pırıldı. Ama Daniel Blank'ın önüne koca bir tabak doldurulup konduğun-

da, bir an şaşkın şaşkın kızartmayı süzdü; yemek, sanki meydan okuyordu kendisine.

Nedenini bilemiyordu, ama son zamanlarda sık sık böyle oluyordu. Tek başına ya da Celia ile, bildiği bir lokantaya gidiyor, seveceğini bildiği bir yemek ısmarlayıp getirtiyor, garson tabağı önüne koyunca, birden hiç iştahı kalmadığını hissediyordu.

Böyleydi işte, böylesine fiziksel bir şeydi bu. Bu nefis kokulu yiyecekleri çatalıyla alabileceği kadar kesip biçecek, ağız dedikleri bir delikten içeri atıp yutacak, midesine indirecek, bir gün sonra aynı lokma, değişmiş ve bozulmuş olarak, bir başka delikten, vücudundan çıkacaktı. Belki de sistemin bayağılığı zıddına gidiyordu. Ya da hayvanlıktan farksız oluşu. Ne olursa olsun, yemekleri gördü mü, ne kadar iyi hazırlanırsa hazırlansın, midesi kabarıveriyordu. Bütün elinden gelen, o da nezaket gereği, önündeki kazdan sadece bir-iki lokma alabilmek oldu. Bir-iki lokma salata attı ağzına. En sonunda divanlara ve yumuşak koltuklara yerleşip, kahveleriyle votkalarını yudumlamaya başladıklarında, rahat edebildi.

«Hey, Dan,» dedi birden Samuel Morton, «işe yatıracak paran var mı?»

«Elbette,» dedi sevimli bir tavırla Blank. «Pek fazla değil, ama biraz var. Ne için?»

«Her şeyden önce sana şunu sorayım: Üyesi olduğun o sağlık kulübü, sana kaç paraya mal oluyor?»

«Yılda beşyüze patlıyor. Üstelik masaj ve yediğin takdirde yemekler, buna dahil değil. Yemek olarak da sandviç ve salatadan başka şey vermezler. Pek parlak değil yani.»

«Içki?»

«Eğer isterseniz, dolabınıza bir şişe kilitleyip

saklayabilirsiniz. Bizimkiler tesislerini satıyorlar insana.»

«Yüzme havuzları var mı?»

«Küçük bir tane. Bir de küçük güneşlenme yeri Elbette, jimnastik salonu da var. Bir de saunası. Niçin soruyorsun bütün bunları?»

«Sen havuzda Adem Baba kılığıyla yüzebilir misin?»

«Çıplak mı? Bilmem. Bence insan isterse, yüzer. Ama yalnız erkekler için olur bu. Kimsenin de böyle bir şey yaptığını görmedim. Nedir senin istediğin?»

«Sam'la aklımıza harika bir fikir geldi de,» dedi Florence Morton.

«Çok doğal bir şey,» dedi Sam. «Kaçırılacak şey değil.»

«Doğu yakasında, Elli Yedinci sokakta, hani bir sağlık kulübü var ya,» dedi Flo. «Önce küçük bir salonla işe başlamışlardı, ama şimdi yetmiyor bile. Daha büyük şeyler arıyorlar.»

«Fiyatları yükseltmek için iyi şeyler buluyorlar,» diye onayladı Sam. «Traş da yapıyorlar.»

«Kocaman bir de yüzme havuzları var,» diye onayladı Flo. «Eksiksiz bir jimnastik salonları, iki saunaları, kilitli kabinleri, duşları. İyi iş.»

«Bir de tam teşekküllü mutfakları,» diye ekledi Sam. «Masaları, iskemleleriyle, açık ve kapalı salonlu bir yer.»

«Dekoru pek iğrenç,» diye ekledi Flo. «iğrenç! Ama gerekli olan her şey var.»

«Yoksa bir sağlık kulübü işletmeyi mi düşünüyorsunuz?» diye sordu Celia Montfort.

«Öyle, ama biraz farklı,» diye güldü Flo.

«Tamamen farklı,» diye güldü Sam.

«Erkekler ve kadınlar için,» diye sırıttı Flo.

«Hepsi aynı kilitli kabinleri ve duşları kullanacaklar,» diye sırıttı Sam.

«Damda çıplak güneş banyosu yapabilecekler,» diye onayladı Flo.

Blank bir birine, bir ötekine baktı. «Şaka mı ediyorsunuz?»

İkisi de başlarını salladılar.

«Üye olarak yalnız evli çiftleri ve aileleri mi kabul edeceksiniz?»

«Ne münasebet,» dedi Flo. «Yalnız eş değiştiren bekarları alacağız.»

«Bütün mesele burada zaten,» dedi Sam. «Asıl para bu işte var. Yalnız bekarlarda. Doğrusu pek ucuz da olmayacak. Yıllığı bin dolardan, beş yüz üye toplayacağımızı sanıyoruz. Üyeliklerde oranın, altmışa kırk olmasını deneyeceğiz.»

«Yani altmış erkeğe, kırk kadın,» diye açıkladı Flo.

Blank şaşkın şaşkın yüzlerini süzdü, sonra başını salladı. «Sonunda hapsi boylayacaksınız,» dedi. «Üyeleriniz de beraber.»

«Şart değil,» dedi Flo. «Avukatlarımız bu konuyla ilgileniyorlar.»

«Hem cesaret verici birtakım eski örnekler de var,» dedi Sam. «Örneğin California'da çıplak yüzmek üzere açılmış plajlar. Dört cins yaratık için. Mahkemeler bunların meşruluğunu onaylamış. New York'ta kanunlar pek muğlaktır. Şimdiye kadar hiç kimse özel bir kulüpte kadın, erkek bir arada çıplak yüzmek hakkına karşı çıkmamıştır. İşin altından kalkabileceğimizi sanıyoruz.»

«Bütün mesele 'kamuya zarar verip vermediğinizin saptanması'nda,» diye açıkladı Flo.

«Eğer özel bir girişim ise, iyi işletiliyorsa ve u-

mumî yerde soyunulmuyorsa, yapabileceğiz bu işi sanıyorum,» diye açıkladı Sam.

«Umumî yerde çıplaklık olmayacak mı yani?» diye sordu Blank. «Saunada her türlü cinsel ilişki ya da kapalı yerde birbirini okşamak, ya da su altında elleşmek doğru bir şey mi?»

«Ama her şey özel bir kulüpte olup bitecek,» diye omuz silkti Flo.

«Kimse kimsenin canını acıtmayacak ki,» diye omuz silkti Sam. «Her şey yetişkin ve bu işe razı kişiler arasında olup bitecek.»

Daniel, dönüp Celia Montfort'a baktı. Kıpırdamadan duruyordu ve yüzünde hiç bir anlam okunmuyordu. Daniel'in göstereceği tepkiyi bekler gibi bir hali vardı.

«Bir şirket kuruyoruz,» dedi Flo.

«Tahminlerimize göre kira, ipotek, gerekli dekor değişiklikleri, sigorta vb. giderleri için yüzbin dolara ihtiyacımız olacak,» dedi Sam.

«Hisse satıyoruz,» dedi Flo.

«İlgilenir misin bununla?» diye sordu Sam.

Daniel Blank, Via Veneto perukasını hafifçe okşadı.

«Oh,» dedi, «Hayır, sanmıyorum. Benim işim değil bu. Ama bana kalırsa, kanundaki boşlukları bulmanız şartıyla, iyi bir buluş.»

«Altından kalkılır mı dersin?» diye sordu Sam.

«Kazanç getirir mi?» diye sordu Flo.

«Hiç kuşkunuz olmasın bundan,» diye temin etti arkadaşlarını Blank. «Eğer kanun yakanıza yapışmazsa, bir servet sahibi olabilirsiniz bu işle. Benim her gün yaptığım gibi, sadece Sekizinci caddeden aşağıya şöyle bir yürüyüvermek yeter. Şöyle sırtınızı keseleyecek, sizin kalkıp kadının vücudunu boyayabileceğiniz, ya

da birlikte açık-saçık filmler seyredebileceğiniz, veya tüylerle birbirinizi gıdıklayabileceğiniz birtakım yerler. Özel bir yüzme havuzunda, kadınlı-erkekli çıplak yüzme partisi ha? Neden olmasın? Evet, bunun kârlı bir iş olacağını sanırım.»

«Öyleyse niçin sen de bu işe para yatırmak istemiyorsun?» diye sordu Celia.

«Ne? Oh... Bilmem. Dedim ya... benim tarzım değil bu. Ben bu işlerden bıkmışım, yorulmuşum artık. Belki sadece usanmışım. Neyse, beni açmıyor. Sevmedim bu işi.»

Üçü de bakışlarını üzerine dikip, beklediler. Ama Blank hiç bir şey söylemeyince, Celia üsteledi.

«Nesini sevmiyorsun?» diye sakin bir tavırla sordu. «Kadınlarla erkeklerin bir arada ve çıplak olarak yüzmeleri fikrini mi? Sence ahlaksızlık mı bu?»

«Yok canım, hayır,» diye yüksek sesle bir kahkaha attı Blank. «Ben ahlak hocası değilim. Yalnız mesele şu...»

«Nedir mesele olan?»

«Pekâlâ,» dedi ısıracakmış gibi dişlerini göstererek Blank, «Seks o kadar... O kadar önemsiz bir şey ki aslında, yalan mı? Yani, ölümle ve —şey— bekaretle karşılaştırılırsa. Yani demek istiyorum ki, bunlar çok salt kavramlar, değil mi? Seks ise hiç öyle değil. Daima biraz daha fazlası istenir. Ölüm ve bekarette ise, hep salt kavramlarladır alıpvereceğiniz. Celia, neydi senin şu kullandığın kelime? Kesinlikler mi? Öyle miydi? Yoksa nihailik mi? Neyse, buna benzer bir şey işte. O kadar hoş... O kadar sıcak bir şey ki şey yapmak... Biliyorum, hayat, hır-gür demek, ama yine de... Sizin planladığınız iş yanlış. Ama ahlak yönünden değil. Yok canım. Siz sorunun kenarından geçiyorsunuz. Farkında mısınız? Çevresinde dolanıp

duruyorsunuz, ama hedefi göremiyorsunuz, hattâ farkına bile varamıyorsunuz. Yo, öyle. Kârlı mı dediniz? Elbette kârlı olacak. Bir ya da iki yıl için. Çünkü farklı bir şey. Yeni bir şey. İçsel bir şey. Ama sonra gözden düşecek. Unutulup gidecek. Çünkü müşterilerinize bekledikleri cevabı veremiyorsunuz, farkında değil misiniz? Su altında ya da saunada sevişmek. Ee, sonra? Yok, yok. Bunların hepsi o kadar... O kadar yüzeysel şeyler ki. Söyledim ya. Örneğin bu gece, sizin oradaki insanlar. Siz de oradaydınız. Ne kazandılar ya da ne öğrendiler bu gece? Kim bilir, belki kendi kendini tatmin bir cevap olabilir. Hiç bunu dikkate aldınız mı? Bunun çok saçma bir şey olduğunu biliyorum. Ağzımdan çıktığı için, özür dilerim. Ama yine de... Çünkü, anlıyorsunuz ya, sizin her şeye göz yuman dünyanızda, açık-saçıklık yerine porno, sefahat yerine perv, esrar yerine de S-M diyorsunuz. Kısaltabildiğiniz kadar bir şey ifade ediyor bunlar. İşte ondan sonraki haliniz. Canımı sıkıyor bu benim. Bayağılık. Çünkü seks aslında bir çıkış yolu, bir çare olabilirdi, ama artık değil. Seks mi? Yo, hayır. Bir martini daha mı içelim, yoksa düzüşelim mi? İşte bu kadar önemli. Bir zamanlar bir kız tanımıştım... Her neyse. Sizin anlayacağınız, bunun ötesinde olmalısınız. Bu söylediklerim aslında yetersiz. Yani seks bir yana bırakılınca, neye sıra geldiğine karar verirsiniz. Salt gerçeğe varmak için kaç numaralı otobüse binmeli diye. Ve böylece...»

Celia Monfort tatlı bir sesle sözünü yarıda kesti:

«Yani Daniel'in demek istediği,» dedi şaşkına dönen Montfortlara, «her şeye tamamen göz yuman bir toplumda, bekaret, kokuşmuşluğun doruğu demektir. Bunu demek istemedin mi, şekerim?»

Blank aptal aptal başıyla onayladı. En sonunda

izin isteyip ayrıldılar. Celia tirtir titriyordu, ama Blank'ın kılı bile kıpırdamıyordu.

6

SOL DİRSEĞİNE DAYANARAK doğruldu, sağ elinin avucunu, o ipek gibi yumuşak sırtın üzerinde dolaştırdı.

«Uyandın mı?»

«Evet.»

«Anlatsana bana şu kadın, şu Celia Montfort hakkında bildiklerini.»

Yavşak bir gülüş.

«Acaba 'şu kadın, şu Celia Montfort' hakkında bilmek istediklerin nedir ki?»

«Kimdir? Neyin nesidir?»

«Ben onun hakkında her şeyi bildiğini sanıyordum.»

«Güzel ve çok şehvetli olduğunu biliyorum. Ama öylesine esrarlı ve içine kapanık ki. Sanki kabuğuna çekilmiş gibi.»

«Evet, öyledir, cicim. Çok içine kapanıktır bizim Celia.»

«Hiç beklenmedik bir anda çekip gittiğinde, nereye gider acaba?»

«Oh... Her yere.»

«Başka erkeklere mi?»

«Bazan. Bazan da başka kadınlara gider.»

«Oh!»

«Pek mi şaşırdın, şekerim?»

«Yoo, şaşırdım diyemem. Aklıma gelmedi değil

bu. Ama bazan öylesine bitkin dönüyor ki. Yaralanıp berelendiği bile oluyor. İsteyerek mi oluyor bu? Yani, isteyerek mi arıyor bu sertliği demek istiyorum?»

«Ben bildiğini sanıyordum. Bileklerindeki sargıları görmüştün. Onlara baktığını biliyorum. Damarlarını kesmek istedi.»

«Aman Allahım.»

«Buna önceden de kalkışmıştı, herhalde ilerde de kalkışacaktır. Ya hap yutacak, ya da usturayı biraz daha sertçe bastıracak bileklerine.»

«Peki ama şekerim, niçin yapıyor acaba bunu?»

«Niçin mi? Kendisi de bilmiyor aslında. Yalnız hayatın kendisi için hiç bir değer taşımadığının farkında. Gerçek bir değer yani. Bir keresinde kendisi söylemişti.»

Adam o yumuşak dudakları öptü ve parmaklarının ucuyla kapalı göz kapaklarını hafifçe okşadı. Duru tenli vücut, kendisine doğru bir parça daha sokuldu, tatlı tatlı bastırdı üzerine; adam değerli teni bir daha kokladı; o ipek kadar yumuşak, kaygan teni.

«Ben de onu mutlu ettiğimi sanmıştım.»

«Yo, mutlu ettin onu, Dan. Bir erkeğin edebileceği kadar. Ama bu, onun için yeterli değil. O her şeyi gördü, her şeyi yaptı, buna rağmen hiç bir şey artık kendisine bir anlam ifade etmiyor. Bir düzineye yakın dine ve inanca merak saldı, içkiyi ve her çeşit uyuşturucu maddeyi denedi, erkeklerle, kadınlarla ve çocuklarla, aklına-hayaline gelmeyecek şeyler becerdi. Ama artık bitti. Belli olmuyor mu zaten? Celia Montfort. Zavallı garip.»

«Seviyorum onu.»

«Sahi mi? Bence onun hesabına çok geç kaldın, Dan. Çünkü o... O artık sevginin de ötesinde. Artık onun bütün istediği, kurtulmak.»

«Neden kurtulmak?»

«Yanılmıyorsam, yaşamaktan. Bu nedenle de kendisini öldürmeyi deniyor ya. Kimbilir, belki de biraz fazla zeki olduğundan böyle. Celia resim yaptı, şiir yazdı. Hepsinde de pekâlâ çok iyiydi, ama 'çok iyi' olmaya da dayanamadı. Eğer onda, bir dâhi yeteneği olmasaydı, en iyilerin ikincisi olmaya dayanamazdı. O hep en iyisi olmayı ister. En büyüğü, sonuncusu. Bence onun bütün sorunu, **emin** olmak istemesi. Ya da bir şeyler, herhangi bir şey. O, en son cevapları bulmak istiyor. Sana da bu yüzden yanaştı sanıyorum, cicim. Senin de aynı şeyin peşinde olduğunu hissetti.»

«Sen yaşına göre, ne kadar olgunsun.»

«Öyle mi? Eski şarap gibiyim ben. Eskimiş olarak gelmişim dünyaya.»

Birlikte, tatlı tatlı güldüler, sonra birbirlerine sarılıp, kıpırdandılar. Sonra öpüştüler, öpüştüler; aşkla, ama tutkusuzca, ıslak dudaklarını eze eze. Blank ıslak saçları okşadı ve parmağının bir ucunu, ince kulağının, zarif boynunun, kadife gibi yumuşak teninin altındaki kaburga kemiğinin üzerinde dolaştırdı.

En sonunda birbirlerinden uzaklaştılar, yanyana, sırtüstü uzandılar, avuçlarını birbirlerine sıkı sıkı yapıştırdılar.

«Peki, ya Valenter?»

«Ne olmuş Valenter'e?»

«Onun evdeki rolü ne?»

«Rolü mü? O bir uşak, hizmetkar.»

«Ama o kadar... öyle uğursuz bir görünüşü var ki.»

Alaycı bir ses: «Yoksa evdeki oğlanla veya ablasıyla yattığını mı sanıyorsun? Ya da ikisiyle birden?»

«Bilmem. Öylesine garip bir ev ki bu.»

«Ev garip olabilir, ama sana yemin ederim ki, Va-

fenter bir uşaktan başka bir şey değil. Senin hayal gücün bu, Dan.»

«Öyle galiba. Şu yukardaki oda... Orada, başkalarının içeriyi gözetledikleri delikler var mı? Ya da konuşmaları kaydeden bir teyp falan?»

«Şimdi gülünç olmaya başladın.»

«Galiba. Kimbilir, belki de ben, inanmak istediğim şeylere inandım. Ama o odanın varlığının nedeni ne olabilir?»

«Seni oraya niçin çıkardığımı mı soruyorsun Evin en üstünde olduğundan. Kimse çıkmaz o odaya. Özel bir yerdir. Keyfimizi yarıda kesmeyeceklerini de biliyorum. Biliyorum, leş gibi bir yerdir, ama ne hoş oluyor, değil mi Sence de hoş olmuyor muydu yani? Niçin gülüyorsun?»

«Bilmem. Çünkü o kadar çok okudum ki bu konuda, benim için var olması önemini yitirdi. Belki de.»

«Ne gibi?»

«Şey, şu kadın...»

«Anladım, 'şu Celia Montfort'.»

«Evet. Neyse, bana öyle geliyor ki, şu Celia Montfort belki de benim iplerimi çekiyor, beni kullanıp, kukla gibi oynatıyor.»

«Niçin ama?»

«Bilmiyorum. Ama benden bir şeyler beklediğini hissediyorum. Bir şeyler istiyor. Benden. Değil mi?»

«Bilmem ki, Dan. Hiç bilmiyorum. Öyle karmaşık bir kadın ki. Ben ayrıca kadınları da pek anlamam. Senin de çok iyi bildiğin gibi, daha çok erkekler hakkında tecrübem var. Ama Celia Montfort'un, ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Galiba o da bunu hissediyor ve bu nedenle beceriksizlikler yapıyor. Hep yanlış çıkışlar, yanlış dönüşler. Durmadan kaza yapıyor. Elinden kaçırdıkları, berbat ettikleri, alt-üst olanlar,

şunu ya da bunu elinden düşürmesi, bırakıvermesi. Ama bir şeye doğru ilerliyor. Sende de var mı bu duygu?»

«Ya, evet. Evet. Dinlendin mi?»

«Evet şekerim. Dinlendim.»

«Yine sevişelim mi?»

«Ama n'olur, yavaş yavaş.»

«Tony, Tony, bayılıyorum sana.»

«Hadi canım sen de,» dedi Tony Montfort.

7

GARİP OLAN, diye kararını verdi Daniel Blank, asıl garip olan, dünya, kendi dünyası genişlerken, kendisinin büzülmesiydi. Böyle işte, Tony ve bayan Cleek, Valenter ve Mortonlar —tanıdığı ve sokakta gördüğü herkes— evet, hepsini seviyordu bu insanların. Ne hazin. Hepsi öylesine hazindi ki. Ama o gece Erotica'da Celia'ya söylediği gibi, kendisini onlardan apayrı hissediyordu. Ama yine de onları sevebilirdi. Garip ve çözümlenmesi imkansız bir şeydi bu.

Aynı zamanda bütün sevgisi ve anlayışı, yaşayan her şeyi kapsıyor —insanlar, hayvanlar, kayalar, rüzgarlı gökler— hepsini içine çekiyor, kıkırdıyor, bağrına bastırıyor, gizli yaşantısıyla sarmaş-dolaş oluyordu. Yoğunlaşıyor, kendi kendine dolanıyor, derine, daha derine giriyordu. Gölgeler, güzel kokular ve soluklarla dolu, kapalı bir yaşantıydı bu. Ve yine de, yine de yollarına devam eden yıldızlar vardı, hain bir dünyada bir müzik vardı.

Evet, en sonunda şu noktaya vardı: Dünyadan e-

lini-eteğini çekecek miydi, yoksa çekmeyecek miydi? Bir boy aynasının karşısında çırılçıplak kıvrılıp bükülebilir ve altın zincirler içindeki görüntüsünü öpebilirdi. Bu bir cevaptı. Ya da sokakların anlamsız yaşantısına katılır ve onlara karışabilirdi. Onlarla birleşebilirdi. İçlerine girer, hepsini tanırdı. Sevmek.

Sonunda sokakları, şeytanî sokakları ve açıklığı seçti. Cevap orada, diye verdi kararını. AMROK II'de değildi cevap; Charles Lipsky'deydi; bütün öteki köle ve yenik budalalardaydı. Onlardan zayıf ve kötü oldukları için nefret ediyor, onları zayıf ve kötü oldukları için seviyordu. Yoksa bir İsa mıydı kendisi? Serserice bir düşünceydi bu. Buna rağmen, olabileceğini de kabul ediyordu. Onda, İsa'nın sevgisi vardı. Ama elbette bir din adamı değildi.

İşte bu yüzden Daniel Blank pusudaydı. Asık suratlı kış havasına bakarak sırıtıyor, yaşamın sırrını çözmeye kararlı görünüyordu.

Bu gece, zayıf vücudunu yıkamış, yağlayıp kokular sürmüştü; sonra ağır ağır ve özenle siyah elbisesini, kayık yakalı süveterini, krepsol tabanlı ayakkabılarını, altında buz baltası sol bileğine sarılı duran yırtık cepli pardesüsünü giymişti. Şeytan yarini aramak için salına salına dolaşmak üzere dışarı çıktı. Mutlu, alabildiğine mutlu bir Moğolu. Üçüncü sınıf dedektif Roger Kope'un öldürülmesinden on bir gün sonra oluyordu bu.

İşlerin giderek güçleştiğini kabul ediyordu. Dedektifin öldürülmesinden beri, komşu sokaklar, geceleri yalnız sivil polislerle değil, hemen her blokun ya da köşenin ardından insanın karşısına çıkıveren, üniformalı ve ikişer ikişer dolaşan polislerle dolmuştu. Üstelik hiç biri de Kope'un başına gelenden sonra rahat ve dalgın görünmüyordu. Bu yetmiyormuş gibi,

semte daha çok sayıda devriye otomobili gönderildiği de anlaşılıyordu. Daniel Blank, plakasız otomobillerin sayısının arttığını anlamıştı.

Bu koşullar altında kendisine bir başka av alanı aramak, hattâ bir başka semte gitmek hakkıydı artık. Ama bunu tehlikeden çok, bir çeşit meydan okuma olarak kabul etti. Yani tehlike var diye, zor bir tırmanıştan vaz mı geçiyordu? Korktuktan sonra, tırmanmanın anlamı olabilir miydi? Asıl önemli olan, asıl sorun, kendine güven vermek, yetenek ve cesaretinin yeni sınırlarını çizmekti. Kararlılık, bir çeşit kas gibiydi: Çalıştırıldığı zaman, genişler ve kuvvetlenirdi; çalıştırılmazsa, büzülür, zayıflardı.

Bu işin düğüm noktası, zaman etkeni diye mantık yürüttü. Üç cinayetini de gece saat on bir buçukla yarım arasında işlemişti. Polis elbette bunun farkındaydı ve bütün memurlara özellikle gece yarısına doğru ve gece yarısından sonra uyanık olmaları hatırlatılmış olmalıydı. Ama bundan daha önce ve daha sonraki saatlerde, herhalde gevşiyorlardı. Elde edeceği her avantajdan yararlanmak zorundaydı.

Bunun üzerine daha erken bir saatte karar kıldı. Noel alış-verişinin en hızlı olduğu anlardı. Hava saat yedide kararıyordu, ama mağazalar saat dokuza, hattâ bazan ona kadar açık kalıyor, insanlar, kucaklarında hediye paketleri, evlerine dönüyorlardı. Saat yarımdan sonra sokaklarda polisin ökse diye saldığı dedektiflerle, üniformalı devriyelerden başka, hemen hiç kimse kalmıyordu. Semtte oturanlar, Kope'un ölümünden sonra gazetelerde çıkan haberleri okumuş olmalıydılar; gece yarısından sonra pek az kimse sokağa çıkıyordu. Evet, en iyisi daha erken saatte bir şeyler becermekti. Yani saat dokuzla, on buçuk arasında. Dağcılar, virgülden sonraki rakamları ve yüzdeleri dikkatle

hesaplarlardı; hiç biri, bile bile intihar etmek istemezdi.

Bu arada, bir çeşit kamuflaja ihtiyacı olduğuna karar verdi ve uzun uzun düşündükten sonra, ne yapacağını saptadı. Bir gece önce, işten eve dönerken, 42'nci sokakta Noel kartları, yapma Noel ağaçları, süs eşyaları, duvar kağıtları ve dekorasyon malzemesi satan bir mağazanın önünde durdu. Mağaza Noel'den altı hafta önce açılmıştı ve Noel arifesine kadar işleri devam edecekti. Bütün şehirde bunun böyle olduğunu görmüştü.

Buradan iki kutu satın aldı: Biri, bir ayakkabı kutusu kadardı; öbürü de, içine bir kravat ya da bir çift eldiven konacak kadar düz ve uzun bir kutu. Bir de bulabildiği en sıradan hediyelik paket kağıdı aldı: Kırmızı zemin üzerinde, Noel Baba'nın kızağını çeken geyikleri gösteren bir tomar kağıt. Tomar, ayrıca bir selofan kağıdına sarılmıştı. Bir de küçük paket yapıştırıcıyla, bir yumak, dört köşe bir kartona sarılmış süslü sicim.

Alış-veriş yaparken, ellerinde siyah süet eldivenleri vardı. Mağazanın içi çok kalabalıktı. Tezgahtar yüzüne şöyle bir baktı. Eve dönünce, yine eldivenlerini ellerinden çıkartmadan, iki boş kutuyu tıpkı Noel armağanı gibi hazırladı. Üzerlerine Noel Babalı kağıtları sardı ve üste gelen kanatlarına Noel Baba başlarını yapıştırdı. Üzerlerine de kırmızı, süslü sicimleri geçirip, çok göz alıcı birer paket yaptı. İşi bitince, gerçekten pek hoş iki Noel armağanı paketine sahip olmuştu. Niyeti, bunları cinayet mahallinde bırakmaktı; bütün bunların, izinin bulunmasına yardım etmesi ihtimalinin çok az olduğuna inanıyordu. Artan paket kağıtlarını, yapıştırıcıları, sicimi ve öbür malzemeleri toplayıp, çöp tenekesine attı, holün yanındaki aralığa

geçip, çöp boşluğundan hepsini birden aşağıya döktü. Dairesine dönüp, eldivenlerini ellerinden çıkarttı.

Umduğu gibi, ertesi akşam dışarı çıkarken, nöbetteki kapıcı —bu sefer Charles Lipsky değildi— iki Noel paketiyle geçen Daniel Blank'ın yüzüne bakmadı bile. Çünkü gelen armağan paketlerinin alındı makbuzlarını imzalamaya ve kucak dolusu kutularla gelen kiracılara yardım etmeye iyice dalmıştı. Hem farketse bile, ne olurdu? Daniel Blank iki güzel armağan paketiyle dostlarına akşam ziyaretine gidiyordu. Ne güzel.

Ustalığı karşısında içi öyle rahatlamış, hâlâ sokaklarda dolaşan ve alış-veriş peşinde koşan insan kalabalığı karşısında öyle afallamıştı ki, Üçüncü caddedeki Papağan barına kadar yürüyüp, bir içki yuvarlamaya ve biraz vakit öldürmeye karar verdi. «Vakit öldürmek». Buz baltası pardesüsünün altında, sağ kolunda da Noel paketleri, kendi kendine güldü.

Papağan barının içi hemen hemen boştu. Barda, bir tek kişi oturuyordu. Orta yaşlı, kendi kendine konuşan ve geniş el-kol hareketleri yapan biri. Tek başına çalışan garson, arka taraftaki masaya çökmüş, bir dini broşür okuyordu. Patron da, bir yarış mecmuasını işaretlemeye dalmıştı. Önceki yıl o homoseksüelle döğüştüğünde, yine bu ikisi çalışıyordu barda. İçeri girince, ikisi de başlarını kaldırıp baktılar, ama yüzlerinde kendisini tanıdıklarını gösteren bir ifade belirmedi hiç.

Bir konyak ısmarladı ve içkisini uzattığında, barmene de bir şey içip içmeyeceğini sordu.

«Teşekkür ederim,» dedi soğuk bir gülümsemeyle adam. «Çalışırken içmem.»

«Bu gece pek tenha. Herhalde Noel alış-verişi yüzünden, değil mi?»

«Değildir,» dedi üzerine doğru eğilen adam. «Bun-

dan önceki Noellerde mağazalar kapanınca, içerisi adam almazdı. Bu yılsa, in-cin top oynuyor. Biliyor musunuz, neden?»

«Neden?»

«Semtte kol gezen şu deli katil yüzünden,» dedi çenesinin altındaki kırmızı sarkık gıdığını öfkeyle oynatarak adam. «Hava karardıktan sonra, kim sokakta kalmak ister ki? Herifçioğlunu bir an önce enseleseler de, boynunu kopartıverseler. Orospu çocuğu, çanımıza ot tıkadı be.»

Blank adama hak veren bir ifadeyle başını salladı, içkisinin parasını ödedi. Balta hâlâ ceketinin altındaydı. Pardesüsü ve eldivenleriyle oturdu, hem de içerisi sıcak olduğu halde. Büyük bir zevkle konyağını yudumladı. Noel kutularını barın üzerine, yanına koymuştu. Salon sessiz ve dinlendiriciydi. Marifetlerinin bu kadar çok insanı etkilemiş olduğunu öğrenmek, insanın ayrıca hoşuna gidiyordu. Delinin biri bir taş atmıştı, giderek genişliyordu yankıları, döne döne...

Tek bir kadeh içti, mütevazi bir bahşiş bıraktı ve paketlerini alıp, dışarı çıktı. Kapıda durup, patrona ya da garsona el sallamak için döndü, ama yüzüne bile bakan yoktu ardından. İçinden kıs kıs güldü. Her şey ne kadar kolaydı. Kimsenin umurunda değildi.

Dışarda alış-veriş edenler seyrelmeye başlamıştı; hâlâ sokakta olanlar, ya kollarının altındaki paketlerle, ya da plastik torbalarını sallaya sallaya, evlerine dönüyordu. Blank da, onların görünüşünü taklit etti: Iki Noel paketini kolunun birinin altına sıkıştırdı, acı acı esen rüzgara karşı da, başını ve omuzlarını biraz büzdü. Ama gözleri fıldır fıldır çevresini tarıyordu. Bu gece saat on bire kadar işini berecemezse, bir başka geceye erteleyecekti; buna son derece kararlıydı.

Daniel Blank daha gülümserken, adamın biri bir-

den bir evin kapısından içeri giriverince, iyi bir fırsatı kaçırmış oldu. Bir başkası da, bir apartmanın kapıcısıyla durup konuşmaya dalınca, bir fırsat daha kaçırdı. Üçüncüsü de pek ümit vericiydi, ama polise çok benziyordu; sivil bir vatandaşın bu kadar **ağır** yürümesine imkan yoktu. Bir diğerini de, tam köşeden çıkıveren ve doğru Blank'ın üzerine doğru gelen üniformalı bir polis yüzünden kaçırdı.

Sinirlerinin gerildiği falan yoktu, hattâ öfkesini gemleyecek bir duruma da düşmüş sayılmazdı. Ama yine de... ne yapıyorlardı böyle kendisine? Bir sokak lambasının altında saatine bakabilmek için durdu ve sol bileğini yeteri kadar cebinden dışarı çıkardı. Neredeyse on buçuk olacaktı. Pek fazla vakit kalmamıştı. Biraz sonra bir başka geceye erteliyecekti işini. Ama yapamazdı bunu. **Yapamazdı.** Yine damarlarına ateş düşmüş, bütün kanı kaynıyordu. Allah belasını versin... Allah kahretsin... Süngü tak, ve ileri... Ya şimdi, ya da... Bu iş şimdi olmalıydı. Talihi öylesine yardım ediyordu ki. Hep kazanan çizgi üzerindeydi. Bu çizgiyi hiç kaçırmayacaksın.

Kaçırmadı da. Çünkü işte —inanılmayacak kadar hoş bir şey, ne yollarda cirit atan polis otomobilleri, ne üniformalı devriyeler— bomboş ve loş bir sokaktaydı ve tam karşıdan, sessizce yürüyen, kolunun altında armağan paketi taşıyan biri geliyordu. Tvid pardesüsünün yakasındaki iliğe küçük, sevimli bir gül yerleştirmişti. Acaba armağan paketi taşıyan polislerden biri miydi bu da? Gül de ökse olamaz mıydı? Pek benzemiyor, diye kararını verdi Daniel Blank. O meşhur gülümsemesi belirdi dudaklarında.

Sevgilisi bir sokak lambasının altından geçti. Blank, adamın genç, zayıf, bıyıklı, dimdik, kendinden

emin ve gerçekten yakışıklı olduğunu gördü. Bir başka Daniel Blank.

«İyi akşamlar,» dedi adama bir adım kala ve gülümseyerek Daniel.

«İyi akşamlar,» dedi adam da, aynı şekilde gülümseyerek.

Tam yanından geçtiği sırada, baltayı öbür eline aktardı ve dönüşüne geçti. Ve daha dönüş sırasında, kurbanının da durduğunu, **dönüşünü** seyrettiğini farketti. İçgüdüleri, fizik tepkileri böylesine şaşmaz ve yumuşak olan biri karşısında belli-belirsiz bir hayranlık duydu, ama yine de emin değildi.

Balta yukarı kalkmıştı bile. Armağan paketleri kaldırıma saçıldı. Ardından iki el birden havadaki bileğine yapıştı. Adamın paketi de düştü yere. Ama bileğini kavrayan eli gevşemedi. Sımsıkı kavranmıştı Blank. Üç kol, dimdik havaya doğru kalkmıştı. Bir an tatlı bir kucaklaşmayla birleşmişler gibi, öylece durdular. Birbirlerine yakın ve yarı aralık dudaklarıyla, serin kış havasını soludular. Bu temas o kadar nefis bir şeydi ki, Daniel sersemler gibi oldu, daha da yakından sarıldı. Sıcaklık. O sevimli sıcaklık ve kuvvet duygusu.

Yavaş yavaş aklını başına topluyordu. Adamın sol dizine bir tekme yapıştırdı, kendine çekip, sonra hızla itti. Ama bu kadarı yetmezdi. Sendelemişti, yine de bırakmıyordu bileğini. Yalnız, bileği kavrayan elleri gevşemişti. Daniel bir daha vurdu ve yine itti, bütün vücuduyla ötekinin vücuduna abandı. Oh. Uzaklardan gelen bir düdük sesi işitir gibi oldu. Ama pek emin değildi. Birlikte devrilip düştüler ve Daniel yuvarlandığı sırada, sol dirseğinin kaldırımın kenarına çarptığını, çatırdadığını hissetti. Tembelce, acaba kırıldı mı diye düşündü. Belki de kırılmıştı.

Şimdi dümdüz uzanmışlardı yere ve Blank, adamın usanç dolu, anlamsız gözlerinin içine bakıyordu. Elleri, Blank'ın bileğini kavramaktan vazgeçti, çözüldü. Ve Blank buz baltasını kaldırdı, indirdi, kaldırdı, indirdi, kaldırdı, indirdi. Müthiş bir kızgınlıkla vuruyor, kendinden geçmiş gibi indiriyordu. Her şeye rağmen en iyisi buydu. Adamın zayıf parmaklarının ve tırnaklarının yüzünü tırmaladığını zor farketti. Bir sıcaklık duydu yüzünde.

Genç adam, hareketsiz kalıncaya kadar devam etti bu; şimdi kömür gibi kara gözlerle bakıyordu. Blank, yakasındaki gülü almak için bir an baltayı yanına bıraktı, sonra tekrar kavradı sapını, hırlayarak diz çöküp durdu, deli gibi süzdü çevresini. Düdükleri bu sefer kesinlikle işitebiliyordu. Sokağın karşı köşesinden üniformalı bir polis memuru, kalçasını tutup, koşarak sökün etti. Karşı taraftaki arkadaşı da çılgın gibi, üst üste düdüğünü öttürmeye devam ediyordu. Blank baltayı pardesüsünün altındaki ezik sol bileğine asıp, birkaç saniye durumu gözledi.

Birden sol dirseğindeki ve kanayan yüzündeki acının bilincine varıverdi. Hemen sonra, acılı sol kolunu iyice vücuduna yapıştırarak, başladı koşmaya; bir yandan da ihtimalleri ve olanakları hesap ediyordu. Ama bu telaş arasında bile, bir an olsun gülü elinden bırakmayı düşünmedi.

Kaldırımın kenarındaki ceset, bir an için de olsa, peşine takılanları durdurabilirdi. Hiç olmazsa birini. Birinci caddeye sapar sapmaz, koşmaktan vazgeçti, durdu. Gülü pardesüsünün sağ cebine indirdi. Ceketinin göğüs cebinden çekip aldığı mendille, öksüre öksüre, kanayan yüzünü sildi. Köşede, iki kapı aşağıdaki küçük bir lokantaya daldı. Yine öksürüp, kanayan yüzünü mendiliyle saklayarak, arka taraftaki telefon

kulübesine yürüdü. Mendili omuzuyla sıkıştırıp, sağ cebinden bir madenî para aldı, telefonun deliğine atıp, meteorolojinin numarasını çevirdi. Renksiz bir sesin karşı tarafta, «Charleston'dan Block adasına kadar olan bölgelerde küçük tonajlı teknelerin denize açılmaması» diyen konuşmasını dinlerken, dışarı bakınca, üniformalı bir polis memurunun, tabancası elinde, koşarak lokantanın önünden geçtiğini gördü. Yine öksürüyormuş gibi yaparak telefon kulübesinden çıktı. Mendiliyle yüzünü sakladı. 81'inci sokakta, kırmızı trafik ışıklarının karşısında duran boş bir taksi farketti. Talih. Talih değil de, neydi bu yani?

Şoföre nazik ve kendi kulağına sakin gelen bir sesle, hemen Batı yakası otobüs durağına atmasını rica etti kendisini. Yeşil ışık yanıp, otomobil hareket edince, içerdeki dikiz aynasından şoförün kendisini göremeyeceği sol köşeye iyice çekildi. Ancak başını uzatırsa görebilirdi müşterisini. Ancak bundan sonra sağ kolunu uzatıp, parmaklarını açtı. Hiç titremiyordu parmakları.

Otobüs terminaline kadar en az yirmi dakikalık bir yol aldılar ve hemen her dakika şoförün kendisini gözleyip gözlemediğine bakmak için bakışlarını adamın üzerinden ayırmadı. Önce pardesüsünün, sonra ceketinin düğmelerini çözdü, kemerinin tokasını açtı. Sonra buz baltasının sapını, yavaşça sol bileğinden aşağıya kaydırdı, kemerini, baltanın sapının üzerinden geçirdi ve yine sıkıp kapattı kemeri. Şimdi yürürken balta bacağına çarpıp duracaktı, ama artık emniyette sayılırdı. Düğmelerini ilikledi.

Sonra mendiline tükürüp, yavaş yavaş yüzünü sildi. Kan vardı yüzünde, ama sandığı kadar çok değil. Mendil yanındaki boş tarafa koyup, sol elini sağ eliyle sıkı sıkı tutarak, sol kolunu yavaş yavaş büktü. A-

cıyor, ıstırap veriyordu hareket kendisine, ama dayanılacak kadar. Göründüğü kadarıyla dirseği hareket yeteneğini kaybetmemişti. Sandığı gibi, kırık ya da çıkık değil, zedelenme olmasını diledi. Sol dirseğini büküp, kolunun dirsekten aşağı kısmını ceketinin içine soktu, düğmelerin üzerine dayadı, askıya alınmış gibi tuttu. Böyle daha rahat etmişti.

Mendilini alıp tekrar tükürdü içine ve bir daha sildi yüzünü, ama bu sefer zor çıktı taze kan. Hiç de derin olmayan yaralar pıhtılaşmaya başlamıştı bile. Blank, kırmızılaşan mendilini göğüs cebine indirdi. Tek eliyle cüzdanını çekip çıkardı. Taksimetreye bakıp, üç tane birer dolarlık çekti. Cüzdanını yine cebine koyup, ardına yaslandı, derin bir soluk alıp, gülümsedi.

Otobüs istasyonu iyice kalabalıktı. Kimsenin kendisine aldırdığı yoktu. Hattâ mendiliyle yüzünü kapatmak gereğini bile duymadı. Doğru erkek tuvaletlerine yürüdü. Burası da kalabalıktı, ama aynada yüzüne bakacak fırsat buldu. Peruğu yana kaymıştı. Yanağı fena tırmalanmıştı. Anlaşılan kabuk bağlayacaktı. Sağ yanağı da kızarmıştı, ama yırtılmamıştı. Yalnız sol yanağındaki bir tırmık yeri hafif hafif kanamaya devam ediyordu.

Yanındaki musluğun başında, ellerini yıkayan bir adam vardı. Aynada Blank'ın bakışlarını yakaladı.

«Herhalde rakibinizi, en az bu kadar benzetmişsinizdir,» dedi birden.

«Elimi bile sürmedim herifçioğluna,» dedi pişman olmuş gibi Blank, adam güldü.

Daniel iki kağıt havluyu suyla ıslatıp, ücretli tuvaletlerden birine girdi. Kapıyı içerden kilitledikten sonra, havlulardan biriyle yüzünü bir daha sildi, sonra tuvalet kağıdıyla, tırmıklanmış, ıslak yanaklarını kuruladı, üzerine yapıştırdı. Öteki ıslak kağıt havluyla da

pardesüsünü ve elbisesini silip temizledi. Pantalonunun sol dizinde bir ezik gördü; kumaş, sürtünmekten ezilmiş, altından teni görünüyordu. Bu elbiseyi yok etmeliydi. Bir kağıda sarıp sarmalamalı, işe giderken bir çöp tenekesine atmalıydı. Talihi yine yaver giderse, çöpçülerden önce berduşun biri elbiseyi çöp tenekesinin içinde bulabilirdi. Daha olmazsa Blank elbiseyi parça parça kesip, yakabilirdi de. Önemli değildi bu.

Sol kolunu kullanmayı bir daha denedi. Dirsek bağlantısı çalışıyor, ama çok acı veriyordu. Bundan şüphesi yoktu. Ceketini çıkarıp, kolunu yukarı sıvadı Çoktan kocaman ve renksiz bir şiş belirmişti. Ama dirsek oynuyordu. Bütün giysilerine bir çeki-düzen verdi. Pardesüsünü de omuzlarına, Avrupalılar gibi attı: İki kolu içinde, balta kemerinden aşağı sarkar durumda. Tuvalet kağıdını dikkatle yüzünden çekti. Merakla baktı: Hafif bir pembelik, o kadar. Birden barsaklarını boşaltmak için dayanılmaz bir istek duydu içinde, boşalttı da. Bütün tuvalet kağıtlarını ve kağıt havluları küvete attı, sifonu çekti; elbisesine bir kere daha çeki-düzen verip, dudaklarında hafif bir gülümseme, dışarı çıktı.

Musluğun üzerindeki aynada peruğunu düzeltti, sağ elinin parmaklarıyla ağır ağır taradı.

Yanı başında bir başka adam, saçsız ve şapkasız biri, ellerini kuruluyordu. Blank'a baktı. Daniel de dönüp ona baktı.

«Bir şey mi var?» diye sordu.

Adam özür diliyormuş gibi bir hareket yaptı. «Saçlarınız,» dedi, «peruka, değil mi? İyi bildim mi?»

«Ha, evet.»

«Onu düşündüm de işte,» dedi adam. «Tavsiye eder misiniz bana da?»

«Mutlaka. Hiç kuşkunuz olmasın. Ama en iyisini

almak için fedakarlıktan çekinmeyin. Yani eli sıkılık etmeyin.»

«Sahi mi söylüyorsunuz?»

«Elbette.» dedi Blank. «Göreceksiniz, bütün hayatınız değişecek.»

«Şaka etmiyorsunuz ya?» dedi inanmıyormuş gibi iç çeken adam.

Daniel evine dönmek için yine bir taksiye bindi. Pardesüsü rahatça omuzlarından aşağıya sarkar halde.

«Haberiniz var mı, bay Blank?» diye seslendi kapıcı. «Bu gece birini daha öldürdüler. Buradan iki blok ötede bir yerde.»

«Sahi mi?» dedi Blank ve üzülmüş gibi bir tavırla başını salladı. «Bundan sonra nereye gidersem gideyim, hep taksiye bineceğim.»

«En iyisi öyle yapmak, bay Blank.»

Daniel sıcak bir banyo yaptı, suyu köpürtmek ve banyonun içini mis gibi kokutmak amacıyla bol kokulu yağ sıktı içine. Buz baltasını temizlemeyi sonraya bırakıp, soyundu ve dikkatle suyun içine girdi. Bol köpüklü suyun üzerinde, gül yüzüyordu. Gülü seyre daldı, sonra çenesine kadar sıcak suyun içine battı, ağrıyan dirseğini oğuşturmaya başladı. Biraz sonra erkekliği uyandı ve cinsiyet uzvunun kırmızı başı, su üstüne çıktı. Küçük gül, gelip bu başa çarptı. Daniel hayatında bundan daha mutlu olduğu bir an hatırlamıyordu. Düşlere daldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

1

BEYAZ BOYALI İSKELENİN önünde durdular ve Honey Bunch, babası ve annesiyle birlikte iskeleye çıktı. Birden kendisini, o güne kadar gördüğü yazlık evlerin en şirininin basamaklarında buluverdi. Ev beyaz boyalıydı, pencere pervazları yeşildi. Pancurlar da yeşil boyalıydı ve üzerlerine küçük, beyaz meşe meyveleri boyanmıştı. Honey Bunch o güne kadar hiç beyaz meşe meyvası görmemişti, ama yeşil pancurlar üzerinde çok güzel durduklarını düşündü. Yazlık evin sundurmasının üstünde 'Meşe Meyvası Evi' bir de küçük tabela görünüyordu.

Başkomiser Edward X. Delaney sustu. Karısının isteği üzerine «Honey Bunch: Kamptaki İlk Günleri»ni yüksek sesle okumaya başlamıştı, ama karısının yatağına bir göz atınca, Barbara'nın uykuya daldığını, sık sık soluduğunu, üzerini örten tek battaniyenin kenarından çıkan incecik kollarının ve beyaz ellerinin uzandığını gördü. Artık yatağından hiç çıkmıyor, tekerlekli sandalyeye bile geçmek istemiyordu.

Delaney, karısına akşam yemeğini yedirmek için

tam zamanında gelmişti. Ufak, yuvarlak ekmekten bir lokma aldı, biraz haşlanmış patates yedi, birkaç fasulya attı ağzına, ama ufak biftekten bir lokma bile almaya razı olmadı.

«Ama yemen gerek, sevgilim,» dedi elinden geldiği kadar sertçe Delaney. Kaşığı tutup dudaklarının arasına bir parça krema uzatınca, Barbara boş boş gülümsedi. Kremanın hemen hepsini yedi, en sonunda elini tutup itti, yüzünü buruşturdu. Delaney'in daha fazla ısrar etmeye yüreği elvermedi.

«Ne yapıyorsun, Edward?» diye zayıf bir sesle sordu.

«Oh... Biliyorsun işte; kendimi meşgul etmeye çalışıyorum.»

«Soruşturmada yeni bir gelişme var mı?»

«Ne soruşturması?» diye sordu Delaney, sonra birden utandı, bakışlarını önüne eğdi. Bir şey saklamak istemiyordu karısından, o bu haldeyken, acı ölümlerden söz etmekle, insafsızlık edeceğini düşünüyordu.

«Ne var, Edward?» diye kuşkulanan Barbara sordu.

«Bir cinayet daha işlendi,» dedi alçak sesle Delaney. «Bu sefer bir dedektif öldürüldü. Broughton'un ökse diye dolaştırdığı dedektiflerden biri.»

«Evli miydi?»

«Evet. Üç de küçük çocuğu kaldı geride.»

Barbara'nın gözleri yavaş yavaş kapandı, yüzü balmumu gibi sarardı. İşte bunun üzerine kocasından, getirdiği «Honey Bunch» kitaplarından birini yüksek sesle okumasını istedi. Delaney de, konuyu değiştirme fırsatı çıktığı için kıvançla kaptı kitabı, rasgele bir yerini açıp, kararlı, anlamlı bir sesle, okumaya başladı.

Ama daha iki sayfa bile okumadan, karısı uykuya dalmışa benziyordu. Delaney kitabı bir kenara bıraktı,

pardesüsünü giydi, şapkasını aldı, ağır ağır kapıya doğru yürümeye başladı. Fakat Barbara, «Edward,» diye seslendi ardından. Tekrar baş ucuna döndüğünde, karısının gözleri iri iri açılmıştı; elinin birini de kocasına doğru uzatmıştı. Delaney hemen yatağın başına koştu, bir koltuk çekip, sıcak, kuru parmaklarını tuttu, avuçladı.

«Üç oldu,» dedi Barbara.

«Evet,» diye yıkılır gibi cevap verdi Edward. «üç oldu.»

«Hepsi de erkek,» dedi dalgın dalgın Barbara. «Niçin hep erkek? Kadınları öldürmek çok daha kolay olurdu. Ya da çocukları. Öyle değil mi, Edward? Onları öldürmek o kadar tehlikeli değildir.»

Karısının söylediklerinin önemi, zihninde daha iyi belirlenerek, Barbara'yı süzdü. Elbette, hiç bir şey çıkmayabilir de bunun altından. Ama bir şeyler de olabilirdi. Barbara'nın yanağına şefkat dolu bir öpücük kondurmak için öne eğildi.

«Sen bir harikasın, basbayağı harika,» diye fısıldadı. «Sen olmazsan, ben ne yaparım?»

Çalışma odasına dönünce, koca avucunun içinde bir sek cin kadehi, Mary'nin mutfak masasının üzerine bıraktığı tavuk böreğini bile unutup, karısının ne anlatmak istediğini düşünmeye daldı.

Psikopat bir katil için, cinayetten önce seksle hiç ilgilenmemek, hattâ seksten korkmak (belki de iktidarsızdı), olağanüstü bir şey değildi. Cinayet sırasında ya da cinayetten sonra da, şehvet duygularını gemleyemeyen biri haline gelebilirdi. Böyle pek çok olay cereyan etmişti, ama hepsinde de katilin kurbanları ya kadınlar, ya da çocuklardı.

Oysa şimdi kurbanların üçü de erkekti. Üstelik Lombard'la Kope iriyarı, güçlü-kuvvetli adamlardı. U-

facık bir fırsat bulabilseler, pekâlâ kendilerini savunabilirlerdi. Anlaşılan katil hep erkekleri seçiyor ve hep bir buz baltasıyla hesaplarını görüyordu. Barbara'nın da dediği gibi, adam öldürmek için tehlikeli bir yoldu bu, katil yönünden tehlikeli. Bir kadını baltayla başına vurarak öldürmek ya da bir erkeği silahla alaşağı etmek, çok daha kolay olabilirdi. Ama böyle yapmamıştı katil. Yalnız erkekleri seçmişti. Hem de buz baltasıyla öldürmek için. Acaba bir anlamı var mıydı bunun?

Olabilir, pekâlâ olabilir, diye düşündü Delaney Elbette, bundan sonraki kurbanı kadın olursa, mantığı çöker, giderdi, ama şimdilik bunu da gözönüne almalıydı. Erkek olan katil, tehlikeyi göze alıp, üç erkeği kurban diye seçmişti. Delaney amatör bir ruh doktoru gibi düşünüp, kullanılan silahın ne gibi bir cinsel simge olabileceğini araştırdı: Sivri başlı bir buz baltası, sert başlı bir balta. Bu o kadar olağanüstü bir şey miydi? Sarkık, kıvrık bir baş! Yoksa bu daha mı olağanüstüydü?

Masasının üst gözünden «Uzmanlar Dosyası»nı aldı ve aradığı kartı buldu: «RUHİYATÇI-KRİMİNOLOG. Dr. Otto Morgenthau.» Kartın üzerinde Delaney'in el yazısıyla kısa notlar eklenmişti. Bunlarda da Dr. Morgenthau'nun polis örgütüne yardımcı olduğu iki olay hatırlatılıyordu. Bunlardan biri, bir ırz düşmanı, öbürü bir bombacıyla ilgiliydi. Delaney, listedeki numarayı aradı; doktorun yeri, 251'inci Bölge'de değil, 60'ıncı bölgede, Beşinci caddedeydi.

Bir kadın sesi, «Buyrun efendim, Dr. Morgenthau'nun muayenehanesi,» diye cevap verdi.

«Acaba Dr. Morgenthau ile konuşabilir miyim efendim? Ben başkomiser Edward X. Delaney. New York emniyet örgütünden.»

«Özür dilerim, komiserim, doktorla şu anda görüşme imkanı yok.»

Bu, Morgenthau'nun bir hastası var demekti.

«Acaba kendisi beni arayabilir mi?» diye sordu Delaney.

«Bir kere denerim, efendim. Numaranızı verir misiniz?»

Delaney numarasını verdi, kapattı telefonu ve mutfağa gitti. Tavuklu börekten bir parça yemeyi denedi: Börek çok güzeldi, ama gerçekten iştahı yoktu. Kalanı, özenle bir plastik torbanın içine yerleştirip, buz dolabına kaldırdı. Kendisine bir cin daha hazırlayıp, masasının ardındaki sallanır koltuğuna yerleşti, bir yandan içkisini yudumlarken, bir yandan da telefonu dalgın dalgın seyre başladı. Yarım saat sonra çalınca, önce üç defa çalmasını bekledi, ondan sonra açtı.

«Buyrun, ben başkomiser Edward X. Delaney.»

«Bendeniz de Dr. Otto Morgenthau. Nasılsınız, komiserim?»

«Eh, iyiyim sayılır doktor, ya siz?»

«Çok iyiyim. Ne vardı acaba, komiserim?»

«Sizi görmek istiyordum da, efendim.»

«Siz mi, komiserim? Şahsen mi? Yoksa Emniyet'in işi için mi?»

«Emniyet'in işi için.»

«Peki, neymiş bu bakalım?»

«Telefonda açıklamak biraz zor, doktor. Düşünüyorum da, acaba...»

«İmkansız,» diye kestirip attı Morgenthau. «Bu gece saat ona kadar hastalarım var. Sonra da...»

«Doğu yakasında başlarına baltayla vurularak öldürülen üç kişi var,» diye bu sefer Delaney onun sözünü yarıda kesti. «Herhalde gazetelerde okumuşsunuzdur.»

Bir an bir sessizlik oldu.

«Evet,» dedi alçak sesle Dr. Morgenthau. «Okumuştum. İlginç bir şey. Hepsi bir adamın marifeti mi?»

«Evet, efendim. Her şey bunu gösteriyor.»

«Nedir ipuçlarınız?»

«Hep yarım-yamalak şeyler. Bazı boşlukları sizin doldurabileceğinizi umuyorum.»

Dr. Morgenthau durumu anladı. «Galiba hemen olmalı bu iş, değil mi?»

«Mümkünse, efendim.»

«Saat tam onda burada olun öyleyse. Size bir çeyrek ayırabilirim. Daha fazla değil.»

«Evet, efendim, geleceğim. Teşekkür ederim, doktor.»

Delaney, beş dakika önce damladı randevusuna. Asık suratlı, anaç tavırlı hemşire, kaba kumaştan, tahta düğmeli pardesüsünün önünü iliklivordu.

«Başkomiser Delaney mi?»

«Evet.»

«Lütfen ben çıktıktan sonra, kapıyı ardımdan iki defa kilitleyin,» dedi. «Hazır olunca, doktor sizi çağıracak.»

Delaney başını salladı, kadın çıktıktan sonra, söylendiği gibi kilidi iki defa çevirdi, gidip dimdik oturdu bir iskemleye, şapkasını dizlerinin üzerine koyup, sabırla beklemeye başladı. Hiç bir şeye bakmadan.

Doktor en sonunda muayene odasından çıkınca, Delaney ayağa kalktı, adamın görünüşü karşısında iyice şaşırdı. Morgenthau'yu son gördüğü zaman, doktor iriyarı, fakat güçlü-kuvvetli, uyanık, dimdik duran, yüzünden sağlık fışkıran biriydi. Berrak bakışları fıldır fıldır oynardı. Oysa şimdi Delaney'in karşısında kireç gibi beyaz suratlı, nerdeyse bedeninden üç nu-

mara büyük elbiseler içinde yüzer gibi duran biri vardı. Bakışları boş ve anlamsızdı. Seyrekleşen saçları taranmamıştı bile. Elleri titriyordu ve Delaney adamın tırnaklarının da uzun ve kirli olduğuna dikkat etti.

Muayene odasına geçtiler, Morgenthau masasının ardına, Delaney de kenardaki bir koltuğa yerleşip oturdu.

«Elimden geldiği kadar kısa konuşacağım, doktor,» diye başladı Delaney. «Çok meşgul olduğunuzu biliyorum, ama...»

«Bir dakika,» diyerek mırıldandı Morgenthau, masasının kenarına tutunarak doğruldu. «Sözünüzü yarıda kestiğim için özür dilerim, komiserim, ama hemen bir telefon etmem gerektiğini şimdi hatırladım. Rahatsızlanan bir hastama. Sadece bir kaç dakika. Beni burada bekleyin.»

Telaşla dışarı fırladı, ama bekleme odasına değil de, daha içerdeki çalışma odasına geçti. Delaney beyaz tıp araçlarının ve paslanmaz çelikten bir musluğun parıltısını kaşla göz arası farketti. Morgenthau on dakika kadar görünmedi ortalıkta. Döndüğünde, çok daha rahat ve sanki uçar gibi yürüyordu; gözleri iri iri açılmıştı. Parıltılar saçıyordu. Gülümseyerek ellerini oğuşturdu.

«Evet, gelelim size,» dedi hararetle, «neler elde ettik bakalım, komiserim?»

Uyuşturucu hap olamaz, diye düşündü Delaney. Hapın yaratamayacağı kadar hızlı bir tepkiydi bu. Herhalde bir amfetamin iğnesi yapmıştı. Her neyse, Dr. Otto Morgenthau'nun üzerinde mucizevi bir etki yaratmıştı bu. Rahatlamış, kendine güveni geri gelmişti. Dikkatle dinliyordu anlatılanları. Sigarasını yakarken de, elleri hiç titremedi, telaşlanmadı.

Delaney her şeyi başından anlattı: Üç kurbanın

ölümü, buz baltası, dağcılar hakkında öğrendikleri, cinayetlerin nasıl işlendiği konusundaki görüşü, kayıp kimlik belgeleri... Morganthau'nun bilmesi gerektiğini sandığı her şey. Yalnız kendisinin, yani Delaney'in fiilî görevde olmadığını ve soruşturmayla resmen görevlendirilmediğini söylemeyi bilerek unuttu.

«İşte, bütün bildiklerimiz bundan ibaret, doktor.»

«Üç kurban arasında bir ilişki ihtimali var mı?»

«Hayır, efendim. Biz bir şey çıkartamadık.»

«Peki, benden istediğiniz nedir?»

«Katilin ruhsal bir portresini çizmeden, bize önceki olaylarda anlattığınız her şeyin son derece yararlı olduğunu hatırlatayım. Bu yardımlarınızı hâlâ unutamadık, doktor.»

«Oh, evet,» diye onayladı Morgenthau. «Irza tecavüz ve o bombacı olayları. Ama bunlar o kadar iyi bilinen şeyler ki, benzer konularda anlatacak çok uzun hikayeler bulunabilir. Bu nedenle ortaya bir örnek koymak olanağı var. Anlıyorsunuz, değil mi? Katili bu işe iten nedenler hakkında mantığa uygun bir tahminde bulunmak, hareket tarzı, belki bir de fizik görünüşü ve alışkanlıkları. Ama aynı şeyi bu olayda tekrarlamak imkansız. Bu sefer karşımızda birden çok cinayet var. Şükür Tanrıya ki, bu pek ender raslanan bir şeydir. Bir kere siyasi cinayet ihtimalini ortadan kaldırıyorum; çünkü tahmin ettiğim kadarıyla böyle bir şey yok.»

«Hayır efendim; ben de olduğuna inanmıyorum.»

«Öyleyse... Konunun literatürü pek o kadar geniş değil. Bu konuda kısa bir yazı yazmıştım, ama okuduğunuzu sanmıyorum.»

«Hayır doktor, okumadım.»

«Önemi yok,» diye mırıldandı Morgenthau. «Zaten adı-sanı duyulmamış bir Alman dergisinde yayın-

lanmıştı. İşte bu nedenle, üzülerek söyleyeyim ki, katilin ruhsal bir portresini çizemeyeceğim size.»

«Peki, dinleyin beni bir dakika,» dedi ümitsizce Delaney, «bana **bir yol** gösteremez misiniz yani? Katili buna iten nedenler konusunda. Hattâ genellemeler bile işime yarayabilir. Örneğin, bu katilin bir sapık olduğunu sanıyor musunuz?»

Dr. Morgenthau öfkeyle başını salladı. «Aklı başında! Sapık! Bunlar hep hukuk deyimleri. Ama akıl sağlığı konusunda hiç bir anlam ifade etmezler. Neyse, bir kere deneyelim... Yaptığım sınırlı araştırmalarla vardığım sonuca göre, birden çok insanın katili olan kimseler, genellikle üç yönlü, belirsiz tiplerdir. Ama sizi uyarmış olayım, nedenler sık-sık, üst üste gelir. Birden fazla katil oldu mu, ayrı ayrı kişilerle alışverimiz var demektir; size söylediğim gibi, ortaya koyacağım kesin ve belirli örnekler yok. Şu halde... gelelim başlıca üç tipe... Birincisi, biyolojik etkiler altındadır. Bu tür olaylarda sürüyle adam öldürmeye insanı iten şey, fizik bir eksikliktir; ama katil, ruhsal yönden de bu işe teşne olabilir. Örneğin, Texas kulesine kapanıp, tüfeğiyle önüne geleni deviren adam kaç kişinin canına kıymıştı? Adamın beyninde bir tümör olduğunu, askerliğinde usta bir nişancı ve insan avcısı olarak yetiştirildiğini kabul ediyorum. İkincisi: Ruhsal etki altındadır. Böylelerinde genellikle çevre bir kusur değildir, ama kişi üzerindeki belirli, özel baskılar —daha çok ailevi ve cinsel— öyle aşırı bir noktaya erişir ki, cinayet, hele üst üste tekrarlandıkça, tek kurtuluş yolu olur. Mavi Sakal böyle biri olabilir; ya da Karındeşen Jack, ya da New Jerseyli delikanlı... neydi adı onun?»

«Unruh.»

«Evet, Unruh. Ve bir de üçüncüsü: Sosyolojik

etki altındaki. Bu da katilin farklı bir çevrede, günlerini şiddetten uzakta geçirmesiyle ortaya çıkabilir. Ama çevresi öylesine sıkıcıdır ki, tek çıkar yolu, şiddete ancak şiddetle karşılık vermek olabilir. Yani öldürmekle. Kendi yaratmadığı bir dünyaya karşı, kendisini insanlıktan uzaklaştırıp, ezen bir dünyaya karşı. Bu sosyolojik nedenler, yalnız getto'larda yaşayanları, ezilen azınlıkları kapsamaz. Bundan birkaç yıl önce, bir başka olay geçmişti —galiba yine New Jersey'de— 'güvenilir bir yurttaş', orta yaşlı, orta tabakadan, bir bankada ya da bir sigorta şirketinde çalışan, efendi biri, üstelik her pazar...»

Dr. Morgenthau'nun Delaney'e ayırdığı on beş dakikalık süre çoktan dolmuştu. Delaney'in tahmin ettiği gibi, doktor devam ediyordu konuşmaya. Bir insanın merakını gemlemesine imkan yoktu ki.

«... üstelik her pazar da kilisede, bağış tepsisine üç-beş kuruş atmayı unutmayan biri,» diyordu Morgenthau; «bu efendi, kusursuz, kendi halinde, orta halli yurttaş, bir gün karısını, çocuklarını ve annesini öldürüverdi. Buraya dikkat edin: Annesini de! Sonra da kirişi kırdı, kaçtı.»

«Hatırlıyorum bu olayı,» dedi Delaney.

«Yakaladılar mı adamı?»

«Hayır, sanmıyorum.»

«Her neyse, gazetelerde o zaman çıkan haberlere bakılırsa, bu akıllı-uslu adam, meğer gücünün üstünde, çok büyük bir evde yaşıyormuş. Meğer müthiş bir borç ve rehin altındaymış. Sigorta, otomobil, giyim-kuşam, mobilya, çocuklarının eğitimi... bütün bu sosyal baskıları da hesaba katmak gerek. Bu seferki de, sosyolojik bir etki altında, ama önce de belirttiğim gibi, birden çok insan öldüren katiller, belirli ve kesin bir sınıflandırmaya sığmazlar. İnsanın kişiliği, geçmişi, ço-

cukluğu, ulusun bir parçası olarak kabul edilen suçiarı ya da dünyanın sosyal tarihi hesaba katılmalıdır. Örneğin, Charles Manson. Size birden çok insanın öldürüldüğü her cinayetin, diğerlerinden farklı ve özelliği olan bir olay sayılabileceğini kanıtlamaya çalışıyorum. Çocukların canına kıyan adamlar ve Chicago'da bütün o hemşireleri öldüren herif, ve Panzram; bunların hemen hepsinin çocuklukları birbirine benzer: Fizik sömürü ve çok erken çağda, ten teması. Daha çocukluk döneminde cinsel zevke varmak. Oysa söylediğim o üç kişiden biri, çocukları; öbürü, genç kadınları; üçüncüsü de oğlanları öldürüyor, ya da tecavüz ediyor. Nerede öyleyse bir örnek, bir model? Belki pek düzeyde kalan bir şey bulunabilir. Birden çok insan öldüren katillerin hemen hepsi sakin, tutucu, temiz insanlardır. Marifetleri anlaşılıncaya kadar, kimsenin dikkatini çekmezler. Çok defa, günlerce aynı elbiseyi, aynı renk kumaştan giysileri giyerler.»

Delaney not defterine deli gibi birtakım notlar alıyordu. Şimdi de başını kaldırmış, parlayan gözleriyle bakıyordu.

«Bu çok ilginç doktor. Ama Manson böyle değildi.»

«Tam üstüne bastınız!» diye iddiayı kazanmış gibi bağırdı Morgenthau. «Ben de size bunu söylüyordum işte: Bu alanda genellemeye gitmek, çok tehlikelidir. İşte bir başka ilginç nokta daha... Wertham, çok sayıda insan öldürenlerin, tutkusuz kişiler sayılmayacaklarını söyler; ama onlar öyle görünmek isterler. Fakat —işte sorunun asıl anlamlı olan yönü de burasıdır— öldürmek çılgınlıkları sona erince, görünüşte yine tutkusuz insanlara benzerler ve en korkunç, en tüyler ürpertici marifetlerini, pişmanlık duymadan, kılları bile kıpırdamadan, en ince ayrıntılarına kadar

anlatabilirler, der. Bilirsiniz komiserim, benim mesleğimin de kendine göre bir argosu vardır, tıpkı sizinki gibi. Ve şey... şey... nasıl diyordunuz şuna, lehçe de sık sık değişir, tıpkı argo gibi. Bundan beş-on yıl önce, ''Yaprısal Psikopatlık Düşkünleri' demek olan 'YPD' den söz ediyorduk hep. Görünüşte normal, toplumda etken bir biçimde yaşantılarını sürdüren 'YPD'ler, hiç suçluluk hissi duymazlar; sanki vicdansız gelmişlerdir dünyaya, pişmanlık bilmezler ve kanun, bir çocuğun elini zorla ateşin üzerinde tutmalarını, bir enciği onuncu kattan aşağıya atmalarını, içine jilet parçaları ya da cam kırıkları yerleştirilmiş bir elmayı, kapıya gelen bir dilenciye vermelerini yasaklamışsa, bunu yaptıkları zaman, niçin böyle gürültü kopartıldığını anlayamazlar. Bence kitle halinde adam öldürenlerin çoğu, YPD'dir. Bu dersin size bir yararı oldu mu, komiserim?»

«Hem de çok büyük yararı oldu,» dedi büyük bir ciddiyetle Delaney. «Pek çok şeyi aydınlığa kavuşturdunuz. Ama doktor... neyse, galiba 'nedenler'i size sormakla ben hata ettim. Siz daha çok güdülerden söz ettiniz. Peki, ya **nedenler?** Yani katil yaptığı ya da yapmakta olduğu şeyi, kendisine nasıl haklı gösterebiliyor?»

Dr. Morgenthau bir süre komiseri süzdü, sonra kısa bir kahkaha attı. Neşesi kaybolmaya başlamıştı. Sallanır koltuğunun içine gömülürken, bütün vücudu baştan aşağı titrer gibi oldu. «Şimdi size neden 'Demir Leblebi' dediklerini anladım,» dedi. «Evet, lakabınızı biliyorum. İlk —ah ah!— işbirliğimiz sırasında —galiba Chelseali ırz düşmanı olayında— hakkınızda bazı soruşturmalar yapmıştım. Dikkatimi çekmiştiniz.»

«Öyle mi?»

«Hâlâ da çekiyorsunuz. Lakabınız size çok yakışıyor, komiserim.»

«Sahi mi?»

«Evet, evet. Mevkiinizdeki bir adam için çok zeki ve üstün bir kavrama yeteneği olan birisiniz. İyi okumuşsunuz, yerinde sorular soruyorsunuz. Ama siz ne olduğunuzu biliyor musunuz, başkomiser Edward X. Delaney? Yani zekanızın, kavrama yeteneğinizin, sabrınızın, anlayışlılığınızın da ötesinde, siz nesiniz, biliyor musunuz? Gerçekten farkında mısınız ne olduğunuzun?»

«Neyim ben?»

«Siz bir polissiniz!»

«Evet,» dedi boynunu bükerek Delaney, «tam dediğiniz gibi, bir polis.» Doktor giderek avucunun içinden kaçıyordu. En iyisi bu işi bir an önce bitirmekti.

«Demir leblebi,» diye homurdandı Dr. Morgenthau. «Demir ruh.»

«Evet,» diye onayladı Delaney. «Biz yine şu nedenler ve güdüler sorununa dönelim. Katil, marifetini kendisine nasıl haklı gösterebiliyor?»

«Çok mantıksızca bir şey,» dedi küçümseyen bir edayla Morgenthau. «Hem de çok. Müthiş büyüleyici. Hepsi de bir mantık yürütürler kendileri için. Bu da dilediklerini yapmalarına fırsat hazırlar. Günahlarından böylece arınmış olurlar. Sözde 'normal insan' denenlere bu tutumları bir anlam ifade etmez belki, ama katili, suçluluk duygusundan kurtarır. Çünkü yaptıkları şey, **gerekli** demektir.»

«Nasıl yani?»

«Ne? Ha, şimdi metafizik alanına giriyoruz artık. Tamam mı? Biraz fikriniz olsun bu konuda da. Siz de bir gün bu konuda bir yazı yazın. Bir dakika müsaade eder misiniz, komiserim...»

Koltuğundan kalkmak için davranacak oldu, ama

Delaney kolunu kaldırdı, avucunu açıp, dur diye işaret etti.

«Sadece birkaç dakikacık daha,» dedi kesin bir sesle. «Sonra yakanızı bırakacağım.»

Morgenthau yine koltuğuna çöktü, boş, anlamsız bakışlarla komiseri süzdü.

«Demir leblebi,» dedi. «Kitle halinde insan öldüren katil, kıyamet günü gibi, kargaşalığa bir düzen getirmek peşindedir. Ama bu, sizin ve benim, başımızın üzerinde yeri var diyeceğimiz türden bir düzen değil. **kendi** düzenidir. Mayalaşma halinde bir dünya. Kendisi ayarlar bunu. Ama üstesinden gelemez. Hapishanenin güvenliğini arar. O sevgili, aşina hapishanenin. 'Tutun, bir başkasını daha öldürmeme fırsat bırakmadan, tutun beni.' Anlıyor musunuz? O, yeni bir kuruluş peşindedir. O da olmazsa, evrende yeni bir düzen. İnsanlık, uygunsuzluk demektir. Önceden kestirilemez. Bu nedenle, yeni bir düzen uğruna çalışmalıdır. Hattâ bunun uğruna adam öldürmesi gerekse bile. En sonunda aradığı huzuru bulacaktır, çünkü düzenli bir dünyada, sorumluluğa yer yoktur.»

Delaney artık not almaktan vazgeçmiş, bunun yerine iyice öne eğilmiş, dikkatle dinliyordu. Dr. Morgenthau komisere baktı, baktı; sonra birden esnedi. Çenesi yerinden fırlayacakmış gibi esnedi. Elinden bir şey gelmeyen Delaney de esnedi.

«Ya da,» diyerek devam etti Dr. Morgenthau ve bir daha esnedi (Delaney de ardından esnedi), «ucuz bir sanatçı çıkar karşımıza. Pico 137, Marv 145, Slinky 179. Allah belasını versin dünyanın, ben varım ya! Ben Pico'yum, Marv'ım, Slinky'yim. Mührümü basmışım ben. Var olduğumu tanımak zorundasınız siz. Ananızı bellerim; **ben, benim.** Ve o hızla kalkar, ya on beş kişinin birden canını alır, ya da bir Cumhurbaşka-

nını temizler. Temizler ki, bütün dünya, 'Evet Pico, Marv, Slinky, sen gerçekten varsın,' desin.»

Delaney karşısındaki adam acaba biraz daha dayanacak mı, diye düşündü. Şiş göz kapakları, bitkin gözlerinin üzerine inip kapanıyordu. Etleri sarkmış, şiş parmakları çenesinin altındaki sarkık deriyi okşamaya başlamıştı. Sesi bile tizliğini ve kararlılığını yitirmişti.

«Ya da,» diye vızıldadı Morgenthau, «ya da...»

Gözleri birden kafatasının içine kayar gibi oldu; o kadar ki, Delaney en sonunda gözünün akından başka bir şey göremedi. Fakat doktor birden vücudunu toplayıp irkildi, şiddetle sağa-sola salladı başını, masasının üzerindeki camın üzerine tükürükler saçıldı.

«Ya da delilik,» dedi kalın sesiyle. «Anlatamazsın ki. Beteri var. Hissedemezsin bile. Daha yakınına gelmek istersin. Anlamak istersin. Sahiden istersin. Daha yakına. Bir insan oğlunun yakınına ve onun aracılığıyla, bütün insanlığa ve var oluşun sırrına ermek. Komiserim? Demir Leblebi? Siz, hayatın içine dalmak istiyorsunuz. Çünkü duygu, heyecan, aşk, çoşku... bütün bunlar sizi hep inkar ettiler. Demin metafizik demiştim. Sizin aradığınız bu. Ama bulamazsınız, adam öldürmeden erişemezsiniz. Yolunuzu bulmak için. Baş Komiser Demir Leblebi, ben artık...»

«Ben gidiyorum,» diyerek telaşla yerinden fırladı Delaney. «Çok teşekkür ederim, doktor. Çok yardımınız dokundu bana.»

«Sahi mi?» dedi dalgın bir edayla Morgenthau. Kalkmak için davrandı; ikinci davranışında becerdi ve arka taraftaki çalışma odasına geçti.

Delaney elini bekleme odasının kapısının tokmağına uzattı. Sonra birden döndü.

«Doktor,» dedi sert bir sesle.

Morgenthau ağır ağır döndü, sendeledi, görmeyen gözlerle komisere baktı.

«Kim o?» diye sordu.

«Başkomiser Delaney. Bir nokta daha var... Tartıştığımız katil, üç kişinin hesabını gördü. Kurbanları arasında ne bir kadın, ne de bir çocuk var. Sivri başlı bir buz baltasıyla öldürüyor kurbanlarını. Bir erkeklik uzvu. Şimdi tam bir amatör gibi konuştuğumun farkındayım. Ama acaba bir homoseksüel olabilir mi bu adam? Belki bu arzu içinde saklı kalmıştır, değil mi? Onunla didişiyordur. Olabilir mi bu?»

Morgenthau, komiseri süzdü ve Delaney'in gözlerinin önünde, yüzü çöktü, eridi, bakışlarındaki parıltı kayboldu.

«Olabilir mi dediniz?» diye fısıldadı. «Her şey olabilir hayatta.»

2

DELANEY, LOMBARD HAREKATI'NIN çöküşünü öfke ve hüzünle izliyordu. Aslında pekâlâ uzun ömürlü bir kavram olabilirdi —bölgeler arasındaki sınırı yıkan ve komuta zincirini aşan geçici bir örgüt— ve Pauley'in örgütleyici, yönetici dehası sayesinde, başarıya ulaşma şansı kuvvetli sayılırdı. Ama Pauley sepetlenmiş, müdür muavini Broughton'un komutası altındaki Lombard Harekatı da dağılmaya başlamıştı.

Sebep, enerji eksikliği değildi; Broughton'da gereğinden fazlası vardı enerjinin. Ama bu çapta ve bu kadar karmaşık bir insan avını yönetecek tecrübeden yoksundu. Üstelik yanında çalışan adamları da hiç ta-

nımıyordu. Silah uzmanlarını, ülkenin öteki ucuna, akıl hastanelerinden kaçan var mı diye soruşturmaya gönderiyor, soruşturma ustalarını da, tozlu arşivlerde doğum ve evlilik kayıtlarını denetlemekle görevlendiriyordu. Bir şüpheliyi sorguya çekmek için, dört memurunu canavar düdükleri çalarak geçen bir otomobille yollara salmıştı. Oysa işini bilir bir kişi, bu soruşturma için yeterdi. Üstelik büro işleri de felaketti; Delaney, Lombard Harekatı raporlarını okudukça, okun yaydan çıktığını anlıyordu. Broughton, haftalarca önce Pauley'in araştırdığı işleri yeniden yapmak için, nerdeyse bir orduyu seferber ediyordu; Broughton bakacağı yeri bilse, aynı raporları dosyalarında bulabilirdi.

Delaney'i haftada en az iki defa arayan Thomas Handry, Broughton'un başarısızlıklarından birini daha komisere haber veren ilk kişi oldu. Broughton, gazetelerle ilişkisini de hiç düzenleyemiyordu. Yapamayacağından fazlasını vadetmek gibi çok büyük hata işlemişti Broughton ve gazeteciler onun, «Çok yakında bir tutuklama bekleyebilirsiniz» veya «Yarın size çok önemli bir açıklamada bulunacağım», ya da «Durumu çok şüpheli birini sorguya çekiyoruz»larından iyice bıkmışlardı. Handry'a bakılırsa, Broughton'un her günkü basın toplantılarına pek az sayıda gazeteci zahmet edip gidiyordu. Şimdiden kendisine, «Müdür Muavini Oturan Öküz» adını takmışlardı.

Adlî Tıp doktoru Sanford Ferguson da bu arada Delaney'i aradı. Ona, Bernard Gilbert'in yarasından alınan parça üzerinde yapılan Koku Çözümleme denemesinin bir sonuç vermediğini haber vermek istemişti. Bir miktar, ince makine yağı izleri olabilecek şeyler görülmüştü; ama buna benzer en az yarım düzine madde vardı. Ferguson şimdi de aynı denemeyi dedek-

tif Roger Kope'un ölümüne sebep olan yara üzerinde deniyordu.

«Broughton'a bu konuda bir şey söylediniz mi?»

«O orospu çocuğuna mı? Saçmalama. Başımıza öyle belalar açmaya başladı ki it herif... anlatmakla bitiremem. Bizim işten kaçtığımız falan yok da, piçin **tavırları** deli ediyor insanı.»

Ferguson daha sonra Emniyet'te dolaşan dedikoduları aktardı:

Broughton'un başı fena derde girmişti. 251'inci Bölge'nin zengin semtlerinde oturanların, katilin bir an önce bulunması için yaptıkları baskı, giderek artıyordu. Yurttaşlar aralarında bir grup kurmuşlardı. Belediye Başkanı, polis müdürünü sıkıştırıyor, Vali'nin bir Araştırma Komisyonu kurması ihtimalinden söz ediliyordu. Frank Lombard'ın öldürülmesi zaten çok kötü olmuştu —bir sürü politikacının kıyameti kopartmasına yetmişti— ama şimdi bir de dedektif öldürülünce, daha verimli bir soruşturma yapılması için yapılan yayınlar, iyice yoğunlaşmıştı. Ferguson'un dediğine bakılırsa, Broughton kendi altındaki dinamit fitilini ateşlemişti.

«Böyle iyi bir adamın başına gelecek iş miydi bu?» diye neşeyle ekledi.

Delaney, müdür muavini Broughton'un dertleriyle zevklenmekle vakit kaybetmedi. Üçüncü sınıf dedektif Roger Kope'un ölümündeki kendi sorumluluğu üzerinde de fazla durmadı. Kullanılan silah ve saldırılarda uygulanan yöntem konusunda Broughton'u uyarmak için elinden geleni yapmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Kope'ta da suç vardı: Ökse olarak görevlendirilen hiç bir polis, böyle bir tuzağa düşmemeliydi. Kope, kendisini bekleyen tehlikenin ne olduğunu biliyordu ve ne gibi şeylerle karşılaşacağı konusunda kulağı

bükülmüştü. Pusuya düşürülen bîri karşısında dehşete düşüp, ona acıyabilirsiniz. Ama Kope başarısızlık göstermiş ve bunun bedelini ödemişti.

Delaney'in, Kope konusunda kendisini suçlu hissetmeyecek kadar büyük dertleri vardı zaten. Kendi hesabına çalıştırdığı amatörler, devamlı gözaltında bulundurulmalıydı: Durmadan telefon et, ziyaretlerine git, yaptıkları işin çok önemli bir şey olduğu üzerine aralıksız destekleyici sözler söyle. Christopher Langley telefon edip, dul bayan Zimmerman'la birlikte kendisini yemeğe çağırınca, bu yüzden hemen peki dedi. Yemekte, Langley'in kaydettiği ilerlemeler ve bundan sonra ne yapabileceği görüşülecekti. Langley'in işi telefonda da halledilebilirdi. Ama karşılıklı görüşmelerinin Langley için büyük önem taşıdığını biliyordu Delaney. Bu nedenle zaman kaybına razı oldu.

Şükür Tanrıya ki, yemeği aşçılık meraklısı Langley hazırlamıştı, ama dul bayan Zimmerman da peynirli kek getirmeyi unutmamıştı. Delaney de biri beyaz, diğeri kırmızı iki şişe şarap almıştı. İki şişeyi de, Langley'in hazırladığı «poulet en cocotte du midi» (*) yle birlikte içtiler. Bu arada Langley, kırmızı şarapla et, beyaz şarapla balık içilir inancının, saçmalıktan başka bir şey olmadığını da açıkladı.

Yemekten sonra dul bayan Zimmerman sofrayı topladı. Kadın şimdiden Langley'in apartmanında evin hanımı havaları satıyordu. Delaney, belki de çoktan evin hanımı olmuştur, diye düşünmeden edemedi. Çünkü ikisinin sevgi dolu bakışları, elleriyle birbirlerine dokunmaları, anlayamadığı birtakım şakalara birlikte kıs kıs gülüşleri gözünden kaçmamıştı.

Langley'le Delaney temizlenen masanın başına

(*) Aslında Fransızca; tencerede pişirilen piliç yemeği.

oturup, konyaklarını yudumladılar; sabık müze yöneticisi, listelerini, kayıtlarını, notlarını getirdi. Hepsi son derece düzgün ve temiz, bir öğrenci dikkatiyle yazılıp çizilmişti.

«İşte,» diyerek Delaney'e bir kağıt uzattı Langley, New York'ta buz baltası satan bütün mağaza ve dükkanların listesi burada. Bazıları buna 'buz baltası', bazıları da 'buz çekici' diyor. Bunun sizin için önemli olduğunu sanmıyorum, değil mi?»

«Hayır, hiç önemi yok.»

«Beş mağaza dolaştım. Bunlardan kırmızı kalemle altını çizip gösterdiğim üçü, satış fişlerini muhafaza ediyorlar; dolayısıyla buz baltası satışları kayıtlarda var demektir. Bu üçünden biri, postayla iş yapmıyor; dolayısıyla adres listeleri de yok. Öbür ikisinin adres listeleri var; müşterilerine katalog da gönderiyorlar.»

«Güzel,» dedi Delaney. «Şu halde adres listelerini ve satış fişlerini almayı deneyeyim ben.»

«Yalnız sizi uyarmış olayım,» dedi Langley, «bu mağazalardan hiç birinde, 'Açık Hava Hayatı' adlı mağazadaki baltaya rastlamadım. Belki benziyorlar, ama tıpkısı değil. Bir Avusturya, bir de İsviçre malı buldum, bir de burada, Amerika'da yapılmış olanını. Diğer ikisi tıpkı 'Açık Hava Hayatı'ndaki baltanın eşiydi ve Batı Almanya malıydı. Bütün bunları listeye geçirdim.»

«Çok güzel. Teşekkür ederim. Peki... şimdi ne yapacağız?»

«Bence,» dedi düşünceli bir edayla Langley, «her şeyden önce Alman baltası üzerine eğilmek gerekecek. Yani 'Açık Hava Hayatı'nda satılan baltaya. Bir kere bu bölgenin en büyük mağazası bu; sonra, nedense burada fiyatlar daha ucuz. Bu özel baltayla uğraşan

imalatçıları, ithalatçıları ve perakendecileri tespit etmeyi deneyeceğim. Siz ne dersiniz?»

«Harika. Çok doğru. Siz bu işte mucizeler yaratıyorsunuz, bay Langley.»

«Şey, biliyorsunuz ya, işte...»

Delaney evden ayrılırken, dul bayan Zimmerman bulaşıkları yıkıyor, Langley de kuruluyordu.

Delaney iki gününü, Langley'in listesindeki New York bölgesinde buz baltası satan ve satış fişlerine sattıkları malları işleyen mağazaları, incelemekle geçirdi. Bunlardan adres listesi olmayan ve postayla iş yapmayanı, yardım etmeye hazırdı. Fişleri de Delaney-e emanet etti. O da fişlerin Calvin Case'e gönderilmesini sağladı. Başkomiser, doğrusu sonuçtan pek ümitli değildi; çünkü bu mağazada fişler sadece altı ay saklanıyordu.

Öteki iki mağazanın yalnız birinden fişleri ve adres listesini alabildi. Öbürünün patronu, adres listelerinin, dikkatle sakladıkları bir meslek sırrı olduğunu, rekabet değeri bulunduğunu ileri sürüp, yardıma yanaşmadı. Delaney, mahkeme kararı olmadan, fişleri ve listeyi alamazdı. Bu nedenle fazla ısrar etmedi. Gerekirse, yine uğrardı buraya.

Böylece Calvin Case için, satılan malların kayıtlı olduğu iki yeni satış fişi destesiyle, Monica Gilbert için de, yeni bir adres listesi çıkmış oluyordu. Önce Case'le görüşmeye karar verdi. Telefon edip, öğleye doğru metroyla eve damladı.

Calvin Case'in yaşantısındaki değişiklik, inanılacak gibi değildi: Üstü-başı tertemizdi, saçları kesilmiş, taranmıştı. Sakalı bile düzeltilmişti. Masasının başına alüminyum ve plastik tekerlekli sandalyesine oturmuş, «Açık Hava Hayatı» nın satış fişlerini taramaya devam

ediyordu. Delaney bir şişe de viski getirmişti ona: ilk ziyaretine geldiğinde içtiğini gördüğü viskiden. Sakat eski usta dağcı, şişeye bakıp, güldü.

«Çok teşekkürler,» dedi, «ama artık güneş batıncaya kadar ağzıma içki koymuyorum. Siz içmez misiniz?»

«Hayır. Teşekkür ederim. Rüşvet bu. Size kötü haberlerim var.»

«Ya?»

«Buz baltası satan iki mağaza daha bulduk. Yanılmıyorsam, sizin buz çekici dediklerinizden. Meğer bu mağazalar da fişlere satılan malları yazarmış.»

Calvin Case, hiç umulmadık bir biçimde gülümseyiverdi. «Sahi mi?» diye sordu.

«Acaba bunlara da bir göz atar mısınız?»

«Yararı olur mu?»

«Elbette,» dedi heyecanla Delaney.

«Yığın onları da öyleyse,» diye sırıttı Case. «Nasıl olsa bir yere gittiğim yok. Ne kadar çok olursa, o kadar iyi benim için.»

«Bu seferkiler o kadar çok değil,» diye içini, rahatlattı Delaney. «Yani 'Açık Hava Hayatı' nın fişlerine oranla daha az,» diye telaşla ekledi. «Mağazalardan biri yalnız altı aylık fiş saklıyormuş; diğeri de bir yıllık. Nasıl, kalkabilir misiniz altından?»

«Tamam, tamam. Üç gün yeter sanırım. Sonra ne olacak?»

«Sonra, son yedi yıl içinde 'Açık Hava Hayatı' mağazasında satılan buz baltalarını alanların bir listesini çıkartacaksınız demektir. Tamam mı? Bu sefer size İki Yüz Elli Birinci Bölge'nin bir haritasını vereceğim. Listenizi alıp, buz baltası olan her satış fişinin sahibinin bölgede oturduğu yeri işaretleyeceksiniz.»

Case uzun bir süre komiseri süzdü, sonra başını salladı.

«Delaney,» dedi, «siz dedektif değil, sıfır numara katipsiniz. Bunun farkında mısınız?»

«Doğru,» dedi hemen başkomiser. «Bundan hiç kuşkunuz olmasın.»

Merdivenlerden aşağı inerken, yukarı çıkan Evelyn Case'e rasladı. Şapkasını çıkarıp, genç kadını selamladı. Kadın, zembilini merdivene bırakıp, kollarıyla komisere sarıldı, boynuna dolandı, yanaklarından öptü.

«Cal çok iyi durumda,» dedi soluk soluğa. «Tıpkı eskisi gibi. Sizin sayenizde oldu bu.»

«Sahi mi?» dedi düşünceli bir tavırla Delaney.

Gideceği ikinci yer, Monica Gilbert'ti. Ona da yeni bir adres listesi verecekti. Ama daha önce telefon eden genç kadın, 'Açık Hava Hayatı'nın adres listesini tamamladığını, '251'inci Bölge'de oturanların tam bir listesini çıkarttığını, bunları, istendiği gibi iki de kopya çıkartarak daktiloya çektiğini haber verdi.

Delaney, genç kadının işi bu kadar çabuk bitirmesine hem sevinmiş, hem de şaşırmıştı... Sandığı kadar titiz davranmamasına da, biraz canı sıkılmıştı. Ama elinin altındakilerle yetinmek zorundaydı. Ertesi akşam buluşmak üzere anlaştılar. Monica Gilbert, yemeğe gelip gelemeyeceğini sordu, ama Delaney kibarca reddetti bu daveti; teşekkür etmeyi de unutmadı; yemeğini erken yiyecekti (yalan söylüyordu); hattâ hastanede karısını ziyarete gitmeden önce yiyecek, ondan sonra gelecekti. Christopher Langley'in yemek davetini kabul ettiği halde, Monica Gilbert'inkini neden reddettiğini doğrusu bilemiyordu.

Monica'nın küçük kızları için iki bez oyuncak aldı: Bir siyah, bir de beyaz köpek yavrusu. Karınlarına

basınca, gülünç bir biçimde havlıyor, garip sesler çıkartıyorlardı. Eve vardığında, Mary ile Sylvia küçücük geceliklerini giymişlerdi bile; ama bayan Gilbert, yataktan çıkıp konuklarına hoş geldiniz demelerine izin verdi. Armağanlara bayılmışlardı, sonunda odalarına giderlerken (daha doğrusu ite-kakıla götürülürlerken), aralarında, hangisinin daha amansız baktığını tartışıyorlardı. Yarım saat, küçüklerin odasından gelen oyuncakların seslerini dinlediler; sonra sesler seyrekleşti; en sonunda hiç çıkmaz oldu. Monica Gilbert'le Edward Delaney baş başa ve çıt çıkarmadan kalıverdiler.

Genç kadın sonunda «Çocukları hatırladığınız için çok teşekkür ederim,» dedi.

«Rica ederim. O kadar sevimli şeyler ki yumurcaklar.»

«Çok düşüncelisiniz. Çocuk sever misiniz?»

«Ah, evet. Hem de pek çok. Benim de bir kızım, bir de oğlum var.»

«Evli mi çocuklarınız?»

«Kızım evli. Hamile. Eli kulağında.»

«İlk çocuğu mu?»

«Evet.»

«Ne hoş. Demek dede olacaksınız.»

«Evet,» diyerek güldü Delaney, «öyle olacak.»

Bayan Gilbert, kahve ve bademli kek ikram etti. Delaney keklerin tadına bakar bakmaz, evde yapıldığını hemen anladı bunların. Annesi de böyle güzel kekler yapardı. Kahvesini yudumlayıp, kekleri yerken, Monica'nın çalışmasını gözden geçirmek için, kalın camlı gözlüklerini taktı.

Daha bir göz atar atmaz da, genç kadının yaptığı işin kusursuz olduğunu gördü. «Açık Hava Hayatı» mağazasının adres listesinde, 251'inci Bölge'de oturan 116 kişi vardı. Monica Gilbert bunların her biri için

bir kart hazırlamıştı. Büyük harflerle başta soyadları, sonra küçük adı, ortada da, varsa üçüncü adı. İsmin altında, iki satır halinde adresleri yazılıydı. Ayrıca bir ana liste hazırlamış, kartların iki kopyasını çıkartmıştı. Sonra da kartları alfabetik sıraya göre, tahta bir kutunun içine yerleştirmişti.

«Çok güzel,» dedi genç kadının çalışmasını onaylayan Delaney. «Harika olmuş. Şimdi size kötü bir haberim var: Bir başka mağazanın adres listesini de getirdim.» Yüzüne bakarak gülümsedi. «Bunu da yapmak ister misiniz?»

Monica da gülümsedi. «Evet. Kaç ad var?»

«Tahminime göre 'Açık Hava Hayatı' mağazasının listesindeki adların üçte biri kadar. Belki daha bile az. Önceki adlara da raslayabilirsiniz. Onlar için ayrı bir kart yazmayın. Sadece 'Açık Hava Mağazası' listesindeki karta, adının bu mağazada da olduğunu not edin. Tamam mı?»

«Evet. Şimdi ne olacak?»

«Hazırladığınız liste mi? Bir kopyası sizde kalsın. Ne olur-ne olmaz, bir yere saklayın. Öteki kopyayı ben alacağım. Aslını da Emniyet'teki arkadaşlara göndereceğiz. Onlar da, bu adamların sabıkaları olup olmadığını anlamak için, eyalet, devlet ve federal sabıka kayıtlarını karıştıracaklar.»

«Sabıkaları mı?»

«Elbette. Bakalım herhangi bir suçtan dolayı kovuşturmaya uğramışlar mı? Ceza görmüşler mi? Para cezası mı, hapis mi? Yoksa yalnız nezarette mi kalmışlar. Öğreneceğiz.»

Monica'nın canı sıkılmıştı. Delaney anladı bunu.

«Bütün bunlar, kocamı öldüren adamı bulmaya yarayacak mı?»

«Evet,» dedi kesinlikle Delaney; bir an durdu, genç kadını süzdü, sonra sordu: «Nedir sizin canınızı sıkan şey?»

«Her şey o kadar... o kadar adaletsiz ki,» dedi titrek bir sesle.

Delaney karşısındakinin bir kadın olduğunu birden o zaman farketti; siyah elbisesinin altındaki sağlam ve sıcak vücudu, güçlü kolları ve bacakları, kendinden emin bakışları. Pek güzel bir kadın sayılmazdı, ne Barbara kadar narin, ne de zarifti. Ama üzerinde bir taşralı şehvetliliği vardı. Teninden derin ve baş döndürücü bir koku yayılıyordu.

«Nedir adaletsiz olan?» diye sessizce sordu.

«Bir hata yapan insanların peşinden koşmak Galiba siz hep bu işi yapıyorsunuz.»

«Evet,» diye onayladı Delaney, «hep bu işi yapıyoruz biz. Siz kodesteki sabıkalıların oranı nedir, biliyor musunuz, bayan Gilbert? Hapishanelerdeki mahkumların yüzde sekseni, hiç olmazsa bir defa, önceden hapse düşmüş kişilerdir.»

«Ama yine de...»

«Yüzdeler, bayan Gilbert: Bunlardan yararlanmak zorundayız. Bir insan eğer bir kere ırza geçmişse, adam soymuşsa, birini öldürmüşse, biliyoruz ki yine ırza geçecek, adam soyacak ya da birini öldürecektir. Bunu inkar edemeyiz. Bu durumu biz yaratmadık, ama fazla büyütmekle de sersemlik etmiş oluruz.»

«Ama acaba sürekli polis takibi, sabıkalıların sürekli izlenmesi, en sonunda...»

«Hayır,» diye öfkeyle iri başını salladı Delaney. «Eski bir sabıkalı gerçekten doğru yola dönmek isterse, pekâlâ dönebilir. Size sabıkalılar arasında zor duruma düşürülenler hiç olmadı diyemem. Elbette olmuştur. Ama genellikle bir adam aynı suçu tekrarladı

mı, demir parmaklıkların ardına düşmek istiyor demektir. Bunu biliyor muydunuz? Bu konuda benim bildiğim kadarıyla pek ciddi bir araştırma yapılmadı, ama öyle sanıyorum ki iki-üç defa kodeste yatanlar, bunu arayanlardır. Bunların parmaklık ardında olmaya ihtiyaçları vardır. Dışardaki hayata ayak uyduramazlar. Umarım, listenizde bunun gibi bir ya da daha çok adam olsun. Eğer yoksa, yeni **bir şeyler** aranabilir. Buna benzer bir olay, bir şiddet eylemi örneği, bana bir ipucu verebilecek **bir şey.»**

«Yani zavallının biri bir zamanlar sahte çek düzenlemiş, ya da karısını terkedip gitmişse, hemen adamı tutup, kocamın veya diğerlerinin öldürüldükleri gece nerede olduğunu mu soracaksınız?»

«Ne münasebet. Yok böyle bir şey. Her şeyden önce, caniler sınıflandırılabilir. Hepsinin özellikleri vardır ve pek ender değiştirirler türlerini. Bazıları yalnız masa başı suçlar işler: Zimmete para geçirme, rüşvet, dolandırıcılık... buna benzer işler. Genellikle mülkiyet hakkına karşı işlenen suçlar. Sonra bir de daha karanlık bir alan var: Kalpazanlık, kaçakçılık, sahtekarlık. Bunlar da mülkiyete karşı işlenen suçlardır, ama bu sefer kurban hükümet, ya da kamu değil, genellikle kişiler. Bunu, sıradan bir sürü suçun yer aldığı alan izler: Cinayet, adam kaçırma, soygun, ve daha başkaları. Bunlar genellikle şiddete dayanan suçlardır ve suçlu, çok defa kurbanıyla temas halindedir. Suçun işlenmesi sırasında yaralama ya da adam öldürme de olabilir. Hiç olmazsa bunun için, gereken bütün ortam hazırdır. İşte ben bu son sınıflandırmaya giren birini arıyorum. Şiddete baş vuran, kaba kuvvet kullanmış birini.»

«Ama... nasıl bileceksiniz ama? Örneğin, bu listedeki adamlardan biri, karısını dövdüğü için tutuklan-

mışsa, ne olacak? Bu da kaba kuvvet değil mi? Yani bu adam katil olabilir mi?»

«Araştırırım olup olmadığını, yine de pek sanmıyorum. Ama ben bir portreye uyan adamın peşindeyim.»

Genç kadın pek anlayamadan komiserin yüzüne baktı. «Portre mi?»

Bunu kadına söylemekle söylememek arasında bir an kararsız kaldı, sonunda onu etkilemesi gerektiğini hissetti. Dayanamayacaktı. Acaba niçin onu etkilemek istiyorum, diye düşündü.

«Bayan Gilbert, aklıma çok güzel bir fikir geldi... bu cinayetleri işleyen adamı çok iyi gözlerimin önünde **canlandırabiliyorum.** Bir kere genç —otuz beş, kırk yaşları arasında— uzun boylu ve zayıf. Sağlıklı ve kuvvetli. Tepkileri çok hızlı. Kuvvetli bir ihtimalle de bekar. Gizli bir homoseksüel olabilir. Güzel, ama tutucu bir biçimde giyiniyor. Genellikle koyu renk kumaşları seçiyor. Gece sokakta kendisine raslayacak olsanız, kendinizi rahatça emniyette sayabilirsiniz. Yanılmıyorsam iyi bir işi var ve işini de iyi beceriyor. Başkalarının kendisinden kuşkulanmalarını gerektirecek hiç bir ayrıcalığı yok. Ama tehlikeyi seviyor, rizikoya atılmaktan hoşlanıyor. Dağcı. Serinkanlı, kararlı biri ve bu semtte oturduğundan da eminim. Uzun boylu. Uzun boylu olduğunu söylemiş miydim size? Evet, söylemiştim. Tahminime göre bir seksen, belki daha da uzun boylu?»

Genç kadının şaşkınlığı, Delaney'in beklediği tek şeydi ve bu şaşkınlığın böyle ifade edilmesi, bencilliğini pek pohpohlamıştı.

«Peki, bütün bunları nereden biliyorsunuz?» diye alçak sesle sordu genç kadın.

Delaney ayağa kalkıp, kağıtlarını toplamaya baş-

ladı. Şu anda nefret ediyordu kendisinden; hiç beğenmiyordu kişiliğini.

«Şerlok Holmes,» dedi boğuk bir sesle. «Bunların hepsi tahmin, bayan Gilbert. Unutun lütfen. Ağzımdan kaçtı işte.»

Monica Gilbert, komiseri kapıya kadar geçirdi. «Söylediğim söz için özür dilerim,» diyerek elini omuzuna koydu. «Ben, sabıkalıları soruşturmak ne kadar acı bir şey demek istemiştim. Ama bunun zorunlu olduğunu anlıyorum.»

«Evet,» diye başını salladı Delaney. «Mecburum bunu yapmaya. Yüzdeler meselesi.»

«Komiserim, n'olur, ne gerekliyse onu yapın. Ben bunlardan hiç bir şey anlamıyorum. Her şey benim için öylesine yeni ki.»

Delaney bir şey söylemeden kadına bakıp gülümsedi.

«Hemen bu gece yeni listeye başlayacağım. Çok teşekkürler, komiserim.»

«Bu teşekkür de neden?»

«Yaptığınız şey için.»

«Şimdilik başınıza bir sürü iş yığmaktan başka bir şey yapmadım ki.»

«Yakalayacaksınız onu, değil mi?»

«Dinleyin beni,» dedi Delaney, «acaba...»

Birden sustu. Sessizleşti. Genç kadın şaşırmıştı. «Evet, acaba ne?» dedi en sonunda.

«Yok bir şey,» dedi Delaney. «İyi geceler bayan Gilbert. Kahve ve kekler için teşekkürler.»

Kendisini nasıl budala yerine koyduğunu düşünerek, eve kadar yürüdü. Kadının gözünde olmasa bile, kendi gözünde enayi yerine geçmişti. Bir telefon kulübesinin önünde durup, müfettiş muavini Thorsen'i a-

radı; Thorsen cevap verinceye kadar beş dakika bekledi.

«Edward?»

«Evet.»

«Var mı yeni bir şey?»

Yüz on altı kadar isim, ve adres var elimde, bunların şehir, eyalet ve federal sabıka kayıtlarından incelenmesini istiyorum.»

«Aman Allahım!»

«Çok önemli ama.»

«Biliyorum, Edward. Şey... Neyse, hiç olmazsa artık bazı adlar üzerindeyiz. Broughton'dan iyiyiz yine.»

«İşittiğime göre onun da başı dertteymiş.»

«Haklısın, doğru işitmişsin.»

«Fena mı durumu?»

«Henüz değil. Ama giderek kötüleşiyor. Herkes ona yükleniyor.»

«Şu bendeki liste var ya, yarın size postayla gönderirim.»

«Eve gönderirsen, iyi edersin.»

«Pekâlâ; dinleyin, lütfen Trafik Şubesiyle Emniyet Özel Hizmetler Dairesi'ne de sordurur musunuz?»

«Onu da yaparız.»

«Tamam.»

«Yaklaşıyor musun hedefe, Edward?»

«Eh... oldukça.»

«Adam bu listede var mı dersin?»

«İyi olur varsa,» dedi Delaney. Herkes ona da yükleniyordu,

Birden çok yorgun hissetti kendisini. Sıcak bir duş yapıp, bir cin yuvarlamak ve başını yatağında, yastığa koyup uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama birtakım masa başı işleri vardı. Bunlara daldı. Ne demişti kendisine Case... sıfır numara katip mi?

Yazısını bitirdi; kafası kazan gibiydi. Düzenli dosyalarını toplayıp kaldırdı. Buzu eriyince sulanan cinini bitirdi ve emniyet arşivlerinden o 116 kişi hakkında bilgi gelince, en iyi nasıl sonuç alabileceğini düşünmeye daldı.

En sonunda şunu yapmaya karar verdi: Monica Gilbert'e, her birinin sabıka kaydını kendi özel kartına işlemesini isteyecekti. Beş-altı kutu küçük plastik mandal alıp, bunları kartların üzerine tutturabilirdi. Bir renk şifresi hazırlayabilirdi böylece: Kırmızı mandallar, trafik suçlarını, maviler, New York sınırları içinde işlenmiş suçları gösterebilirdi... böyle devam edip giderdi hepsi. Bütün elektronik beyinlerden cevaplar gelince, bu sefer Monica Gilbert'in arşiv kutusuna bakar, 116 kartı teker teker karıştırarak zaman kaybedeceği yerde, bir bakışta hangisinin üzerine iki, üç, ya da daha çok plastik mandal iliştirildiğini görüverirdi. Düşüncesini beğendi ve etkili olacağını düşündü.

Kafası öylesine ağır çalışmaya başlamıştı ki, Monica Gilbert'in hazırladığı kartları çalışma odasında saklamak için ne diye yanına alıp getirmediğini neden sonra kendi kendine sordu. Thorsen'in sağlayacağı e lektronik beyin sonuçları ona, Delaney'e emanet edilecekti. Eliyle yazılması gereken notları kendisi de yazabilir ve renkli plastik mandalları kendisi de iliştirebilirdi üzerlerine. Her ihtiyaç duyduğu zaman bayan Gilbert'in evine gitmesine de gerek kalmazdı böylece. Öyleyse niçin... Yine de... Kadın becerikliydi ve Delaney de her şeyin altından tek başına kalkacak değildi ya... Ama... Kızdırmış mıydı yoksa onu? Eğer bir gün... Barbara...

Duş falan yapmadan, uyku hapı bile almadan, kendisini yatağa attı. Ama benliğini anlamayı deneyerek, en azından bir saat uyuyamadı. Bunu da beceremeyince, huzursuz bir uykuya daldı sonunda.

3

HER ŞEY BİR ARAYA gelmeye başladı. Ağır ağır. Tıpkı işe başladığı zamanki gibi. 116 isim hakkındaki ilk rapor, New York Trafik Şubesinden geldi. Temiz ve katlanmış bir elektronik beyin baskısı: Bir aslı, altı da kopyası. Delaney şöyle bir göz attı ve 11 kişinin sıralandığını gördü. Kendi dosyası için bir kopyayı yırtıp aldı ve ötekileri Monica Gilbert'e verdi. Ne istediğini de açıkladı:

«Bir kere alıştıktan sonra, okumak çok kolaydır. Elektronik beyin baskısı böyle olur: Hep büyük harf; noktalama da yok. Ama sizi ürkütmesin bu. Listenin başında AVERY JOHN H. diye biri var. Doğu yakasında, Yetmiş Dokuzuncu sokakta oturuyor. Avery'nin kartı var mı?»

Monica Gilbert uslu uslu kartı arayıp buldu ve uzattı.

«Güzel. Avery, bir geçitten elli sentlik geçiş ücretini ödemeden geçmek istemiş, yakalanmış, yargılanıp suçlu bulunmuş ve para cezasına çarptırılmış. Bunlar uzun uzun, hukukçu diliyle yazılmış, ama sizin için buna gerek yok. Bence kartına kısacık bir not düşmeniz yeter. Eğer, 'Para ödemeden geçmek —suçlu— para cezası' diye yazarsanız, olur. Otomobilinin plaka

numarasıyla, markasını da yazın. Avery'ninki mavi bir Mercury. Tamam mı?»

«Sanırım,» diye başını salladı genç kadın. «İzin verin de ikincisini ben deneyeyim. 'BLANK DANIEL G, Doğu yakası, Seksen Üçüncü sokak; iki kez aşırı süratten tutuklanmış, suçlu, para cezası. Siyah Corvette ve bir de otomobilinin plaka numarası. Bunları mı geçirmemi istiyorsunuz kartına?»

«Tamam. Belki hatırlarsınız, özellikle bunlarla ilgileniyorum. Bu rapor, gerektiğinde geçmişlerini bilmemize yarayacak. Asıl önemlisi, eyalet ve federal arşivlerden gelecek bilgiler. Bir şey daha var...»

Delaney bir kırtasiyeciden satın aldığı çeşitli renklerde küçük plastik mandalları gösterdi. Sonra genç kadın için hazırladığı renk şifresini de verdi. Monica Gilbert bunu inceleyip, AVERY ve BLANK'ın kartlarının üzerine birer tane kırmızı mandal yerleştirdi. Güven verici bir görüntüsü olmuştu kartların: Delaney sevindi.

Bu arada Calvin Case de telefon edip 'Açık Hava Hayatı' mağazasından son yedi yıl içinde buz baltası satın alan 234 kişiyi tespit ettiğini, bu mağazanın satış fişlerini tarama işini bitirdiğini haber verdi. Delaney ona da bir 251'inci Bölge haritası götürdü ve ertesi günü Case bu bölgede oturanlardan, buz baltası alanların yerlerini işaretlemeye başladı. Hepsi altı kişiydi. Delaney altı satış fişini alıp evine döndü, iki liste hazırladı. Bunlardan biri kendisi için, öteki de Monacia Gilbert'e verilmek üzere hazırlanmıştı. Bayan Gilbert, altı ismi yeşil mandallarla işaretleyip durumu kartlara işlemiş olacaktı. Delaney eve henüz dönmüştü ki, Monica Gilbert telefonla kendisini aradı. Genç kadın şaşırmıştı; çünkü buz baltası satın alanlardan biri, 'Açık Hava Hayatı' mağazasının kendi hazırladığı ana

listede görünmüyordu. Adamın adını ve adresini de verdi.

Delaney güldü. «Bakın,» dedi, «bu kadar üzülmeyin bu işe. Her şeyin kusursuz olmasını bekleyemeyiz. Herhalde bir insan hatasıdır bu. Genellikle olur böyle. Herhangi bir nedenle bu müşteri adres listesine konmamış olabilir. Kim bilir, belki de adam katalog istemediğini söylemiştir. Postadan bir şey almak hoşuna gitmiyordur belki. Onun kartını ayırın.»

«Olur, Edward.»

Delaney konuşamadı. İlk defa kendisine adıyla sesleniyordu. Genç kadın da ne yaptığını anlamış olmalı ki, telaşla ekledi: «Olur, komiserim.»

«Siz Edward deyin bana, daha iyi,» dedi Delaney. Vedalaşıp kapattılar telefonları.

Artık o da Monica diye çağırabilirdi genç kadını.

Kendi dosyalarına dönünce, asıl listede bulunmayan buz baltası alıcısının adının eklendiği, yeni bir liste düzenleyip Thorsen'e göndermesi gerektiğini hatırladı. İki gün sonra Monica Gilbert yeni adres listesini de bitirmiş, böylece ana arşive 34 ad daha eklenmişti. Bunları da Thorsen'in listesine kattı. İki gün sonra da Calvin Case buz baltası satan diğer iki New York mağazasının satış fişlerini taramak işini bitiriyordu. Böylece 251'inci Bölgede oturan üç yeni alıcı daha Monica'nın arşivine eklendi. Yeşil plastik mandalları takıldı ve aynı isimler Thorsen'in listesine aktarıldı. Delaney bunu müfettiş muavinine gönderdi.

Bu arada elektronik beyinlerden ilk 116 kişiyle ilgili bilgiler gelmeye devam ediyor, Monica Gilbert de bunları kartları işliyor, toplanan bilginin kaynağını belirtmek için de, renkli mandalları yukarılarına iliştiriyordu. Calvin Case ise 'Açık Hava Hayatı' mağazasının dev satış fişi arşivinde, öbür dağcılık malzemesi

alıcılarının büyük listesini hazırlamaya başlamıştı. Christopher Langley, New York'taki resmî Alman temsilciliklerini, Birleşik Amerika'ya buz baltası yollayan ithalatçıları, işadamlarını, perakendecileri ve imalatcıları dolaşıyordu. Başkomiser Edward X. Delaney ise 'Açık Hava Hayatı' mağazasından buz baltası satın alan altı kişiyi bizzat soruşturuyor, öteki mağazalardan alış-veriş eden üç kişiyi kolluyor ve karısına «Honey Bunch» tan parçalar okuyordu.

Delaney üniformalı devriye memurluğundan, üçüncü sınıf dedektifliğe yükseldiğinden beri, tanıştığı ilk meslektaşının —kendisine «Bıdık Oğlan» diye seslenen yaşlı, alkolik ve çok tecrübeli bir dedektifti bu— öğüdüne uyarak, kartvizit toplamıştı hep. Ne zaman bir banker, bir ayakkabıcı, bir emlakçi, sigortacı, özel bir dedektif —kim olursa olsun— kartvizitini kendisine verecek olsa, bunu saklar, üstünü lastikle tutturduğu küçük bir kutunun içine atardı. Ustasının dediği gibi, kartvizitlerin çok yararını görmüştü. Geçici bir «kalkan» oluyordu insana bazan. İnsanlar pek etkileniyorlardı kartvizitler karşısında. Bazan bir banker, ayakkabıcı, emlakçi, sigortacı, özel dedektif, kim olursa olsun, birinin kimliğine bürünmek gerekiyordu. Bu ufacık karton parçası, çok kez pasaport yerine geçiyordu; pek az kimse sonradan kimliğini soruşturuyordu. Vitrinlerine «5 dolara 100 kartvizit» diye afişler asan basımevlerinin önünden geçerken, üç kağıtçıların ve dolandırıcıların niçin çok rahat ve kolay çalıştıklarını anlayabiliyordu.

251'inci Bölge'de oturan ve son yedi yıl içinde buz baltası satın alan dokuz kişi hakkında da bizzat soruşturma yapmak için, kartvizitlerini önüne çekti ve aralarında bir seçme yaptı. Dokuz ad ve adresi, yerlerine göre dizmişti. Böylece gittiği yerden geri dönme-

sine ya da akşamı Bölge'nin bir ucunda bitirmesine gerek olmayacaktı: Bu, taban tepmek gerektiren bir işti. Bu nedenle de, böyle işler için giydiği eski bir çift papucunu çıkardı, ayaklarına geçirdi: Yumuşak kanguru derisinden, yüksek konçlu, çok rahat ayakkabılar.

Saat dokuza kadar bekleyip, sonra çıktı sokağa, yalnız kapıcılarla, boş gezenlerle, ev sahipleri ve komşularla konuşa konuşa, dolaşmaya başladı.

«Günaydın. Adım Barrett; Acme Sigorta Şirketi'nden geliyorum. Buyrun kartımı. Ama niyetim size bir şey satmak değil. David Sharpe adında birini arıyorum. Poliçelerimizden birinin sahibidir kendisi ve ona bir ödeme yapacağız. Kendisi burada mı oturuyor?»

«Kim dediniz?»

«David Sharpe.»

«Doğrusu böyle birini tanımıyorum beyim.»

«Ama bizdeki adresi bu.»

«I-ıh, hiç bu isimde... bir dakika... Neydi adı?»

«David Sharpe.»

«Ha, hatırladım. Aşağı-yukarı iki yıl önce taşındı buradan.»

«Yal Herhalde size de yeni adresini bırakmamıştır, değil mi?»

«I-ıh! Bir kere postaneye sorun.»

«Bakın, bu iyi bir fikir. Bir de orasını deneyelim.»

Delaney, kartvizitini kapıp geri aldı ve uzaklaştı.

«Günaydın. Adım Barrett; Acme Sigorta Şirketi'nden geliyorum. Buyrun kartımı. Ama merak etmeyin, size bir şey satacak değilim. Arnold K. Abel adında birini arıyorum da. Bizim poliçelerden birinin sahibidir. Ona bir miktar para ödememiz gerekiyor. Acaba...»

«Tüh bel Öldü o.»

«Öldü mü?»

«Ya. Geçen yılki uçak kazasını hatırladınız mı? Yolda arızalanıp, Jamaika körfezine düşen uçak!»

«Evet, hatırladım.»

«Tamam, Abel işte o uçaktaydı.»

«Çok üzüldüm bunu öğrendiğime.»

«Doğru, iyi adamdı. Toprağı bol olsun. Her Noel'de bana okkalı bir bahşiş verirdi.»

Derken tahmin ettiği şey de geldi başına.

«Günaydın,» diye başladı söze, «ben...»

«Oo, merhaba! Sizi tanımaz mıyım komiserim? Başkomiser Delaney, değil mi? Şu sizin önayak olduğunuz ev sahiplerini koruma komitesindeydim ben de. Hatırlamadınız mı beni? Adım Goldenberg.»

«Elbette hatırladım, bay Goldenberg. Nasılsınız?»

«Şükür Tanrıya, sağlığımız yerinde. Ya siz komiserim?»

«Bizim de, Allaha şükür bir şikayetimiz yok.»

«Üzüldüm doğrusu emekli olduğunuzu işitince.»

«Şey... Pek emekli sayılmam. Sadece süresiz izinliyim. Fakat işler pek birikti de, yeni şefe yardım olsun diye, arada-sırada dolaşmaya çıkıyorum. Anlıyorsunuz ya?»

«Ha, elbette, alıştırmak için... tamam mı?»

«Tamam. Simmons adında birini arıyorduk. Walter J. Simmons. Tutuklamak için değil ha. Bir yıl kadar önce bir soyguna tanık olmuş galiba. Geçenlerde birini enseledik, soygunu onun yaptığından şüpheleniyoruz. Belki bu Simmons teşhis eder herifi diye düşündük.»

«Roosevelt hastanesinde yatıyor Simmons, komiserim. Aşağı-yukarı altı aydır bu hastanede. Dağcıydı, bilmem biliyor musunuz. Düştü, sağlam yeri kalmadı zavallının. İşittiğim kadarıyla, bir daha da kolay kolay belini doğrultamayacakmış.»

«Ya, vah vah! Üzüldüm buna. Ama yine de ifade verebilir belki. En iyisi ben hastaneye kadar bir uzanayım. Size zahmet verdim, teşekkürler.»

«Memnun oldum, komiserim. Söylesenize, bu yeni şef hakkında ne düşünüyorsunuz; nasıldır? Yani şu Dorfman?»

«İyi adamdır,» dedi kısaca Delaney.

«Peki, son aylardaki o üç cinayetten sonra, bu azılı katil hâlâ elini-kolunu sallayarak dolaşacak mı? Dorfman'ın elleri armut mu topluyor yahu?»

«Ama bu onun elinde olan bir şey değil ki, bay Goldenberg. Soruşturmayı bizzat müdür muavini Broughton yürütüyor.»

«Okudum, okudum onu. Ama burası Dorfman'ın bölgesi, değil mi?»

«Doğru,» dedi üzgün bir sesle Delaney.

Böylece günler gelip, geçti. Sonuç tam bir felaketti. Dokuz buz baltası alıcısından üçü, başka semtlere taşınmıştı. Biri ölmüş, biri hastanelik olmuştu. Biri de altı aydır Avrupa'da dağcılık turnesindeydi.

Bu durumda geriye üç kişi kalıyordu. Delaney ayak-üstü Barbara'yı ziyaret etti, akşam saatlerini de geri kalan üç kişiyi araştırmakla geçirdi. Bu sefer bizzat kendilerini sorguya çekti, adını verip, kimliğiyle polis yıldızını göstererek konuştu. Neden geldiğini hiç birine söylemedi, ama onlar da sormadılar. New York polis örgütünden Delaney'in çabaları da, Acme Sigorta Şirketi'nden Barrett'in gayretinden daha verimli olmadı.

Müşterilerden biri, baltayı on iki yaşındaki torunu için satın alan seksenlik bir ihtiyardı.

Biri çok neşeli, nerdeyse çılgın bir delikanlıydı. Delaney'e dağcılığı çoktan bıraktığını, skiyle atlamaya başladığını söyledi. «Çok daha müthiş bir şey, pa-

şamlı» Delaney'in isteği üzerine, dolabının arka tarafında bir yerden, buz baltasını çıkartıp gösterdi. Tozlu, paslanmış, kir-pas içinde bir balta. Delaney ister istemez, bu balta, değil adam öldürmek, başka yerde hiç kullanıldı mı acaba diye düşündü.

Üçüncüsü, kapıyı açınca, ilk bakışta çizdiği portreye pek benzeyen bir tip gibi geldi: Uzun boylu, zayıf, çabuk, hareketli, kuvvetli biri. Ama ardında, anlaşıldığı kadarıyla bebek bekleyen ve karısı olduğu anlaşılan biri, beklenmedik ziyaretçiye hayret ve merakla bakıyordu. Dairelerinin içi sandıklar ve mukavva kutularla doluydu. Delaney, toplandıkları sırada çıka gelmişti. İki güne kadar taşınıyorlardı. Çocukları olduktan sonra buraya sığmayacaklarını söylediler. Komiser buz baltası sözünü açınca, ikisi birden gülmeye başladılar: Karısı, evlenmeden önce müstakbel kocasının dağcılıktan vaz geçmesini şart koşmuştu. O da bırakmıştı. Adam hiç çekinmeden baltasını gösterdi de. Şimdi aracı basbayağı bir çekiç gibi kullanmaya başlamışlardı. Başı bükülmüş ve bozulmuştu. Bir keresinde de boyalı bir pencere pervazını bununla çıkartmaya kalkışmışlar, baltanın baş kısmı, sapından ayrılıvermişti. Sözde bir de çelik diyorlardı buna. Ne kadar berbat bir mal, değil mi; diye sordular. Delaney de ümitsizce onları doğruladı.

Bu işin kolay olacağını düşünmekle sersemlik ettiğini kabul edip, ağır ağır eve yürüdü Delaney. Yine de silahı, alıcısının kaynağından başlayarak bulmak gerektiği apaçık ortadaydı. Bunu soruşturmak gerekiyordu ve o da bunu yapmıştı. Ama sonuç, sıfırdı. Şimdi kaç türlü yeni yol denemesi gerekeceğini çok iyi biliyordu; ama bir kere hayal kırıklığına uğramıştı; bunu kabul etti. Yeşil plastik mandallı kartlardan birinin

kendisini katile götüreceğini pek ümit etmişti... ama sadece ümit etmişti.

En büyük derdi, zamandı. Bütün bu satış fişlerini birer birer taramak, listeler düzenlemek, kartlarla arşivler yapmak, masumları sorguya çekmek, hep zaman işiydi! Bütün bunlar günler, haftalar alıyor, oysa çılgın katil sokaklarda cirit atıyordu. Üstelik geçmişteki buna benzer cinayetler, iki cinayet arasındaki sürenin giderek kısaldığını ortaya koyuyordu.

Eve dönünce, Mary'nin imzalayıp aldığı bir paket buldu. Bunu bir taşıt şirketi aracılığıyla Thorsen'in yolladığını hemen anladı. Paketi açtı ve içindekini görünce, bir daha bakmadı bile. New York Polis Müdürlüğü, Arşiv ve Özel Hizmetler Dairelerinden gelen rapordu. Böylece ilk 116 ismin sahipleri hakkındaki sabıka araştırması tamamlanmış oluyordu.

Delaney garip bir şey yapıyordu. Federal arşivlerden, eyalet ve mahalli arşivlerden raporlar geldikçe, kendi dosyası için bir kopyasını çekip alıyor, diğerlerini ana arşive işlemesi için Monica Gilbert'e gönderiyordu. Raporları kendisi okumuyordu; hattâ üstünkörü bile bakmıyordu. Bütün raporlar tamamlanmadan, kişilerin sabıkalarına ayrı ayrı bakmamak istediği için böyle yaptığını sanıyordu. Her şeyin Monica'nın kartlarına işlenmesini bekliyordu. Bu iş tamamlanınca, bir bakışta kaç insanın, kaç suç işlediğini görebilecekti. Sebep bu diyordu kendi kendine.

Bu usulü izlemesinin gerçek nedeniyse, çok karışıktı. Bunu anlayıp anlamadığından emin bile değildi. Her şeyden önce batıl inançları olan bir polis olduğundan, Monica Gilbert'in kendisine şans getirdiği ve getireceği hakkında bir his vardı içinde. Onun gösterdiği çabalar, tek başına ya da hep birlikte uğraşmalarıyla, aradığı ipucunu bulacaktı. İkincisi, bu elektro-

nik beyin kayıtlarının sabıka dosyaları aracılığıyla kendisini katile kadar götüreceğini ümit ediyor ve böylece Monica'ya bu yolu seçmekle mantıklı ve mesleğinin gerektirdiği biçimde davrandığını göstermek istiyordu. Bunlarla ne yapacağını genç kadına söylediği zaman, bunu onun gözlerinin içinde okumuştu. Kendisinin amansız, katı, duygusuz... kısacası tam bir polis olduğunu düşünmüştü: İnsanların zayıflıkları karşısında acımak nedir bilmeyen biri. Delaney, kendi kendine bunun doğru olmadığını tekrarladı.

Yüksek konçlu ayakkabılarının bağlarını çözdü, terli çoraplarını çıkardı, çoraplar elinde bir süre durup düşündü ve birden niçin Monica'nın kendisini iyi biri olarak görmesini, buna neden bu kadar önem verdiğini aklına taktı. Kadını düşündü, ince siyah elbisesinin altında sallanan kuvvetli kalçalarını gözlerinin önüne getirdi ve birden erkekliğinin uyandığını farkederek, utanç duydu bundan. Barbara'nın hastalığından beri, kimseyle cinsel ilişkide bulunmamıştı. «fedakarlığı» nın, karısının acısı karşısında hiç demek olduğunu biliyor, bu nedenle ne hayal ettiğinin pek farkına varamıyordu: Bir cinayet kurbanının taze dul eşi... oysa bu sırada Barbara... ve kendisi... Tiksinerek küfretti kendisine. Ilık bir duş yaptı, temiz pijamalarını giydi, bir saat sonra da, bütün sinirleri ayakta, gözleri faltaşı gibi açık, iki uyku hapı birden yutmak üzere yeniden kalktı yatağından.

Yeni gelen raporu ertesi sabah Monica'ya götürdü ve ikram edilen kahveyle keki reddetti. Kırılmış mıydı yoksa? Öyle geldi Delaney'e. Sonra bütün bir günü düşünerek geçirdi —vakit, ah vakit!— birtakım işler yaptı, ama hiç birinin yararlı olmadığını biliyordu. Taşınan, ölen, hastaneye kaldırılan buz baltası alıcılarını soruşturdu. Tahmin ettiği gibi, bu çaba-

larının sonucu da sıfırdı. Adamlar gerçekten başka yere taşınmışlar, ölmüşler, hastaneye kaldırılmış ya da ülke dışına gitmişlerdi.

Mary, bayan Gilbert'in kendisini telefonla aradığını, gelince kendisine telefon etmesini istediğini bildiren bir not bırakmıştı. Hemen sarıldı telefona ve ilk farkettiği şey, sesinde bir soğukluk sezmemesi oldu. Monica bütün sabıka kayıtlarını ana arşive not ettiğini ve gerekli renkli plastik mandalları da kartlara iliştirdiğini bildirdi. Delaney, genç kadına ertesi günü saat birde, birlikte yemek yiyip yiyemeyeceklerini sordu, Monica hemen peki, dedi.

Semtteki balık lokantalarından birinde yediler ve aynı yemekleri söylediler: Birer kadeh beyaz şarapla, karides ve istakoz salatası. Şehrin dertlerinden ve eğlencelerinden söz ederek, bir, bir buçuk saat kadar hoşça vakit geçirdiler. Monica, pencere kenarlarında sardunya yetiştirmek için boşuna harcadığı çabaları anlattı; Delaney de yıllarca, Barbara'yla, evlerinin arka tarafındaki gölgelik küçük bahçede çiçek ve fidan yetiştirmek için nasıl didindiklerini, sonunda katı, bereketsiz toprağa nasıl teslim olduklarını aktardı. Sahayı sarmaşıklara bırakmışlardı ve şimdi her tarafı, güzel olmaktan çok, insanı şaşırtan bir sarmaşık ormanı kaplıyordu.

Kahvelerini içerlerken, ona Barbara'dan söz etti. Genç kadın dikkatle dinledikten sonra sordu:

«Acaba doktor değiştirmeyi düşündünüz mü hiç?»

«Doğrusu ne yapacağımı bilemiyorum,» diye itiraf etti Delaney. «Bu doktor öteden beri ona bakardı ve karımın da kendisine büyük güveni vardır. Kendisi razı olmadan başka birini alıp getiremem. Adamın, aslında elinden geleni denediğinden eminim. Üstelik danıştığı başka doktorlar da var. Ama karımda hiç bir

iyileşme belirtisi görülmüyor. Bana öyle geliyor ki, karım yavaş yavaş gidiyor, eriyor. Birkaç hafta önce, oğlum ziyaretine gelmişti, annesini görünce gözlerine inanamadı. Öylesine zayıf, pembe yanaklı ve bitkin ki. Arada-sırada bilincini yitirdiği de oluyor. Ama çok kısa sürüyor bu.»

«Ateşten olabilir bu; ya da aldığı antibiyotiklerdendir.»

«Bana da öyle geliyor,» dedi ezilerek Delaney. «Ama çok korkutuyor beni. Karım o kadar... O kadar canlı ve anlayışlı biriydi ki. Yine de aklı, uzak, çok uzaklara dalmadan, tıpkı öyle. Neyse... Sizi, karşınızda yakınıp ağlamak için davet etmedim elbette. Kızlarınızdan söz etsenize biraz. Nasıl gidiyor okul?»

Monica birden canlandı; Delaney'e çocuklarının iyi yönlerini ve şeytanlıklarını, söyledikleri sözleri, kişiliklerinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu anlattı. Delaney ilgiyle dinledi, Eddie ile Liza'nın çocukluklarını hatırlayarak, gülümsedi. Yoksa şimdi o günlerdeki mutluluğunun bedelini mi ödüyordu?

Monica kahvesini bitirdikten sonra, «Evet,» dedi Delaney, «artık size gidebilir miyiz? Kart arşivine bir göz atmak isterim doğrusu. Bütün raporlar bitti mi?»

«Evet,» diye başını salladı Monica. «Hepsi yerli yerine kondu, işlendi. Korkarım yine de hayal kırıklığına uğrayacaksınız.»

«Genellikle öyleyimdir,» dedi buruk bir tavırla Delaney.

«Öyle,» diyerek gülümsedi Monica, «bunların hepsi galiba başarısız caniler.»

«Anlayamadım?» diye, genç kadının kendisiyle şaka ettiğini ilk anda kavrayamayan Delaney sordu.

«Yani bir adamın sabıka kaydı varsa, başarılı bir

suçlu olmadığı bellidir, değil mi? Çünkü yakayı ele vermiş demektir. Eğer işini iyi becerseydi, sabıka kaydı da olmazdı.»

«Evet,» diye güldü Delaney. «Haklısınız.»

Kalkıp kasaya yürüdüler. Delaney cüzdanını çıkarmıştı bile. Ama lokantanın müdürü bu anı bekliyormuş gibi, gülümseyerek yanlarına sokuldu, kasiyere, «Başkomiser Delaney'den hesap almayın,» dedi.

Delaney hayretle baktı. «Oh... Merhaba bay Varro. Nasılsınız?»

«Şükür Tanrıya, iyiyim komiserim. Ya siz?»

«Ben de. İkramınıza teşekkür ederim, ama korkarım kabul edemeyeceğim. Biliyorsunuz, ben fiilen görevde değilim. Süresiz izinliyim. Ayrıca...» böyle diyerek sahneyi yakından seyreden Monica Gilbert'i işaret etti, «... bu hanımefendi de tanık; doğrusu kendisinin, rüşvet aldığımı sanmasını istemem.»

Hep birlikte güldüler: Ucuz kahkahalar.

«Bir dahaki sefere,» dedi hesabını öderken Delaney, «haber verin de en büyük istakozu ısmarlayayım ve hesabı siz ödeyin o zaman. Olur mu?»

«Elbette, elbette,» diyerek gülümsedi Varro. «Siz beni tanırsınız, korkmam böyle şeylerden. Ne zaman isterseniz, beklerim komiserim.»

Monica'nın apartmanına doğru yürüdüler. Monica merakla yüzüne bakıp, «Gerçekten bedava bir yemek yemeğe gidecek misiniz oraya?» diye sordu.

«Elbette gideceğim,» dedi neşeyle Delaney, «yoksa gücenir. Devriye polisleri hemen her gün bir fincan kahve içmeye uğrarlar buraya. Hazır kuvvet ekipleri de. Hepsi diyemem, ama çoğu bedava yer, içer. Aslında önemli bir şey değil bu. Bölgede yüz kadar sandviç dükkanı, lokanta ve pizzacı var. 'Ucuz bir avanta' mı

diyeceksiniz? Haklısınız, ama polislerin çoğu çocuklarının kolej giderlerini polis maaşlarıyla ödemeye çalışırlar. Bedava karın doyurmak da, sandığınızdan çok daha önemli bir şeydir. Önemli bir şey değil bu derken, bu cömert patron ve yöneticilerin herkese aynı biçimde davrandıklarını anlatmak istedim. İkram ettikleri bedava bir kahve, onlara dostça bir merhabadan başka bir şey sağlayamaz. Üstelik Varro bana çok şey borçludur. İki yıl kadar önce deposundan bazı malların kaybolduğu dikkatini çekmiş. Ama öyle bildiğiniz gibi basit bir eksilme değil —hani arada-sırada bir kutu yağ, bir paket un gibi— sandıklarla. Geldi, bana şikayette bulundu. Ben de o zaman bizim bölgenin dedektif bürosu şefi olan Jeri Fernandez'i görevlendirdim. Jeri de kalktı, arka yolu gözetlemek için iki memur dikti. Polislerin nöbete dikildikleri ilk gece **—ilk** gece— adamımız arka kapıya koca bir araba dayamış, kolayca açmış kilidini kapının, sandıkları, kutuları, çuvalları depodan alıp arabasına yüklemeye başlamış. Adamın arabasını doldurup, arka kapıyı yeniden kilitlemesini beklemişler. Sonra atılmışlar ileri.»

«Ne yapmışlar peki?» diye heyecanla sordu Monica.

Delaney güldü. «Arabanın kapılarını açtırıp, aldığı her şeyi yeniden depoya taşıtmışlar, bir güzel yerleştirmişler. Adamın, bunu yaparken burnundan soluduğunu anlatmışlardı. Meğer herif, lokantanın başgarson yardımcılarından biriymiş. Deponun bir anahtarı da onda bulunurmuş. Aslında adamı adalete teslim edecek kadar önemli bir şey değildi. Bir sürü delil bulmak gerekecekti, bir sürü yazışma-çizişme, mahkemede yitirilecek zaman. Sonuçta adam ceza yiyecek, ama ilk cezası olduğu için, o da ertelenecekti. Bunu düşünen Jeri'nin adamları da, herifin aldıklarını yine

kendisine geri taşıttıktan sonra, ona biraz gözdağı vermişler. Öyle önemli değil canım, hastanelik falan edecek kadar değil. Sadece biraz canını yakmışlar. Elbette, lokantadan da kovuldu. Sonra bu her tarafta duyuldu ve Varro'nun da artık bir teneke bile zeytin yağı çalınmadı. İşte bu yüzden bize yemek ikram etmek istedi.»

Delaney gülümseyerek genç kadına baktı ve birden ürperdiğini gördü.

«Ne kadar farklı, garip bir dünya,» dedi alçak sesle.

«Nedir farklı olan?»

Ama Monica cevap vermedi.

Haklıydı Monica; sabıka kayıtları tam bir hayal kırıklığı oldu komiser için. Delaney, elektronik beyinin verileri kartlara işlendikten sonra, birkaç ya da pek çok sayıda kartın, üzerlerine iliştirilen renk renk plastik mandallarla bir ormana döneceğini, bazı çok anlamlı sabıka kayıtlarının, psikopat ya da engellenmesi olanaksız şiddet eylemi düşkünü birkaç kişiyi ortaya çıkartıvereceğini ummuştu.

Oysa kartlar insanın canını sıkacak kadar çıplaktı. Üç mandallı bir kart, iki mandallı iki kart, 43 tane de tek mandallı kart vardı. Delaney'in soruşturduğu dokuz kişinin sabıka kaydı ise hiç yoktu.

Delaney, Monica'nın mutfağında ağır ağır kartları incelerken, genç kadın da dikiş kutusunu alıp gelmiş, çerçevesiz gözlüklerini takmış, kızlarından birinin elbisesinin kenarlarını bastırmaya başlamıştı. Ağır ağır çalışıyor, elinde kimi zaman iğnesi, kimi zaman makası, ufak ilmikler atıyordu. Delaney kartları bitirince, kutusunu öteye itti, Monica gürültüye başını kaldırdı. Delaney acımaklı bir edayla gülümsedi genç kadına.

«Haklıymışsınız,» dedi. «Tam bir düş kırıklığı. Bir

ırza tecavüz, bir soygun, bir de tehlikeli silahla saldırı. Hey Allahım, ne kadar çok vergi kaçakçısı varmış, dikkat ettiniz mi?»

Monica da yarım-yamalak gülümseyip, dikişine döndü. Delaney suratını asıp, kalemiyle masaya hafif hafif vurarak, devam etti oturmaya.

«Elbette, burası zengin, iyi bir bölge,» dedi genç kadına sesleniyormuş gibi, ama aslında yüksek sesle düşünerek. «Yani iyi derken, Doğu Harlem ya da Bedford-Stuyvesant'tan iyi demek istiyorum. Kişi başına ödedikleri vergi, şehirdeki öbür asayiş bölgelerinin hepsinden yüksek. Ağır suçlarda da sondan üçüncü geliyor. Şimdi Manhattan, Bronx ve Brooklyn'den söz ediyorum. Queens ya da Staten Island'dan değil. Buna göre, doğrusu öbür hafif suçların daha kabarık olmasını beklerdim. Vergi kaçırmalara, ölçüsüz onarım masrafı şişirmelerine, dolandırıcılık olaylarına dikkat ettiniz mi? Hep buna benzer şeyler var. Ama yine de... Aklımın asıl almadığı şey, bütün bu kartlar arasında, şu koca arşivinizde, sadece dört kadın olduğunun da farkında mısınız? Bu kişilerin hemen hepsi muhtemelen dağcı ya da dağcılara armağan almış kimseler, ya da şu veya bu şekilde doğada yaşamaktan hoşlananlar: Avcılar, balıkçılar, sandalcılar, yarışçılar, kamp kurma meraklıları ve daha buna benzeyen başkaları. Yani merakları, eğlenceleri için ayıracak kadar paraları olan insanlar. Oysa insanı ağır suçlara iten nedenlerden biri de, parasızlıktır. Bizse rahat bir bölgeyi aldık ele ve zevkleri, eğlenceleri için para, hem de rahatça ve bol para harcayabilen kimselerden bir arşiv oluşturduk. Dağcılarla, sualtı dalıcılarının, gettolardaki, sefil semtlerdeki insanlar gibi sabıka kayıtları olacağını düşünmekle yanıldık. Yine de... büyük bir düş kırıklığı bu.»

«Cesaretiniz de kırıldı mı?» diye Delaney'in yüzüne bakmadan, alçak sesle sordu Monica.

«Monica,» diye öyle bir ses tonuyla konuştu ki Delaney, genç kadın başını kaldırınca, onu gülümseyerek kendisine bakar halde buldu. «Benim cesaretim hiç kırılmaz,» dedi. «Şey... yani zor kırılır. Şu ırza tecavüz, soygun ve saldırı olaylarını inceleyeceğim. Bundan da bir şey çıkmazsa, yapılacak bir sürü şey var. Daha yeni başlıyorum işe.»

Monica başını sallayıp, devam etti dikişine. Delaney kartlardaki üç ağır suçla ilgili notlar aldı. Pek ihtimal vermediği halde, ne olur ne olmaz diye, kırıp dökmek, zorla gaspetmek ve kasa kırmak suçlarından hüküm giymiş olanların adlarını, adreslerini de not etti. Büyük babasından kalma koca saatine bir göz atıp, sabıkalılardan üç-dört kadarını dolaşacak vakti olduğuna karar verdi.

Delaney ayağa kalktı, Monica da dikişini kenara bırakıp doğruldu. İkisi birlikte gözlüklerini çıkardılar ve bu öylesine gariplerine gitti ki, bastılar kahkahayı.

Delaney'i kapıya kadar geçirirken, «Karınızın bir an önce iyileşmesini dilerim,» dedi Monica.

«Teşekkür ederim.»

«Şey... kendisiyle tanışmak da isterdim,» dedi alçak sesle. «Yani, siz uygun bulursanız elbette. Arşiv işi bittiğine göre, şimdi bol vaktim olacak demek istiyorum. Hastaneye gidip kendisiyle beraber olabilirim...»

Delaney heyecanla genç kadına döndü. «Sahi mi? Allahım, ne kadar iyi olur bu. İkinizin çok iyi anlaşacağınızdan eminim. O sizi sevecek, siz de onu seveceksiniz, görürsünüz. Ben günde iki kez ziyaretine gitmeye çalışıyorum, ama bazan gidemediğim de oluyor. Hatır sormaya gelen dostlarımız da var. Hiç ol-

mazsa ilk zamanlarda sık sık geldiler. Ama —bilirsiniz— artık pek sık gelemiyor onlar da. Önce sizi götürür tanıştırırım, sonra da fırsat buldukça siz, eğer...»

«Elbette giderim, memnun olurum.»

«Teşekkür ederim, çok naziksiniz. Benimle yemek yemeyi kabul ettiğiniz için de teşekkür ederim. Gerçekten hoşça vakit geçirdik.»

Monica elini uzattı. Delaney bir an şaşırdı, sonra uzanan eli tuttu ve sıktı. Kuru bir cildi, sımsıkı bir teni vardı. Beklenmeyecek kadar kuvvetli bir eldi bu.

Hüzünlü bir kış günü öğleden sonrasıyla karşılaştı dışarda. Gökyüzü kurşuni bir örtüyle kaplanmıştı. Önce kime gideceğini kararlaştırmak için listesine baktı. Ama gariptir, aklı ne listede, ne Monica Gilbert'te, ne de Barbara'daydı. Bir şey takılmıştı kafasına; cinayetlerle ilgili bir şey. Yakınlarda işittiği bir şeydi bu; biri, bir şey söylemişti. Ama bir türlü bulup çıkartamıyordu bunun kim ve ne olduğunu. Kendi kendini yiyerek bir süre orada dikilip kaldı, en sonunda başını öfkeyle salladı, kafasını kurcalayan şeyi kovdu, sokaklarda dolanmaya başladı.

O akşam saat ondan sonra döndü eve, ayaklarına kara sular inmişti («polis ayakkabıları»nı giymemişti ki). Tersliklere öylesine canı sıkılıyordu ki, yanlış ipuçlarının peşine düşüp, boşuna zaman kaybetmekten sakınmak için ıslık çalmaya, zerrin çiçeklerini düşünmeye başladı. Sıcak bir duş yapıp, başını yıkadı. Böylece biraz daha iyi hissetti kendisini. Pijamalarını giyip, ayağına terliklerini geçirdi ve çalışma odasına indi.

Öğleden sonra ve akşam saatlerinde listesindeki altı kişiden beşini dolaşmıştı. Irz düşmanıyla soyguncu, hâlâ hapisteydiler. Tehlikeli silahla saldırmaktan suçlu görülen adam da, bir yıl önce salınmıştı, ama

artık verilen adreste oturmuyordu. Sabah onunla ilgili memurla görüşmesi gerekiyordu. Öteki üçünden, kasa faresi hapisteydi, zorba iki ay kadar önce Florida'ya göç etmişti ve gittiği yerin adresini de bırakmıştı. Delaney zorla gasp suçlusunu gidip soruşturacak hali bulamadı kendisinde, çok yorulmuştu. Ertesi gün gidecekti ona da.

Kayıtsızca bütün yaptıklarını rapor halinde yazıp, bunları da dosyalarına geçirdi. Sonra her geceki gibi çevreyi kolaçan etmeye çıktı, kilitleri, pencereleri, dış kapıyı yokladı. Işığı söndürüp yattı. Gece yarısı olmamıştı daha ve pek bitkindi. Bu tür saçmalıklar için gerçekten yaşlanmaya başlamıştı. Bu gece uyku hapı da almayacaktı. Nasıl olsa tatlı bir uykuya dalacaktı.

Uyumayı beklerken, Monica Gilbert'i karısıyla tanıştırmanın doğru olup olmayacağını düşünmeye başladı. Çok iyi anlaşacaklarını söylemişti ve belki de anlaşacaklardı gerçekten. Barbara herhalde bir cinayet kurbanının dul eşine sempati besleyecekti. Ama acaba düşünür müydü... aklına gelir miydi acaba... Ama Monica istemişti bunu... Oh, bilemiyordu Delaney, bir yargıya varamıyordu. Bir kere ikisini bir araya getirir, sonra bakardı ne olacağına.

Bu sefer düşüncesi, bugün öğleden sonra Monica'nın evinden çıktığı sırada kafasına takılan şeye döndü yine. Delaney, aklınız bir soruna takılı olarak yatıp uyursanız —hatırlamak istediğiniz bir kelime, bir adres, bir isim, mesleki ya da kişisel bir çıkmaz— uykudan, zihniniz berraklaşmış ve sorunun çözümünü bulmuş olarak kalkarsınız teorisine ciddiyetle inananlardandı. Çünkü sorun, uyku sırasında bilinçaltında çözümlenirdi.

Ertesi sabah uyandı ve sorunun hâlâ çözümlenmediğini gördü. Üstelik kafasını kurcalamaya da de-

vam ediyordu. Ama bu sefer daha yakındı; Monica'nın yemekte söylediği bir sözdü aklına takılan. Konuşmalarını bütün ayrıntılarıyla hatırlamayı denedi. Monica, sardunya çiçeklerinden söz etmişti, o da sarmaşıklarından; Monica çocuklarını anlatmıştı, o da Barbara'yı. Sonra Varro hesabı ödetmemeye kalkışmış. Delaney de Monica'ya lokantadaki mal yürütme olayını hikaye etmişti. İyi, hoş, ama bunun Çin'deki yumurta fiyatıyla ne ilgisi vardı? Dam üstünde saksağan, vur beline kazmayı gibi bir şey olmuyor muydu yani? Kızgınlıkla suratını buruşturup, traş olmaya indi.

Sabahı, zorla para sızdırmaktan suçlu olan adamını, yani Monica Gilbert'in arşivinde en ağır suçlu diye görünenlerin sonuncusunu aramakla geçirdi. Sonunda adamı, ikinci caddede küçük bir terzi dükkanında, pantalon ütücüsü olarak buldu. En çok 1 metre 60 boyunda, tombul, soluk benizli, çipil gözlü, elleri titreyen bir garipti. «Hey Allahım, bu adam kimden, neyi zorla gasp edebilir be?» diye düşünen Delaney, «yanlış bir kimlik bildirisi» gibi laflar geveleyerek ayrıldı, şişkoyu titrer ve perişan halde bırakıp, telaşla uzaklaştı.

Oradan doğru hastaneye gidip, Barbara'ya öğle yemeğini yemesi için yardım etti, sonra bir saat kadar «Honey Bunch: İlk Küçük Bahçesi» ni okudu. Gariptir, ama okumak karısı kadar kendisini de dinlendirdi. Eve döndüğünde yüzü yine ciddiydi, ama ters değildi; nedenini, niçinini sormadan sıkı bir biçimde çalışabileceği izlenimi vardı.

Bir saat kadar kişisel işleriyle uğraştı: Ödenecek çekler, yatırımlar, banka hesabı, vergi tahminleri, hayır derneklerine yardım. Ayın biriken hesaplarını temizledi, ödenecekleri ödedi, muhasebecisine bir

mektup yazdı, tasarruf hesapları için bir miktar ayırdı, giderleri için de bir ayrı hesap yazdı.

Belgeleri zarfladı, pulladı, bir daha dışarı çıkarken almayı unutmayacağından emin olarak, holdeki masanın üzerine koydu. Çalışma odasına dönüp, uzun defteri önüne çekip, yapabileceklerini liste haline getirdi:

1. Monica'nın arşivindeki **her** adı şahsen sorguya çekerek işe başlayabilirdi. Yaklaşık 155 isim olduğunu sanıyordu.

2. Christopher Langley'in raporunu bekleyip, mektupla ya da telefonla Batı Almanya'dan A.B.D.'ye buz baltası ithal eden perakendecilerle temasa geçebilirdi.

3. Calvin Case'in, 'Açık Hava Hayatı' adlı mağazadan ya da adres listesi veren öteki mağazalardan her türlü dağcılık malzemesi satın alıp, 251'inci Bölge'de oturanların kim olduklarını gösteren arşivinin hazırlanmasını bekleyebilirdi. Sonra da Monica'dan, her müşteriye bir kart açtığından emin olması için, listeleri bir daha karşılaştırmasını isteyebilirdi.

4. Satış fişlerini vermeyi reddeden mağazaya gidip adres listelerini alabilir ve bunların üzerine eğilebilirdi. Eğer bunu başaramazsa, Thorsen'den, bir araştırma emri çıkartıp çıkartamayacağını sorabilirdi.

5. Dokuz buz baltası alıcısıyla, ağır suç işlemiş altı kişinin, kendisinin yaptığı soruşturmasını yeniden ele alabilirdi.

6. Çok daha önceden aklına geldiği gibi, dağcılık konusunda yayın yapan dergi varsa adresini bulup, bunların abone listesini isteyebilirdi. Bir dağcılık kulübü varsa, bunlardan da üye listesini alabilirdi; semtin kitabevlerinden ve kitaplıklarından, dağcılıkla ilgili kitap alanların da adlarını saptayabilirdi.

7. Bu da olmazsa, o Allahın belası 'Açık Hava Hayatı' mağazasının adres listesindeki her Allahın belası New Yorklunun, her Allahın belası adını şahsen sorguya çekerdi. Bunların sayısı aşağı-yukarı 10 000 Allahın belası New Yorkluya yakındı ve her Allahın belasını bizzat sorguya çekebilirdi.

Ama aslında saçmalıyordu ve bunun pekâlâ farkındaydı. Lombard Harekatının emrine verilen 500 dedektif elinde olsa, altından kalkabilirdi bu işin, ama tek başına beş yılda zor bitirirdi soruşturmayı. O zamana kadar acaba daha kaç kişinin canına kıyardı katil? Oh... Herhalde bin kişinin filan.

Bütün bunları laf ola beri gele düşünüyordu. Aslında kendisini düşündüren bir şey vardı ve bunun ne olduğunu da biliyordu. Monica, ona telefon edip, Calvin Case'in listesindeki buz baltası alıcılarından birinin not edilmediğini haber verdiği zaman, gülmüş, bunu «insan hatası» diye nitelemişti. Kimse kusursuz değildir ki. İnsanlar hata işlerler, unuturlar ya da görev yanlışlıkları yaparlar. Elbette, bilmeden ve istemeden.

Ya Calvin Case, gece yarısı ve o yorgunluk arasında, buz baltası satın alanlardan birinin satış fişini atladıysa?

Ya Christopher Langley, New York'ta buz baltası satan mağazalardan birini unuttuysa?

Ya Monica Gilbert, elektronik beyinlerin verdiği sabıka kayıtlarından birini, kartlardan birine işlemeyi atladıysa?

Ya kendisi, başkomiser Edward X. Delaney, bu anasını bellediği belalı işin çözüm yolu burnunun dibinde olduğu halde, ahmağın, budalanın, sersemin biri olduğu için, göremiyorsa?

İnsan beşer, bazan şaşar. Profesyoneller de, Delaney'in amatörleri gibi, aynı biçimde hatalar işleye-

bilirlerdi. Pauley bu nedenle, aynı şeyleri soruşturmak amacıyla başka başka adamları gönderiyor, bunun için bazı soruşturmaları iki defa, hattâ üç defa tekrarlatıyordu. Hey Allahım, elektronik beyinler bile kusursuz değildi ki. Ama yapabileceği bir şey var mıydı buna karşı? Hayır.

Başkomiser bunun üzerine ihtimaller listesini bir daha baştan okuyup, bir kenara kaldırdı. Sürüyle bela... Monica Gilbert'i aradı.

«Monica? Ben Edward. Rahatsız etmiyorum ya?»

«Yok canım, hayır.»

«Birkaç boş dakikanız var mı?»

«Buraya mı gelmek istiyorsunuz?»

«Yo, hayır. Yalnız sizinle konuşmak istiyorum. Dünkü yemek hakkında. Siz bir şey söylemiştiniz yemekte, ama bir türlü ne olduğunu hatırlayamıyorum. İçimde, bu söylenen şeyin çok önemli olduğu hakkında bir duygu var, bu yüzden hep kafamı karıştırıyor. Ama bir türlü hatırlayamıyorum.»

«Neydi acaba o?»

Delenay boşanıverdi: Müthiş bir kahkaha attı. En sonunda kendine gelip, konuşabildi: «Bilseydim, açıp size sorar mıydım, ha? Nelerden söz etmiştik beraber?»

Monica, Delaney'in kahkahasına kızmamıştı. «Nelerden mi?» dedi. «Bir düşünelim bakalım... Ben size penceredeki saksılarımdan söz ettim, siz de arka bahçenizden. Sonra siz karınızın hastalığından söz ettiniz, ben de çocuklardan. Çıkarken, müdür hesabı ödetmemek istedi, siz de müsaade etmediniz buna. Yolda bana adamı soyan başgarson yardımcısını anlattınız.»

«Hayır, hayır,» dedi sabırsızlanarak Delaney. «Be-

nim söylemek istediğim şey, olayla ilgiliydi. Yemek yerken, malum olayla ilgili bir şey konuştuk mu?»

«Hımmm... Hayır,» dedi kuşkuyla Monica. «Kahvelerimizi içtikten sonra, siz bize gitmek istediniz. Kartlara bakmak için. Ha, evet. Bütün elektronik beyin verilerini kartlara işleyip işlemediğimi sordunuz. Ben de işledim dedim.»

«Bu kadar mı?»

«Evet Edward, bu kadar... Hayır, durun bakayım bir dakika. Sizinle şaka etmek istemiştim. Elektronik beyinlerin verdikleri raporların yalnız başarısız canileri gösterdiğini, çünkü işlerinde usta olsalardı, sabıka kayıtlarının olmayacağını söyledim bir de. Siz de güldünüz ve doğru dediniz.»

Delaney bir süre konuşmadı.

«Monica,» dedi en sonunda.

«Evet, Edward?»

«Bayılıyorum sana,» dedi Edward ve gönül rahatlığıyla güldü bu sefer.

«Yani istediğiniz **bu** muydu demek istiyorsunuz?»

«İstediğim işte **tam** buydu.»

Dağınık kafası şimdi toparlanmaya başlamıştı ve Bölge Karakol binasının ikinci kat merdivenlerinde dedektif yardımcısı Jeri Fernandez'le konuştuğunu da hatırladı. Karakola bağlı dedektiflerin dağıtıldığı sıralardaydı.

«Seni nereye verdiler?» diye sormuştu Delaney.

«Bana da şehrin merkezinde Emniyet, Mahfel ve Motorlu Araçlar Birliği düştü,» demişti suratını buruşturarak Fernandez.

Delaney bu sefer Polis İstihbaratı'nı açıp kendini tanıttı, şehir merkezinde, Manhattan'daki Emniyet, Mahfel ve Motorlu Araçlar Birliği'nin numarasını is-

tedi. İki ayrı yere daha bağlandı ve en sonunda numarayı alabildi. Ardından parmaklarını dikkatle kullanarak verilen numarayı çevirdi. Dedektif yardımcısı Fernandez'i istedi. Şansı yardım ediyordu: Telefon sekiz defa çaldıktan sonra, dedektif karşısına çıktı.

«Buyrun, dedektif yardımcısı Fernandez.»

«Ben başkomiser Edward X. Delaney.»

Bir an sessizlik oldu, sonra neşeli bir ses gürledi: «Komiserim! Aman Allahım! Ne güzel bir sürpriz! Nasılsınız, komiserim?»

«İyiyim, teşekkür ederim. Ya siz?»

«Sormayın, gırtlağıma kadar bok içindeyim, komiserim. Bu yeni sistem hiç iyi işlemiyor. Ciddi söylüyorum. Bir sürü saçmalık. Bir şey anladığımı mı sanıyorsunuz? Hiç bir şey anladığım da yok. Kimsenin bir şey anladığı yok. Burada şehrin çeşitli asayiş bölgelerinden gelen arkadaşlar var. Sözde biz giyim-kuşam hakkında her şeyi biliyormuşuz. Hırsızlık, uçak kaçırma, sahtecilik, kundakçılık, kasa soygunu, çeteler... ne gelirse aklınıza. Durum çok kötü, komiserim, açık söylüyorum, çok **kötü.»**

«Sakin ol bakalım,» dedi Delaney. «Biraz bekle hele. Belki düzelir işler.»

«Bok düzelir,» diye bağırdı Fernandez. «Dün benim çocuklardan ikisi, A.B.D. Posta idaresine ait bir paket kamyonunun ardından paketleri aşıran bir üç kağıtçıyı enselediler. Düşünebiliyor musunuz bunu? Gündüz vakti. Kamyon, Madison'da, Otuz Dördüncü sokakta park etmişti ve bu it oğlu it, koca paketleri kamyonun ardından alıp, tüymeyi denemiş. A.B.D. Posta idaresi!»

«Fernandez,» dedi sabırla başkomiser, «sizi niçin aradım, biliyor musunuz, bir yardım isteyeceğim de.»

«Yardım mı?» diye haykırdı Fernandez. «Hay Allah, siz istedikten sonra, lafı mı olur, komiserim? Benden iyi bilirsiniz bunu. Nedir o?»

«Bölge dedektif bürosu dağıtıldığı sırada, siz, suçun türüne göre sınıflandırılmış yeni dedektif bürolarına gönderilecek arşivlerinizle uğraşıyordunuz.»

«Doğru, komiserim. Haftalarca vaktimi aldı bu iş.»

«Peki, ıskartaya çıkarılan evrak ne oldu? Anlıyorsunuz ya: Özetler, gizli raporlarla ilgili yazışmalar, gizli yazılar, günlükler ve başkaları yani?»

«Bütün o süprüntü mü? Çoğu atıldı, gitti. Başka ne yapabilirdik ki? Hepimiz şehrin bir köşesine dağıtıldık. İki yüz elli bir'le belki bir ya da iki arkadaş uğraşabilecekti. Zaten bu çoktan geçmişe intikal etmişti, tamam mı? Ben de çocuklara ne var, ne yoksa çöpe atmalarını söyledim ve...»

«Peki, çok teşekkürler,» dedi ciddi bir sesle Delaney. «Umarım ki...»

«... geçen yılınkiler dışında, hepsi atıldı,» diyerek, komiserin sözünü kestiğini bile farketmeyen Fernandez devam etti konuşmasına. «Yeni gelenlerin belki bir şeyden yararlanmak isteyeceğini düşündük, bu nedenle geçen yılın evrakını sakladık. Ama bunun dışında kalan her şey, temize havale edildi.»

«Ya?» dedi yeniden canlanan Delaney. «Bunları ne yaptınız peki?»

«Karakol binasının zemin katında. Hani merdivenlerden aşağıya inince, depo sağ tarafta kalır, nezarethane de solda, tamam mı? Hücreleri ve su deposunu geçin, sonra sağa dönün. Buradan merdivenlere uzanan ve arka kapıya çıkan hole varırsınız.»

«Evet, hatırladım. Denetim sırasında o holü hep kapatırdık.»

«Tamam. İşte bu holün üzerinde bir dolap vardır. Paçavralar, süpürgeler, bütün pislikler buraya konur. Aynı hol üzerinde, biraz daha ilerde, içinde yine bir sürü döküntü duran küçük bir debboy vardır. Yanılmıyorsam, eskiden işkence odası diye kullanılırmış.»

«Evet,» diyerek güldü Delaney. «Herhalde.»

«Mutlaka komiserim. Bir kere duvarları çok kalın, üstelik odanın penceresi de yok. Bağıran bile olsa, kim duyar? Kim bilir kaç cinayetin çözümü orada olmuştur, değil mi? Her neyse, biz bütün artan evrağı oraya yığdık. Ama yalnız geçen yılınkiler. İşinize yarar mı bu?»

«Hem de çok. Çok teşekkürler, Fernandez.»

«Memnuniyetle, komiserim. Bir dakika, şimdi ben de sizden bir şey isteyebilir miyim?»

«Elbette.»

«Benim isteyeceğim yardım, tek kelimelik: **İMDAT!** Komiserim, sizin tanıdığınız büyükler, ayrıca da büyük bir ününüz var. N'olur beni buradan kurtarın, olur mu? Geberiyorum burada. Ne bu yerden hoşlanıyorum, ne de birlikte çalıştığım çocuklardan. Bütün gün bir yığın kağıdın arasında kayboluyorum ve budalanın biri gibi, boşuna dolanıp duruyorum. Ne yaptığımı biliyorum mu sanıyorsunuz? Kafamın bile nerede olduğunu unuttum. Ben yine dışarda çalışmaya razıyım. Sokak, bildiğim yer.. Bana yardım eder misiniz, komiserim?»

«Nedir istediğin?»

«Cinayet Masası ya da Hırsızlık masası,» dedi hemen Fernandez. «Uyuşturucu Maddeler Masası'na bile razıyım. Vice'e gideceğimi sanmam. O kadar yetenekli değilim.»

«Peki...» dedi yavaşça Delaney, «sana kesin bir

söz veremem, ama elimden geleni yapacağım. Belki bir şeyler yapabiliriz.»

«Benim için bu kadarı bile yeter,» dedi neşeyle Fernandez. «Çok teşekkürler, komiserim.»

«Ben teşekkür ederim, Fernandez.»

Telefonu kapatıp, ahizeyi seyre daldı. Bir yandan da Fernandez'in kendisine söylediklerini düşünüyordu. Aslında uzun işti bu, ama yine de bir günden fazla sürmezdi ve herhalde listesindeki yedi çıkar yoldan birini seçmekten çok daha iyiydi. Çünkü bu yollar, hem amansız ve yorucu bir çalışma gerektiriyor, hem de yüzde yüz başarı olanağı sağlamıyordu.

Monica Gilbert, sabıkası olmayan usta suçlulardan söz ederek şaka ederken, bunun doğruluğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Ama Monica, bir sanığın bütünlük serbest bırakılmasıyla kendisine yöneltilen sıradan suçlamalar arasında, kendisi üzerine bilgi toplamakla geçen bir başka dünya olduğunu bilmiyordu: Doğrulanamayan iddialar, gereken ipuçları bulunamadığından gerçekleştirilemeyen tutuklamalar, mahkeme tarafından durdurulan kovuşturmalar, dolarla ya da kaba kuvvet tehdidiyle geri alınan şikayetler, mahkemelerde davaların insanı dehşete salacak kadar uzaması ya da personel yetersizliği yüzünden ertelenen, reddedilen davalar.

Ama bütün bu adlî başarısızlıkların bir hikayesi, bir yerlerde bulunması gereken yazılı bir belgesi olmalıydı. Bunların bir bölümünü de, dedektiflerin raporları oluşturuyordu. İfadeler, özetler, günlükler; «kovuşturmaya yer olmadığına», «iddiaları reddetmeye», «eski haline iadesine», «ikaz edilerek salınmasına» diye bir notla başlayan ya da biten raporlar... kısacası işi başından aşkın dedektiflerin, bazan üstlerine bile sormadan, birtakım dolambaçlı sözler kullanarak ha-

sıraltı ettikleri ve mahkemeye sevketmedikleri bir sürü olay.

Adlî düzeltmelerin çoğu aslında önemsiz şeylerdi, sorguyu yöneten memurun tecrübesinin ve sağduyusunun ürünüydü. Küp gibi içmiş iki kişi barda yumruklaşıyor. Birbirlerini benzetiyorlar. Polis çağrılıyor. Karşılıklı saldırıya uğradıklarını iddia ederek, öbürünün tutuklanmasını istiyorlar. Polis ne yapacaktır bu durumda? Eğer akıllıysa, ikisini de bir güzel paylayacak, çevrenin huzurunu kaçırdıklarını söyleyerek, ikisini birden tutuklamakla tehdit edecektir. Sonra ikisini de gönderecektir. Ne acı, ne yorgunluk, ne normal bir şikayetin gereği olan yazışma, ne ifade, ne mahkemede zaman kaybı... yani herkes için bir sürü baş-ağrısı. Yargıç da topu topu hepsini beş dakika dinleyecek, sonunda ikisini de şikayetçi ve sanık olarak, mahkemeden sepetleyecektir.

Ama mesele bir dalaşmadan çok daha ciddiyse, mala zarar verilmişse ya da biri görünür biçimde yaralanmışsa, soruşturmayı yöneten memur bu sefer daha dikkatli hareket etmek zorundadır. Yine de olay mahkemeye intikal etmeden, yargıcın yerini alan polis ve jüri tarafından çözümlenebilir. İddialardan karşılıklı vaz geçilerek, suçlu tarafın zarar görene hemen zarar-ziyan ödemesi, soruşturmayı yöneten memurun iki tarafı da başka iddialarla tehdit etmesi üzerine, tarafların rızasıyla, ya da polise rüşvet verilerek de mesele tatlıya bağlanabilir.

Buna «kaldırım adaleti» denir ve ceviz ağacı kaplamalı her mahkeme salonuna intikal eden bir davaya karşılık, ülkenin her şehrinde, her gün ve her saat yüzlerce sokak yargılaması yapılır. Bu mahkemenin başkanı bir polistir: Ya sivil bir dedektif, ya da üniformalı bir memur. İster dürüst, ister satılmış ol-

sun, «kaldırım adaleti» nin yürürlükteki gülünç, harap, kör-topal sisteminin başını çeker. Ve eğer o olmasa, ulusun, işi zaten başından aşkın mahkemeleri, avukatların türlü oyunlarıyla boğulur, ezilir, hiç çalışamaz hale gelirdi.

Görevinin bilincine varmış bir polis memuru, davanın önemine göre, kendi varacağı yargıyla yazılı bir rapor ya hazırlar, ya hazırlamaz. Ama soruşturmayı yöneten eğer sivil bir dedektifse, davada taraflar, sokak kabadayıları değil de, sosyal mevkileri yüksek kimselerse, **her hangi bir** kimse tarafından resmî iddialar ileri sürülmüşse ve Bölge Karakolunu birden fazla ziyarete gelen olmuşsa, işte o zaman dedektif, dava hakkında bir yazılı rapor hazırlamak zorunda kalır, kimin ne yaptığını, kimln ne dediğini, kimlerin yaralandığını, nelerin zarar gördüğünü belirtir. Hattâ karşılıklı meydan okuma durumu ortadan kalksa bile —iddialardan vaz geçme, ifade alınmaması, dava açılmaması— durumu bilen dedektif gerekli evrakı doldurur, raporunu yazar, ne kadar işlem varsa hepsini yerine getirir ve dosya kapandığı zaman kaldırılıp atılmak üzere yerli yerine koyar.

Delaney bütün bunları bildiği, dağıtılmadan önce bölge karakolundaki dedektiflerin yürüttükleri soruşturmalarda, atılmaktan kurtulmuş evrak arasında, anlamlı bir şey bulma olanağının çok zayıf olduğunu takdir ettiği halde, yine de polis içgüdüsünü yenemedi ve bitişiğindeki 251'inci Bölge karakoluna, Marty Dorfman'a telefon etti.

İlk sözleri dostça oldu, ama soğuktular. Delaney, Dorfman'ın ailesinin halini-hatırını sordu, o da bayan Delaney'in sağlık durumundan bilgi istedi. Ancak baş-

komiser bölgede durumun nasıl olduğunu sual edince, Dorfman'ın sesinde bir sıkıntı ve öfke belirdi.

Anlaşılan Lombard Harekatı, 251'inci Bölge Karakolunu karargah olarak kullanmaktaydı. Müdür yardımcısı Broughton, Dorfman'ın odasına yerleşmiş, adamları ikinci katı ve eskiden dedektiflerin oturduğu yeri işgal etmişlerdi. Dorfman da, polis çavuşlarının odasında bir masaya sıkışmıştı.

Dorfman, bütün bu küçük düşürücü hareketlere dayanabileceğini, hattâ Broughton'un gelişinde kendisini görmezlikten gelmesini, kendisine sormadan karakolun araçlarını dilediği gibi kullanmasını bile sineye çekebileceğini Delaney'e hissettirmişti. Ama onu asıl kahreden, bölge halkının kendisini suçlaması, katil bulunamadı diye Dorfman'a diş bilmesiydi. Televizyonda seyrettikleri, gazetelerde okuduklarına göre, Lombard Harekatı'nı yöneten, müdür muavini Broughton'un ta kendisiydi, ama onlar yine de Bölgenin sorumlusu olarak Dorfman'ı tanıyorlardı. Sokaklarının güvenliğini sağlayamadığından, ona diş biliyorlardı.

«Biliyorum,» dedi hak veren bir edayla Delaney. «Buranın sizin bölgeniz olduğunu ve sizin sorumluluğunuz altında olduğunu hissediyorlar.»

«Orası öyle,» diye onayladı Dorfman. «Neyse, öğreniyorum. Sizin de nelerle karşı karşıya kaldığınızı öğreniyorum. Bence iyi bir tecrübe oluyor bu.»

«Doğru öyledir,» dedi keskinlikle Dalaney. «En iyi tercübe, ateş hattında olmakla öğrenilir. Başkomiserlik sınavına girecek misiniz?»

«Doğrusu ne yapacağımı bilmiyorum. Karım, hayır diyor. Meslekten ayrılmamı, başka bir işe girmemi salık veriyor.»

«Sakın böyle bir şeylere kalkışma,» dedi hemen Delaney. «İnatla devam et işine. Hiç olmazsa biraz da-

ha. İşler sen farkına bile varmadan, bir anda değişebilir.»

«Ya?» dedi bu sefer ilgilenen ve meraklanan Dorfman, ama Delaney'i de zorlamak istemiyordu. «Yani işler değişebilir mi sizce »

«Evet. Hattâ tahmin ettiğinden önce bile değişebilir. Şimdilik hiç bir karar verme. Bekle, yalnız bekle.»

«Pekâlâ komiserim. Siz öyle dedikten sonra.»

«Dorfman, sizi aramamın nedenine gelince, yarın sabah saat sekizle dokuz arası karakol binasına gelmek istiyorum. Zemin katındaki depoya uğramam gerekiyor. Arka kapıdaki holün üzerindeki yere. Bileceksiniz, su deposunu ve nezarethaneyi geçtikten sonra, sağa sapınca karşıya gelen yere. Buradaki bazı eski dosyaları karıştırmam gerek. Dedektiflerin ayrılırken bıraktıkları dosyalar var içerde. Herhalde bütün günümü alır bu iş, dosyalardan birkaçını da yanıma alacağım. İznini istiyorum.»

Bir sessizlik oldu ve Delaney bir an konuşmanın kesildiğini sandı.

«Alo? Alo?» diye seslendi.

«Karşınızdayım,» dedi en sonunda sakin bir sesle Dorfman. «Evet, izin veriyorum. Önce beni arayıp sorduğunuz için teşekkür ederim, komiserim. Bunu yapmanıza hiç ihtiyaç yoktu.»

«Orası senin karakolundur.»

«Öğreniyoruz işte, komiserim...»

«Neyi?»

«Galiba ne yaptığınızı anlar gibi oluyorum. Bir şey elde edebildiniz mi?»

«Henüz kesin bir şey yok. Uğraşıyoruz işte.»

«Dosyaların yardımı olacak mı?»

«Olabilir.»

«Neye ihtiyacınız varsa, alabilirsiniz.»

«Teşekkür ederim. Içerde raslaşırsak, selam verip geçin. Konuşmak için durmayın sakın. Broughton'un adamları hiç bir şekilde...»

«Anlıyorum.»

«Dorfman...»

«Evet, komiserim?»

«Komiserlik sınavı için çalışmaktan da vaz geçmeyin.»

«Tamam. Geçmeyeceğim.»

«Yazılı sınavı başarıyla atlacağınızdan eminim, ama sözlüde bazı dalavereli sorular yöneltebilirler. Bunlardan biri her yıl, çeşitli biçimlerde sordukları bir sorudur. Şunun gibi bir şey: Emrinde bir yardımcı, üç polis çavuşu, yirmi-otuz kadar da adamı olan bir komisersiniz. Bir gösteri var. Hudson nehri üzerindeki bir yolculuk sırasında, hippiler, veya sarhoşlar, ya da bir serseri güruhunun marifeti olan bir gösteri. Yüz kişiye yakın bir kalabalık etrafı kırıp döküyor, pencereleri, vitrinleri alaşağı ediyor, müthiş bir şamata kopartıyor. Nasıl hallederseniz bu işi?»

Bir sessizlik oldu yine. Derken Dorfman, pek de kendinden emin olmayan bir sesle, «Adamlarıma bir barikat kurdururum. Sonra, eğer elimde hoparlör varsa, kalabalığa dağılması ikazında bulunurum. Eğer işe yaramazsa, adamlarıma...»

«Hayır,» dedi Delaney. «İstedikleri cevap bu değil. Doğru cevap şu: Yardımcınıza dönecek ve, 'Dağıtın şunları,' diyeceksiniz. Sonra göstericilere sırtınızı çevirip, yürüyeceksiniz. Bu aslında doğru yol olmayabilir. Anlıyorsunuz, değil mi? Ama sorunun doğru cevabı bu. Onlar sizden komuta etmek yeteğiniz olup olmadığını sızdırmak isterler. Bunun gibi sorulara dikkat edin.»

«Teşekkür ederim, komiserim,» dedi Dorfman ve Delaney böylece aralarındaki eski rahat ve sıkı dostluğun yeniden kurulabileceğine inandı.

Her zamanki düzenli davranışıyla, her şeyi önceden düşündü. Zemindeki dosyalar toz içinde olacağına göre, en eski elbisesini giyecekti. Herhalde çıplak bir ampul yanıyordu deponun içinde, ama ne olur, ne olmaz diye, kendisi de yanına el feneri alacaktı.

Bu arada odanın kapısı kilitli de olabilirdi. Kapıyı açtırmak için birini buluncaya kadar, kendisi de açmak zorunda kalabilirdi. Kendisinden önceki başkomiserin emanet ettiği ve bütün kapıları, odaları, mahzenleri açan anahtarlığı zaten iade etmemişti ki. Dolayısıyla bunu da yanına alacaktı.

Dedektiflerin eski dosyalarını karıştırmak işinin ne kadar uzun süreceğini bilmiyordu. Ama bütün gün sürebileceğini düşündü. Yemek için dışarıya çıkmak istemezdi; Broughton'un adamlarından birine ya da bizzat Broughton'un kendisine koridorlarda, merdivenlerde rastlamamanın en iyi çaresi, akşama kadar ortalıkta görünmemekti. Öyleyse sandviçe ihtiyacı olacaktı, iki sandviçe. Demek ki Mary'ye de kendisine iki sandviçle bir termos dolusu sıcak kahve hazırlamasını söyleyecekti. Bütün bunları ve fenerle anahtarları çantasında taşıyacak, Monica Gilbert'in arşivindeki kartların listesini de aynı yere koyacaktı.

Daha başka? Bir de talihi yaver gitmez de, Broughton kendisini görür, kıstırır ve burada ne bok yediğini soracak olursa, asıl niyetini ört-bas etmesine yarayacak bir masal hazırlamalıydı. Bunun üzerine zemin katındaki depoda bulunan bazı kişisel evrakını almak için geldiğini söylemeyi kararlaştırdı. Elinden geldiğince üstü kapalı sözler eder, bu da işin içinden sıyrılmasına yeterdi herhalde.

Ertesi sabah uyandığında, bu işe fazla bel bağlamamaya, ama mantık açısından atması gerekli adımlar benzeri bir araştırma diye kabul etmeye, sonuç alsın ya da almasın, bunu böyle bellemeye kesin kararlıydı. Her zamankinden sıkı bir kahvaltı etti: Domates suyu, buğday ekmeğinden tost içinde iki hazırlop yumurta, domuz sosisi ve iki fincan da kahve.

Mary öğle yemeğinde yiyeceği sandviçleri ve termosunu hazırlarken, o da çalışma odasına inip, bugün niçin gelemeyeceğini anlatmak için Barbara'yı telefonla aradı. Şükür ki karısının durumu iyiydi, neşeliydi ve kendisine asıl planının ne olduğunu söyleyince, hemen onayladı, işi bitip dönünce, aldığı sonucu bildirmesi için tekrar aramasını istedi.

Delaney'in 251'inci Asayiş Bölgesi Karakoluna girişi kolay ve olaysız geçti. Adımını içeri attığında, o insanın gözünü korkutan sarışın kadın polis, yine kayıt defterinin başında oturuyordu. Masanın üzerine doğru eğilmiş, ağlayan bir zenci kadınla konuşuyordu. Kadın başını kaldırıp baktı, başkomiseri tanıdı ve yarımyamalak bir selam verdi. Delaney de selamına karşılık verip, çantasını bir satıcı gibi sallayarak, yürüdü geçti. Tahta merdivenlerden aşağıya, nezarethanenin olduğu yere indi.

Nöbetçi memur —sağ kolu on bir yaşında bir kopuk tarafından bıçaklandığından, şimdilik geri hizmette çalışan— eski bir koltuğa yerleşmiş, sırtını da duvara dayamış, sallanıyordu. «Daily News» gazetesinin son baskısını okumaya dalmıştı. Delaney de manşeti okudu: **MANYAK KATİL HÂLÂ SERBEST DOLAŞIYOR.** Memur başını kaldırıp baktı, başkomiseri tanıdı ve toparlanıp kalkmak için davrandı. Delaney, adamın adını hatırlayamadığı için kendisinden utanarak, oturmasını işaret etti.

«Nasılsın bakalım?» diye sordu.

«Çok iyiyim, komiserim. Yaram da gayet iyi. Doktor birkaç haftaya kadar tamamen iyileşeceğini söylüyor.»

«Buna memnun oldum işte. Ama sen yine de pek acele etme; ne kadar dinlenmen gerekiyorsa, o kadar dinlen. Ben arka holdeki depoya gidiyorum. Alacağım bazı kişisel evrakım var da.»

Memur başını salladı. Umurunda bile değildi.

«İçerde ne kadar kalacağımı bilmiyorum, onun için sen nöbetini değiştirirken, yerini alacak olana benim içerde olduğumu haber vermeyi unutma.»

«Hayhay, komiserim.»

Delaney nezarethanenin önünden yürüyüp geçti. Altı hücreden dördü doluydu; sağına-soluna bakmadı bile. Biri bir şeyler mırıldandı; bir başkası bağırdı. Sarhoşlar hücresinde, birbirlerinin kusmukları ve pislikleri üzerine serilmiş yatan üç kişi daha vardı. İnliyorlardı. Delaney seslere değil, kokuya bozuldu. Bunun ne berbat bir şey olduğunu nerdeyse unutmuştu: Yıllanmış sidik, bok, kan, kusmuk, ter kokusu. Döşemeye ve duvarlara sinmiş 90 yılın insan kokuları. Ve bu zehirli havayı sanki bir bıçak gibi yarıp geçen, insanın burun deliklerini yakan ve gözlerini yaşartan bir de asit fenik kokusu.

Deponun kapısı kilitliydi. Kilidi açacak anahtarı bulmak için beş dakika geçti. Kapı açılınca, birkaç saniye eşikte durup, anahtarları Dorfman'a niçin iade etmediğini düşündü. Resmen, anahtar destesinin onda bulunması gerekiyordu; burası, onun asayiş bölgesiydi.

Kapıyı açık bıraktı, duvardaki elektrik düğmesini buldu ve tepesindeki ışığı açtı, kapıyı ardından çekti. Beklediği gibi berbattı içerinin hali.

Bu karakol binası 1882 yılında hizmete girmişti ve depoya bir göz atınca, Delaney 90 yılın kayıt defterlerinin dikkatle buraya kaldırılıp konduğunu, ama hiç birine dokunulmadığını gördü. Defterler tavana kadar yükseliyordu. Bir tarihçi bunları ele geçirse, harikalar yaratabilirdi. Başkomiser, «Çağdaş Cürüm Tarihi» adlı bir kitabın hayaliyle bir süre oyalandı. Dedelerimizin dedelerinin, dedelerimizin ve babalarımızın, bu sayfaları sararmış polis kayıt defterlerinde delil bulmak için nasıl çaba harcadıklarını gözlerinin önüne getirdi. Bu işi yapmasının gerektiğini düşündü ve çok aydınlatıcı bir çalışma olabileceğinde karar kıldı. Sıradan bir tarih, düşünürlerin teorileri, bilginlerin buluşları, devlet adamlarının programları değildi bu; savaş, keşifler, devrimler ve yeni dinler tarihi de değildi.

Zayıf ve günahkar bir insanlığın, adi suçları, cürümleri, cinayetleri. Hepsi buradaydı: El-kol kırmak, sahtecilik, çocuk dövmek, hırsızlık, uyuşturucu madde tutkunları, alkolizm, adam kaçırma, ırza tecavüz, cinayet. Herhalde insanı büyüleyen bir belge çıkardı ortaya ve bir tarihçinin bu işe kalkışmasını çok isterdi. Sonuç mutlaka pek öğretici olurdu.

Pardesüsünü, şapkasını ve ceketini çıkartıp, en az tozlu çerçeveye astı. Penceresiz odada bir tek radyatör vardı, o da durmadan tıklayıp pofluyor, aralıksız buhar ve su salıyordu. Delaney kapıyı bir-iki santim araladı. İçeri giren hava asit fenik kokuyordu yine, ama hiç olmazsa biraz daha serinceydi.

Gözlüklerini takıp, odada ne var-ne yok diye bakındı çevresine. İçleri tıka-basa evrak dolu karton kutular çoğunluktaydı. Kutuların kenarında viski, rom, cin adları vardı: Bunların çoğunun, köşede, Birinci caddede bulunan içki mağazasından geldiğini biliyordu. Bir de hantal tahta kutular görülüyordu: Bunların

içine de, çoktan unutulmuş cürümlerin maddi delilleri istif edilmişti: Güvelerin yediği, el örgüsü bir çift yün eldiven; sapı kırık, paslanmış bir satır; üst çene için takma çelik diş; yırtık-pırtık bir bebek; ağzı bir karış açık eski bir kadın para çantası; kırık bir testi; kara lekeli bir perde storu; üstünde bir kurşun deliği bulunan, yumuşak bir fötr şapka; kenarlarına birtakım bilgiler karalanmış, mühürlü ve bükülmüş zarflar; kana bulanmış bir peruka; bir bıçak darbesiyle yukardan aşağıya yırtılmış bir korse.

Delaney döndü ve bir sandık dolusu tiyatro kostümüyle burun buruna geldi. Elleriyle şöyle bir yokladı giysileri; eski Noellerden birinde, karakol binasında düzenlenen bir eğlenceden, polislerin çocuklara sağladığı kılıklar olabileceğini düşündü. Ama aslında zaten incecik olan, şimdi de yol yol akmaya başlayan ucuz pamuklu kumaşın altında, eski bir Colt tabanca buldu. En az otuz santimetre uzunluğunda, kullanılamayacak kadar paslanmış, tetiğine etiket asılı bir revolver. Etiketin üzerindeki yazı da solmuştu, ama okunuyordu: «Malone'un tabancası. 16 temmuz 1902.» Malone. Kimdi acaba bu... polis mi, yoksa katil mi? Ne farkederdi ki zaten?

En sonunda aradığını buldu: Kapakları, öbürlerine göre yeni, dedektiflerin geçen yıla ait evrakının süprüntülerinin yığıldığı iki küme. Her kutunun içinde alfabetik sırayla katlanmış birer yaprak vardı. Ama dosyalar karmakarışık atılmıştı. Delaney bunları sıraya koymak için aşağı-yukarı bir saat harcadı. Bitirdiğinde, öğle olmuştu. Üzerinde, «Baş Kom. Kelly'ye aittir» yazılı eski bir çivili tahta kafesin üzerine oturdu. Sandviçlerinden birini —pek bayıldığı baharlı salamdan, kalın soğan dilimleri ve mayonezle karıştırılmış

tereyağıyla takviyeli— yedi, termostaki kahvenin yarısını içti.

Ardından Monica'nın kartlarının listesini çıkartıp çalışmaya başladı. Elindeki listeyi durmadan kutudaki listeyle karşılaştırmak zorundaydı. Bu nedenle diz çökerek ya da iki büklüm uğraşıyordu. Arada-sırada doğrulup kollarını iki yana açarak geriniyor, bel kemiğini sağa-sola bükerek rahatlıyordu. İki kere de hole çıkıp, birkaç dakika kadar dolaştı. Bacaklarındaki karıncalanmayı böyle geçirdi.

Listesindeki adlardan birini taşıyan ilk dosyayı bulduğunda, hiç de aşırı bir sevinç ve gurur duymadı. Adresi kontrol etti. Dosyayı bir kenara koyup, devam etti araştırmaya. Çok ağır ilerleyen bir işti yaptığı. İnsan ne yaptığını kendi kendine sormadan edemiyordu; genellikle «evet»i keşfetmekten çok, «hayır»ı kanıtlamak için yapılması gereken bir işe benziyordu.

Son kutudaki dosyaları da araştırıp, işini bitirdiği zaman, saat neredeyse yedi olacaktı. İkinci sandviçini ve kalan kahvesini de çoktan midesine indirmişti. Ama aç değildi; yalnız susamıştı. Burun delikleri ve boğazı tozla dolmuştu. Bu arada radyatör de tıkırdamaktan, durmadan su ve buhar salmaktan vaz geçmemişti bir türlü. Gömleğinin koltuk altları, göğsü ve sırtı, terden sırsıklamdı; teninin kokusunu kendisi bile duyuyordu.

Ayırdığı dosyaları dikkatle toparladı. Üç dosya. Monica'nın fişlediği üç kişi, «kaldırım adaleti» nin çözümlediği olaylara karışmıştı. Üç dosyayı da özenle çantasına yerleştirdi, boş termosuyla sandviçlerini sardığı yağlı kağıdı da aynı yere tıktı. Ceketini, pardesüsünü giydi, şapkasını başına geçirdi, son bir kere daha göz attı çevresine. Eğer yine bu karakola dönerse, yapacağı ilk iş, burasını temizlettirmek olacaktı. Işığı

söndürüp, hole çıktı, anahtarla kapıyı iyice kapatıp kapatmadığını yokladı.

Sarhoşlar koğuşunun ve nezarethanenin önünden geçti. Sarhoşlardan ikisi salınmıştı. Hücrelerden de yalnız biri doluydu. Görünürde üniformalı bir memur yoktu; anlaşılan nöbetçi, bir kahve içmek için yukarı çıkmıştı. Delaney eski merdivenlerden yukarıya tırmandı ve birden yorgunluktan dizlerinin titrediğini farkedip şaşırdı. Dorfman dış kapının önünde, Delaney'in tanımadığı bir siville konuşuyordu. Yanlarından geçerken, başkomiser hafifçe gülümseyip, başını salladı. Dorfman da, konuşmasını hiç kesmeden, başını sallamakla yetindi.

Delaney yatak odasına girip, elinden geldiği kadar çabuk soyundu, kirli çamaşırlarının hepsini, ıslak zemine bıraktı. Sıcak duşun altına girip yıkandı, ellerini üç kez üst üste sabunladı, ama cildinin deliklerinde ve tırnaklarının arasında biriken kir ve tozu çıkartamıyordu bir türlü. Derken musluğun altında bir kutu mutfak deterjanı buldu ve dayanamayıp, bir de bununla köpürttü vücudunu; bu sefer temizlenmişti. İyice çalkalanıp kurulandı, bir güzel kolonyalandı ve pudralandı. Buna rağmen tenine sinen asit fenik kokusu çıkmamıştı.

Pijamalarını, üzerine robdöşambrını giydi, terliklerini ayağına takıp, yatağının başucundaki saate baktı. Bir hayli geç olmuştu... Bulduğu dosyaları incelemeye başlamadan önce, Barbara'ya telefon etmeye karar verdi. Ama karısı telefonu açar açmaz, Delaney yine aklının pek başında olmadığını anladı. Belki uykudan uyandığı ya da ilaç aldığı için böyleydi, belki de hastalıktan. Delaney bunu bilemiyordu işte. Durmadan adını tekrarlıyordu. Kimi zaman gülerek: «Edward!» ya

da sorguya çeker gibi: «Edward?» Bazan dilenerek: «Edward!» Ve taparcasına: «Ed-d-w-ward...»

Delaney en sonunda dayanamadı, telefonu kapattı, derin bir soluk, alıp, ağlamamak için zor tuttu kendisini. Çalışma odasında önce robot gibi aşağı-yukarı yürüdü, sonra yüklü bir viski hazırladı kendisine, çantasını açtı. Feneri mutfaktaki dolabın gözüne koydu. Sandviçleri sardığı yağlı kağıtlar, çöp sepetini boyladı. Termos temiz suyla çalkalandı, sonra sıcak suyla dolduruldu ve iyice temizlensin diye musluğun yanındaki taşın üzerine bırakıldı. Anahtar destesi, Dorfman'a iade edilmek üzere, masasının üst gözüne yerleştirildi. Can sıkıcı bir ön seziyle, artık bir daha 251' inci Asayiş Bölgesi'ne komuta edemeyeceğini anlamaya başlamıştı.

Ve üç dosya da, masasının orta yerine, düzgün bir biçimde kondu. Dört köşe bir kağıt peçete aldı, dosyaların üzerindeki tozu sildi, yine aynı biçimde yerleştirdi. Ellerini yıkayıp, masasının ardına geçti. Gözlüklerini taktı. Orada öylece oturup, ağır, ama çok ağır, viskisini yudumlamaya başladı. Bir yandan da dosyaları seyrediyordu. En sonunda öne doğru eğilip, okumaya başladı.

İlk olay gerçekten pek eğlendiriciydi. Olayı izleyen memur, ikinci sınıf dedektif Samuel Berkowitz, daha işin başında bunu böyle kabul etmişti: Buruk, alaycı raporları, işin gülünç yönünü çok daha iyi yansıtıyordu. Timothy J. Lester adında bir adam, Madison Avenue'de hamile kadın giysileri satan bir mağazanın vitrinini, savurup attığı boş bir çöp tenekesiyle aşağı indirdikten sonra, yakalanmıştı. Mağazanın adı da, pek nazlıydı: «Bebek Bekleyen». Berkowitz, sanığın «görünür şekilde alkol duvarını aşmış olduğunu» belir-

tiyordu. Bu da çok doğaldı, çünkü «Bebek Bekleyen» ln hemen yanında «Zümrüt Ada» adında bir taverna vardı. Dedektif Berkowitz ayrıca 34 yaşındaki bay Lester'in, yedi çocuk babası olduğunu ve olay gecesi karısından sekizinci çocuğunun da yolda olduğu haberini aldığını saptamıştı. Timothy bunun üzerine bu mutlu haberi kutlamak üzere hemen «Zümrüt Ada»ya damlamış, doğrusu iyi de kutlamıştı yani.

Çıkıp evine dönerken de, çöp tenekesini «Bebek Bekleyen»in vitrinine savuruvermişti. Berkowitz'in deyimiyle Lester, «görünüşte örnek bir aile babası», üstelik mürettiplik gibi iyi bir iş sahibi olduğundan ve alaşağı ettiği vitrini tazmin etmeyi kabul ettiğinden soruşturmayı yürüten dedektif de, adaletin en iyi Lester'in bu parayı ödemesi biçiminde belireceğine karar vermiş, kovuşturma bu kadarla kalmıştı.

Dosyayı okuyan ve gülümseyen başkomiser Edward X. Delaney de, dedektif Berkowitz'in yargısını onayladı.

İkinci dosya hüzünlü ve kısaydı. Monica Gilbert' ln listesindeki ender kadınlardan biriyle ilgiliydi. Bu kadın 38 yaşındaydı ve 85'inci sokağın yanındaki İkinci caddede, lüks bir dairede oturuyordu. 22 yaşında, genç bir kızı yanına oda arkadaşı olarak almıştı. Hemen hemen bir yıl süreyle aralarından su sızmamıştı. Derken daha genç olanı, bir erkekle tanışmış, nişanlanmış, bu haberi evini paylaştığı kadına iletmiş ve bu nedenle tebrik edilmişti. Ertesi akşam genç kız eve geldiğinde, oda arkadaşının bütün giysilerini jiletle lime lime ettiğini görmüş, bütün kişisel eşyalarını parçaladığına tanık olmuştu. Bunun üzerine durumu polise bildirmişti. Ama nişanlısıyla konuştuktan sonra, şikayetini geri almış, kaldığı daireyi terketmiş, dava düşmüştü.

Üçüncü dosya, Daniel G. Blank adında, boşanmış, Doğu yakasında, 83'üncü sokakta yalnız başına yaşayan biriyle ilgiliydi ve bir hayli de kabarıktı. Hemen hemen altı ay arayla iki ayrı olaya karışmıştı adı. Birincisinde, kendi köpeğini döven apartman komşularından bir kiracıya saldırmakla suçlanmıştı. Köpeğin dövülmesine kızan Blank, müdahelede bulunmuş, köpeğin sahibi bu kavgadan bir kolu kırılmış olarak çıkmıştı. Charles Lipsky adında apartmanın kapıcısı, bir görgü tanığı, verdiği ifadede Blank'ın, köpeğin sahibi kendisine gazeteyle vurduktan sonra onu ittiğini söylemişti. Adam sahanlık merdiveninden yuvarlanıp düşmüş, bu sırada kolu kırılmıştı. Sonradan taraflar, karşılıklı şikayetten vaz geçmişlerdi.

İkinci olay, çok daha ciddiydi. Blank, üçüncü caddede, «Papağan» adlı bir bardayken, orta yaşlı bir homoseksüel, iddiaya göre yanına yanaşmak istemişti. Blank, tanıkların ifadesine göre adama iki yumruk sallamış, ikinci yumruğunda da çenesini dağıtıvermişti. Adam boylu boyunca yerde serili yatarken, Blank karnına sayısız tekme indirmiş, en sonunda çekip uzaklaştırmışlar ve polis çağrılmıştı. Blank'ın avukatı da gelmiş, sonunda yaralanan adam, şikayetçi olmadığına dair beyan verip, imzalamıştı.

Her iki olayı da aynı memur, birinci sınıf dedektif Ronald A. Blankenship soruşturmuştu. Blankenship'in raporlarında kullandığı dil resmî, açık, kesin, renksiz ve her türlü yargıdan uzaktı.

Delaney dosyayı ağır ağır okudu, sonra baştan aldı, bir daha okudu. Yerinden kalkıp, kendine bir viski daha hazırladı, döndü, masasının başında, ayakta, üçüncü bir defa daha okudu raporları. Gözlüklerini çıkartıp, soğuk çalışma odasında bir aşağı-bir yukarı dolaşmaya başladı. İçki bardağı elinde, arada-sırada

bir de yudum çekiyordu. Bir-iki kez tekrar masasının başına dönüp, Daniel Blank'ın dosyasının kapağını seyretti, ama bir daha açmadı.

Bundan yıllarca önce, henüz dedektif yardımcısı iken, Emniyet örgütünün aylık dergisine iki yazı yazmıştı. İlk yazının başlığı, «Sağ duyu ve Yeni Dedektif» ti. Cürümlerin büyük bir çoğunluğunun nasıl çözüldüğünü gerçekçi bir biçimde inceleyen bir araştırmaydı bu. Maddi delillere ve ipuçlarına dayanan yerinde bir yargı... iki kere ikinin üç ya da beş değil, dört ettiği gerçeğine varmak. Buna pek devrimci bir kanıtlama denemezdi.

«Tahmin, içgüdü ve Yeni Dedektif» başlığını taşıyan ikinci yazı, biraz daha geniş yoruma yer veriyordu. Delaney incelemesinde laboratuvar çözümlemelerindeki büyük ilerlemelere, elektronik beyinlerin verilerine ve ihtimal yüzdelerine, mantık bilimlerine fazla bel bağlayan yeni dedektifin, mahvolmak pahasına tahminlerini ve içgüdülerini hiçe saydığını, oysa aslında bunların beynin bir coşkusu olmayıp, maddi deliller üzerindeki gözlemlerin ve dedektifin belki bilincine bile varamadığı tecrübesinin sonucu olduğunu kanıtlıyordu. Yine de, bilinçaltında pişirilip kotarılan mantıklı ve akıllıca bir sonuca erişilebiliyordu.

(Delaney bu dizi için bir de üçüncü yazı hazırlamıştı. Bu yazıda «karşıt kavram» teorisini işliyor, dedektifle suçlu arasındaki, Dostoyevski'ye yaraşır ilişkiyi anlatıyordu. Yazı, bu ilişkinin, avcıyla avlanan arasındaki yakınlığın, «duygusal» —sözcük, Delaney' indi— açıdan üstünkörü ve zor anlaşılan bir biçimde incelenmesiydi. Böylece bazı olaylarda suçluyu adalete teslim edebilmek için, dedektifin onun fizik yapısına, ruhuna, düşüncesine bürünmesinin nasıl gerekli olduğunu ortaya koyuyordu. Barbara'nın kibarca uya-

rıları üzerine, bu bilimsel yazısını yayınlanmak üzere göndermemişti.)

Başkomiser Delaney, şimdi de Daniel Blank'ın dosyasındaki verileri incelerken, sağduyusuyla içgüdüsü arasında, orta yerde olduğunu kabul etti. Zekası ve tecrübesi, bu iki olaya adı karışan adam hakkında daha geniş bir soruşturmaya girişmesi gerektiğine onu inandırmıştı.

İkinci olayın en dikkati çeken yönü, Blank'ın ortaya koyduğu amansız hırçınlıktı. Normal bir insan —neyse, sıradan bir insan diyelim— homoseksüelin ilk hareketi karşısında gülümseyip başını sallamakla yetinir, ya da tabureden aşağıya iner, hiç olmazsa «Papağan»dan çıkar, giderdi. Blank'ın gösterdiği şiddetse, aşırıydı. Ölçüsüz bir protesto eylemi sayılmaz mıydı yani?

İlk olay da —kolu kırılan köpek sahibi olayı— dedektif Blankenship'in gördüğü kadar masum bir olay sayılmayabilirdi. Tanığın, yani kapıcının —adı neydi adamın? Delaney dosyayı açıp baktı: Charles Lipsky— ifadesinde, Blank'ın adamı ancak yüzüne gazeteyle vurduktan sonra ittiğini söylemesi doğruydu. Lipsky'nin ifadesi gerçeği yansıtsa bile, Delaney bu olayın, tecrübeyle edindiği bir örneğe tıpatıp uyması karşısında, nerdeyse hayretten küçük dilini yutacaktı: Şiddete yatkın insanlar, yumruklarını, tekmelerini, hattâ dişlerini kullanmaya teşne insanlar, suçlu olmadıkları açıkça belli durumlarda kavgaya burunlarını soktukları zaman, bu iş rakiplerinin yaralanması ya da ölümüyle sonuçlanırdı.

Delaney, telefonla Monica Gilbert'i aradı.

«Monica? Ben, Edward. Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Allah vere de çocukları uyandırmış olmasam.»

«Yok canım, ne münasebet! Onları uykudan uyandırmak için telefon sesi az gelir. Ne oldu?»

«Lütfen kartlarınıza bakıp, Blank adlı bir adam hakkında bir şeyler var mı, söyler misiniz bana? Daniel G., Doğu yakasında, 83'üncü sokakta oturuyor.»

«Bir dakika.»

Delaney sabırla bekledi. Kadının uzaklaştığını işitti, sonra tekrar telefonun başına gelişini.

«Blank. Daniel G.,» diye okudu karttan Monica. «İki defa hızlı araba sürmekten tutuklanmış. Suçlu görülüp, para cezasına çarptırılmış. Arabasının markasını ve plaka numarasını da ister misiniz?»

«Lütfen.»

Monica bu bilgileri de okurken, Delaney hızlı hızlı not aldı.

«Teşekkür ederim,» dedi.

«Edward, acaba... bir şey mi var?»

«Bilmem ki. Gerçekten bilmiyorum. Ama ilginç. Şimdilik başka bir şey diyemem. Yarın herhalde daha fazlasını öğreneceğim.»

«Beni arayacak mısınız?»

«Evet, eğer siz isterseniz.»

«Lütfen arayın.»

«Pekâlâ. Haydi, iyi uykular şimdi.»

«Teşekkür ederim. Size de.»

Hızlı araba sürmekten iki defa tutuklanmak. Belki tek başına anlamlı değil, ama örnekle düşünülürse... Otomobilin seçimi de aynı biçimde anlamlıydı. Delaney, Daniel Blank'ın bir Volkswagen kullanmamasına ayrıca sevinmişti.

Hemen gazeteden Thomas Handry'ı aradı. Eve gittiğini söylediler. Evinden aradı bu sefer. Açılmadı telefon. Dedektif yardımcısı Jeri Fernandez'i işinden

aradı. Fernandez evine gitmişti. Delaney birden, ihtiyaç duyduğu an yerlerinde bulamadığı bütün bu adamlara karşı müthiş bir kızgınlık duydu içinde. Hemen sonra çocukluk ettiğini anlayıp, sakinleşti.

Fernandez'in evinin telefon numarasını, 251'inci Bölge'deki bütün rütbeli polis memurlarının numaralarını yazdığı cep defterinin arkasında buldu. Fernandez, Brooklyn'da oturuyordu. Telefonu bir çocuk açtı.

«Alo?»

«Dedektif Fernandez orada mı?»

«Bir dakika, efendim. Baba, seni arıyorlar!» diye bağırdı çocuk.

Delaney içerden gelen müzik seslerini, gürültüleri, kahkahaları, dans edenlerin neşeli çığlıklarını işitebiliyordu. En sonunda Fernandez telefona geldi.

«Alo?»

«Ben başkomiser Edward X. Delaney.»

«Oh, nasılsınız, komiserim?»

«Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, Fernandez. Galiba bir parti veriyorsunuz.»

«Ya, bizim karının doğum günü de; birkaç eş-dost bir araya geldik.»

«Sizi fazla tutacak değilim. 251'inci Bölge'de görevliyken, Blankenship adında bir arkadaş vardı, değil mi?»

«Elbette. Bizim Ronnie. İyi çocuktur.»

«Nasıl bir şeydi yahu? Ben bir türlü hatırlıyamadım.»

«Hatırlarsınız, komiserim. Çok uzun boylu bir arkadaştı. Bir doksana yakındı boyu. Sırık gibi bir şey. Kendisine, 'Boston Korkuluğu' derdik. Bildiniz mi şimdi?»

«Tamam, tamam. Koca dev, değil mi?»

«Evet, işte o.»

«Ne oldu ona?»

«Batı Yakası'nda bir Hazır Kuvvet ekipine verildi. Yirminci Asayiş Bölgesi'nde görevli olduğunu da biliyorum. Bende bir yerlerde ev telefonu da olmalı. İşinize yarar mı acaba?»

«Elbette »

«Bir dakika durun öyleyse.»

Beklemesi beş dakika kadar sürdü, ama Fernandez en sonunda Blankenship'in numarasıyla döndü. Delaney kendisine teşekkür etti. Fernandez hâlâ konuşmaya hazırdı, ama komiser kısa kesti.

Blankenship'in evinin telefonunu çevirdi. Bir kadın cevap verdi kendisine. Delaney içerde ağlayan bir çocuğun sesini işitti.

«Alo?»

«Bayan Blankenship siz misiniz?»

«Evet. Kimsiniz?»

«Adım Delaney. Başkomiser Edward X. Delaney, New York Emniyet örgütünden...»

«Ne oldu? Ronnie'nin başına bir şey mi geldi yoksa? İyi mi kendisi? Yoksa yaralandı mı? Ne...»

«Hayır, hayır bayan Blankenship,» dedi telaşla kadının telaş ve korkusunu bastırmak için Delaney. «Benim bildiğim kadarıyla kocanız turp gibi sağlam,»

Delaney, kadının korkusunu çok iyi anlıyordu. Her polis eşi, bu karabasanla yaşardı. Ama kadın, kocasının başına bir şey gelmiş olsaydı, bunun kendisine telefonla bildirilmeyeceğini bilmeliydi. Emniyet'ten iki kişi gelip, kapısını çalardı önce. Kadın da kapıyı açar, iki memur eşikte dikilip öylece durur, suçlu bakışlarını öne eğer, başlarını sallarlardı. O da her şeyi anlayıverirdi.

«Kendisinden bir bilgi alabilmek için kocanızı arıyorum, bayan Blankenship,» diye tane tane ve dur-

gun konuşarak devam etti Delaney. Kadının pek uyanık olmadığı belliydi. «Anlaşılan evde yok. Çalışıyor mu?»

«Evet. İki hafta, geceleri çalışacak.»

«Bana dairesinin telefonunu verebilir misiniz?»

«Hay hay. Bir dakika.»

Delaney kadına, gece vakti eve telefon eden ve New York polis örgütünde komiser olduğunu söyleyen her yabancıya kocası hakkında bilgi vermemesini de hatırlatmalıydı aslında. Ama ne yararı olacaktı bunun? Kocası da bunu kendisine en azından yirmi defa söylemişti herhalde. Kadında kafa yoktu ki.

Numarayı alıp, teşekkür etti. Saat neredeyse on bir olacaktı. Acaba şimdi mi arasam, yoksa sabahı mı beklesem diye düşündü. Numarayı çevirdi. Blankenship işbaşı yapmıştı, ama şu sırada yerinde değildi. Delaney, kim olduğunu bildirmeden telefon numarasını verdi ve santral memuruna, gellnce kendisini aramasını söylemesini rica etti.

«Lütfen kendisine önemli olduğunu hatırlatır mısınız?» diye de ekledi.

«Önemli mi?» diye tekrarladı erkek santralcı. «Adınızı heceler misiniz, bay Önemli?»

Delaney bir şey söylemeden telefonu kapattı. Aklı evvel ukalal Başkomiser unutmayacaktı bunu. Emniyet örgütünde bazan pek esrarlı yer değiştirmeler oluyordu. Bir gün bu dedektif birliğindeki santral memuru da, Delaney'in komutası altına girebilirdi pekâlâ. Her halde adamın cüretli, alaycı, gülen sesi hafızasından kolay kolay çıkmayacaktı. Böyle davranmakla büyük budalalık etmişti.

Delaney yeni bir dosya açıp, üzerine BLANK, Daniel G. diye yazdı, içine de Blankenship'in raporlarını, Blank'ın hızlı araba sürmek yüzünden tutuklanmasıyla ilgili olarak kendi aldığı notları, arabasının mar-

kasını ve plaka numarasını koydu. Sonra Manhattan telefon rehberini alıp, Blank, Daniel G.'ye baktı. Bu isimde yalnız bir kişi vardı ve o da Doğu yakasında, 83'üncü Sokak'ta oturuyordu. Telefon numarasını da bir kağıda yazıp, dosyaya yerleştirdi.

Telefon çaldığı zaman, kendisine yeni bir viski daha —ikinci mi oluyordu, yoksa üçüncü mü?— hazırlıyordu. Kadehle şişeyi dikkatle yerine bıraktı, telefona koştu ve üçüncü zilin ortasında yetişip açtı.

«Alo?»

«Ben Blankenship. Kimsiniz?»

«Ben başkomiser Edward X. Delaney. Sizi...»

«Komiserim! Çok memnun oldum sesinizi işittiğime. Nasılsınız, efendim?»

«Çok iyiyim, Ronnie. Ya siz?» Delaney adamı şimdiye kadar küçük adıyla hiç çağırmamıştı, ama Fernandez'le konuşmadan önce, küçük adını hiç işitmemişti ki. Aslında, Blankenship'le konuşup konuşmadığını bile hatırlamıyordu, ama arayı ısıtmak istedi.

«Teşekkür ederim, iyiyim komiserim.»

«Nasıl, yeni yerinizden memnun musunuz? Ne dersiniz, bu yeni örgütlenme, işleyecek mi acaba?»

«Harika bir şey, komiserim! Hem de nasıl! Keşke yıllarca önce deneselerdi bunu. Artık önemli işlerle de uğraşabiliyorum; öyle ufak-tefek işlerle vaktimi öldürmüyorum. Tutuklama yüzdemiz bir hayli yüksek, moralimiz de çok iyi. Duruşmaya ayrılan vakit ise iyice azaldı. Düşünmeye de bol bol zaman ayırabiliriz.»

Adam zeki birine benziyordu. Sesi derin, titreşimli, tın tın öten cinstendi. Delaney o dev yapılı adembabayı şimdi daha iyi hatırladı.

«Memnun oldum bunu işittiğime,» dedi. «Bana bakın, ben süresiz izindeyim; ama bir olay var, yardım etmek için söz verdim.»

Böyle üstü kapalı konuşup, Blankenship'in uzattığı yemi yutup yutmayacağını, soru sorup sormayacağını bilmek istemişti. Dedektif bir süre kararsız kaldı, sonra «Elbette komiserim,» dedi.

«İki-beş-bir Bölgesi'nden Daniel Blank adında biri. Geçen yıl iki defa başı belaya girmiş. İki olayın kovuşturmasını da siz yapmışsınız. Raporlarınızı okudum. İyi raporlardı. Eksiksizdi.»

«Adamın adını bir daha söyler misiniz?»

«Blank. B-l-a-n-k, Daniel G. Doğu yakasında, sekiz-üç sokağında oturuyor. Birinci olayda, köpeğini döven bir herifi merdivenden aşağı itmiş. İkincisinde de...»

«Ha, elbette hatırladım,» diyerek sözünü yarıda kesti Blankenship. «Herhalde onun adı Blank, benimki de Blankenship olduğu için hatırlıyorum. O zamanlar adamı avucuma kıstırdım diye düşünmüştüm. Altı ay içinde iki defa patırtı çıkarmak. İkincisinde birini yerde boş çuval gibi tekmelemişti. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Ama dayağı yiyen şikayetçi olmamıştı. Öğrenmek istediğiniz nedir, komiserim?»

«Blank hakkında bilgi. Kendisini gördünüz mü hiç?»

«Elbette. İki defa.»

«Neler hatırlıyorsunuz acaba?»

Blankenship anlattı: «Blank, Daniel G. Beyaz, erkek, bir seksen ya da bir seksen iki boyunda, aşağı-yukarı...»

«Bir dakika, bir dakika,» diye telaşla atıldı Delaney. «Not alıyorum, biraz daha yavaş söyler misiniz?»

«Olur, komiserim. Boyunu yazdınız mı?»

«Bir seksen ya da biraz daha uzun.»

«Tamam. Yetmiş kilo kadar. Görünüşü zayıf, ama

geniş omuzlu. Benim anladığım kadarıyla formunda biri. Gözle görünen bir sakatlığı, yarası falan yok. Esmer tenli. Güneşte tunçlaşmış bir teni var denebilir. Sivri yüzlü. Çinli gibi bir tip. Durun bakayım... başka bir şey hatırlayabilecek miyim acaba?»

«Nasıl giyinmişti?» diye adamın gözlem gücüne ve hafızasına hayran kalan Delaney sordu.

«Koyu-renk,» dedi hemen Blankenship. «Göze batıcı değildi, ama iyi bir makastan çıktığı ve pahalı olduğu anlaşılıyordu giysilerinin. Hatırladığım bazı ayrıntılar da var. Bileğindeki saatin altın zinciri. Bilezik gibi. Kendisini ilk gördüğüm zaman, saçları kendisinin sanmıştım. İkinci seferinde, peruka olduğuna kalıbımı basabilirdim. Yine ikinci seferinde gerçekten pek çılgın bir gömlek giymişti, göbeğine kadar da açıktı yakası. Bir de bir çeşit kolyesi vardı. Anlıyorsunuz ya... hippi işi bir şey.»

«Şivesi nasıldı?» diye sordu Delaney.

«Şivesi mi?» diye tekrarladı Blankenship, bir an düşündü, sonra konuştu: «New Yorklu değildi. Sanırım orta Batılıydı. Özür dilerim, daha kesin bir şey söyleyemiyeceğim bu konuda.»

«Harikalar yaratıyorsunuz zaten,» diyerek pohpohladı adamını Delaney. «Sizce kuvvetli biri miydi?»

«Kuvvetli mi? Sanırım. Birinin çenesini bir yumrukta dağıtan adam, kuvvetli demektir. Tamam mı?»

«Tamam. Adamın karşısında sizin kişisel tepkiniz ne oldu? Kararsız mı kaldınız?»

«Olabilir, komiserim. Biri, sapık olduğu belli bir başkasını böyle cezalandırırsa, bunun bir nedeni olmalıdır. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Adam hakkında kovuşturma açmak istedim, ama

dayağı yiyen, şikayet zaptını imzalamadı. Ne gelirdi-ki başka elimden?»

«Anlıyorum,» dedi Delaney. «İnanın bana, bu işin o sapıkla bir ilgisi yok.»

«Size inanıyorum, komiserim.»

«Nerede çalıştığını biliyor musunuz? Neyle geçiniyor acaba?»

«Raporlarımda yok mu bu?»

«Hayır, yok.»

«Özür dilerim. Ama herhalde avukatının adıyla adresini almışsınızdır, değil mi?»

«Elbette, o var. Ondan alırım,» diye yalan söyledi Delaney. Blankenship'in ilk hatasıydı bu, ama küçük bir hata sayılırdı. Avukatına gitmenin bir yararı yoktu; hiç kuşkusuz adam, Blank hakkında bilgi vermeyi reddedecekti, üstelik polisin hakkında soruşturma yaptığını da Blank'a çıtlatacaktı.

«Bu kadarı da bana yeter,» dedi Delaney, «Yardımlarını için çok, çok teşekkürler. Hangi işin üzerindesiniz şu sırada?»

«Pis bir iş, komiserim,» dedi heyecanlı bir sesle Blankenship. «Yaşlı bir kadını apartmanında öldürmüşler. Boğarak. İçeriye zorla girildiğine dair bir belirti yok. Anladığımız kadarıyla çalınmış bir şey de yok. Komşulardan biri pis kokular duymuş da, öyle haberimiz oldu. Oturduğu yer pek döküntü bir yer ama yaşlı kadının hatırı sayılır bir mirası varmış galiba.»

«Kime kalıyor miras?»

«Bir yeğenine. Ama kendisini çok sıkıştırdık. Sağlam bir delili var. İki haftadan beri Florida'daymış. Sordurduk. Gerçekten oradaymış; son on beş günün her dakikasını orada geçirmiş.»

«Herifin banka hesabını araştırın. Altı ay ya da

bir yıl öncesine kadar. Bakın bakalım, büyük para çekmiş mi hiç. Şöyle beş-on bin gibi falan.»

«Yani kiralık katil mi tuttu diyorsunuz? Yuh be!» dedi buruk bir sesle Blankenship. «Ben niçin düşünemedim bunu?»

«Hele şöyle yirmi beş yıl daha bu işlerin peşinde koşun, öğrenirsiniz siz de,» diyerek güldü Delaney. «Tekrar teşekkür ederim. Eğer istediğiniz bir şey varsa, bir haber verin, yeter.»

«Bunu unutmayacağım, komiserim,» dedi o derin, genizden gelen sesiyle Blankenship.

«Unutmayın elbette,» dedi ciddiyetle Delaney.

Telefonu kapattıktan sonra, viskisini karıştırmayı tamamladı. Koca bir yudum alıp, yuttu. Sonra sırıttı, sırıttı, bir daha sırıttı. Duvarlara, tavana, yerlere, eşyalara baktı, her şeye bakıp sırıttı. İyi hissediyordu kendisini. Sağduyu üzerine yazdığı ilk yazısının da ötesine geçmişti; şahsen gözetlediği deliller ve tecrübe. Hattâ tahmin ve içgüdüyü öven ikinci yazısını da geride bırakmıştı. Şimdi yayınlanmayan ve Barbara'nın asla yayınlanmaması gerektiğini düşündüğü üçüncü yazısını yaşıyordu. Barbara haklıydı. Çünkü bu yazısında dedektif-suçlu ilişkisinin tabiatını incelerken —rakip kavramı teorisi— başarılı bir dedektifin «zevk»i üzerinde durmuştu.

İşte şimdi şu anda aldığı şey, **zevkti!** Yeni dosyası üzerinde çalışmıştı —BLANK, Daniel G.— buna dedektif Blankenship'in raporunda yazdığı her şeyi eklemişti ve kendisinin başlangıçtaki «şüpheli» dosyasında belirttiği şeylerle bunlar arasında farklı, ayrı düşen bir tek, ama bir tek nokta bile bulamamıştı. Notlarını genişletirken, kendine güveni daha da arttı. Çok güzel, harika, her şey o kadar güzeldi ki. Ve tıpkı yayınlanmayan yazısında belirttiği gibi, duygusal bir

zevk vardı bunda, yoksa cinsel bir zevk mi? Hızlı hızlı yazmaya, raporlarına, o yeni, güzelim dosyasına öyle bir kaptırmıştı ki kendisini, ahizeyi alıp kaldırıncaya kadar, tam beş defa çaldı telefon. Telefona cevap verirken bile, devam ediyordu yazmaya.

«Ben başkomiser Edward X. Delaney.»

«Dorfman. Bir cinayet daha işlendi.»

«Ben başkomiser... ne?»

«Ben, komiser vekili Dorfman, komiserim. Uyandırdığım için özür dilerim. Bir cinayet daha işlendi. Yine aynı biçimde. Fazlalıkları da var.»

«Nerede işlendi?»

«Seksen Beşinci Sokak'ta. Birinci caddeyle York arasında.»

«Erkek mi?»

«Evet.»

«Uzun boylu mu?

«Uzun boylu mu dediniz? Bence bir yetmiş beş, bir yetmiş yedi boyunda.»

«Kaç kilo?»

Bir sessizlik oldu. Sonra Dorfman'ın şaşkın sesi, «Kaç kilo olduğunu bilmiyorum, komiserim,» dedi. «Bu o kadar önemli mi?»

«Fazlalıkları var dediniz. Değil mi? Nedir o fazlalıkları?»

«En az üç darbe indirilmiş. Belki daha bile fazla. Bir mücadele geçtiğini gösteren belirtiler var. Yere üç armağan paketi saçılmış. Kaldırımda sürüklendiğine dair izler var. Pardesüsü yırtılmış. Adamın mücadele ettiği anlaşılıyor.»

«Kimliği belli mi?»

«Feinberg adında biri. Albert Feinberg.»

«Kaybolan bir şey? Kimlik belgesi ya da buna benzer bir şey?»

«Bilmiyoruz daha,» dedi kırgın bir sesle Dorfman. «Şimdi karısını bulmaya çalışıyorlar. Lombard cinayetinde olduğu gibi, cüzdanı dışarda değildi. Hiç bir şey bilmiyoruz daha.»

«Pekâlâ,» dedi alçak sesle Delaney. «Haber verdiğiniz için teşekkürler. Bence biraz uyusanız iyi olacak, Dorfman.»

«Evet, fırsat bulursam, uyuyacağım.»

«Nerede işlendi cinayet, bir daha söyler misiniz?»

«Seksen Beşinci Sokak; Birinci caddeyle, York arasında.»

«Teşekkürler. İyi geceler.»

Delaney Masasının üzerindeki takvime baktı ve dikkatle hesapladı: Dedektif Kope'un öldürülmesinin üzerinden, on bir gün geçmişti. Araştırmaları doğrulanıyordu: Cinayetler arasındaki zaman, giderek kısalmaktaydı.

Plastik kılıflı Bölge haritasını çıkardı ve yağlı uçlu kalemiyle üzerine Albert Feinberg cinayetini, kurbanın adını, cinayet tarihini ve yerini dikkatle işledi. Dört cinayetin işlendiği, noktalar, haritada kaba bir kare meydana getiriyordu. Dayanamadı, yine yağlı kalemiyle karenin karşılıklı köşelerini, bir (X) çizerek bitiştirdi. (X)'in iki çizgisi tam 84'üncü sokakla İkinci cadde arasında kesişiyordu, iki yolun birleştiği yerin tam ortasında. Daniel Blank'ın adresini yokladı. O da bir blok kadar ötede. 83'üncü sokaktaydı. Harita evet demiyordu, ama hayır da demiyordu.

Başını sallayarak haritayı seyre daldı ve on beş dakika sonra, nasıl uyuduğuna kendisi de şaşarak, sıçrayıp uyandı. Doğrulup kalktı yerinden, viskisinin iyice sulanan dibini içti. Evin her tarafını dolaşıp, pencere kilitlerini ve dış kapıyı denetledi.

Sonra da yorgunluktan inildeyerek, doğru yatağına gitti. Şu anda bütün istediği... yürekten istediği... ne büyük delilik... doğru Daniel Blank'ın evine gitmek... hemen şimdi kalkıp gitmek... kendisini tatmin etmek ve, «Anlatsanıza bakalım bütün şu marifetlerinizi,» demekti.

Evet, delice bir şeydi bu... budalalıktı... ama yüzde yüz emindi... hayır, belki emin değil, ama bir talih işiydi bu, en çıkar yolu... Uykuya dalmadan hemen önce, acılı bir gülümsemeyle, örnekler, yüzdeler ve psikolojik portreyle ilgili bütün o saçma-sapan düşüncelerin, aslında bir bok çuvalı olduğunu kabul etti. Daniel Blank'ı, başka sürecek bir iz olmadığı için izliyordu. Her şey bu kadar açıktı işte. Occam'ın usturası. Böylece daldı uykuya.

4

YATAĞININ BAŞ UCUNDAKİ çalar saat tam sekizde zırlamaya başladı. Savruk savruk arandı, ayaklarını battaniyenin altından dışarı sarkıttı, gözlüklerini taktı, telefonunun altına bıraktığı kağıt parçasına bir göz atıp, Thomas Handry'ı evinden aradı. Telefon tam sekiz defa çaldı. Tam vaz geçip kapamaya hazırlanıyordu ki, Handry açıp cevap verdi.

«Alo?» dedi uykulu bir sesle.

«Ben başkomiser Edward X. Delaney. Uykudan mı uyandırdım yoksa?»

«Olur böyle şeyler.» diyerek esnedi Handry. «Aslında kalkalı saatler oldu, biraz dolandım, ölümsüz iki

dörtlük yazdım ve ev sahibemi iğfal ettim. Tamam mı? Ne istiyorsunuz bakalım, komiserim?»

«Elinin altında kalem var mı?»

«Bir dakika... Evet, söyleyin?»

«Arşivinizden bir adamı araştırmanızı istiyorum.»

«Kimmiş o?»

«Blank, Daniel G. Soyadı Blank, B-l-a-n-k.»

«Ne diye arşivimizde olacakmış bu adam?»

«Nedenini bilmiyorum. Bir şans işte.»

«Peki, ne marifeti var bu herifçioğlunun? Yani haberlere geçmesinin bir nedeni var mı?»

«Benim bildiğim kadarıyla yok.» ,

«Canım, öyleyse ne diye bizim arşivde olsun?»

«Dedim ya canım,» dedi sabırla Delaney, «bir şans işte. Ama her ihtimali kollamam gerekiyor.»

«Hay Allahl Pekâlâ. Denerim bir kere. Size saat ona doğru bir telefon ederim.»

«Hayır sakın ha!» dedi telaşla atıldı başkomiser. «Belki dışarı çıkarım. Ben telefon ederim gazeteye.»

Handry homurdandı ve telefonu kapattı.

Kahvaltısını ettikten sonra, çalışma odasına geçti Delaney. Dört cinayetin tarihlerini ve aralarındaki süreyi incelemek istiyordu. Lombard'la Gilbert arasında: 22 gün. Gilbert'le Kope arasında: 17 gün. Kope'la Feinberg arasında: 11 gün. Buna göre gelecek cinayetin,. Noelle yılbaşı arasındaki hafta içinde işlenmesi gerekiyordu. Çok kuvvetli bir ihtimalle de, Noel'den birkaç gün sonra. Birden ayağa fırladı. Noel! Hay Allah!

Derhal Barbara'yı aradı. Karısı kendisini çok iyi hissettiğini, gece rahat bir uyku uyuduğunu ve sabah kahvaltısının hepsini yediğini söyledi. Hep böyle diyordu zaten.

«Dinle beni,» dedi soluk soluğa Delaney, «Noel

hakkında bir şey söyleyecektim de... Çok özür dilerim sevgilim, ama armağanlarını da, kartlarını da unuttum. Ne yapacağız şimdi?»

Barbara güldü. «İşinin başından aşkın olduğunu biliyordum. Ben çocuklara bir şeyler postaladım. Gazetelerdeki adreslere baktım, telefonla bir şeyler sipariş ettim. Liza ile John, Tiffany'den nefis bir kristal buzluk alacaklar. Eddie'ye de Saks'tan çok pahalı bir süveter gönderttim. Ne buyrulur bunlara?»

«Sen bir harikasın,» dedi karısına Delaney.

«Senin de dilinde hep bu laf,» diye takıldı karısı, «ama gerçek mi acaba dediğin? Mary'ye de biraz para ver, her zamanki gibi. Belki kendisine bir armağan da alabilirsin. Örneğin bir başörtüsü ya da bir mendil gibi küçük bir şey. Çekini de, armağanın arasına koy.»

«Tamam. Ya kartlar ne olacak?»

«Şey... geçen yıldan kalan biraz kartpostal var. Sanıyorum yirmi kadar. Oturma odasındaki masanın üst gözündedir. Üç kutu daha alırsan, yeter herhalde. Bugün yine gelecek misin?»

«Evet. Mutlaka. Öğleye doğru.»

«Öyleyse kartlarla adres listesini de yanında getir. Liste nerede, biliyorsun, değil mi?»

«Oturma odasındaki masanın üst gözünde.»

«Anadan doğma dedektif!» diye kıkırdadı Barbara. «Evet, orada. Öğleye gelirken listeyle kartları da birlikte getir. Bugün kendimi çok iyi hissediyorum. Kartları yazmaya başlayacağım. Herhalde hepsini bu gün biteremem, ama iki-üç güne kadar tamamlarım. Böylece hepsi zamanında yerine ulaşır.»

«Pullar?»

«Doğru, biraz da pul gerekecek. Sen bir yüzlük tabaka al. Tabakayla alırsan, daha kolay olur. Kusura bakma, ben de pireyi deve yapıyorum galiba, Edward...

Ha, az daha unutacaktım sormayı. O eski raporlar arasında bir şey bulabildin mi?»

«Bu konuda her şeyi öğleye geldiğimde anlatacağım sana.»

«Yarayacak mı bir işe?»

«Şey... Yarayabilir.»

Barbara bir şey demedi. «Allah versin,» dedi neden sonra. «Bilsen, o kadar istiyorum ki bir şeyler çıkmasını bunun altından.»

«Ben de, şekerim. Beni dinle, sevgilim... Noel için ne istersin?»

«Sanki seçmeye hakkım var mı?» diyerek güldü Barbara. «Ne armağan alacağımı şimdiden çok iyi biliyorum: Noel arifesinde açık olan herhangi bir eczaneden seçeceğin bir parfüm.»

Delaney de güldü. Haklıydı karısı.

Telefonu kapatıp saatine baktı: Dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Vakit, sandığından biraz daha geçti. Acele kartvizitlerini karıştırdı ve biraz sonra aradığını buldu: Arthur K. Ames. Otomobil sigortacısı.

Blank'ın apartımanı, Doğu yakasında kocaman bir bloku kaplıyordu. Delaney burasını önceden biliyordu. Sokağın karşısında durup bakarken yapının ne kadar ciddi göründüğünü düşündü. Baştan aşağı bir çelik ve cam yığını. Belki bir hastane ya da araştırma merkezi olabilirdi, ama herhalde oturulacak bir yer değildi. Ama insanlar böyle köstebek yuvalarında da oturuyorlardı işte. Kimbilir kirası da ne kadar yüksektir, diye geçirdi aklından.

Tahmin ettiği gibi, apartmandan hâlâ işe gitmek için çıkan erkekler ve kadınlar çoktu. İki kapıcı çıkanlara taksi çevirmek için sağa-sola koşuşup duruyordu. Bunu seyrederken, bir garaj bekçisinin de kapıya bir Lincoln getirdiğini izledi. Adam onu bırakıp, bir baş-

ka kiracının arabasını getirmek üzere tekrar yeraltı garajına koştu.

Delaney kararlı adımlarla otomobil yoluna yürüdü, sağa saptı ve zemindeki garaja inen birkaç basamak merdivenden geçti. Açık mavi bir Jaguar, direksiyonda garaj bekçisi, homurdanarak üzerine doğru geldi. Delaney zenci garajcının geri dönüşünü sabırla bekledi.

«Günaydın,» dedi kartvizitini uzatarak. «Adım Ames, Cross-Contry sigorta şirketinden geliyorum.»

Garaj bekçisi karta bir göz attı. «Araba sigortalamak için de hiç de iyi zaman seçmemişsin be ahbap!» dedi.

«Yok, yok,» dedi telaşla ve gülümseyerek Delaney. «Bir şey sattığım falan yok benim. Bizim sigortaladığımız arabalardan biri, 71 modeli bir Chevrolet Corvette'le bir kazaya karışmış da. Corvette kirişi kırmış. Sigortalı arabanın durumu kötü. Şoförü de hastanelik. Corvette'in çevredeki komşulardan birine ait olabileceğini düşündük. Kaza, Üçüncü caddede olmuş. Bu nedenle çevredeki bütün garajları şöyle bir dolaşıyorum. İş olsun diye.»

«71 modeli bir Corvette mi dediniz?»

«Evet.»

«Ne renk?»

«Ya koyu mavi, ya da siyah.»

«Ne zaman olmuş bu kaza?»

«Bir-iki gün önce.»

«Bizde de bir Corvette var. Bay Blank'ın. Ama o olamaz. Kaç haftadır kullanmıyor arabasını.»

«Polis kaza yerinde, cam kırıklarıyla, ön sol çamurluğa ait cam elyafı parçaları bulmuş.»

«Size bay Blank'ın Corvette'i olamaz dedim ya be kardeşim. Onun arabasında çizik bile yok.»

«Yine de bir bakmamın sakıncası yok herhalde, ha?»

«Bak be kardeşim,» diyerek omuz silkti adam. «Şu en uzak köşede, arkada, Cadillac'ın ardındaki.»

«Sağol.»

Bu sırada adam, çalan telefona koştu, telefonun başından ayrılıp bir Ford station-wagona atladı, olduğu yerde dönebilmek için garajın orta yerine geri geri geldi. Adamın başını kaşıyacak vakti yoktu. Delaney, boşuna bu saati seçmemişti. Ağır adımlarla siyah Corvette'e doğru yürüdü. Plaka numarası. Blank'ın plakasına uyuyordu.

Arabanın kapısı açıktı. Açıp, içerisini kokladı. Kapalı kalmış yerlere özgü, küflü bir koku çarptı burnuna. İçinde buzları kazımak için bir kürek, bir rüzgarlık, camların buğulanmasına karşı kullanılan ilaçtan bir kutu, kir-pas içinde bir bez parçası, bir çift de kullanılmış eldiven vardı. İki koltuk arasında çok kullanılmış, açılmış, tekrar katlanmış bir servis istasyonu haritası atılmış, duruyordu. Delaney bir göz atmak için haritayı açtı. New York eyaleti. Kalın siyah kalemle çizilmiş bir yol: Doğu yakasında, 83'üncü sokaktan, Batı Yakası Anayoluna, New Jersey'den geçerek, George Washington köprüsüne kadar uzanan, Manwah'tan dönüp, tekrar New York'a yönelen, kuzeyde Catskill dağlarına kadar çıkıp, Chilton adlı bir yerde sona eren bir yol. Haritayı tekrar katladı, bulduğu yere koydu.

Arabanın kapısını yavaşça çekip, geri dönen garaj bekçisiyle karşılaştı.

«O değilmiş,» dedi gülümseyerek.

«Ben sana demiştim be kardeş.»

Delaney, acaba garajcı bunu Blank'a haber verir

mi, diye düşündü. Ardından, keşke söylese diye geçirdi içinden. Acaba Blank'ın tepkisi ne olur diye bir tahmin yaptı. Belki iplemeyecekti bile, ama eğer suçluysa, bir kurt düşecekti içine. Demek ki bir şey düşünebilir, diye aklından geçirdi Delaney; ama henüz vakit erkendi... şimdilik.

Çalışma odasına dönüp, atlasta Chilton'u aradı. Yalnız, «Chilton, N. Y. Nüfusu: 3.146» yazılıydı. Chilton hakkında kısa bir not alıp bunu da Daniel Blank dosyasına kattı. Saatine baktı. Daha on bile olmamıştı, ama yaklaşıyordu. Handry'ı gazeteden aradı.

«Siz misiniz komiserim? Kusura bakmayın. Yok bir şey.»

«Peki... Zaten uzaktan bir atıştı bu. Yine de çok teşekkür ederim...»

«Hey, bir dakika! Çok çabuk teslim oluyorsunuz bakıyorum. Bizde başka servislerin de arşiv dosyaları var. Örneğin spor servisinde; yaşayan sporcular arşivi var. Sanat haberleri servisinin de. Acaba sizinki buralarda olabilir mi?»

«Belki spor arşivinde olabilir, ama pek sanmıyorum.»

«Neyse, bu küçük bey hakkında bana **bir şey** çıtlatamaz mısınız?»

«Pek fazla bir şey yok bende de. Pahalı bir dairede oturuyor, lüks bir araba kullanıyor; demek ki yükünü almış olmalı.»

«Çok teşekkürler,» dedi Handry. «Peki, elimden geleni yapmaya çalışacağım. Eğer birşey elde edebilirsem, sizi ararım. Eğer aramazsam, bir şey çıkartamadığımı anlayın. Tamam mı?»

«Evet. Elbette. Harika!» dedi ruhu daralan, bunun kibar bir atlatma olduğunu sezinleyen Delaney.

Barbara'nın öğle yemeği getirildiği sırada, has-

taneye damladı. Dalgın dalgın karısının yemek yemesini seyretti. Büyük bir mutlulukla karısının gerçekten düzelmekte olduğuna dikkat etti. Sonra aldığı Noel kartlarını gösterdi. Kartları üç ayrı fiyat ödeyerek almıştı. En pahalı olanları, önemli dostlarına ve akrabalarına göndereceklerdi, en ucuzlarını da... eh, işte onları da herkese yollayacaklardı, Ayrıca geçen yıldan kalan yirmi kadar kartla, listeyi ve pulları da bıraktı.

Ardından odayı arşınlayarak elleriyle kollarıyla geniş işaretler yaparak, karısına Daniel Blank'tan söz etmeye başladı. Adamın hikayesini, ne işler karıştırabileceğini, nesinden kuşkulandığını, bir-bir anlattı.

«Sen ne dersin bu işe?» diye, karısının fikrini merakla bekleyerek sordu en sonunda.

«Evet,» dedi düşünceli düşünceli karısı. «Olabilir de. Ama elinde ciddi bir şey olmadığı da meydanda. Bunu sen de biliyorsun, Edward.»

«Elbette.»

«Kesin hiç bir şey yok. Ama izlemeye değer. Eğer kendisinin bir buz baltası satın aldığını kanıtlayabilirsen, daha da fazla güvenebilirdim.»

«Onu da deneyeceğim. Ama şimdilik bütün bildiklerim bu kadar.»

«Buradan çıkınca nereye gideceksin?»

«Nereye mi? Sorulacak neresi varsa, onun kapısını çalmaya. Charles Lipsky. 'Papağan' barı: Hani şu adam patakladığı yer. Kim olduğunu, ne menem bir adam olduğunu bulup çıkartmayı deneyeceğim. Dinle sevgilim, bu akşam gelemiyeceğim sana. Yapılacak o kadar çok işim var ki. Olur mu?»

«Elbette,» dedi Barbara. «Perhizine devam ediyor musun?»

«Ne sandın ya,» diyerek göbeğini sıvazladı Delaney. «Bu hafta sadece bir kilo almışım.»

Güldüler; karısını ayrılmadan önce dudaklarından öptü. Sonra bir daha öpüştüler. Yumuşak, arzulu, ıslak öpücüklerle.

Delaney hole indi, cebinden not defterini çıkardı, numaralara baktı. Sonra holdeki telefon kulübesinden, Calvin Case'i aradı.

«Nasılsınız bakalım?»

«Çok iyiyim,» dedi Case. «Hâlâ dağcılıkla ilgili her türlü malzemenin satış fişlerini taramakla uğraşıyorum ve bunları iki-beş-bir numaralı bölgeye işliyorum.»

Delaney. Case'in «iki-beş-bir numaralı bölge» lafına bayılmıştı. Artık amatör yardımcıları da, profesyoneller gibi konuşmaya başlamışlardı.

«Bir yardımım dokunabilir mi size?» diye sordu Case.

«Zaten dokunuyor,» diye cesaretlendirdi Delaney. «Bir ipucu yakaladım. Adı Daniel Blank. Tanıyor musunuz böyle birini?»

«Ne dediniz?»

«Blank. B-l-a-n-k. Daniel G. Hiç işittiniz mi adını?»

«Dağcı mı bu adam?»

«Bilmiyorum. Olabilir de.»

«Yahu komiserim, memlekette iki yüz bin dağcı var; her yıl da sayıları artıyor. Yok, Daniel G. Blank adında birini tanımıyorum. Acaba G. ne anlama geliyor?»

«Gideon. Neyse, bir de şunu söyle bakalım: Hiç Chilton diye bir yer işittin mi? New York eyaleti içinde bir şehir.»

«Bildim. Catskill'de. Güzel, küçük bir yerdir.»

«Bir dağcının gideceği yer midir?»

«Elbette. Chilton'da değil, ama şehrin iki mil u-

zağında, bir devlet parkı vardır. Küçük, ama hoş bir yer. Tahta sıralar, masalar, orman kebabı-kızartma gibi şeyler.»

«Peki, dağa tırmanma imkanları?»

«Genellikle çetin yürüyüşler içindir. Civarda da bazı güzel tepeler göze çarpar. Gerçekten ciddi bir tırmanışa elverişli tek doruk vardır, yekpare bir kayalık: Şeytan İğnesi. Dik ve dar bir yarık şeklindedir. Laf aramızda, benden sonra geleceklere yardım olsun, doruğuna kadar tırmanabilsinler diye, iki kazık çakıp bıraktım orada. Çalışmak için sık sık giderdim de.»

«Kolay tırmanılır mı?»

«Kolay mı dediniz? Şey... Pek acemilere göre bir yer sayılmaz. Bir geçiş dönemi yeri diyebiliriz. Eğer yaptığınız işi biliyorsanız, kolay demektir. Yararı var mı bu anlattıklarımın?»

«Bu durumda her şeyin yararı vardır.»

Delaney eve döner dönmez, Calvin Case'in Chilton ve Şeytan İğnesi hakkında anlattıklarını da yazıp, Daniel Blank dosyasına ekledi. Ardından Blankenship'in raporlarında «Papağan» barının adresini aradı. Sonra kartvizit kutusunu karıştırıp, üzerinde «Ward M. Miller-Özel Dedektif-Her türlü gizli, tatmin edici, istenen araştırma garanti edilir.» yazılı birini aldı. Bu sırada holde temizlik yapan Mary içeri girip, bay Handry'ın kendisini telefonla aradığını bildirdi.

«Buldum,» dedi Handry.

«Neyi?»

«Adamınızı buldum. Şu sizin Daniel G. Blank'ı!»

«Aman Allahım!» diye heyecanla bağırdı Delaney. «Nerede buldun?»

Handry güldü «Bizim iktisat haberleri servisinin bir arşivi vardır. Burada genellikle müdürlerin hayat

hikayeleri falan bulunur. Her yıl, tonlarca basın bülteni ve halkla ilişkiler adı altında bir sürü saçmalık yayınlar şirketler ya: Joe Blow genel müdür yardımcılığından, baş genel müdür yardımcılığına atandı, ya da Harry Hardass, Wee Tots Bootery'nin satış müdürlüğüne getirildi gibi; bir sürü boktan boktan haberlerin yazıldığı şu bültenler işte: Bunlar genellikle bir tek sayfalık, üzerinde de adamın vesikalık resmi bulunan paçavralardır. Bizim iktisat haberleri servisinde buna ne derler, bilir misiniz?»

«Ne derler?»

«Muhbir Dosyası. Fotoğrafları görseydiniz, nedenini anlardınız. İnanmazsınız! Şirketin önemine göre, yayınladıkları her on bültende bir böylesi çıkar. Neyse, sizinkini de bunların arasında yakaladım. Biriki yıl önce o da terfi etmiş, bir fotoğrafıyla, birkaç düzmece paragraf karalanmış altına.»

«Nerede çalışıyor?»

«Yooo, hayır,» dedi Handry. «Her zaman dört ayak üstüne düşmeyeceksiniz. Bültenin bir fotokopisiyle, resminin filmini aldırttım. Eğer bay Blank'la niçin bu kadar ilgilendiğinizi söylerseniz, hepsini bu akşam size getiririm. Lombard işiyle ilgili, değil mi?»

Delaney bir an kararsız kaldı. «Evet,» dedi sonunda.

«Blank, şüpheli biri mi?»

«Olabilir.»

«Bu akşam bültenle fotoğrafını getirirsem, bana bir şeyler çıtlatır mısınız?»

«Söyleyecek pek bir şeyim yok.»

«Buna karar vermeyi bana bırakın. Bir pazarlık mı bu? Yoksa değil mi?»

«Pekâlâ. Saat sekiz ya da dokuzda gelin.»

«Geleceğim.»

Delaney sevinçle kapattı telefonu. Herif hakkında bilgi ve bir de fotoğraf! Tecrübelerine dayanarak, zor ve çetin bir soruşturmanın nasıl bir seyir izlediğini çok iyi biliyordu. Başlangıç, ağır, uzun ve karışık olurdu. Ortasında, yavaş yavaş bir şeyler çıkmaya başlar, parçalar bir araya gelir, birbiriyle uyuşurdu. Sonu ise kısa, çabuk ve genellikle şiddetli olurdu. İşte şimdi ortanın ortasındaydı; adımlar hızlanıyor, parçalar yerini buluyordu. Büsbütün talih işiydi bu. Canına okuduğumunun talihi.

«Papağan» barı, Üçüncü caddede yemek servisi (biftekli sandviç, dana kotleti, sığır yahnisi; spagetti makarna, kızartmalar, bezelye ve havuç haşlaması; elmalı turta, tapyoka puddingi, çikolatalı kek) olan eski usul barlardan ne daha iyi, ne de daha kötüydü. Her yıl sayıları biraz daha artan gökdelenlerden sonra, bu gibi yerler hızla azalıyordu. Tahmin ettiği gibi, taverna hemen hemen boştu. Amerikan barda oturan sarı miğferli iki kişi ellerindeki bozuk paralarla oynuyor, bira içiyorlardı. Arka taraftaki masalardan birinde oturan genç bir çift, elele tutuşmuşlar, bir yandan ucuz şaraplarını yudumluyor, bir yandan da fısıldaşarak konuşuyorlardı. Bu saatte içerde, yalnız bir garson vardı. Bir de barmen.

Delaney, Amerikan bara, kapıya yakın bir yere oturdu, sırtını aynaya çevirdi. Viskiyle su söyledi. Barmen içkisini uzatınca, tezgahın üzerine bir on dolarlık bıraktı.

«Bir dakika bana bakar mısınız?» diye sordu.

Adam başını kaldırdı. «Niçin?»

«Bir şey soracaktım da.»

«Kimsiniz siz?»

Delaney üzerinde, «Ward M. Miller—Özel de-

dektif» yazılı kartvizitini uzattı. Adam kartı aldı, dudaklarını kıpırdatarak okudu. Sonra geri verdi kartı.

«Ben bir şey bilmiyorum,» dedi.

«Bilirsiniz, bilirsiniz,» dedi kibarca gülümseyerek başkomiser. Kartı, on dolarlık banknotun üzerine koydu. «Bir sicil araştırması için bu. Geçen yıl burada bir dalaşma olmuş. Adamın biri, sapığın tekini yumruklamış. O gece siz mi çalışıyordunuz?»

«Ben her gece çalışırım. Burası benimdir. Hissem var.»

«Dalaşmayı hatırladınız mı?»

«Hatırladım. Siz nereden biliyorsunuz peki?»

«Emniyette bir arkadaşım var. O söyledi.»

«Bunun benimle ne ilgisi var?»

«Hiç. Ben sizin adınızı biie bilmiyorum, öğrenmeye de niyetim yok. Ben sadece, herifin çenesini dağıtan adamla ilgiliyim.»

«Ah o orospu çocuğu!» diye gürledi birden barmen. «Aslında o azmanı zindana tıkıp, anahtarını da denize atmak lazımdı. Manyak!»

«Sapığı, yerdeyken mi tekmeledi?»

«Evet. Karnına karnına vurdu. Kudurmuş gibiydi. Kendisini üç kişi zor geri çektik. Bıraksak, öldürecekti. Neredeyse barın ardındaki bilardo istekasıyla kafasına vuracaktım. Canavar gibi bir şeydi. Niçin ilgileniyorsunuz bu adamla?»

«Soruşturma yapıyorum. Adamın adı Daniel Blank. Otuz altı, otuz yedi yaşlarında. Boşanmış. Şimdi de bir pilice yakmış abayı, askıntı olmuş. Kız on dokuz yaşında; kolejde daha. Bu Blank denen adam, kızla evlenmek niyetinde. Kız da vurgun herife. Babasının etekleri tutuşmuş. Blank'ı da hiç gözü tutmuyor. Hakkında bir şeyler öğrenmek İstiyor. Şimdi anladınız mı neden sorduğumu?»

«Moruk, kızının o herifle evlenmesine fırsat bırakmadan, kızını memleket dışına kaçırsa, iyi eder bence. Adam benim de hiç hoşuma gitmedi.»

«Ben de öyle düşünmeye başladım,» diye onayladı Delaney.

«İnanabilirsiniz bana,» diye başını salladı barmen. O da şimdi konuyla ilgilenmeye başlamıştı. Kollarını kavuşturup, tezgaha eğildi. «Bok herifin biri! Bakın, benim de bir kızım var. Bu Blank denen herif buralara bir daha uğrarsa, elini-kolunu kırarım hani. Biliyorsunuz, başı önceden de polisle derde girmiş.»

Delaney kartvizitini geri aldı, on dolarlığı adamın dirseğine doğru itti.

«Ne olmuş?» diye sordu.

«Apartmanında oturan bir başka kiracıyla atışmış. Kiracının köpeği yüzünden. Adamın kolu kırıldı sonunda. Blank'ı postalamışlar polise. Ama nasıl olduysa olmuş, işi tatlıya bağlamışlar, mahkemeden kurtardı yakasını.»

«Şaka etmiyorsun ya?» dedi komiser. «Bunu da ilk defa işitiyorum. Ne zaman oldu bu?»

«Buradaki dalaşmadan altı ay kadar önce. Herif hep hır arayan bir belalı.»

«Öyleye benziyor. Sen nereden öğrendi peki? Yani bu ilk patırtıyı demek istedim?»

«Bizim kayınbirader söyledi. Adı Lipsky'dir. Bu Blank denen herifin apartımanında kapıcıdır.»

«Çok ilginç. Acaba kayınbiraderin benimle konuşur mu dersin?»

Barmen dirseğinin altındaki on dolarlığa baktı, sonra banknotu altına çekti. Barın öbür ucundaki iki yapı işçisi birer bira daha istediler; gidip biraları verdi, sonra geri döndü.

«Elbette,» dedi. «Neden olmasın? O da Blank'tan pek hoşlanmaz.»

«Onunla nasıl ilişki kurabilirim?»

«Kendisini apartmanın girişindeki telefondan arayabilirsiniz. Nerede oturduğunu biliyor musunuz?»

«Elbette. Bu iyi fikir. Lipsky'yi oradan ararım. Kimbilir, belki de bu Blank, bizim müşterinin kızıyla başka haltlar karıştırıyor, tadına bakıp bırakmak istiyor, ya da parasına falan tamah ediyordur.»

«Olabilir. Bir şey daha içer misiniz?»

«Şimdi içmem. Baksana, Blank denen herifi, o olaydan sonra bir daha gördün mü?»

«Elbette. İt oğlu it, birkaç gece önce yine geldi. Kendisini tanımadığımı sandı, ama ben gördüğüm yüzü, bir daha hiç unutmam.»

«Edepsizlenmedi ya bu sefer?»

«Yo, hayır. Sakin görünüyordu. Ben de hiç bir şey söylemedim kendisine. içkisini verip, kendi başına bıraktım. Yanında birkaç armağan paketi vardı. Alış-verişe çıkmıştı herhalde.»

Armağan paketleri! Belki de Albert Feinberg'in öldürüldüğü gece gelmişti buraya. Ama Delaney sormaya cesaret edemedi bunu.

«Teşekkürler,» diyerek tabureden aşağıya süzüldü. Kapıya yürüdü, durdu; geri döndü. On dolarlık kaybolmuştu bile.

«Ha,» dedi parmaklarını şaklatarak, «istediğim iki şey daha var... Kayınbiraderinize telefon edip, acaba kendisini arayacağımı haber verir misiniz? Dosdoğru benim aramamdan daha iyi olur diye düşündüm de. Ona, niçin arayacağımı da çıtlatabilirsiniz. Bu işten birkaç dolar kazanacağını da belli edersiniz.»

«Elbette,» diyerek başını salladı barmen. «Yapa-

rım. Zaten hemen her gün görürüm onu. Gündüzleri çalışırsa, iş çıkışı bir şeyler yuvarlamaya gelir buraya. Ama bu hafta gececi. Akşam sekizden sonra görüşemezsiniz. Yine de ben onu evinden ararım.»

«Çok teşekkürler. Pek makbule geçer bu. Öteki isteğim de şu: Blank buralara tekrar düşerse, hakkında bazı sorular sormaya geldiğimi haber verin. Adımı söylemenize gerek yok: Yalnız özel bir dedektifin kendisi hakkında sorular sorduğunu söyleyin, yeter. Tarifimi yapabilirsiniz.» Barmenin yüzüne bakıp, sırıttı. «Biraz korkutalım bari, değil mi? Ne demek istediğimi anladınız mı?»

«Ya,» diyerek adam da sırıttı. «Anladım.»

Delaney eve dönünce, Mary'nin imzalayıp aldığı bir paket Lombard Harekatı raporu daha buldu. Bunları holdeki masaya bırakıp, doğru mutfağa geçti; şapkasıyla bol biçimsiz pardesüsünü bile sırtından çıkarmamıştı. O kadar acıkmıştı ki, hastalandığını sandı. Sabahtan beri hiç bir şey yememişti. Mary taşın üzerine bir tencere kuzu yahnisi bırakmıştı. Yemek henüz ılıktı, ama sıcak denemezdi. Aldırmadı bile. Başında şapkası, sırtında pardesüsü, o haliyle çatalı daldırıp bir parça kuzu, bir sürü de soğan patates ve havuç aldı tabağına. Buz dolabından da bir teneke bira çıkartıp, doğrudan doğruya tenekeden dikti. Bardak bile almaya kalkışmadı, tabağındakileri çabucak yuttu, bitirdi, birkaç defa üstüste geğirdi. Şimdi kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı; dizlerinin titremesi geçmişti.

Şapkasını, pardesüsünü çıkardı, katilin dördüncü kurbanı Albert Feinberg'le ilgili Lombard Harekatı raporlarını açtı. Olay yerindeki üniformalı polislerin ilk ifadeleri, dedektiflerin daha uzun ve ayrıntılı raporları, adlî tabibin (yine Dr. Stanford Ferguson'du)

ilk tahminleri, cinayet kurbanının üzerindeki eşyanın envanteri, dul karısıyla ilk görüşmenin ayrıntıları, cesedin ve olay yerinin fotoğrafları, vb. hep içindeydi.

Dorfman'ın dediği gibi, bu sefer ilk cinayetlerde görülmeyen bazı «fazlalıklar» vardı. Başkomiser Delaney dikkatle bunların bir listesini çıkarttı:

1. Mücadele belirtileri: Cinayet kurbanının ceketi yırtılmış, kravatı çözülmüş, gömleği belinden dışarı çıkmıştı. Kaldırımda lastik ökçe ve kösele taban izleri vardı.

2. Cesedin hemen yanı başındaki üç armağan paketi. Bunlardan birinin içinden, siyah bir dekolte gecelik çıkmıştı. Kutunun üzerinde de, cinayet kurbanının parmak izleri vardı. Öbür ikisinin içi boştu —göstermelik armağan paketleriydi yani— üstelik ne kutuların üzerinde, ne içinde parmak izi vardı.

3. Cinayet kurbanının parçalanan kafatasının yarım metre kadar uzağında, kaldırım kenarındaki kan damlaları. Bunların dikkatle yapılan tahlilinde kan damlalarının kurbanın kan grubuna uymadığı görülmüş, dolayısıyla katilin kanı olduğu sonucuna varılmıştı. (Delaney, Ferguson'a telefon edip, bunun hangi grup kan olduğunu öğrenmek için bir kenara not aldı.)

4. Kurbanın cüzdanı ve kredi kartı cebinde duruyordu, dokunulmamıştı. Karısı da, bildiği kadarıyla kayıp bir şey olmadığını söylemişti. Ama cesedi inceleyenler, cinayet kurbanının pardesüsünün yaka iliğinde, kısa ve yeşil bir bitki sapı bulmuşlardı. Adlî tıptaki uzmanlar bunun gülgiller familyasından, gül çiçeği sapı olduğunu tespit etmişlerdi. Cinayet kurbanının yakasına hangi cins gül iliştirdiğini öğrenmek için, soruşturma ve araştırma derinleştirilmişti.

Raporları baştan alıp okumaya başladığı sırada, kapı çaldı. Kapıya bakmadan önce, Lombard Harekatı

raporlarını ve kendi notlarını masanın üst gözüne koyup, sıkı sıkı kilitledi. Sonra dışarı çıkıp, Thomas Handry'ı çalışma odasına buyur etti; ısınan birasını döktü, viski ve su hazırladı kendisine, masanın ardına geçip çökercesine oturdu. Handry da maroken koltuğa yerleşip, bağdaş kurdu.

«Evet...» dedi Delaney. «Neler buldunuz bakalım?»

«Ya siz neler buldunuz komiserim? Pazarlığımızı unuttunuz mu?»

Delaney bir an temiz giyimli genç adamı süzdü: Handry yorgun görünüyordu; alnı kırışmıştı; burun deliklerinin köşelerinden, dudaklarının kenarına kadar, önceden hiç görmediği çizgiler uzanıyordu. Baş parmağının kenarındaki etleri ısırıyordu durmadan.

«Çok mu çalışıyorsunuz?» diye sakin bir sesle sordu Delaney.

Handry omuzlarını silkti. «Her zamanki gibi. Bu işi bırakmayı düşünüyorum.»

«Ya?»

«Artık genç değilim; istediğimi de bir türlü elde edemiyorum.»

«Nasıl gidiyor yazı çalışmaları?»

«Kör-topal. Gece geç vakit dönüyorum eve ve ayakkabılarımı çıkarıp atmak, kendime bir içki hazırlayıp, oturup TV seyretmekten başka bir şey istemiyor canım.»

Delaney başını salladı. «Evli değilsiniz, değil mi?» diye sordu.

«Hayır.»

«Bir kadın var mı hayatınızda?»

«Evet.»

«O ne diyor işi bırakmanız konusunda?»

«Her şey onun başının altından çıkıyor zaten. İyi bir iş buldu. Benden çok kazanıyor. Ben kitaplarımı yayınlayıncaya ya da daha iyi bir iş buluncaya kadar ikimize de ben bakarım diyor.»

«Gazeteciliği sevmiyor musunuz?»

«Artık sevmiyorum.»

«Niçin acaba?»

«Dünyanın bu kadar çirkef olduğunu bilmiyordum önceleri. Daha fazlasına dayanamayacağım. Ama ben buraya sorunlarımı tartışmaya gelmedim ki.»

«Sorunlarınızı mı?» dedi hayretle başkomiser. «Asıl sorun bu ama. Bunların bazılarını idare edebilirsiniz. Bazıları için de hiç bir şey yapamazsınız. Bazıları da, çok uzun zaman dayandığınız için, kendiliğinden ortadan kalkar. Beş yıl önce en çok neye canınız sıkılıyordu bakayım?»

«Kim bilir neye!»

«Tamam... İşte kendinizi buldunuz. Haydi bakalım, işte benim elde ettiklerim...»

Handry, başkomiserin amatör yardımcılarından, adres listelerinin ve satış fişlerinin taranmasından, Monica Gilbert'in isim listesinden, sabıka kayıtlarının araştrılmasından hep haberdardı.

Başkomiser şimdi Daniel Blank hakkında son öğrendiklerini, Bölge Karakol binasının mahzeninde, bir yıllık raporlar arasından, marifetlerini nasıl çıkardığını, otomobilini nasıl incelediğini, «Papağan» barındaki barmenle neler konuştuğunu aktarıyordu.

«İşte sızdırabildiklerim bu kadar,» diye bitirdi sözünü.

Handry başını salladı. «Çok az.»

«Biliyorum.»

«Adamın dağcı olup olmadığını bile kesinlikle bilmiyorsunuz.»

«O da doğru. Ama 'Açık Hava Hayatı' mağazasının adres listesinde adı vardı. Üstelik arabasındaki haritada da, dağcılık yapılan bir yere giden yol çizilmişti.»

«Bu kadar delille mahkemeye mi vereceksiniz yani?»

«Saçmalamayın.»

«Adamın bir buz baltası olup olmadığını bile bilmiyorsunuz.»

«Doğru; bilmiyorum.»

«Eh, öyleyse, size getirdiklerimin pek yararı dokunmayacak.»

Ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı, uzatıp Delaney'in masasının üzerine attı. Zarf kapalı değildi. Başkomiser, 4x5 ebadında soluk bir fotoğrafla, açıp masasının üzerine yaydığı, bir sayfalık bir fotokopi çıkardı zarfın içinden. Daha kuvvetli ışık alabilmek için, masa lambasını ayarladı. Fotoğrafı eline aldı. Uzun uzun süzdü resmi. İşte. Arzı endam. Ettiniz.

Yakından çekilmişti fotoğraf. Daniel Blank dosdoğru objektife bakıyordu. Omuzları dik ve genişti. Dudaklarında belli-belirsiz bir gülümseme vardı, ama bakışlarında değil.

Dikkati çekecek kadar genç görünüyordu. Düz, çizgisiz bir surat. Küçük kulakları, kafatasına iyice yapışıktı. Sağlam bir çene. Çıkık elmacık kemikleri. Birbirinden uzak, asık ve sert bakışlı, iri gözler. Soldan ayrılmış, dümdüz arkaya taranmış, dalgasız saçlar. Kalın kaşlar. Çok belirli ve umulmadık derecede ince, hafif kıvrık dudaklar.

«Hintliye benziyor,» dedi Delaney.

«Hayır,» dedi Handry. «Daha çok İslav tipi var. Hattâ Moğol. Sizce katile benziyor mu?»

«Bana sorarsanız, herkes katile benzer,» dedi hiç gülümsemeden Delaney. Sonra bakışlarını basın bülteninin fotokopisine çevirdi.

Aşağı-yukarı iki yıl önceye aitti bülten. Kısa, iki paragraflık bir yazı vardı üzerinde. Daniel G. Blank'ın, Javis Bircham yayınevinde, dağıtım servisi müdürlüğüne atandığını. derhal görevine başlayacağını bildiriyordu. Blank, Javis-Bircham'ın dağıtım servisini elektronik makinelerle donatmayı tasarlıyordu ve yeni piyasaya çıkan AMROK II adlı elektronik beyinleri kullanacak, bunlar Batı yakası, 46'ncı sokaktaki Javis-Bircham iş hanının bütün alt katını kaplayacaktı.

Delaney, basın bültenini bir daha okudu, sonra bir kenara itti. Kalın gözlüklerini çıkardı, bültenin üzerine koydu. Sallanır iskemlesinde arkaya yaslandı, ellerini ensesinde kavuşturup, bakışlarını tavana dikti.

«Size, getirdiğim şeyin pek bir yararı dokunmayacak demiştim,» dedi Handry.

«Oh... Bilmem ki,» diye mırıldandı dalgın dalgın Delaney. «Bir şeyler var... Kendinize bir içki daha hazırlasanıza.»

Teşekkür ederim. Siz bir viski ister misiniz?»

«Pekâlâ. Ama az olsun.»

Handry gelip maroken koltuğa yerleşinceye kadar bekledi. Sonra başkomiser yeniden dikildi, gözlüklerini taktı, basın bültenini bir daha okudu. Gözlüklerini burnunun üzerinden aşağıya kaydırdı. Camların üzerinden Handry'a baktı.

«Javis-Bircham'ın dağıtım servisi müdürü ne kadar para kazanıyordur dersiniz?»

«Hiç olmazsa bir otuz bin kaldırıyordur sanırım. Hattâ elli bin bile kaldırdığını duysam, şaşmam.»

«O kadar çok mu yahu?»

«Javis-Bircham, büyük işler çevirir. Şöyle bir göz attım işine. Memleketteki beş yüze yakın yayınevinin hemen hemen en başında geliyor.»

«Elli bin ha? Genç bir adam için çok iyi para.»

«Kaç yaşında?» diye sordu Handry.

«Kesinlikle bilmiyorum; galiba otuz beş civarında.»

«Vay canına! Peki, ne yapıyor bu kadar parayı?»

«Yüklü bir kira ödüyor. Pahalı bir arabası var. Nafaka ödüyor. Sanırım sık sık seyahate de çıkıyor. Yatırımlar... Kim bilir, belki bir yazlık evi de vardır; bilmiyorum. Herif hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki.»

İçkisine biraz daha buz koymak için yerinden kalktı. Sonra kadehi elinde, odada dolaşmaya başladı.

«Elektronik beyin,» dedi. «Neydi o... AMROK II mi?» Pek şaşıran Handry, bir şey söylemedi.

«Gülünç bir şey işitmek ister misin?» diye sordu Delaney.

«Elbette. Kahkaha atmayı iyi bilirim.»

«Kahkaha atacak kadar gülünç bir şey değil söyleyeceğim. Garipliği gülünç. Devriye görevine atanmadan önce, aşağı-yukarı yirmi yıl dedektif olarak çalıştım. Bu yirmi yıl içinde cinsel sapıklarla, birinci ve ikinci derecede sapıklıklarla sık sık karşı karşıya geldim. Bilir misiniz, olayların çoğunda —hattâ istatistiklerin gösterdiğinden çok daha yüksek bir oranda— elektronik uzmanları, elektrikçiler, mekanik işlerden anlayanlar, elektronik beyin programcıları, defter tutan muhasebeciler başta geliyordu. Birtakım araçlarla, makineler ve sayılarla uğraşanlar. Böyle insanlar, ya kadınlara zorla tecavüz edenler, veya röntgenciler, ya da müstehcen konuşma meraklıları, küçük çocukları sıkıştırmaktan hoşlananlar, sadistler, teşhircilerdi. An-

lıyorsunuz ya, bu benim kendi tecrübem. Şimdiye kadar cinsel suçlar işleyenlerin mesleklerine göre ayrımını inceleyen ciddi bir araştırma görmedim. Müfettiş Johnson'a böyle bir çözümleme teklifinde bulunsam, iyi olacak. Belki değerim takdir edilir.»

«Nasıl belirteceksiniz ama bunu?»

«Belirtemem ki. Belki de cinsel suçlarla ilgili kişisel tecrübem, anlamlı sayılmayacak kadar sınırlıdır. Ama bana öyle geliyor ki, işleri pek mekanik, pek otomatikleşmiş olan kimseler, bütün bir gün boyunca başka insanlarla ilişkileri pek az olanlar, çalışma saatlerinde değişik kişilerle alış-verişte bulunanlara oranla, cinsel suçları işlemeye daha yatkın. Yalnız, cinsel suçlar, adamın mesleğine göre mi ağır basıyor, yoka bu tür insanlar bilinçsiz olarak böyle meslekleri mi seçiyorlar, bir şey diyemem doğrusu. Olur ya, belki de aşırı cinsel güçleri olduğu için, insanlardan kaçıp, böyle mesleklerde karar kılıyorlardır. Şu Daniel Blank'la çalıştığı yere gidip konuşmaya ne dersiniz acaba?»

Handry birden afalladı. Yerinden sıçramasıyla birlikte kadehindeki içki döküldü.

«Ne?» diye sordu. «Ne dediniz?»

Delaney sorusunu tekrar ediyordu ki, birden masasındaki telefon acı acı çalmaya başladı.

«Buyrun, ben Delaney.»

«Edward? Ben, Thorsen. Rahat konuşabilir misin?

«Pek iyi değil.»

«Biraz dinleyebilir misin söyleyeceklerimi?»

«Evet.»

«Haberler iyi. Broughton'a yol göründü galiba. Bu dördüncü cinayet, hesabını tamamladı. Belediye Başkanı, Polis müdürü ve başlıca yardımcıları bu akşam bir toplantı yapıyorlar.»

«Anlıyorum.»

«Bu gece bir şeyler öğrenirsem, sana bildiririm.»

«Teşekkür ederim.»

«Nasıl gidiyor?»

«Şöyle-böyle.»

«Bir isim bulabildin mi?»

«Evet.»

«Güzel. Sakın bırakma ucunu. İşler birden hızlanacak.»

«Pekâlâ. Aradığınız için teşekkür ederim.»

Telefonu kapatıp, tekrar Handry'a döndü. «Acaba şu Daniel Blank'la iş yerinde bir konuşma yapar mısınız diye sordum.»

«Elbette canım,» diye başını salladı Handry. «Doğru içeri dalar, 'Bay Blank, New York polis örgütünden başkomiser Edward X. Delaney, sizin Doğu yakasında dört kişiyi baltayla kafalarını parçalayarak öldürdüğünüzden şüphe ediyor,' der, 'Acaba bu konuda bir demeç verecek misiniz?' diye de sorarım.»

«Yok, yok, öyle değil,» dedi gayet ciddi bir edayla Delaney. «Javis-Bircham'ın herhalde bir reklam ya da halkla ilişkiler servisi vardır, değil mi?»

«Olabilir.»

«Bunu ben de yapabilirdim, ama sizin hem basın kartınız var, hem kimliğinizi açıklayabilirsiniz. Bir randevu alın. Zirve'deki adamdan. Kendisini görmeye gidince, bütün ustalığınızı kullanın. Gazetenizin genç, yetenekli müdürler hakkında bir yazı dizisi hazırladığını söyleyin ve...»

«Hey, bir dakika!»

«...ve elektronik beyinler, pazarlama, nüfus yüzdeleriyle ilgilenen genç yöneticileri tanımak ve tanıtmak amacını güttüğünüzü anlatın. Sonra da halkla ilişkiler servisindeki adamdan, Javis-Bircham'ın müdür-

leri arasında, yazınıza en çok uyacak ilerici dört-beş kişinin adını isteyin.»

«Yalnız bakın, bir dakika...»

«Ama sakın —tekrar ediyorum— **sakın** Blank'la görüşmek istiyorum demeyin. Elektronik beyinlerin bugünkü kullanılışı ve ilerde iş alanında nasıl yararlı olacağı hakkında görüşleri olan bir genç müdürle görüşmek istediğinizi söyleyin. Size teklif edecekleri üç-beş kişinin başında yüzde yüz Blank olacaktır. Bu adamlar hakkında birkaç şey sorun. Sonra Blank'ı seçin. Görüyorsunuz ya, ne kadar kolay, değil mi?»

«Kolay mı?» Handry başını salladı. «Delilik! Peki, ya Javis-Bircham'ın halkla ilişkiler servisindeki adam, bizim gazetenin iktisat haberleri servisini açar da, böyle bir yazı dizisi tasarlanmadığını öğrenirse, ne olacak?»

«Kuvvetli bir ihtimalle böyle bir şeye kalkışmayacaktır. Tersine, Javis-Bircham'ın reklamı olacak diye, seve seve razı olacaktır. Değil mi?»

«Ama, ya soracağı tutarsa? O zaman bizi de sepetlerler.»

«Ne olur sepetlerlerse? Nasıl olsa gazetenizden ayrılmak niyetinde değil misiniz? Böylece sorunlarınızdan biri, kendiliğinden çözümlenmiş olacak.»

Handry, komisere bakarak başını salladı. «Siz gerçekten çok özellikleri olan bir piçsiniz,» dedi hayranlıkla.

«Ya da,» diye kılını bile kıpırdatmadan devam etti Delaney, «gazetenizin iktisat haberleri servisi şefine, böyle bir yazı dizisi hazırlayacağınızı önceden çıtlatırsınız. Bunun polisle ilgili bir soruşturma olduğunu —ki aslında da öyle— söyler, soru sorarsa, bir vergi kaçakçılığı, ya da buna benzer bir şeyle ilgili dersiniz. Sakın Lombard davasından söz etmeyin. Javis-

Bircham'ın halkla ilişkiler servisindeki adam kendisine bir şey soracak olsa bile, o da gazetenin genç, ilerici müdürler hakkında bir yazı dizisi hazırlattığını söyler. Bunu yapar senin için, değil mi?»

«Belki.»

«Demek kabul ediyorsunuz, ha?»

«Yalnız bir sorum var: Ama niye ben?»

«Bunun iki cevabı var. Eğer Blank gerçekten aradığımız katilse, kendisiyle görüşen ilk gazeteci olacaksınız. Az şey değil bu, yalan mı? İkincisi, şair olmak istiyorsunuz, değil mi? Ya da röportaj yazarlığından veya bir sekreterden de öte bir yazar olmak. İnsanları anlamadıktan, onların hangi güdülerle hareket ettiklerini bilmedikten sonra, nasıl gerçek bir yazar olabilirsiniz? İnsanların içine girmeyi, akıllarına sızmayı, yüreklerini, ruhlarını kavramayı öğrenmelisiniz. Belki de dört kişinin katili olan bir adamla tanışmak, konuşmak... Kaçırılacak fırsat mı bu?»

Handry içkisini bir yudumda bitirdi. Kalktı, bir daha doldurdu kadehini, sırtını Delaney'e çevirip, durdu.

«İnsanı boyunduruğa almayı nasıl da beceriyorsunuz, ha?»

«Evet.»

«Böyle herkesle oynamaktan utanmıyor musunuz?»

«İnsanlarla oynamıyorum ki ben. Bazan yapmak istedikleri şeyi yapmaları için bir fırsat tanıyorum onlara. Bulamadıkları fırsatı yaratıyorum. Yapacak mısın, Handry?»

Bir sessizlik oldu. Gazeteci derin bir nefes aldı. sonra saldı soluğunu. Delaney'e döndü.

«Pekâlâ,»

«Güzel!» diye baş salladı komiser. «Blank'la randevuyu dediğim şekilde ayarla. Kafanı kullan. Zeki olduğunu biliyorum. Randevudan önceki gün, beni telefonla ara. Seninle buluşur, hangi soruları soracağını söylerim. Sonra bir de prova yaparız.»

«Prova mı?»

«Elbette ya. Sorularına nasıl tepki göstereceği hakkında bir fikir sahibi olabilmen, söyleyeceği ve söylemeyeceği şeyleri sızdırman, nasıl bir yol izleyeceğini anlaman için, ben Blank'ın yerine geçerim.»

«Bundan önce belki yüz defa böyle görüşmeler yaptım,» diyerek itiraz etti Handry.

«Hiç biri bunun kadar önemli değildi ama. Handry, sen amatör bir yalancısın. Ben seni profesyonel yapacağım.»

Gazeteci buruk bir yüzle başını salladı. «Eğer bunu yapacak biri varsa, o da sizsiniz. Hiç bir fırsatı kaçırmıyorsunuz.»

«Kaçırmamaya çalışıyorum.»

«Eğer bir gün bir cinayet işlersem, dilerim Tanrı'dan peşime sizi takmasın. Demir Leblebi!»

Acı konuşuyordu.

Handry gittikten sonra, Delaney çalışma masasının başına geçip oturdu, yeniden Daniel Blank'ın fotoğrafını seyretmeye daldı. Adamın yakışıklı olduğuna şüphe yoktu. Esmer ve gösterişliydi. Taş gibi bir siması vardı. İnce teninin ardında kalın kemikler, yanak ve çene kemikleri, olduğu gibi belliydi. Ama başkomiser bu simada hiç bir şey okuyamıyordu: Ne hırs, ne bir tutku, ne şeytanlık, ne de zayıflık. Sırrını iyice saklayan, kapalı kutu, maske gibi bir sima.

Nedenini düşünmeden, içgüdüsüne uyup Daniel Blank'ın dosyasını aldı, telefon numarasını bulunca

kadar karıştırdı ve çevirdi numarayı. Zil dört defa çaldı, sonra açıldı.

«Alo?»

«Lou?» diye sordu Delaney. «Lou Jackson mu?»

«Hayır, galiba yanlış numara çevirdiniz,» dedi hoş bir ses.

«Ya, özür dilerim.»

Delaney telefonu kapattı. Melodik denecek kadar hoş, kelimeleri tane tane söyleyen, derin, tiz bir sesi vardı. Tekrar fotoğrafa baktı ve gözlerinin gördüğüyle, kulaklarının işittiğini bağdaştırmayı denedi. Daniel Blank'ın ruhuna sızmaya başlıyordu; yeni başlıyordu.

Saat on bire kadar raporları ve dosyaları üzerinde çalıştı, derken Charles Lipsky'yi aramanın zamanı geldiğini düşündü. Apartmanın telefonuna bakıp, çalışma odasındaki telefondan aradı.

«Kapıcı,» dedi kişner gibi bir ses.

«Lutfen Charles Lipsky'yi verir misiniz?»

«Ha, benim. Kim o?» Delaney adamın genizden gelen, ince sesinde bir çekingenlik, bir kuşku sezer gibi oldu. Kapıcının bu saatte telefonla angarya beklediğini düşündü.

«Bay Lipsky, adım Miller. Ward M. Miller. Enişteniz benden söz etti mi size?»

«Ha, evet. Telefon etti.» Delaney adamın bu sefer ferahladığını, angaryadan kurtulduğuna sevindiğini sezinledi: Hiç olmazsa şimdilik atlatmıştı.

«Kısa bir görüşme için sizinle buluşmak istiyordum, bay Lipsky. Çok kısa bir görüşme.»

«Ha. Bakın bana...» Adamın sesi şimdi kısılmış, suçlu bir ifadeye bürünmüştü. «Biliyorsunuz, kiracılar hakkında kimseye bir şey söylememek görevim benim. Kesinlikle yasaktır bu.»

Delaney bu ustaca sözlerin amacının ne olduğunu çok iyi biliyordu. Fiyatı yükseltmek.

«Biliyorum, bay Lipsky. Size şunu da söyleyeyim, sakın bana söylenmemesi gereken şeyleri aktarmaya kalkmayın. Bunu istemiyorum ben sizden. Ama kısa bir görüşme, ikimiz için de yararlı olur sanırım. Anlıyor musunuz?»

«Şey... Ha, öyle.»

«Benim de bir gider hesabım var.»

«O, tamam öyleyse.»

«Üstelik adınız bu işe hiç karışmayacak.»

«Emin misiniz?»

«Yüzde yüz. Ne zaman nerede peki?»

«Eh, siz hemen mi istiyorsunuz?»

«Mümkün olduğu kadar çabuk. Siz söyleyin.»

«Öyleyse, yarın sabah dörtte nöbeti devrediyorum. Eve gitmeden önce genellikle bir kahve içmek için İkinci caddeyle Seksen Beşinci sokağın köşesindeki büfede bir mola veririm. Burası günün yirmi dört saatinde açıktır, birkaç şoförle balıkçıdan başka kimseler de olmaz.»

Delaney, Lipsky'nin sözünü ettiği yeri anlamıştı, ama belli etmedi.

«İkinci caddeyle Seksen Beşinci sokağın kesiştikleri yer,» diye tekrarladı. «Yarın saat dördü yirmi beş geçeyle dört buçuk arası, tamam mı?»

«Evet. O saatlerde.»

«Güzel. Ben siyah bir şapkayla, kruvaze, siyah bir pardesü giyeceğim.»

«Ha, tamam.»

«Görüşürüz öyleyse.»

Delaney memnun, kapattı telefonu. Lipsky pek para canlısına benziyordu; para uğruna her şey yapabilecek biri gibiydi. Charles Lipsky'nin sabıkası olup

olmadığının araştırılması için Thorsen'e sorulması diye bir not aldı. Delaney, sabıkası olduğundan yüzde yüz emindi.

Saatini üç buçuğa kurup, hemen yatağına girdi. Lipsky'yi nasıl idare edeceğini ve ne sorular soracağını düşünürken, uyuya kaldı.

Büfenin bir metro istasyonu gibi sevimli ve canayakın bir havası vardı. Duvarlar ve tezgahın üstü beyaz muşambayla kaplıydı. Ama is ve kirden kararmıştı. Tezgah ve masaların üstü sigara yanıkları ile yer yer delinmiş plastiktendi. İskemleler ve Amerikan barın önündeki tabureler de sert plastiktendi. Kırıp-dökme olmasın diye içleri süngerle doldurulmuştu. Islak bir havlu gibi, havaya pis bir küf kokusu sinmişti. Duvarlara iliştirilen yazılar da, herhalde dil uzmanlarını pek ilgilendirirdi: «İndi ve bütün kızartmalar: 2.25 dolar», «Balik kızartmsı-patats ve soğuk salatasıyla yandan çarklı: 1.85 dolar», «Yumurtalarımız kesinlikle tazedir».

Tezgahın sonunda, biri beyaz, öteki zenci, iki balıkçı, ikisinin de sırtlarında turuncu muşambalar, birer koca tabak biftek ve yumurta yiyor, bir yandan da alçak sesle konuşuyorlardı. Kapıya daha yakın bir yerde üç şöför kahvelerini içerken, tezgahtaki adam ve geniş, leş gibi bir tavanın yağlarını sıyırarak temizlemeye çalışan, kısa boylu, zenci aşçıyla tartışıyorlardı.

Delaney erken damlamıştı, dördü birkaç dakika geçiyordu henüz. İçeri girmesiyle birlikte, konuşmalar kesildi. Başlar kendisini süzmek için üzerine çevrildi. Herhalde soyguncuya benzemiyordu; bir kahveyle şekerli bir gözleme isteyince, rahatlayan öteki müşteriler tekrar yiyip içtiklerine ve sohbetlerine döndüler.

Başkomiser kahvesini ve gözlemelerini alıp, iki

kişilik bir masanın yakınına yürüdü. Kapıyı ve düz aynayı görebileceği bir yere oturdu. Şapkasını çıkarmadı, ama pardesüsünün önünü açtı. Üzerinde, yağ benzeri bir şeyler yüzen kahvesini yudumlayarak, sabırla beklemeye başladı. Gözlemenin yarısını yedi, sonra vazgeçti devam etmekten.

Adamı ancak on dakika sonra geldi. Kısa boylu, cüce denecek kadar ufak yapılı, ama beli ve pazıları kuvvetli biriydi. Emekli cokeylere benziyordu. Bakışlarıyla salonu araştırdı, öteki müşteriler de ona baktılar, ama ne konuşmalarını kestiler, ne de yemeklerini bıraktılar bu sefer. Yeni gelen müşteri bir açık kahve, bir elma turtası ısmarladı, sonra gelip Delaney'in yanına oturdu.

«Miller?»

Delaney başını salladı. «Bay Lipsky mi?»

«Ha.»

Kapıcı, başkomiserin karşısına geçip yerleşti. Sırtında hâlâ kapıcı paltosu ve üniforması vardı, ama kafasına çok garip, müthiş eski bir arabacı kasketi geçirmişti. Delaney'e şöyle bir baktı, sonra gözlerini hemen kaçırdı, bakışları yemeğin, zeminin, duvarların, tavanın üzerinde dolaşmaya başladı.

Para canlısı. Delaney emindi bundan. Üstelik meteliksizdi de. Anlaşılan hep meteliksiz dolaşıyordu. Paragöz. Kumar, döğüş, mal satmak, borç, belki de zorla para sızdırmaya kalkışmak suçlarından sabıkası olabilirdi. Kirli, ama ucuz kabadayılardandı.

«Pek vakim yok,» dedi o kısık, kişner gibi sesiyle Lipsky. «Öğle üzeri gündüz işine başlıyorum.» İnsanı hayrete düşürecek kadar küçük ağzına doğru götürdü elma turtasını. «Biraz eve gidip kestirmek niyetindeyim. Saat on ikide yine kapıya dikileceğim.»

«Zor iş,» dedi Delaney acınarak. «Enişteniz söz etti mi meseleden?»

«Ha, ha,» dedi kahvesini höpürdeterek Lipsky. «Bu Blank denen herif bir pilicin peşindeymiş; pilicin babası da bu işe posta koymak istiyormuş. Tamam mı?»

«Evet, mesele bu. Blank hakkında neler söyleyebileceksin bakalım bana?»

Lipsky turtanın kırıntılarını tabağın içinde parmaklarının ucuyla topladı, bir yudum likörü tadına bakmak için ağzına damlatan biri gibi, atıverdi ağzına.

«Ben de sizin bir masraf hesabınız var sanmıştım.»

Delaney öteki müşterilere baktı. Onlara aldıran yoktu. Cebinden cüzdanını çıkardı, yalnız Lipsky'nin görebileceği taraftan, masanın yanında açtı. Lipsky'nin aç gözlerle içindeki parayı kestirmeye çalıştığını seyretti. Başkomiser bir onluk çekti içinden, masanın altından uzattı. Kayboluverdi para.

«Biraz daha veremez misiniz?» diye kişnedi Lipsky. «O kadar tehlikeli bir iş yapıyorum ki.»

«Söyleyeceklerine bağlı,» dedi Delaney. «Daniel, ne zamandır oturuyor bu apartmanda?»

«Kesinlikle bilmiyorum. Ben dört yıldır çalışıyorum burada, geldiğim zaman o buradaydı.»

«O zaman evli miydi?»

«Ha. **Kısrak** gibi bir sarışınla. Tam binilecek bir karıydı hani. Sonra boşandılar.»

«Eski karısının nerede oturduğunu biliyor musun?»

«Hayır.»

«Peki, şimdi bir kadınla ilişkisi var mı? Yani devamlı ziyaretine gelen biri?»

«Ha. Şu piliç nasıl bir şeydi bakayım? Hani ba-

basının Blank'a vermek istemediği piliç demek istiyorum?»

«On sekiz yaşlarında,» dedi sessizce Delaney. «Uzun sarı saçları var. Bir metre altmış dört, bir metre altmış beş boyunda. Elli kilo olabilir. Mavi gözlü. Şeftali gibi bir teni var. Ampulleri irice.»

«Vay, vay!» dedi dudaklarını yalayarak Lipsky. «Ben böyle birini görmedim hiç.»

«Peki, başkası var mı? Başka bir kadın?»

«Evet. Zengin bir orospu geliyor. Bileklerine kadar inen mink kürküyle. Otuz, otuz beş yaşlarında bir şey. Memeleri yok gibi. Siyah saçlı. Beyaz yüzlü. Makyaj yapmıyor. Büyücü gibi bir şey.»

«Adını biliyor musun?»

«Hayır. Taksiyle geliyor, taksiyle gidiyor.»

«Orada yatıyor mu hiç?»

«Elbette. Bazan. Ne düşündünüz ki?»

«İlginç.»

«Sahi mi? Ne kadar ilginç?»

«Fazla üsteleme,» dedi soğuk bir sesle Delaney. «Amma aç gözlüsün. Başka gelip gideni var mı?»

«Başka kadın yok, bir de oğlan geliyor.»

«Oğlan mı?»

«Ha. On bir, on iki yaşlarında. Kız gibi bir şey. Blank'ın ona Tony diye seslendiğini işittim.»

«Neler olup bitiyor o yukardayken?»

«Siz ne olacağını sanıyorsunuz?»

«Bu Tony de, geceleri kalıyor mu?»

«Ben hiç görmedim. Ama öbür kapıcılara bakılırsa, o da kalıyormuş. Bir-iki defa yukarda yatmış galiba.»

«Bu Blank'ın yakın dostları var mı? Apartmanda, elbette?»

«Mortonlar var.»

«Aile mi bunlar?»

«Evli bir çift. Çocukları yok. Uçlandığın paradan çok şey öğrenmek istiyorsun ama sen, değil mi yani?»

Delaney başını sallayıp yine cüzdanına uzandı. Ama başını kaldırıp bakınca, bir devriye otomobilinin, büfenin tam karşısında durduğunu gördü, bekledi. Arabadan inen bir üniformalı polis memuru içeri girdi. Şoförler gitmişti, ama iki balıkçı bir yandan dişlerini karıştırıyor, bir yandan da kahvelerini yudumluyorlardı. Polis onları şöyle bir süzdü, sonra bakışları Delaney'in masasına çevrildi.

Başkomiseri tanımıştı. Delaney de onu tanıdı. Handrette. İyi adamdı. Belki biraz fazla hızlıydı, ama işini bilen, cesur bir polisti. Üstelik üstlerinden birini sivil olarak gördüğünde, üstü ona bir şey demeden selam vermeyecek kadar da akıllıydı. Bakışlarını Delaney'den kaçırdı, iki hamburger, iki kahve söyledi. geçip oturdu ileriye. Delaney bir onluk daha tosladı Lipsky'ye.

«Kim bu Mortonlar?» diye sordu. «Blank'ın dostları yani?»

«Yükünü almış insanlar. Çatı katında kalıyorlar. Madison caddesinde bir mağazaları var. Seks malzemesi satıyorlar.»

«Seks malzemesi mi?»

«Ha,» dedi şehvet dolu bakışlarını kaydırarak Lipsky. «Bilirsiniz canım, maslahat benzeri mumlar falan. Buna benzer şeyler.»

Delaney başını salladı. Herhalde Erotica adlı mağaza olacaktı. 251'inci Asayiş Bölgesi'ne baktığı sırada, bir fırsatını bulup burasını kapattırmak istemişti. Ama Hukuk Dairesinden, vaz geç demişlerdi. Mahkemede, zararlı olduğunu kanıtlamak mümkün değilmiş de.

«Blank'ın bir merakı var mıdır?» diye önemsemeyen bir tavırla sordu Lipsky'ye. «Beyzbol, futbol gibi falan? Ya da buna benzer bir şey?»

«Dağcıdır,» dedi Lipsky. «Dağlara tırmanmaya bayılır.»

«Dağa mı tırmanır?» diye yüzünün ifadesini hiç değiştirmeden sordu Delaney. «Delirmiş bu adam.»

«Ha... İlkbahar ve sonbaharda, hafta sonlarında hep gider. Ne lazımsa arabasına yükler, çeker, gider sonra.»

«Ne lazımsa mı? Ne demek o?»

«Biliyorsunuz işte... sırt çantası, bir uyku çuvalı, bir halat, ayakkabıların altına kaymasın diye yapıştırılan şeyler falan.»

«Ha, evet,» dedi Delaney. «Şimdi anladım ne demek istediğinizi. Bir de buzları ve kayaları kırmak için balta. Gezmeye giderken yanına bir balta da alıyor mu?»

«Ben hiç görmedim. Hem bunun, bir pilici bu herifin pençesinden kurtarmakla ne ilgisi var ki?»

«Hiç,» diyerek omuz silkti Delaney. «Adamı tanımak için sordum. Dinle beni, şu metresine gelelim biz yine. Şu siyah saçlı dilbere. Adını biliyor musun?»

«Hayır.»

«Çok sık mı geliyor?»

«Bazan üç gece üstüste gördüğüm oluyor. Bazan bir iki hafta ortadan kayboluyor. Eğer beklediğiniz buysa, öyle düzenli zamanlarda gelmiyor.» Sırnaşık sırnaşık Delaney'e bakarak sırıttı. Ön dişlerinin ikisi yoktu, ikisi de çürümüştü. Başkomiser acaba bunları hangi kavgada kaybetti diye düşündü.

«Taksiyle mi gelip gidiyor?»

«Evet. Bazan birlikte çıkıp yürüyorlar.»

«Bir daha sen nöbetteyken gelirse, arabanın pla·

kasını, geldiği tarihi ve saati bir köşeye yaz. Bütün istediğim bu: Tarih, saat, taksinin plaka numarası. O zaman bir onluk daha alırsın.»

«Sonra da nereye gittiğini öğreneceksiniz değil mi?»

«Doğru,» dedi gülümseyerek Delaney. «Bakıyorum sen, benden de hızlısın.»

«Keşke ben de dedektif olsaydım,» diye hırladı Lipsky. «Canına okurdum herkesin. Bana bakın, ben artık gitmeliyim.»

«Bir dakika. Bir dakika daha bekle,» dedi acele ne yapacağını düşünen Delaney. Polis memurunun, hamburgerlerin ve kahvelerin parasını vermesini bekledi, sonra park eden arabadaki arkadaşı için aldıklarıyla önlerinden geçişini seyretti. Acaba şefi, yani başkomiseri orada olduğu için mi aldıklarının parasını ödemekte ısrar etti diye düşündü kendi kendine.

«Sizin apartmanda,» dedi yavaşça Delaney, «bütün kapıları açan anahtarlar var, değil mi? Ya da kiracıların kendi koydukları kilitleri açan eşleri var mı?»

«Elbette her anahtarın eşi var bizde,» diyen Lipsky'nin birden kaşları çatıldı. «Ne demek istiyorsunuz yani? Bir tehlike anında, dilediğimiz zaman kiracıların dairelerine girebiliriz. Tamam mı?»

«Peki, nerededir bütün bu anahtarlar?»

«Apartman yöneticisinin odasının dışında asılıdır...» Lipsky birden sustu. Dudakları çürük dişlerinin üzerinde kaykıldı. «Eğer aklıma geleni aklınızdan geçiriyorsanız, unutun,» dedi, «Unutun onu. Olmaz. İmkansız.»

«Bakın, bay Lipsky,» dedi masanın üzerine doğru eğilip, içtenlikle ve canlılıkla Delaney. «Niyetim soygun değil elbette. Bir sigara izmariti bile bırakmam

ardımda. Bütün istediğim, sadece içeriye şöyle bir göz atmak.»

«Ya? Niçin peki?»

«Şu yattığı kadınla ilgili olarak. Belki birlikte çekilmiş bir resimleri falan vardır. Ya da kadının yazdığı bir mektup. Veya kadının bazı çamaşırları dolabında duruyordur. Yani müşterimin kızını, bu herifin kendisiyle alay ettiğine inandıracak bir şey.»

«Ama yanınıza bir şey alıp götürmedikten sonra, nasıl...»

«Sen söyle bakalım,» dedi Delaney. «Biraz önce keşke özel dedektif olsaydım diyordun. Nasıl çıkardın işin içinden sen.»

Lipsky şaşkın şaşkın komiserin yüzüne baktı. Sonra birden gözleri iri iri açıldı. «Fotoğraf makinesi!» diye bağırdı. «Küçük bir makine. Çekersin resimlerini, olur biter.»

Delaney avucuyla vurdu masaya. «Lipsky yaman adamsın sen!» dedi. «Gerçekten yaman bir dedektif olabilirmişsin. Küçük bir fotoğraf makinesi alıyorum yanıma. Sonra da Blank'ın o siyah saçlı kadınla, hattâ belki de Tony'yle yattığını kanıtlayacak her şeyin, mektupların, fotoğrafların, elbiselerin, çamaşırların fotoğraflarını çekiyorum. Her şeyi yerli yerinde bırakıyorum. İnan bana, bu işi becermesini de iyi bilirim yani. Blank içeri bir yabancının girdiğini anlamaz: Saat dokuza doğru işine gidiyor, altıya doğru da dönüyor. Bunun gibi bir şey... tamam mı?»

«Ha.»

«Demek ki bütün gün apartman boş, öyle mi?»

«Ha.»

«Temizlikçi kadını var mı?»

«Haftada iki gün biri geliyor. Ama erken geliyor ve öğleye doğru işini bitirip gidiyor.»

«Öyleyse... Dert olan ne? Bana bir saat yeter. Yemin ederim, daha fazla değil. Kimse sorar mı anahtarları?»

«A-ah! Bir ton anahtar var apartmanda.»

«Oldu işte. Ben hole gelirim. Sen anahtarı bürodan alır, hazırlamış olursun. Çaktırmadan verirsin bana. Ben de bir saat içinde çıkar, inerim. Belki o kadar bile sürmez. Sonra sen anahtarı yerine koyarsın. Bugün gündüz servisine başlıyorsun, değil mi? Öyleyse öğleden sonra iki ya da üçte yapabiliriz bu işi. Oldu mu?»

«Kaça?» diye hırsla sordu Lipsky.

Şimdi kıstırdım köşeye işte, diye düşündü Delaney.

«Yirmi teklik,» dedi başkomiser.

«Yirmi mi?» dehşetle bağırdı Lipsky. «Bunu bir yüzlükten aşağıya yapmam. Yakalanırsam, kovulurum, biliyorsunuz.»

Beş dakika sonra elli dolara anlaşmışlardı. Otuzu peşin, yirmisi de Delaney anaharları teslim ettikten sonra verilecekti. Lipsky, o kadının geldiği taksinin plaka numarasını da alabilirse, bir yirmi dolarlık daha alacaktı fazladan.

«Eğer plakayı öğrenirsem, sizi arayayım mı?» diye sordu Lipsky.

«Ben pek yerimde bulunmam,» dedi ihtiyatla Delaney. «Bizim işte insan hep etrafta dolaşmalıdır. Ben seni her gün antredeki telefondan ararım. Geceye geçersen, eniştenle bir haber sal bana. Seni ne zaman arayacağımı ondan öğrenirim. Tamam mı?»

«Galiba,» dedi düşünceli düşünceli Lipsky. «Hey Allahım be, paraya bu kadar ihtiyacım olmasaydı, sana bas git derdim ya.»

«Kılıç mı oynuyorsun?» diye sordu başkomiser.

«Evet,» dedi dalgın dalgın Lipsky. «Nereden anladınız?»

«Bilirim ben,» diyerek omuz silkti Delaney. Yirmi doları masanın altından kapıcıya uzattı. «Bugün öğleden sonra iki buçukta görürüm sizi. Kaçtı dairenin numarası?»

«Yirmi bir H. Numara anahtara bağlı plakanın üzerinde yazılıdır.»

«Güzel. Üzme tatlı canını. Tereyağdan kıl çeker gibi beceririm ben bu işi.»

«Allah vere de öyle olsa.»

Başkomiser gözlerini kısarak adamı süzdü. «Sen bu adamı pek sevmiyorsun galiba, ha?»

Lipsky başladı küfretmeye; dudaklarından en ya kası açılmadık küfürler taşıyordu. Delaney bir süre dinledi, hiç gülümsemeden ve ciddiyetle, sonunda elini uzatıp kin kusan adamı susturdu.

«Bir şey daha var,» dedi Lipsky'ye. «Bundan birkaç gün sonra, ya da bir hafta kadar sonra, Blank'a özellikle benim geldiğimi ve kendisi hakkında bazı sorular sorduğumu söyleyebilirsin. Beni tarif de edebilirsin, ama sakın adımı verme. Unutmuş ol adımı. Sana birtakım kişisel sorular sordum, ama sen hiç birine cevap vermedin. Anlaşıldı mı?»

«Evet... Elbette,» dedi şaşkın şaşkın Lipsky. «Niçin ama?»

«Bilmem,» dedi başkomiser Delaney. «Pek emin değilim. Galiba biraz oturup düşünsün diye. Yapacaksın bunu da, değil mi?»

«Ha. Evet. Niçin yapmıyayım?»

Büfeden birlikte çıktılar. Şimdi sokaklarda erken işe giden işçiler de vardı. Hava soğuk ve ayazdı. Doğuda gökyüzü aydınlanıyordu. Hava açık olacaktı galiba. Başkomiser aralık ayının ayazına göğüs gererek,

ağır ağır eve doğru yürüdü. Kapısını anahtarıyla açarken, küf kokusunu unutmuştu bile.

Tahmine dayanan bir şey, bir anda gerçekleşivermişti. Bu planında yoktu işte, hesaba katmamıştı bile. Ama Lipsky'nin kendisi, Daniel Blank'ın dağcı olduğunu söylemişti: İlk defa bir şey, kesinlikle saptanmış oluyordu. Bu da doğruca buz baltasına çıkıyordu. O Allahın belası baltaya. Şimdiye kadar hiç bir şey, onu, Blank'ın bir balta satın aldığına ya da balta sahibi olduğuna bu kadar yaklaştırmamıştı. Delaney her şeyin yerli yerinde olmasını istiyordu. Şimdilik baltaya sahip olabileceğini bilmek yeterdi; satın aldığını da sonra izleyip çıkartabilirdi.

Lipsky'ye, Blank'ın dairesine bir saat içinde girip çıkarım dediği zaman, yalan söylememişti. Bu kadar zaman içinde Merkez garında bile bir buz baltası arayıp bulabilirdi. Hem Blank'ın baltasını saklaması için bir sebep yoktu. Kendisinden şüphe eden olduğunu bilmiyordu ki. Sırt çantası, çivileri, kramponları, buz baltası elbette vardı. Bundan daha doğal ne olabilirdi? Dağcı değil miydi yani? Delaney'in bütün bu işten, beklediği, istediği şey, buz baltasıydı. Bulacağı öteki şeyler, çorbanın tadı-tuzu olacaktı.

Raporlarını yazdı ve birden Daniel G. Blank'ın dosyasının iyice kabardığını görerek, gururlandı. Ama bundan da önemlisi, adamının ruhuna varmaya başlamış olmasıydı. Bir kız kadar güzel, on iki yaşındaki oğlan çocuğu Tony. Zayıf, küçük memeli siyah saçlı bir kadın. Seks mağazası sahibi dostlar. Az-buz şey değildi bunlar. Ama Blank'ın evinde buz baltası yoksa, hiç bir şey ifade etmeyecekti buldukları. Ne yapacaktı o zaman? Her şeye yeniden başlayacaktı... bir başkasıyla, bir başka açıdan, olaya başka türlü eğilecek. Buna da hazırlıklıydı.

Mary gelinceye kadar raporları üzerinde çalışmaya devam etti. Kadın ona kahve hazırladı, bir tost pişirdi, yumurta haşladı. Tertemizdi hepsi de. Kahvaltıdan sonra, oturma odasına geçti, perdeleri çekti, ayakkabılarını ve ceketini çıkardı, gömleğinin düğmelerini çözdü. Bir saat kadar kestirmek üzere divana uzandı. Ama uyandığında, saat on bir buçuğa gelmişti. Kaybettiği zamandan dolayı, kendi kendine kızdı.

Yüzünü soğuk suyla yıkamak ve saçlarını taramak için alt kattaki tuvalete girdi. Aynada, neye benzediğini çok iyi gördü, ama bekliyordu bunu. Gözlerinin altında sarkan mor lekeler, kül rengi, sağlıksız bir ten, derin çizgiler, kırışık bir alın, iyice gerilmiş kansız dudaklar, kısaca her şeyi yaşlı ve bitkin görünüyordu. Bütün bu karabasan sona erip Barbara da iyileşince, bir yerlere kaçacaklar, güneşin altına serilip yatacaklar, tenleri yeniden gerilinceye, bakışları parlayıncaya ve hafızaları yıkanıncaya, kanları arınıp eski gücüyle dolaşmaya başlayıncaya kadar yanacaklardı. Ve sevişeceklerdi. Kendi kendine bunu tekrarlıyordu hep.

Monica Gilbert'i aradı.

«Monica, ben karımı ziyarete gidiyorum. Düşündüm de —acaba— eğer bir işin yoksa, buluşabilir miyiz?»

«A, elbette. Ne zaman?»

«On beş dakika kadar sonra. Çok mu erken? Acaba önce bir yemek yer misin?»

«Teşekkür ederim, ama salatamı yedim bile. Bu günlerde yalnız salata yiyorum.»

«Perhiz mi?» diyerek güldü Delaney. «Hiç gereği yok canım.»

«Var, var. O kadar çok yemek yiyordum ki —şeyden— Bernie'nin ölümünden beri. Sinir yorgunluğu herhalde. Edward...»

«Ne oldu?»

«Daniel Blank konusunda seni ararım demiştin, ama aramadın. Bir şeyler var mı yeni?»

«Sanırım var. Yalnız bunları karımın da işitmesini isterim. Onun yargılarına güvenim vardır. İnsanları tanımakta çok ustadır. İkinize de aynı anda anlatırım. Tamam mı?»

«Elbette.»

«Bir çeyreğe kadar hazır ol öyleyse.»

Ardından Barbara'ya telefon edip, ikinci kurbanın dul karısı Monica Gilbert'i kendisiyle tanıştırmak için getireceğini haber verdi. Barbara, elbette getir dedi. Kocasıyla konuştuğu için mutluydu ve çabuk olmasını söyledi.

Delaney, bu konu üzerinde uzun uzun düşünmüştü... yani iki kadını bir araya getirip getirmemek konusunu. Bunun yaratacağı tehlikeleri ve avantajları kabul ediyordu. Barbara'nın, kendisi hastanede yatarken, onun bir başka kadınla —masumane bile olsa— ilişki kurduğunu düşünmesini, hattâ bundan kuşkulanmasını istemezdi. Hem de başına bir şey gelecek olursa, yeniden evlenmesi için kendisinden söz aldığı halde. Delaney, bu sadece laftı, diye verdi kararını: Gelecek konusunda kendi korkularından ve çektiklerinden dolayı duyguları isyan eden genç bir kadının sinirlerinin boşanması. Ama Barbara'nın bir arkadaştan hoşlanacağını biliyordu... emindi bundan... Karısı gerçekten severdi insanları, kendisinden daha çok severdi. Kadınlara yaklaşıp öpen bir adamın tutuklanmasından söz etmişti bir kere karısına... garip bir olaydı bu: Adam, Queens semtinde açık bırakılan pencerelerden içeri süzülüp, yataklarında uyuyan kadınları öpüyor, sonra hemen kaçıyordu. Ama ne dokunuyordu, ne de tecavüze kalkışıyordu onlara. Sa-

dece öpüyordu. Bu olayı Barbara'ya anlattığında, karısı çok üzülmüş, «Zavallı adam,» demişti. «Kimbilir kendisini ne kadar yalnız hisediyordu.» Genellikle de, işe şiddet karışmamış olmak şartıyla, sanıklara sempati beslerdi.

Aynı şekilde, Monica Gilbert'in de bir sırdaşa ihtiyacı vardı. O da işini bitirmiş, arşivini tamamlamıştı. Delaney genç kadına, bu işe katkıda bulunmaya devam ettiği duygusunu vermek istiyordu. Bu yüzden de, sonunda onları bir araya getirmeye karar vermişti.

Buluşmaları, korktuğu gibi felaket olmadı, ama umduğu kadar da harika geçmedi. Kadınların ikisi de içten davrandılar, ama sinirli, çekingen ve ölçülüydüler. Monica, Barbara'ya bir Afrika menekşesi getirmişti, ama çiçekçiden almamıştı bunu: Evde kendi yetiştirdiklerindendi. Çiçeğin havayı ısıtmaya yararı dokundu. Barbara alçak sesle baş sağlığı diledi. Delaney karısının yatağının uzağında durmuş, bu sahneyi endişeyle izleyip, dinliyordu.

Ardından çocuklarından söz etmeye başladılar, fotoğraflarını değiş-tokuş edip, gülümsediler. Seslerinin tonu, bir hastane odasındaki konuşmaya göre çok yükselmişti. Artık daha sık gülüyorlardı. Barbara, uzanıp Monica'nın kolunu tuttu. Delaney, işte o zaman işlerin yolunda gideceğini anladı. Rahatlayıp, yataktan uzakta bir koltuğa çöktü, konuşmalarını dinleyip, iki kadını kıyaslamaya daldı: Barbara alabildiğine ince ve zarifti, sanki gümüş hançer gibi bir kadındı. Monica da güçlü köylü kadın vücuduyla, hantal ve sert davranışlarıyla hayat doluydu. Şu anda ikisini de seviyordu.

Bir süre birbirlerine sokulup fısıltı halinde konuştular. Delaney bir ara kadın hastalıklarından, kadınca dertlerden —hiç anlamazdı böyle şeyleri— söz ettik-

lerini sandı, ama belki de, arada-sırada kendisinden yana baktıklarına göre, acaba beni mi tartışıyorlar diye geçirdi aklından. Ama kendisinin nesinden söz edeceklerini, doğrusu bir türlü kestiremiyordu.

Barbara, eliyle işaret edip yanına çağırıncaya kadar, aşağı-yukarı bir saat geçti aradan. Delaney gülümseyerek yanlarına sokuldu.

«Daniel Blank mı?» diye sordu Barbara.

Delaney, ikisine de barmenle, Handry'la, Lipsky'yle yaptığı konuşmaları anlattı. Her şeyi söyledi, yalnız iki saat sonra gizlice Blank'ın apartmanına gireceğini atladı.

«Edward, her şey yavaş yavaş bir biçim almaya başladı,» diyerek onayladı Barbara. Her zamanki gibi, doğruca meselenin aslına değindi: «Şimdi adamın, hiç olmazsa dağcı olduğunu biliyorsun. Herhalde bundan sonra, bir buz baltası olup olmadığını öğreneceksin, değil mi?»

Delaney başını salladı. Karısı bunu nasıl öğreneceğini asla sormazdı.

«Adamı hemen tutuklayabilir misiniz?» diye sordu Monica Gilbert. Şüphe üzerine ya da bir şeyle?»

Başkomiser başını salladı. «İhtimal yok buna,» dedi sabırla. «Hiç bir delil yok ki. En ufak bir şey bile. Daha hücresinin kapısı ardından kapanmadan, salıverirler. Ondan sonra da şehirde uydurma tutuklamalar yapılıyor diye kıyamet kopar. Bu da, işin sonu demektir.»

«Peki, ne yapacaksınız öyleyse? Birini daha öldürmesini mi bekleyeceksiniz?»

«Ha...» dedi dalgın bir tavırla Delaney. «Yapılacak birtakım şeyler var elbette. Suçluluğunu şüpheye yer bırakmayacak biçimde ortaya çıkarmak. Biliyorsunuz, şimdilik sadece bir şüpheli şahıs. Ama emin

olduktan sonra suçluluğuna, o zaman... evet, işte o zaman da ne yapacağımı bilmiyorum daha. Bir şeyler yapacağız elbette.»

«Eminim yapacağına şekerim,» diyen Barbara, gülümseyerek Monica'nın elini tuttu. «Kocam çok inatçı adamdır. Çok da titizdir. Sonu belli olmayan şeylerden hiç hoşlanmaz.»

Hep birlikte güldüler. Delaney saatine baktı, gitmesi gerektiğini anladı. Monica Gilbert'e kendisini eve götürmeyi teklif etti, ama o biraz daha kalıp, kızlarını okuldan alacağı saatte gitmeyi istedi. Delaney, Barbara'ya baktı ve Monica'nın biraz daha yanında kalmasından hoşlanacağını anladı. Barbara'yı yanağından öptü, neşeyle gülümsedi ve salınarak çıktı odadan. Koridorda şapkasını giyerken, odada iki kadının birden kahkahayı bastıklarını işitti. Sonra birden sustular. Delaney, acaba benim yaptığım ya da söylediğim bir şeye mi gülüyorlar, diye düşündü. İnsanların kendisini gülünç bulmalarına alışmıştı. Bu nedenle fazla aldırmadı.

Elbette Blank'ın dairesine bir fotoğraf makinesiyle girmeyi hiç bir zaman düşünmemişti. Bir buz baltasının fotoğrafı neyi kanıtlardı ki? Ama nefis İsveç çeliğinden, deve derisi mahfazası içinde, ceplerine ayrı ayrı yerleştirdiği bir sürü maymuncuk almayı ihmal etmedi. Bu alet-edavat arasında uzun, ince cımbızlar da vardı. Kutuyu ceketinin cebine yerleştirdi. Sol cebinde de çift bataryalı, kalem büyüklüğünde bir el feneri taşıyordu. Pardesüsünün cebine bir çift siyah, ipek eldiven koymuştu. Barbara bu eldivenlere, «cenaze levazımatçısı eldivenleri» derdi.

Saat iki buçukta, başkomiser Delaney sakin adımlarla otomobil yolundan geçti, apartmanın antresinin kapısını itti. Lipsky kendisini hemen gördü. Suratı

sapsarıydı. Soğuk bir ter basmıştı her yanını. Eli ceketinin sol cebine daldı. Beyinsiz herif, diye sıkılarak düşündü Delaney. Aslında anahtarı normal bir davranışla el sıkışırlarken verecekti. Ama artık ok yaydan çıkmıştı...

Gülümseyerek ilerledi, sağ elini uzattı. Lipsky de sırılsıklam olan avucunu. Tokalaştıkları anda, anahtarın öbür elinde olduğunun farkına vardı. Telaşla Delaney'in elini bıraktı, anahtarı paldır-küldür bir elinden ötekine geçirdi, bu sırada az daha yere de düşürüyordu. Delaney anahtarı soğukkanlılıkla Lipsky'nin sinirli parmaklarının arasından aldı. Gülümsemeye devam ederek pardesüsünün cebine indirdi ve, «Bir terslik olursa, dahilî telefonla üç defa üst üste zil çalarsın,» dedi.

Lipsky'nin yüzü kağıda döndü bu sefer. Delaney bu uyarıyı, büfede bilerek söylememişti: Çünkü herif, korkudan, daha o an bu işten cayabilirdi.

Ağır ağır asansörlere doğru ilerledi, 15-34 yazılı asansöre yüzünü çevirecek biçimde, sola döndü. Bekleyen iki kişi daha vardı kendisiyle: Dergisini okuyan bir adamla, pazar çantasını tıka-basa doldurmuş bir kadın. Asansörün otomatik kapısı kendi kendine açıldı. Yanlarında küçük çocuklarıyla genç bir karı-koca dışarı çıktı. Delaney ardına bir göz daha atıp, öteki iki kişinin peşinden asansöre girdi. Adam 16'ya bastı. Kadın da 21'e: Blank'ın katına. Delaney 24'e bastı.

Erkeklerin ikisi de şapkalarını çıkardılar. Sessizce yukarı tırmanmaya başladılar. Dergi okuyan adam, 16'ıncı katta indi. Eli dolu kadın da 21'inci katta çıktı. Delaney 24'e kadar devam etti, burada indi asansörden. Önce H dairesinin nerede olduğunu saptayarak birkaç dakika oyalandı. Çünkü her katta, aynı yerde olmalıydı daireler.

Tekrar asansöre dönüp, çağırma düğmesine bas-

tı. Şükür ki asansör boştu. Hemen girip 21'e bastı. Kabinin içinde tatlı bir melodinin çaldığını ancak o zaman farketti. Ama çıkartamadı ne olduğunu. Kapı 21' inci katta açıldı. Gönderme düğmesine basıp, kapanmadan dışarı çıktı.

21'inci kat koridoru boştu. Deri eldivenlerini çıkartıp, «cenaze levazımatçısı» eldivenlerini ellerine geçirdi. Halı döşeli koridorda yürürken, ayaklarını yere sertçe basmaya dikkat etti. Böylece ayakkabılarının tabanındaki çamur, köpek pisliği ya da toz benzeri şeyleri Blank'ın apartmanına taşımamayı garantiye almak istiyordu. Her dairenin kapısında da bir gözetleme deliği olduğunu farketti.

21-H numaralı dairenin kapısını iki kez çaldı. Zilin içerdeki yankısını dinledi. Biraz bekledi. Cevap yoktu. Hemen işe girişti.

Kilitlerden ikisi hiç bir zorluk çıkarmadı, ama üçüncüsü, polis sürgüsü, bir hayli uğraştırdı. Elleri öylesine iriydi ki, çapraz duran sürgüyü itmek için parmaklarını yarı aralık kapıdan içeri sokamıyordu. En sonunda edavat çantasından bir tornavida aldı, ağır ağır ve hiç paniğe kapılmadan, sürmeyi yuvasından kaldırdı. Kapı açıldı.

İçeri girdi, kapıyı sessizce çekti ardından, ama kilitlemedi. Sinsi adımlarla önce daireyi bir dolaştı, kapalı kapıları açıp içerisini yokladıktan sonra, tekrar kapattı. Banyodaki duşun naylon perdesinin ardına baktı, eğilip yatakların altını kontrol etti. İçerde gerçekten kimse olmadığı kanısına varınca, yeniden apartmanın kapısına dönüp, kilitledi, sürmesini sürdü.

Yapacağı ikinci iş, budalaca bir şeye benziyordu, ama şarttı. Kimbilir, belki de o kadar budalalık sayılmazdı yani. Yanlış bir apartmana dalıp, tam dört saat didik didik arayan dedektifin acıklı sonu geldi aklına

İçerde abone olunmuş dergi, mektup... ne bulursa araştırmaya başladı. En sonunda elektronik beyin teknolojisi üzerine bir dizi kitap buldu. Hepsinin birinci sayfasının altında, kabartma bir şekil ve bir ad vardı: Bir ormanda, patikada sıçrayan, oklu yaylı bir çıplak oğlan figürüyle «Daniel G. Blank kitaplığı» yazısı. Bu kadarı yeterdi.

Yine dairenin kapısına döndü, sırtını kapıya dayayıp, bütün daireyi seyrederek, düşünmeye daldı: Sırf bulunduğu yerin ruhuna ermek, burada nasıl bir insan yaşadığını anlamak için.

Ama acaba gerçekten burada yaşayan biri var mıydı? Soluyan, uyuyan, yemek yiyen, osuran, geğiren, sıçan biri yaşıyor muydu bu sterilize edilmiş ameliyathaneye benzeyen odalarda? Ne bir sigara izmariti, ne katlanmış, bir kenara konmuş gazeteler, ne bir koku, ne bir fotoğraf, ne özel bir not defteri, ne küçük, basit bir oyuncak, bir hatıra eşyası, ne yıkanmamış bardaklar, ne çatlamış bir boya ve ya da yanmış parkeler, ne çatlamış bir tavan. Her şey öyle antiseptik bir hava taşıyordu ki, Delaney inanamadı; buz benzeri soğuk bir düzenle temizlik, insanı boğar gibi oluyordu. Mobilyalar siyah maroken ve kromdandı Kristal küllükler kesin bir çizgi üzerine dizilmişti. Demir bir şamdanlığın mumlarının hepsi, ayrı ayrı uzunluklarda yakılıp söndürülmüştü.

Delaney'in aklına kendi evi geldi: Kendi evi, Barbara'nın, ailelerinin evi.

Onların evleri, her şeylerini bağırarak söylerdi: Kim olduklarını, zevklerini ve zevksizliklerini, giydikleri, kullandıkları şeyleri, yaşamanın köklerini, kokularını, her köşeye sinmiş anılarını. Edward X. Delaney'in evine baka baka yaşam öyküsünü yazabilirdiniz. Ama bu Daniel G. Blank kimdi? Bu bir dekoratörün vitrini-

ne, örnek bir apartmana benzeyen daire, hiç bir şey söylemiyordu. Yoksa...

Holdeki, pek gösterişli bir çevçeveyle kuşatılmış, ağır köşeli ayna. Oturma odasında en az 50 ayrı ve çeşitli büyüklükte, başka başka çerçeveli aynadan oluşan upuzun duvar. Yatak odasının kapısının ardındaki boy aynası. Banyoda bir boy aynası daha. Çift kapaklı ilkyardım dolabı ve ikisinin de açılır-kapanır kapılarında ayna. Acaba bu ayna bolluğu, burada yaşayan insan hakkında bir fikir verebilir miydi?

Herhangi birinin yaşama biçimini gösteren emin bir yol daha vardır: Buzdolabının, mutfak dolaplarının, banyosunun içindekiler. Buzdolabında, bir şişe votka, üç şişe meyva suyu... portakal, greyfurt, domates vardı. Ayrıca yeşil salata. Elma, mandalina, erik, şeftali, kuru erik ve kuru kayısı. Dolaplarda, kahve, çeşitli otlarla karışmış çay, baharat, hububat, perhiz yemekleri. Hiç bir yerde et görünmüyordu. Ne de peynir. Ya da salam, sosis. Hattâ ekmek. Patates de yoktu. Ama dilim dilim kesilmiş havuç ve kereviz boldu.

Banyoda, sürme kapaklı dolaplarda, kokulu sabunlar, yağlar, parfümler, kolonyalar, losyonlar, merhemler, pudralar, koku gidericiler, püskürtücüler buldu. Bir kutu aspirin. Libriyum olduğunu anladığı bir şişe de hap. Bir tüp de, ne olduğunu anlayamadığı başka bir hap. Bir şişe B-12 vitamin hapları. Traş kremi. Delaney, eldivenli parmaklarının ucuyla kapıları çekti. Tuvalet kağıdı da kokulu muydu acaba? Evet. Saatine baktı. On dakika olmuştu.

Alttaki kiracı ayak seslerini duyar da, bu saatte bay Blank'ın dairesinde kim var diye merak eder düşüncesiyle, mümkün olduğu kadar sessiz yürüyerek tekrar antreye döndü.

Holün lambasını açıp, dolabın kapağını çekti.

Üst gözde, altı tane kapalı şapka kutusuyla, siyah kürkten kışlık bir süvari şapkası duruyordu.

Gözün altındaki askıda, iki pardesü, üç palto, iki yağmurluk; askerî kumaştan, dar belli, zeytunî yeşil, tüylü, arkasında başlığı olan bir palto daha, içi kürk bir kısa palto, iki de hafif naylon ceket.

Dolabın altında, kıvrılmış ve bağlı bir uyku tulumu, tabanları kabaralı bir çift dağcı botu, bir sırt çantası, kalın bir kemer, bir kangal naylon halat, ve...

Bir buz baltası!

İşte bu da olmuştu. Bu kadar kolaydı demek. Bir buz baltası. Delaney hiç bir sevinç duymadan, baltaya baktı. Belki sadece tatmin olmuştu. O kadar.

Bir dakika kadar baltayı seyretti. Bakışlarında kararsızlık okunmuyordu, ama baltanın tam nasıl durduğunu hafızasına kazımaya çalışıyordu. Sapından asılıydı. Başı, köşedeki duvara doğru dönüktü. Deriden sırımı sapının ucundan sağa doğru sarkıyordu; sonra baltanın üzerine dolanmıştı.

Başkomiser baltayı eldivenli eliyle yakaladı. Yakından iceledi. «Made in West Germany». 'Açık Hava Hayatı' mağazasında satılanın aynı. Başını kokladı. Yağlanmış çelik kokusu. Sapı hafif vernikliydi. Maymuncuklarından birini kullanarak, delik başı örten deriyi hafifçe kaldırdı. Derinin altında hiç bir leke yoktu. Zaten bulacağını da sanmıyordu.

Baltayı elinde tartarak öylece durdu, sanki bırakmak istemiyordu. Ama kendisine daha başka bir şey söyleyemezdi ki bu; hattâ adlî tıptaki uzmanlara da fazla bir şey söyleyeceği şüpheliydi. Aracı dikkatle yerine astı; baş kısmını, önceki gibi köşeye doğru çevirdi, sırımını yine sapının çevresine doladı. Dolabın kapağını kapattı. Saatine baktı. On beş dakika olmuştu.

Oturma odasının tabanı, dama tahtası gibi, her biri yarım metre karelik siyah-beyaz karolarla kaplıydı. Modern desenli ve canlı, göz alıcı renklerde altı küçük halı, gelişigüzel serpiştirilmişti. Skandinav halıları herhalde, diye düşündü Delaney. Hepsini birer birer kaldırıp altlarına baktı. Bir şey bulacağını sanmıyordu; bulamadı da.

Uzun, aynalarla kaplı duvara bakarak geçerken, kendi şeklini nasıl bozduğunu izlemekle birkaç dakika daha yitirdi. Aynaların arkalarına tek tek bakmak isterdi, ama bunun çok vakit alacağını biliyordu. Üstelik hepsini aynı şekilde asmasına imkan yoktu. Bunun yerine, pencerenin kenarındaki masanın başına geldi. Krom ve camdan, ince, zarif, ayaklı bir masaydı bu. Bir ortasında, bir de sol yanında iki çekmecesi vardı.

Üstteki çekmece plastik bölmelerle çok güzel ayrılmıştı: Kağıt tutacakları (iki boy), uçları sipsivri açılmış kalemler, pullar, yapıştırıcılar, makaslar, cetvel, mektup açacağı, büyüteç... hepsi de birbirine uygun. Delaney iyice etkilenmişti. Kıskandığından değil, sadece etkilenmişti.

Üç de belge vardı gözde. Biri, 'Açık Hava Hayatı' mağazasının kış kataloğu; Delaney hiç de alaycı olmayan bir edayla gülümsedi. İlerdeki köşede de galiba maaş zarfı duruyordu: Yarısı vergilere, kiraya, hastane giderlerine ve buna benzer masraflara ayrılmıştı. Zarfı okumak için gözlüklerini taktı. Hesabına göre, Blank yılda 55.000 dolar kazanıyordu. İyi para.

Üçüncüsü, Tıp Araştırmaları Enstitüsü adlı bir yerden gelen, açılmış büyük bir zarftı. Bay Daniel G. Blank'a hitaben yazılmıştı. Delaney hemen raporu çıkardı, çabucak bir göz attı. Aşağı-yukarı altı ay kadar önce, Blank, baştan aşağı muayene olmuştu. Normal çocuk hastalıklarının hepsini geçirmişti. Belirtilen tek

meliyat, dokuz yaşındayken olduğu bademcik ameliyatıydı. Tansiyonu normalin biraz altındaydı. Sol kulağında da 0/0 20 işitme bozukluğu tespit edilmişti. Ama bunların dışında, o yaştaki bir insana göre son derece sağlıklı sayılırdı.

Delaney raporu da yerine koydu, sonra aklına bir şey geldi, tekrar çıkardı, Blank'ın kan grupunu okuyup, not defterine geçirdi.

Dipteki gözde bir tek şey vardı: Madenî bir kutu. Delaney kutuyu tutup dışarı çıkardı, masanın üzerine koydu, inceledi. Kül rengi çeliktendi. Kilitliydi ve kilidi kutunun üzerindeydi. Ön tarafında beyaz plastik bir sapı vardı. Yaklaşık 30 santimetre uzunluğunda, 20 santimetre genişliğinde, 10 santimetre derinliğinde bir kutu. Delaney insanların birtakım değerli şeylerini saklamak için neden bu tür kasalar aldıklarına hiç akıl erdiremezdi. Yangına karşı dayanıklı olduğu gerçekti, ama hiç bir profesyonel hırsız bunun kilidini açmaya uğraşmazdı ki. Ya sapından tutar ya da bir çuvalın içine atar, alıp giderdi.

Delaney kilidi biraz daha yakından inceledi. En az beş dakika alırdı, ama değer miydi acaba? Herhalde kutunun içinde çek defterleri, banka hesapları, belki bir parça nakit para, hisse senetleri, pasaport, özel banka kasasına kapatılmaya değmeyecek birtakım evrak olmalıydı. Blank bu tür bir adamdı. Kutuyu tekrar göze koyup gözü de sıkı sıkı kapattı. Eğer vakti kalırsa, tekrar açar, bakardı. Saatine baktı: Neredeyse yirmi beş dakika olacaktı.

Yatak odasına yürüdü. Ama daha önce alüminyum ve abanozdan içki dolabının önünde durdu. Buna dayanamazdı işte. Kapağını açtı. Bir tarafta birbirinin benzeri kadehler: Kristal ve gerçekten kaliteli, güzel kristalden. Ne sormuştu Handry? Blank bu kadar pa-

rayı ne yapıyor demişti. Artık Handry'a sorusunun cevabını verebilirdi: Baccarat kristali alıyordu.

İçki stoğu biraz garipti: Bir şişe cin, bir şişe Skoç viski, bir şişe çavdar rakısı, bir Burbon vermut, bir rom, en azından bir düzine konyak ve likör. Gariplikler bitmek bilmiyordu: Yetişkin, kocaman bir adam, mürekkep renginde «Fleur d'Amour» adlı bir likörü, ne yapardı acaba?

Başarılı bir aramanın da tekniği vardı; aynasızların bazıları bu konuda öteki meslektaşlarından daha usta olurdu. Özel bir yetenekti bu. Delaney bu konuda iyi olduğunu biliyordu, ama kendisinden de iyi olanlar vardı. Örneğin yaşlı bir dedektif vardı —herhalde şimdi emekli olmuştur— altı odalı bir evi bir saat içinde arayıp, peşinde olduğu mühürlü bir pulu, bir tek küpeyi ya da bir zarfı bulup çıkartırdı. İnsan hiç bir şeyi, asla bulunmayacağından emin olarak saklayamaz. Yeteri kadar zaman ve insanla, her yerde, her şey bulunabilir. Madenî bir tüpü yutmak mı? Bir mikrofilmi kıçınıza sokmak mı? Bir sırrı çürük bir dişin içine yerleştirip, üstünü kaplatmak mı? Kafatasınıza dövme yaptırıp, sonra saçlarınızı uzatmak mı, diyeceksiniz? Hadi canım siz de, vazgeçin bu sevdadan: Her şey, saklandığı yerde bulunur.

Ama bu yöntemler pek ender ve gösterişlidir. Saklanacak bir şeyleri olan insanların çoğu —belge, para, ipucu veya uyuşturucu madde— bunları evlerine ya da dairelerine saklarlar. Çünkü güvenliğini kollamak daha kolaydır. Beklenmedik bir durumda yok etmek kolay olur. İstendiği zaman da insanın elinin altındadır.

Ama insanlar evlerinde —usta polislerin hepsinin bildiği gibi— iki eğilimin etkisi altındadırlar: Biri mantıklı, öbürü de duygusal eğilim Mantıklısı şudur:

Akıllı-uslu, normal bir hayat yaşıyorsunuz, ziyaretçileriniz hep vardır... bazan beklenmedik anda evinize damlayan dostlar ve komşular. Dolayısıyla sırrınızı antrede, oturma ve yemek odasında saklayamazsınız. Buraları çeşitli zamanlarda yabancıların da işgal ettiği, saklanan şeyin, bir sarhoş ya da meraklı bir konuk tarafından bulunup ortaya çıkarılacağı alanlardır. Bu durumda siz de saklamak istediğiniz şeyi banyo ya da yatak odanızda bir köşeye gizlersiniz. Evinizde gerçekten size ait olan yerler buralarıdır.

Gizleme yeri olarak sizi banyo ya da yatak odasını seçmeye iten duygusal neden de şu olabilir: Buraları insanın mahrem yerleridir. Buralarda çıplak da olduğunuz zamanlar vardır. Bu yerlerde yatıp uyur, banyo yapar, bedensel ihtiyaçlarınızı görürsünüz. «Gizli yerler»inizdir bu yerler. Sizin için büyük bir değer taşıyan, başkalarıyla paylaşamayacağınız bir şeyi banyo ve yatak odanızdan başka nereye saklayabilirsiniz ki?

Delaney doğru banyoya girip, tuvalet deposunu açtı. Modası geçmiş bir gizleme yeri, ama hâlâ kullanılır. İçinde plastik bir papatyayla katı bir koku gidericiden başka bir şey yoktu, ama bunları da görmek hoştu doğrusu. Daniel Blank'ın tuvalet küvetini temiz ve güzel tutacak şeyler. Harika.

Duvar çinilerini hızla yokladı, yerdeki banyo halısını kaldırıp altına baktı, ilkyardım dolaplarını daha yakından ve dikkatle inceledi, duşun çevresindeki perdenin rayını incelemek için ufak fenerini kullandı. Bomboştu. Ne arıyordu Delaney? Bunu biliyordu, ama kendi kendine itiraf etmeye yanaşmıyordu. Şimdilik. Yalnız araştırmakla yetiniyordu.

Yatak odasındaydı. Yine halının altına baktı. Yayların arasını denetlemek için yatağın altına uzanıp bir hayli uğraştı. Yaylarla şiltenin arasını el yordamıyla

ve dikkatle yokladı. Yastıkların altı. Sonra büyük bir düzenle toplanan yatağı araştırdı. Venedik pancurlarında da bir şey bulamadı. Gece lambasının altı? Bomboş. Duvarda çerçeveli iki Fransız posteri. Arkalarında hiç bir şey yok. Kağıdına da hiç dokunulmadığı belliydi. Geriye duvar boyunca uzanan dolapla, soluk Danimarka tahtasından iki etajer kalyordu.Saatine baktı: Nerdeyse kırk dakika olacaktı. Terlemeye başlamıştı. Ne pardesüsünü, ne de şapkasını çıkartmıştı. Hemen alıp cebine indiremeyeceği şeyleri de çıkartmamıştı üzerinden.

Önce dolabı denedi. Sonuna kadar arkasına yaslanabilen iki büyük, menteşeli, pancurlu kapı. Kapıları ardına kadar dayadı ve hayretle seyretti içini. Kendisi de düzenli adamdı, ama Daniel Blank'la karşılaştıralacak olursa, savruğun, derbederin biri sayılırdı. Delaney kendi çamaşırlarının yumuşakça katlanıp, ön tarafları dışarıya bakacak biçimde, biçimli olarak üst üste konulmasından hoşlanırdı. En son yıkanan ve ütülenenler, en üstte olmalıydı. Ama Blank'ın dolabının içi sanki... sanki mekanik bir düzen içindeydi.

İki kanat boyunca uzanan en üst rafta, ketenler yer alıyordu: Yatak çarşafları, yastık yüzleri, plaj havluları, bornozlar, el havluları, bulaşık kurulama bezleri, bulaşık yıkama bezleri, masa örtüleri, peçeteler, yatak örtüleri, yorgan yüzleri, bir de Delaney'in ne işe yaradıklarını sadece tahmin edebildiği ağır birtakım örtüler: Herhalde uzağa gidildiği zaman eşyaları tozdan korumak için örtmeye yarayacak bezler.

Ama insanı asıl hayrete salan, bütün bunların nasıl sıkı bir düzenle yerleştirildiğiydi. Acaba yanında çalışan kadın, bir askerî kışlada falan mı çalışmıştı önceden, yoksa Blank'ın kendisi mi böyle sımsıkı bir düzen meraklısıydı? Ya renkler? Burada beyaz çarşaf-

lar ve beyaz yastık yüzleri yoktu; ne de soluk renkli havlular ve bornozlar. Ama parlak, cırtlak renkler, çiçekli desenler, soyut desenler bir cümbüş havası yaratıyordu: Gözleri kamaştıran bir seyir. Bu aşırı gösteriş merakıyla, oturma odasındaki siyah-beyaz kısırlığını, katı mobilyaları bağdaştırmak mümkün müydü?

Dolabın iki kanadının da altında, ayakkabılar dizilmişti. Sol taraftaki dolapta, yazlıklar —beyazlar, iki renkliler, çok renkliler— her çiftin içine tahta bir kalıp konmuş, temiz bir plastik torbanın içine yerleştirilmişti. Öbür taraftakinde, kışlıklar duruyordu; bunlar da kalıplanmıştı, ama torbalara yerleştirilmemişti. Hemen hemen hepsi siyahtı, çoğu bağsız, mokasen biçimindeydi, ayrıca iki çift tokalı, üç çift bot, bir çift de yüksek topuklu ayakkabısı vardı.

Aynı şekilde, dolabın, elbise askılarının takılacağı sopasına da, sol tarafa yazlıklar, sağ tarafa kışlıklar yerleştirilmişti. Yazlık giysiler temiz naylon torbalar içindeydi. Ceketler tahta askılarda, pantolonlar ise paçalarından mandallara tutturulmuş haldeydi. Torbasız duran kışlık giysilerin hemen hepsi siyah ve lacivertti. Bir süvet spor ceket, bir de gösterişsiz, ekose kumaştan avcı ceketi vardı. Dört çift de spor pantolon: Gri flanel kumaştan iki çift, bir ekose, bir de çok açık yeşil süvet pantolon. Biri kuş, öbürü kırmızı orkide desenli iki de ipekli robdöşambr.

Delaney, en kısa sürede mümkün olanın en iyisini yapıp dolabı araştırdı, ketenlerin altını yokladı, papuçların topuklarını aşağı doğru silkeledi, yazlık giysilerin durduğu plastik torbaları avucuyla yokladı. Oturma odasına gidip, küçük bir madenî aynayı çivisinden çıkarıp aldı, döndü, aynayı ve küçük cep fenerini kullanarak, becerebildiği kadar iyi, ketenlerin ardını yokladı. Biraz ilkel bir aramaydı bu, ama hiç bakmamaktan

daha iyiydi. Hiç bir şey bulamadı. Aynayı götürüp tekrar çivisine taktı, dikkatle düzeltti.

Geriye iki etajer kalıyordu. Birbirinin eşi, üstte ikişer büyük, altta da yarım çekmeceleri olan iki etajer. Saatine baktı. 46 dakika olmuştu geleli.. Lipsky'ye bir saat kalırım diye vadetmişti. Daha fazla değil.

Yatak odasının penceresine yakın duran etajerden başladı aramaya. Açtığı ilk küçük çekmecede küçük, deri kutuları içinde duran bir sürü mücevher çarptı gözüne. Kravat iğneleri, kol düğmeleri, yaka düğmeleri, kravat düğmeleri, ne olduğunu hemen anlayamadığı birkaç parça daha... Örneğin ince altından bir kemer, yine altın bir kol saati kemeri, pahalı oldukları belli üç adet künye bileziği, ağır iki erkek kolyesi, yedi yüzük, zarif bir zincire geçirilmiş, el işi bir altın kalp. Dikkatle hepsinin altına baktı.

Öteki küçük çekmecede mendiller duruyordu. Delaney kaç zamandır, ipek kadar yumuşak İrlanda keteni görmemişti doğrusu. Altlarında hiç bir şey yoktu.

Büyük çekmecelerden en üsttekinde, en azından elli çift çorap, düz siyah ipeklisinden, özenli desenli yünlülerine kadar... Başka hiç bir şey yoktu.

İkinci ve üçüncü büyük çekmecelerde ise gömlekler. İkincisinde, işe giderken giydiği gömleklerin olduğu belliydi. Hepsi klasik biçilmiş, beyaz ya da açık mavi gömleklerdi. Üçüncü çekmecede, spor gömlekler vardı: Çeşitli renklerde, desenlerde, dokularda. Titizlikle sıralanmış gömleklerin de altını ve aralarını dikkatle yokladı. İpekliye dokunan parmakları, birden yumuşak bir şeye değdi. Çekip çıkardı.

Daniel Blank'ın bir zamanlar çektirdiği 18x24 ebadında soluk bir çıplak fotoğrafıydı bu. Yeni değildi. Daha genç görünüyordu. Saçları daha gürdü. Ellerini kalçalarına dayamış, objektife bakarak gülüyordu.

Delaney, adamın güzel bir vücudu olduğunu kabul etti. Yakışıklı değildi, kaba değildi, adaleli de değildi. Ama güzeldi: Geniş omuzlar, incecik bir bel, biçimli kollar. Bacaklarının nasıl olduğunu anlamaya imkan yoktu, çünkü fotoğraf makasla, jiletle ya da bıçakla, erkeklik uzvundaki kıllardan itibaren alttan kesilmişti. Blank, ellerini kalçalarına dayamış; takım-taklavatı, makaslandığı için görünmeyerek, Delaney'e bakıp, devam ediyordu gülmeye. Başkomiser, kesik fotoğrafı tekrar dikkatle spor gömleklerin altındaki yerine koydu.

Bu sefer ikinci etajerin başına gitti, yine pek bir şey bulacağını sanmıyordu, ama bu adamı tanımak istiyordu. Belki haftalarca düşünmesine yol açacak kadar çok şeyin gözlemini yapmıştı, ama daha çok şeyler de görebilirdi.

İkinci etajerin küçük çekmecelerinden birinde eşarp ve atkılar vardı: Çoğu kare şeklinde fularla, klasik beyaz ipekten bir eşarp, birkaç desenli cep mendili. İkinci küçük gözde her çeşit şey bulunuyordu: İki buruşuk plaj şapkası, iki çift güneş gözlüğü, plastik bir torba içinde bir güneşte yanma losyonu, bütün vücuda yayılarak sürülecek bir güneş kremiyle, Florida'ya, West Indies'a, Britanya'ya, Brezilya'ya, İsviçre'ye, Fransa'ya, İsveç'e, İtalya'ya uçakla gidecekler için tarifeler... hepsi bir lastikle tutturulmuştu.

En üsttteki büyük çekmecede iç jamaşırları sıralanmıştı. Delaney çamaşırların nasıl sıralandığına baktı, bir garip oldu. Bir yabancının evini araştırırken önceden de hissettiği duygular uyandı içinde: Bir mahremiyete giriş duygusu. Bir gün, iki dedektifle birlikte bir karakol odasında oturmuş dinlenirlerken, başlarından geçen olaylar ve edindikleri tecrübeler üzerine konuştuklarını hatırladı. Dedektiflerden biri, bir müşte-

risi tarafından öldürülesiye dövülen bir fahişenin yerinde yaptığı araştırmayı anlatıyordu.

«Hey Allahım,» demişti dedektif, «karının bütün iç çamaşırlarını ve farbalalı giysilerini, jartiyerini, sütyenlerini tutturduğu bağları ve mavi (taş bebek) pijamalarını teker teker elden geçirdim, bütün bunların kokusu, donuma kadar sindi yahu.»

Öbürleri gülmüşlerdi buna, ama aslında ne demek istediğini çok iyi biliyorlardı. Bu cinsel ortam, kadının, dantelalı ve şeffaf iç çamaşırların sahibi bir orospu olmasından ileri gelmiyordu. Bu, birinin mahremiyetine girmek, Tanrı gibi bir başkasının hayatına karışmak... görünmeden, kuşku uyandırmadan, ama ruhuna varıp, onu tanımaktan ileri geliyordu.

Başkomiser Edward X. Delaney de, Blank'ın son derece düzgün yerleştirilmiş kısa donlarını, bikinilerini, şortlarını, elastik külotlarını, kadın çamaşırı satan mağazalardan başka nerede satıldığını hiç bilmediği renk renk ve cicili-bicili şeyleri görünce, buna benzer bir duyguya kapıldı. Ama duygusuzca hepsinin altını ve arasını karıştırdı, sonra yerli yerine koydu ve devam etti araştırmaya.

İkinci büyük çekmecede pijamalar vardı: Naylon ceket ve pantolonlar, keteni, flaneli. Gecelikler. Hattâ bir de nar kırmızısı gecelik.

Alt göze plaj kıyafetleri dizilmişti... bir erkeğin bütün bir ömür boyu kullanabileceğinden de çok: Ufacık bikinilerden, su kayağı yapmak için giyilen uzun paçalı mayolara kadar. Biri, bir körün göz bağı büyüklüğünde, üç kemer. Ve bunların arasında, birden beklenmedik bir biçimde ortaya çıkan altı çift kışlık eldiven: İnce, siyah derilisi; kalın inek derisinden muflonlusu; parlak sarı süeti; parmaklarının oynak yerleri si-

yah dikişlisi, grisi, klasiği, vb. Başka hiç bir şey yoktu. Ne bunların altında, ne de aralarında.

Delaney son çekmeceyi de kapatıp, derin bir oh çekti. Yine saatine baktı. Beş dakikası kalmıştı. Bir-iki dakika daha uzatabilirdi belki, ama daha fazla değil. yoksa eli ayağına dolaşan Charles Lipsky'nin telefonu açıp kısa kısa üç defa çalacağından emindi.

Kalan süre içinde, oturma odasındaki masanın gözünde gördüğü kutuyu açabilirdi. Mutfaktaki üst dolaplara bakabilirdi. Daha birçok yer deneyebilirdi. Yalnız içinden gelen bir güdüyle, başka bir şeyle değil, sırf bu güdüyle, dizinin ve ellerinin üzerine çömelip etajerlerden birinin en alt çekmecesinin altını yokladı. Bir şey yoktu. Öbürünün altına çömeldi. Yine bir şey bulamadı. Ama birden tahta kapak hafifçe yukarı doğru kalktı.

Bu garipti işte. Böyle zarif ve pahalı çekmecelerde, en aşağıdaki gözün altında sağlam ve düz bir tahta olacağını tahmin etmeliydi. Ayrıca her göz arasında da bir başka düz tahta bulunmalıydı. Çekmecenin içine toz girmesin diye bu tahtaların konduğunu hatırladı. Iyi mal mobilyalarda bulunurdu bunlar. Ucuz eşyalarda ise bir çekmeceyle öbürü arasında ayrı bir tahta bulunmazdı. Yani birinin üstüyle, öbürünün altının arası boş oluyordu.

Ayağa kalktı, pardesüsünün, pantolonun dizlerinin ve paçalarının üzerindeki halı tüylerini silkeledi; sonra dikkatle toplayıp, cebine indirdi. Komodinin birkaç çekmecesini rasgele çekti. Doğru, çekmeceler arasında ayrıca tahta bir bölme yoktu. Üst üste, yuvalarına yerleştirilmişti hepsi. Bir dakika zamanını alırdı hepsine bakmak...

Komodinlerden birinin büyük çekmecesini dışarı çekti, içine uzanıp, onun altındaki iki küçük çekmecenin

altlarına dokundu, yokladı. Hiç bir şey yoktu. Birinci büyük çekmeceyi kapatıp, ikincisini çekti ve parmaklarını bu sefer ilk büyük gözün alt yüzeyinde dolaştırdı. Yine bir şey yok. Bu şekilde devam etti aramaya. Hepsi çok-çok birkaç saniyesini alıyordu. Bir şey bulamadığı saniyeler.

İkinci komodine geçti. Blank'ın garip iç çamaşırlarının durduğu gözü kapatıp, pijamalarının durduğu gözü açtı, üstündeki çekmecenin alt yüzeyini elini uzatıp yokladı. Ve birden durdu. Elini bir an geri çekip, ipek eldivenli parmak uçlarını pardesüsüne sildi, yine içeri uzatıp dikkatle yokladı. Bir şeyler vardı.

«Aman Allahım!» dedi boğuk bir sesle.

Ağır ağır, sınırsız bir ihtiyatla, pijama gözünü kapatıp, yine bunun üzerindekini, iç çamaşırlarının durduğu gözü çekti, dışarı çıkardı. Yarıya kadar. Sonra gözün kenarlarının üzerinde kaydığı yuvalarda talaş, toz, pislik olacağını düşünerek, pardesüsünü sırtından çıkardı, yanlamasına Daniel Blank'ın yatağının üzerine serdi. En sonunda büyük bir dikkatle çamaşır gözünün tamamını dışarı çekip, çıkardı ve yavaşça serili pardesüsünün üzerine koydu. Artık saatine bakmıyordu bile. Canı cehenneme Charles Lipsky'nin!

Gözün içindeki çamaşır destelerini çıkartıp, aynı sırayla yatağın üzerine yerleştirdi. Dört deste yanyana, iki deste arkadan öne doğru dönük olarak. Hepsini aynı biçimde göze yerleştirmeliydi. Çekmece boşalınca, ters yüz edip yine pardesüsünün üzerine koydu. Altına yapıştırılmış olan ve biraz önce eliyle dokunduğu zarfa baktı. Blank'ın mantığına hayran olmamak mümkün değildi. Eğer yapıştırıcının zamkı kuruyup zarf düşecek olsa, bir alttaki göze düşecekti.

Zarfı parmak uçlarıyla yavaşça yokladı. İçinde, kağıttan bir parça daha sert birtakım şeylerle, sert bir

cisim vardı. Ya kösele, ya tahta, ya da madenden bir şey. Zarf dört bir köşesinden çekmecenin altına, seloteyple yapıştırılmıştı. Yine gözlüklerini takıp, üzerine eğildi. Maymuncuklarından birini kullanıp, yapıştırıcı bandların zarfla tam olarak temas etmediği köşeleri yavaşça yokladı.

Becerebilirse, dört bandı birden kaldırmamak niyetindeydi. En sonunda zarfın üstünü bulup çevirdi. Cımbızlarından birini kullanarak en üstteki bandın ufacık bir ucunu tutup çekti. Ağır ağır, ama büyük bir dikkatle, yapıştırıcı bandı tahtadan kaldırdı, bandın zarfın kağıdından kopması için elinden gelen titizliği gösterdi. Böylece band, kalın tahta yüzeyinden ayrılmış oldu. Kaldırdığı bandı yırtılmadan ters yöne sarmayı denedi. Birden dahilî telefonun üç defa kısa kısa çalındığını işitti. Aldırmadı bile. Eşşek kovalasın Lipsky'yi. Biraz ter döksün bakalım: Elli doları cebe indirmek kolay mı?

Üstteki yapıştırıcı band tahtadan kalkınca, yine cerrah neşteri kadar ince başka bir cımbız aldı. Zarfın kapağının yapıştırılmamış olacağını biliyordu. Biliyordu nedense. Hayır, talih ya da içgüdü değildi bu. Ne diye zarfın ağzını yapıştıracaktı Blank? Hem ganimetlerine arada bir bakmak istiyecekti, hem de ilerde yenilerini katacaktı nasıl olsa.

Delaney özenle zarfın kapağını tutup, kaldırdı. Açılan zarfı koklamak için, öne eğildi. Gül kokusu. Yine cımbızlardan birini alıp, zarfın içindekileri tek tek çıkardı, zarfa yerleştirildikleri sırayla, pardesüsünün üzerine sıralamaya başladı: Frank Lombard'ın otomobil ehliyeti Bernard Gilbert'in kimlik kartı. Dedektif Kope'un kimliği ve polis yıldızı. Dört tane de solmuş gül yaprağı. Albert Feinberg'in yakasından alınan gülden kalan dört yaprak. Delaney cımbızlarıyla bunları

evirdi-çevirdi. Sonra olduğu gibi bırakıp, pencereye yürüdü, ellerini cebine soktu, dışarı baktı.

Gerçekten çok güzeldi hava. Tatlı, berrak bir gün. Herkes kışın yumuşak geçeceği kehanetinde bulunuyordu. Delaney de böyle geçmesini diledi. Kardan, çamurdan, ayazdan, çöplü sellerden bol bol nasibini almıştı... her türlü çirkeften. Barbara'yla birlikte sıcak bir yere gideceklerdi, sessiz bir yere. Florida'ya değil. O kadar sıcağı da sevmiyordu doğrusu. Ama belki Carolina'ya kidebilirlerdi. Onun gibi bir yere. Balığa çıkardı orada. Hayatında hiç balık tutmamıştı, ama ne fark eder, öğrenirdi. Barbara'nın da küçük bir bahçesi olurdu. Can atıyordu böyle bir bahçeye sahip olmak için.

Allah belasını versin, sebep cinayetler değildi. Cinayetin ne demek olduğunu çok görmüştü. Tabancayla, bıçakla, boğazlayarak, sopayla vurarak, suya batırarak, tekmeleyerek... aklınıza nasıl gelirse, öyle işlenmiş cinayetler görmüştü. Aklınıza ne gelirse: Hepsini görmüştü. Cesetlerin soyulup soğana çevrildiği cinayetler görmüş, onların soruşturmasını yapmıştı, boşaltılmış cüzdan, yüzükleri yürütmek için kesilmiş parmaklar, bir ölünün boynundan koparılarak asılmış kolyeler, hattâ ayaklarından çıkartılıp götürülen papuçlar. Bir seferinde, bir ölünün altın dişlerinin kerpetenle söküldüğüne bile tanık olmuştu.

Pardesüsünün üzerine sergilediklerine döndürdü başını. En beteri buydu işte. Nedenini pek söyleyecek durumda değildi, ama bu, öylesine aşağılık bir iğrençlikti ki, yaşayıp yaşamamak istediğinin bile farkında değildi. İnsan olduğuna utanıyordu sanki. Bu kin, bu hırs para için ölü soymak bile değildi. Niçindi öyleyse? Niçin? Hatıra olsun diye mi? Ganimet diye mi? Kızılderililerin kafa derisi yüzmesi mi? Bu işin içinde Allahsızca bir şey vardı; Delaney'in dayanamadığı bir şey.

Bilemiyordu. Düpedüz bilemiyordu işte. Şimdi çıkamayacaktı işin içinden. Ama aldırmadı bile.

Çabuk toparlandı. Cımbızlarıyla her şeyi tek tek zarfın içine, çıkarttığı sırayla koydu, yerleştirdi. Zarfın kapağını çizmeden ve bükmeden kapattı. En üstteki yapıştırıcı bandı yine tahtanın üzerine bastırıp yapıştırdı. Yapıştırıcı tuttu. Çekmeceyi düz çevirdi. Başlangıçdaki sırasına uygun şekilde, bütün iç çamaşırı kümeleri yerli yerine kondu. Çekmece, dikkatle gözüne yerleştirildi. Pardesüsünün serildiği yerde lekeler kalmıştı. Çekmecenin yuvalarından talaşlar dökülmüştü. Banyoya gitti, muslukta iki parça tuvalet kağıdı ıslattı tekrar yatak odasına dönüp, pardesüsünün yerini temizledi. Yine banyoya gidip, kağıtları tuvalete attı, ama sifonu çekmeden önce, musluğu kurulamak için bir parça daha tuvalet kağıdı kopardı. Bunları da tuvalete attı; sifonu çekip, hepsini akıttı. Katilin canına okuyup, ona cehennem azabı çektireceğini düşünerek —hem de ilk defa değil— acı acı gülümsedi.

Bütün daireyi çabucak bir kere daha gözden geçirdi. Her şey yerli yerindeydi. Ön kapıya varıp, elini topuza attı, ama birden aklına bir şey daha geldi. Mutfağa dönüp, alttaki gözleri açtı. Bir plastik kova, deterjan kutuları, hamamböceklerine karşı zehir, muşamba ve parke cilaları. Ve bir de bulacağını tahmin ettiği şey: Küçük bir yağdanlık.

Mutfağın duvarındaki kağıt havlulardan bir tomar çekip aldı. Bu adam tuvalet kağıtlarının nereye kadar çekildiğini, kağıt havlulardan ne kadar alındığını denetliyor muydu acaba? Eğer böyle yapıyorsa, Delaney hiç şaşmayacaktı. Buna rağmen kağıt havluyu ince yağa buladı, katladı, pardesüsünün cebindeki, kenarları dikişli eldivenlerden birinin içine yerleştirdi. Sonra yağdanlığı aldığı yere aynı biçimde koydu.

Hemen kapıya gitti, kilidi açtı, boş koridora bir göz attı. Dışarı çıkıp çekti kanadı. Üç defa itip, kapanıp kapanmadığını yokladı. Sapsağlamdı. Asansöre yürürken, siyah ipek eldivenlerini çıkartıp, onları da iç cebine indirdi. Çağırma düğmesine basıp, asansörün gelmesini beklerken, cüzdanından üç tane on dolarlık aldı, anahtarın üzerinde üçünü sıkı sıkı tutup, sağ eliyle kavradı.

Asansörde altı kişi daha vardı. Delaney'in de girmesi için kibarca kenara çekildiler. Delaney sessizce arkaya çekildi, hafif hafif bir müzik çalıyordu yine. Giriş holünde, herkesin uzaklaşmasını bekledi, en son çıktı asansörden. Etrafta Lipsky'yi aradı. En sonunda adamın, yaşlı bir kadının taksiye binmesine yardım ettiğini gördü. Lipsky dönüp gelinceye kadar sabırla bekledi. Lipsky kendisini birden gördü ve Delaney bir an, kapıcının düşüp bayılacağını sandı. Delaney gülümseyerek yanına yürüdü, sağ elini uzattı. Parayla anahtarları eline sıkıştırırken, Lipsky'nin ıslak avucunu bir daha elinde hissetti.

Delaney başını salladı, gülümsemeye devam ederek dışarı çıktı. Otomobil yoluna kadar yürüdü. Sonra da eve kadar. Garip bir düşünce takılmıştı kafasına: Kendisinin yöneticiliğe nakledilmesi, hata olmuştu. Onun idarî tecrübeye ihtiyacı yoktu ki. Polis müdürü olmak istemiyordu. En iyi yaptığı iş buydu. En iyi ve severek yaptığı iş.

Thorsen'i evinden telefonla aradı. Artık telefonlar dinleniyor falan diye oyalanacak zaman değildi. Ama Thorsen en az on beş dakika telefonuna cevap vermedi. Bunun üzerine işinden aradı. Müfettiş muavini «toplantıdaydılar» ve rahatsız edilemezlerdi.

«Rahatsız edin hemen,» dedi sertçe Delaney. «Ben

başkomiser Edward X. Delaney'im. Acil bir durum sözkonusu.»

Birkaç dakika bekledi, derken:

«Aman Allahım, hayrola Edward, nedir böyle...»

«Hemen sizi görmem gerek. Derhal.»

«İmkansız. Burada olup bitenlerden haberin yok senin. Dünya ayağa kalktı. Oyun sona erdi.»

Delaney, «Hangi oyun?» diye sormadı bile. Umurunda bile değildi. «Sizi mutlaka görmem gerek.» diye tekrarladı.

Thorsen bir an durdu. Sonra: «Saat altıda görüşemez miyiz? Saat yedide müdürle bir toplantımız daha var, ama ben seninle altıda görüşebilirim. O zamana kadar bekleyemez mi?»

Delaney şöyle bir düşündü. «Pekâlâ. Altı olsun. Nerede?»

«Aşağıya şehre ineceğim ben. Saat yedideki toplantı Mansion'da. Sen saat altıda eve gel, daha iyi.»

«Gelirim.»

Hattı kesmek için kapattı telefonu, hemen ardından Dr. Stanford Ferguson'u aradı.

«Ben başkomiser Edward X. Delaney.»

«İhmal, ihmal, ihmal!» dedi üzgün bir sesle Ferguson. «Haftalardır, 'bir şey daha var' diye aramadın beni. Yoksa bana dargın mısın, Edward?»

«Hayır,» diyerek güldü Delaney. «Dargın değilim size.»

«Nasılsın, ne var ne yok?»

«İyilik. Feinberg'in öldürülmesiyle ilgili ilk raporunuzu okudum, ama son raporunuzu göremedim daha.»

«Bugün tamamladım. Her zamanki gibi. Yeni bir şey yok.»

«İlk raporda, kaldırımdaki kanın, cinayet kurbanının kanıyla uyuşmadığı yazılıydı.»

«Doğrudur.»

Hangi guruptandı kanı?»

«Sen mi soruyorsun bunu bana? Edward, sen eski hızını yitirmeye başladın galiba. Ben de, sen söyle-yeceksin sanmıştım.»

«Bir dakika.» Delaney iç cebindeki küçük not defterini aldı. «Pekâlâ, öyleyse ben söyleyeyim size: AB-Rh negatif tamam mı?»

Karşıda heyecanlı bir soluk işitildi. «Edward, sen bir şeyler buldun galiba, değil mi? Doğru. AB-Rh negatif. Ender bir tür. Kim bu?»

«Bir dostum,» dedi renksiz bir sesle Delaney. «Yakın bir dostum.»

«Peki, kendisini bir daha gördüğün zaman, hesabını görüver, olur mu?» dedi adlî tabip Ferguson. «Artık parçalanmış kafatası görmekten bıktım, kalpte bir delik açıp bıraksa, ne iyi olacak.»

«O böyle iyilikler bilmez,» dedi ısırır gibi bir sesle Delaney.

Bir sessizlik... Sonra, «Edward, serinkanlılığını elinden bırakmıyorsun, değil mi?» diye sordu Ferguson. Sesi kuşkuluydu.

«Ömrümde bu kadar serinkanlı olduğumu hatırlamıyorum.»

«Güzel.»

«Bir şey daha var...»

«Hah, şimdi normalleştin işte.»

«Size bir ince yağ örneği gönderiyorum. Bu, daha önce gönderdiğimden farklıdır. Feinberg'in yaralarında bu yağın izini arar mısınız?»

«Denerim. Anlaşılan yüzüp yüzüp kuyruğuna geldin, Edward.»

«Evet. Teşekkür ederim doktor.»

Saatine baktı. Thorsen'le buluşmasından önce iki

naat öldürmesi gerekiyordu. Masanın başına geçip oturdu, gözlüklerini taktı, bir kalem aldı, önüne bir bloknot çekti. Sayfanın başına «Rapor» diye yazdı, sonra durup dikkatle düşünmeye daldı. Bu kanun dışı aramayı, kendi el yazısıyla bir rapor olarak yazmak, acaba akıllıca bir şey olur muydu? Bloknotu ve kalemi uzağa itti, yerinden kalkıp, elleri pantolonunun arka cebinde, odada bir aşağı-bir yukarı dolaşmaya başladı.

Beklenmedik nedenlerle mahkemeye çıkar ya da yeminli ifade vermek zorunda kalırsa, Lipsky'nin söyleyecekleri aleyhine olurdu. Lipsky ifadesinde, anahtarları ona teslim ettiğinden başka bir şey söyleyemezdi. Delaney'i Blank'ın dairesinde görmemişti. Bu konuda yemin edemez, yalnız anahtarları alıp, daireyi aramaya gittiğini **sandığını** söyleyebilirdi. Ama sanıların bir değeri yoktu ki. Yine de başkomiser, yaptığı aramayı yazılı rapor halinde kaleme almayı kararlaştırdı. Hiç olmazsa, şimdilik. Odayı arşınlamaya devam etti.

En sonunda sorunun— **asıl sorunun**— Blank'ı nasıl ele geçirmek olmadığına karar verdi. Saat altıda Thorsen'le buluşuncaya kadar beklemekti en iyisi. Asıl olan Blank'tı, yani adamın kendisi. Kimdi bu adam, neydi, ne yapabilirdi?

Evi, bir bilmece gibiydi. Nerdeyse bir çeşit ikiye bölünmeyi (başkomiser bu deyimi çok iyi biliyordu), çözümlenmesi çok zor bir kişiliğin ikiye bölünmesini yansıtıyordu. Garip bir düzen düşkünlüğü, gözü dönmüşçesine bir temizlik egemendi eve. Ültramodern mobilyalar, siyah beyaz renkler, çelik ve deri bağdaşması, sıcaklıktan, yumuşaklıktan yoksun, çevreye her türlü «kişisel» havayı vermekten kaçınan bir tutum da cabası.

Bir de renk renk keten örtüler, lüks kişisel eşyalar, ipek ve yumuşak giysilerin çokluğu, kadın iç çama-

şırları, parfümler, yağlar, kokulu kremler, mücevherler. O yarısı kesilmiş çıplak fotoğraf. Ve hepsinden de önce, aynalar. Her yanı kaplayan aynalar.

Masaya yürüdü, Daniel G. Blank dosyasını karıştırdı, Dr. Otto Morgenthau ile görüştükten sonra yazdığı kalın raporu çıkarttı. Aradığı bölümü buluncaya kadar, sayfaları masasının başında ayakta durup, çevirdi. Bu bölümde Morgenthau, nedenleri tartıştıktan sonra, güdülerden sözediyor, birden çok cana kıyan katilin, eylemini kendisine nasıl haklı gösterdiğini anlatıyordu. Başkomiser kısa, kopuk notlar almıştı:

«Ayrıntılı biçimde mantığa uydurma. Suçsuzluk duygusu. Cinayetlerin gerekli olduğu...

1. Karışıklığa son verip, düzenini zorla kabul ettirir. Düzensizliğe ve beklenmedik şeylere hiç dayanamaz. Kurumların katı kurallarına muhtaçtır: Hapishane, ordu, vb. Bu yolla huzura kavuşur; çünkü düzenli bir ortamda, sorumluluk taşıması gereksizdir.

2. Sanattan yoksun sanatçı. Damgasını, cinayetle basar. Varım! Dünyaya seslenen bildiri.

3. Akıl dengesizliği. Kimseye açılamaz. Duygudan yoksundur. Bir başka insanoğluna sokulmak, yanaşmak ister. Sevgi mi arıyor? Sevgi yoluyla bütün insanlığa ve varoluşun sırrına ermek mi istiyor? Yoksa Tanrı'ya mı? Çünkü (belki de gençliğinde?) heyecan, duygu, sevgi, kendisinden esirgenmiştir. Aradığını ancak öldürerek bulur (ya da hisseder). Esrime hali (vecd).»

Delaney bu notları bir daha okudu ve Dr. Morgenthau'nun, kitle halinde adam öldüren katillerin kesin bir sınıflandırılmasının yapılamayacağı konusundaki uyarısını hatırladı. Nedenler üst üste geliyordu, güdüler de. Bunlar kin, şehvet ya da hırs yüzünden öldüren basit insanlar değildi. Çok karışık, gerçeğin ne-

rede bitip, eğlencenin nerede başladığını kestiremeyecek kadar bunalımlı insanlardı. Ama kim bilir, belki de çılgın beyinlerinde ne son vardı, ne de başlangıç. Baş döndürücü bir girdap, kan gibi akıcı, alev gibi sıcak bir ateşten başka.

Dan'ın yüreğine yine de fazla erişemediğini bilerek, notları bir yana itti. Dan'ın derdi şuydu belki de... Birden durdu. Dan mı? Şimdi de onu Dan diye mi düşünmeye başlamıştı yani? Ne Blank, ne Daniel G. Blank; ama Dan! Ne yapsın, bundan sonra Dan diye düşünürdü o da. Dr. Ferguson'a da, «bir dostum,» demişti. «Yakın bir dost». Kullandığı sabunu koklamış, iç çamaşırlarına dokunmuş, ipek geceliklerini ellemiş, sesini dinlemiş, çıplak fotoğrafını görmüştü. Sırlarını keşfetmişti.

Dan'la arasındaki anlaşmazlık, Dan'ı anlamaktaki güçlük, Barbara'ya sorduğu soruda gizliydi: Mantıksız bir sorunu, mantık yollarıyla çözmek olanağı var mıydı? Buna cevap bulamamıştı. Şimdilik. Saatine baktı, ceplerindeki el fenerini, siyah eldivenleri, cımbız ve çeşitli edevatı boşalttı. Yağa batırdığı kağıt havluyu, alüminyumlu bir kağıda sardı. Dr. Sanford Ferguson'a hitaben yazdığı bir zarfın içine koydu. Müfettiş muavini Thorsen'in evine giderken, zarfı postaya attı.

Garip: Thorsen'in evinin önündeki kaldırıma varınca, burnuna puro kokuları çarptı. Kapının önündeki taraçadan geçti. Koku daha da yoğunlaştı. Karen herhalde sokakta ya da yatak odasında diye düşündü: Çünkü purodan nefret ederdi.

Kapıyı çaldı. Bir daha. Bir daha çaldı. En sonunda Thorsen gelip açtı.

«Kusura bakma, Edward. O kadar gürültü var ki.»

Thorsen'in bir baskı altında olduğuna dikkat etti. «Amiral» yine de dik durmaya çabalıyordu, ama zarif,

gümüşsü saçları karmakarışıktı. Mavi gözleri kasılmış, üstelik kan çanağına dönmüştü. Yüzündeki derin çizgileri Delaney şimdiye kadar hiç farketmemişti. Hareketlerinde de bir huzursuzluk seziliyordu.

Oturma odasının kapısı kapalıydı. Ama başkomiser yüksek sesle söylenen öfkeli sözleri işitti. Holdeki iskemlelerin üzerine atılmış, en azından bir düzine kadar palto ve pardesü gördü. Sivil ve resmî paltolar. Sivil şapkalar ve polis kasketleri. Bir baston. Bir şemsiye. İçerdeki hava sıcak ve ağırdı. Puro dumanlarıyla dolu, buruk bir hava. Thorsen, başkomiserden şapkasını ve paltosunu çıkarmasını istemedi.

«Girin içeri,» diye buyurdu.

Delaney'i, yemek salonuna çıkan dar bir hole aldı. Duvarda bir düğmeye bastı. Masif meşeden yemek masasının üzerinde Tiffany'den alınmış bir lamba asılıydı. Thorsen kapıyı kapattı, ama başkomiser hâlâ sesleri işitiyor, puro kokusunu alıyordu.

«Nedir mesele?» diye sordu Thorsen.

Delaney adamın yüzüne baktı. Sesindeki bu kaba tonu bağışlayabilirdi, çünkü pek bitkindi görünüşü. Bir şeyler oluyordu; çok önemli bir şeyler.

«Ivar,» dedi kibar bir sesle —belki de ömründe ikinci kez müfettiş muavinine küçük adıyla sesleniyordu— «buldum onu.»

Thorsen bir şey anlamadan, komiserin yüzüne baktı.

«Buldun mu?»

Delaney cevap vermedi. Hâlâ yüzüne bakmaya devam eden Thorsen, birden anladı.

«Aman allahım!» diye inledi: «Şu anda bundan daha iyi bir haber olamazdı. Hele şu anda. Allahım! Kuşku yok, değil mi?»

«Hayır. Kuşkuya yer yok. Kesinlikle o.»

Thorsen derin bir soluk aldı.

«Sakın...» diye söze başladı, sonra sustu, boş boş başkomisere bakarak gülümsedi. «Candan kutlarım seni. Edward.»

Delaney hiç bir şey demedi.

«Sakın bir yere kıpırdama. Lütfen. Johnson'la Alinski'nin bunu öğrenmelerini istiyorum. Şimdi geliyorum.»

Başkomiser sabırla bekledi. Ayakta kalıp, parmaklarıyla yemek masasının cilalı yüzeyini okşadı. Eski, iyice kurumuş meşe ağacı. Tahtada öyle bir şey vardı ki, bunu çelikte, kromda, alüminyumda, plastikte bulamazdınız. Tahta, bir zamanlar yaşamış bir şey sonucuna vardı; işte aradığı cevap buydu. Tahta tomurcuk vermiş, dal sürmüş, gövdesini genişletmişti; bitki özü dolmuştu içi; mevsimlere cevap vermiş, boy atmıştı. Sonra ağacı kesmişler, doğramışlar, kereste haline sokmuşlar, işlemişler, rendelemişler, cilalamışlardı. Ama hayatın anlamı hâlâ üzerindeydi. Bunu siz de hissedebilirdiniz.

Müfettiş Johnson da en az Thorsen kadar bitkin görünüyordu; kara yüzü kan-ter içindeydi. Delaney ellerini pantolonunun cebine sakladığını gördü. İnsan ellerinin titrediğini saklamak için yapar bunu. Ama Belediye başkan yardımcısı Herman Alanski'nin yüzü yine anlamsızdı; kısa, güdük vücudu dimdik duruyor, kara, zeki gözleri, içerdekilerin üzerinde dolaşıyordu.

Dört adam, yemek masasının çevresinde ayakta durdular. Hiç biri oturmayı önemsemedi. Delaney, dışardaki yüksek sesli konuşmaları hâlâ işitebiliyordu. Puro kokusu da kesilmemişti.

«Edward,» dedi alçak sesle Thorsen.

Delaney ötekilere baktı. Sonra dönüp, gözlerini doğrudan doğruya Alinski'ye dikerek konuştu.

«Frank Lombard, Bernard Gilbert, dedektif Kope ve Albert Feinberg'in katilini buldum,» dedi ağır ağır ve tek tek konuşarak. «Bir yanılma ihtimali de yok. Dört cinayeti işleyen adamın kimliğini biliyorum.»

Bir sessizlik oldu. Delaney önce Alinski'ye, sonra Johnson'a, sonra da Thorsen'e baktı.

«Aman Allahım,» dedi Johnson. «Sorun çözüldü.»

«Hiç hata ihtimali yok mu?» diye tekrarladı sessizce Alinski.

«Hayır efendim, hayır.»

«Hemen takalım mı bileklerine kelepçeleri, Edward?» diye sordu Thorsen. «Şimdi?»

«Hiç yararı olmaz. Bir saat sonra salarlar.»

«Yoksa zembil gibi taşısak mı?» diye çatlak sesiyle sordu Johnson.

Delaney: «Niye? Boşuna zaman kaybı. En sonunda yine ayarlar delikten çıkmayı.»

Thorsen: «Bir arama çıkartsak?»

Delaney: «En uysal bir yargıç bile vermez bu kararı.»

Johnson: «Savcı yaramaz mı bir işe?»

Delaney: «Hiç ummayın!»

Thorsen: «Hücrede biraz okşasak mı acaba?»

Delaney: «Hayır.»

Johnson: «Başkalarını konuştursak?»

Delaney: «Siz ne dersiniz?»

Thorsen: «İpuçlarını öylece bıraktınız mı?»

Delaney: «Ne yapabilirdim başka?»

Thorsen: «Ama hepsi orada, değil mi?»

Delaney: «Üç saat öncesine kadar oradaydı. Belki şu anda toz olmuştur bile.»

Johnson: «Konuşturacak tanık yok mu hiç?»

Delaney: «Sadece zan var.»

Thorsen: «Öyleyse hiç bir şey elde edemedik demektir, ha?»

Delaney: «Şu anda pek öyle sayılmaz.»

Johnson: «Ama herifi olduğu yere mıhlayabiliriz, değil mi?»

Delaney (hayretle): «Elbette. Gerekirse mıhlarız.»

Belediye başkan yardımcısı Herman Alinski bu telaşlı konuşmaları hiç lafa karışmadan dinlemişti. Birden elini kaldırdı. Hepsi sustular. Alinski, yanında getirdiği sönmüş purosunu yaktı.

«Beyler,» dedi sakin bir sesle, «zavallı bir Polonyalı olduğumu şimdi anladım. Varşova gettosundan saiınan bir garip kuşağın insanı olduğumu. Ama İngilizceyi ve Amerikan deyimlerini iyice kıvırdığımı sanıyordum. Buna rağmen, aranızda neler konuştuğunuzu, ne anasını bellediğiminin işlerinden söz ettiğinizi bana da anlatmak zahmetinde bulunursanız, sizlere müteşekkir kalırım, beyler.»

Bu laf üzerine güldüler. Buzlar çözülmüştü... ve Delaney aslında Alinski'nin bunu aradığını sezinledi. Başkomiser, Thorsen'e döndü.

«İzin verirseniz ben anlatayım mı?»

Thorsen başını salladı.

«Efendim,» dedi doğrudan doğruya Belediye başkan yardımcısına seslenen Delaney, «size elimden geldiği kadar olup bitenleri anlatmaya çalışacağım. Bazı şeyleri de söylemeyeceğim. Kendimi korumak için değil. Umursamam bile bunu. Ama sizin ve şu beylerin yanlış bir şeyler öğrenmenizi istemem. Anlıyor musunuz?»

Purosundan bir nefes daha çeken Alinski, başını salladı. Kara gözleri daha da karardı. Garip bir merakla baktı Delaney'e.

«Bu cinayetleri işleyen adamı tanıyorum,» diyerek konuşmasını sürdürdü başkomiser. «Delilleri de gördüm. Kesin, reddedilmesi imkansız delilleri. Bu konuda benim sözüme güveneceksiniz. İpuçları bu adamın dairesinde bulunuyor. Daha doğrusu üç saat öncesine kadar bulunuyordu. Ama bunlar öyle deliller ki, bileklerine kelepçeleri takamazsınız... tutuklayamazsınız yani kendisini. Neden mi? Evinde olduğu için. Nasıl çıkar da mahkemede şu şu delilleri gördüm diye yemin edebilirim? Kanun açısından, hiç bir şey görmüş değilim. Diyelim ki bizi seven bir yargıç, arama izni verdi. Ne olacak bu sefer? Bu iş yapılıncaya kadar, o da evdeki delilleri yok edecek. Nasıl olursa olsun, edecek. Ne yapılabilir öyleyse? Kendisini herhangi bir suçla itham ederek tutuklamak mı? Ama yanlış yere adam tutuklamak tehlikesiyle burun buruna gelebiliriz. Ne yapalım peki? Zembil gibi taşıyalım mı? Herhalde sizin anlayamadığınız bizim polis ağzı buydu. Bu, şüpheli birini yakalayıp bileklerine kelepçeyi geçirmek, bir karakolun nezarethanesine atıp, dilini çözmeye çalışmak... yani konuşturmayı denemek demektir. Adam kalkar, avukatını çağırtır. Mecburuz bu isteğini yerine getirmeye. Avukatı gelir ve serbest bırakılmasını sağlar. Ama avukat serbest bırakma kararını getirinceye kadar, biz de adamı bir başka karakolun nezarethanesine aktarıveririz. Kimse bilmez nerede olduğunu. Avukat orayı da bulunca, biz de alır, daha başka bir yere götürürüz. Yani 'zembil gibi' dolaştırır dururuz. Zamanımızda pek kullanılmayan, eski bir usul. Polislerin, önemli bir tanığı konuşturmak gereğini duydukları, birinin hesabını görmek için bir, iki ya da üç güne daha ihtiyaçları olduğu zamanlarda kullanılırdı. Adamı terketmek de bir işe yaramaz. Nereden biliyorsun diye hiç sormayın... biliyorum işte.

Konuşmaz adam. Ne diye konuşsun? Herif yılda elli beş bin dolar kazanıyor. Şehrin en büyük şirketlerinden birinin önemli müdürlerinden biri. Ciğeri beş para etmez bir sokak serserisi değil ki. Üzerine karabasan gibi çökemeyiz. Sabıkası yok. İyi bir avukatı, sağlam dostları var. Ağırlığını ortaya koyabilir. Anladınız mı şimdi?»

«Evet...» dedi yavaşça Alinski. «Şimdi anladım Teşekkür ederim, komiserim.»

«Yılda elli beş bin dolar mı kazanıyor?» dedi garip bir sesle müfettiş Johnson. «Aman yarabbim, aman Tanrım!»

«Yalnız bir şey var,» dedi Belediye başkanı yardımcısı. «Müfettiş Johnson, herifi mıhlayabilir misiniz diye sordu, siz de evet dediniz. Bunu nasıl becerebilirsiniz?»

«Doğrusu bilmiyorum,» diyerek itiraf etti Delaney. «Henüz düşünmedim. Ama bu gece bunun için gelmedim buraya.»

«Niçin geldiniz öyleyse?»

«Bu çılgın herif, yeni bir cinayet daha işlemek peşinde. Sanıyorum Noel'le yılbaşı gecesi arasındaki hafta içinde. Ama daha erken de olabilir. Tehlikeyi göze alamam.»

Garip, ama hiç kimse, katilin cinayet programını nereden bildiğini sormaya kalkışmadı. Ne derse, inanıyorlardı artık.

«Bu yüzden,» diye devam etti Delaney, «bu gece buraya, sizden üç sivil devriye memuruyla, plakasız otomobilli iki memur daha istemeye geldim: Bu gece, bu sapığı kollamak üzere. İstediğimi ya sağlarsınız bana, ya da gider, öğrendiklerimi Broughton'a anlatırım; onu doğru yola yöneltirim, kendim de sıyrılırım bu işin içinden. Önceleri Broughton'a, sadece izlene-

cek bir ipucu önerecek durumdaydım, ama şimdi aradığı adamı gösterebilirim.»

Delaney öylesine ani ve beklenmedik bir anda isteklerini ileri sürmüştü ki, üçü de apışıp kaldılar. Birbirlerini süzdüler. Dışardan gelen gürültüler, tartışanların patırtısı, puroların dumanı, bu sakin salonu da kaplamış, çevrelerini kuşatmış gibiydi.

«Demek ki,» dedi buruk bir sesle Thorsen, «bu gece de bir cinayet işlenebilir, bu geceden tedbir almak gerek!»

«Siz yapabilirsiniz bunu,» dedi bir taş donukluğuyla ve Belediye başkan yardımcısına bakarak Delaney. «Nereden bulacağınız umurumda bile değil benim. İsterseniz Staten adalarından getirtin adamlarınızı. Bu herifçioğlu bu gece mutlaka izlenmeli. Bu gece ve kendisini nasıl kapana kıstıracağımı buluncaya kadar, her gece.»

Dört adamın ayakta dikilip durdukları odaya şimdi derin bir sessizlik çökmüştü. Yalnız Delaney, Thorsen'e baktı. Ötekiler önlerine bakıyor ve hiç bir şey görmüyorlardı.

Bir dakika mı geçti aradan, yoksa beş mi, on mu? Başkomiser asla anlayamadı bunu. En sonunda Belediye başkan yardımcısı Alinski derin bir iç çekip, başını kaldırdı, Thorsen'le Johnson'u süzdü.

«Bizi biraz mazur görür müsünüz?» diye kibarca sordu. «Başkomiser Delaney'le özel olarak görüşmek istiyorum da. Sadece birkaç dakika. Lütfen dışarda bekler misiniz?»

Hiç bir şey söylemeden çıktılar dışarı, Johnson kapıyı arkalarından çekip kapattı.

Alinski gülümsedi. Delaney'e baktı. «Oturabilir miyiz?» diye sordu. «Biraz fazla ayakta kaldık gibi geliyor bana.»

Delaney başını salladı. Meşe masanın karşılıklı duran uzun arkalıklı iki iskemlesini çekip oturdular.

«Puro içmez misiniz?» diye sordu Alinski.

«İçmiyorum. Bazan bir tane tellendiririm. Ama pek sık değil.»

«Pis alışkanlık,» diye onayladı Alinski. «Ama insana zevk veren alışkanlıkların hepsi kirlidir zaten. Sicilinize baktım. 'Demir Leblebi' diyorlar size. Doğru mu?»

«Evet.»

«Bana da gençliğimde 'Deli Fişek' derlerdi.»

Delaney gülümsedi.

«Siciliniz iyi,» dedi Alinski. «Kaç defa takdir aldınız?»

«Bilmem ki.»

«Desenize hesabını siz de bilmiyorsunuz. Çok almışsınız. İkinci Dünya Savaşı'nda ordudaymışsınız. İnzibat subayı olarak.»

«Doğru.»

«Evet. Bir şey söylesenize bana, komiserim: Asker sektörünün —yani Kara, Deniz ve Hava Kuvvetlerinin— en yüksek mevkide, sivil bir otorite altında olması gerektiğine inanıyor musunuz siz... yani Başkan'ın, Savunma Bakanı'nın ya da bir başkasının?»

«Elbette.»

«Peki, New York polis örgütünün de, aslında sivil denetim altında bulunması gerektiğine inancınız var mı? Yani bu demektir ki, polis örgütünün başı olan polis müdürü, sivil bir politikacı olan Belediye Başkanı tarafından atanmalıdır... Doğru mu bu?»

«Evet... Galiba ben buna inanıyorum,» dedi yavaşça Delaney. «Örgüt işlerine sivillerin burunlarını sokmalarından doğrusu pek hoşlanmam. Her polis kadar ben de kızarım bu işe. Ama emniyet örgütünün si-

vil bir otoritenin denetimi altında olmasını kabul ediyorum. Büsbütün özerk bir kuruluş olmamalıdır emniyet. Bir çeşit sivil denetim, ehveni şerdir.»

Alinski yüzünü buruşturarak gülümsedi. «Şu dünyada pek çok karar, hep böyle düşünülerek alınır,» diye onayladı. «Kötünün iyisi. Thorsen'le Johnson sizin politika dışı biri olduğunuzu söylediler bana. Yani örgüt içindeki siyasî çekişmelerle, kumpaslarla, kliklerle, kişisel çatışmalarla pek az ilgiliymişsiniz. Doğru mu bu?»

«Evet.»

«Yani işinizi yapmak için sadece başınızın dinç olmasını mı istiyorsunuz?»

«Evet, öyle.»

Belediye başkan yardımcısı yine başını salladı. «Size bir açıklama borçluyuz,» dedi. «Yapacağım açıklama, dört başı bayındır olmayacak, çünkü bilmenize hiç gerek olmayan şeyler de var. Üstelik vakit de dar. Hepimiz saat yedide Mansion'da olmalıyız. Şu halde... Bundan aşağı-yukarı üç yıl kadar önce, Belediye Başkanının 'yakın çevresi'nde bir güvenlik gediği olduğu açıkça anlaşıldı. Bu çevre, bir düzine kadar teklifsiz insandan oluşan bir gruptur: Belediye Başkanı'nın en yakın kişisel dostları, danışmanları, bir sürü kamuoyu uzmanı, seçim kampanyasına yardımcı olanlar, sendika liderleri ve daha başkaları... Başkan fikirleri ve uyarıları onlardan alır. Bu adamlarla ayda bir defa toplanılır ya da gerektiğinde daha sık bir araya gelinir. İşte, bu grup içinde biri, haber sızdırmaya başlamıştı. Gazetelerde, sızmaması gereken söylentiler yer alıyor, bazı kişiler, henüz tartışma safhasında olan planlardan yararlanıyordu. Hem de kamuoyuna açıklama yapılmadan. Sorun benim konumla ilgiliydi; çünkü benim taşıdığım sorumluluklardan biri de, iç

güvenliktir. Bu sızmaların kimin marifeti olduğunu ortaya çıkarmak zor değildi... adamın adının da sizin için hiç bir önemi yok.»

«Nasıl başardınız bunu?» diye sordu Delaney. «Ben sadece kullandığınız teknikle ilgiliyim yani.»

«En belirli tekniği kullanarak,» diye omuzunu silkti Alinski. «Yakın çevreye dahil olan herkese çeşitli hayali planlar aktarıldı. Bunlardan yalnız biri dışarı sızdı. Bu kadar kolaydı iş. Yalnız bu orospu çocuğunu anıtları ya da baca ağızlarını denetlemek gibi bir işe sepetlemeden önce, düşünmek gerekti, insan öyle kolay kolay sepetlenmez ki; üstelik kamuoyunun duyacağı rezaletler, kimsenin işine yaramaz. İşte bu nedenle herifi yirmi dört saat göz hapsine aldım ve çok ilginç bir şey keşfettim. Bu piç herif haftada bir defa beş kişiyle yemek yiyordu. Bu beş kişi, hiç değişmiyordu. Ya içlerinden birinin evinde ya da otel odasında, ya da lokantalardan birinde kiraladıkları özel bir salonda buluşuyorlardı. Grup da, çok garip bir topluluktu doğrusu. Şehirdeki bir bankanın yönetim kurulu başkanı, bir arsa spekülatörü, bir haber dergisinin yayın müdürü, bir şirketin önemli hissedarlarından biri, bizim casus ve bir de polis müdür muavini Broughton. Bu iş hiç hoşuma gitmedi. Bu insanların ortak neleri olabilirdi ki? Hattâ aynı siyasal partiye bile mensup değillerdi. Bunun üzerine gözümü hiç ayırmadım üzerlerinden. Birkaç ay sonra, bu altı kişi, on iki oldu, sonra da yirmiye yükseldi. Zaman zaman Albany'den gelen birtakım konukları ağırladıkları da oluyordu. Bir keresinde de Washington'daki Başsavcılıktan birini buyur ettiler. Bu arada her hafta bir araya gelip yemek yiyenlerin sayısı da, otuzu bulmuştu.»

«Sizin, onların içine soktuğunuz adamınızla birlikte,» dedi Delaney.

Alinski ölçülü bir biçimde gülümsedi, ama cevap vermedi. «Bunların ipliğini pazara çıkarmak bir hayli zamanımı aldı,» diyerek devam etti. «Tespit edebildiğim kadarıyla, ne adları, ne adresleri, ne başlıklı zarfları, ne belirli bir örgütleri, ne memurları vardı. Sadece yemek için bir araya gelen, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk. Belediye başkanına sözlü olarak verdiğim raporlarda, 'Grup' diye söz ettim. Gözümü de üzerlerinden hiç ayırmadım. Nasıl gelişip serpildiklerini görmek, doğrusu pek büyüleyici bir şeydi. Sonra üçe bölündüler; her hafta üç ayrı yemek verilmeye başlandı: Birinde parababaları vardı; birinde yayın müdürleri, yazarlar, yayınevi sahipleri, TV prodüktörleri; birinde de aynasızlar... mahallî örgütten ve eyalet polisinden, birkaç da federal polisten. Derken yeni üyeler toplamaya başladılar. Öyle gözle görünecek biçimde değil, ama sağlam bir kadro oluşturarak. Yine ne bir ad, ne bir adres, ne de bir program, hiç bir şey yoktu ortada. Ama birden garip şeyler olup bitmeye başladı: Birtakım başyazılar, küçük dernek seçimleri için yüklü yardım kampanyaları, bazı kanun tasarılarına karşı baskılar, önceden planlandığı ve çok başarılı düzenlendiği belli gösteriler, bir adamın beş yıl süreyle hapse atılmasına yetecek bir vergi kaçakçılığının son derece başarılı bir biçimde hasıraltı edilmesi. Grup, büyük bir hızla yayılıp gelişmekteydi. Ve üyeleri arasında Demokratlar, Cumhuriyetçiler, liberal eğilimliler, tutucular, aklınıza ne gelirse, hepsi vardı. Buna rağmen ne kamuoyu karşısında bir açıklama yapıyor, ne belirli bir program yayınlıyor, ne de ilkelerini açık-seçik ortaya koymaya yanaşıyorlardı. Buna benzer hiç bir girişimleri yoktu. En sonunda ne peşinde koştukları, inkar edilmez bir biçimde ortaya çıktı: Otoriter bir eyalet hükümeti, 'kanun ve nizam'; bırakın po-

lisler coplarını konuştursun, herkese ateşli silah. Zencilerden başka. Hükümette daha çok pazu kuvveti. Halktan bir şey sormayın, sadece söyleyin onlara. Çünkü halk kitleleri, kendilerine emredilmesinden hoşlanırlar. Yalan mı? Herifçioğullarının bütün istedikleri ya da ihtiyaç duydukları yine belde tabancayla dolaşmak ve pazusuna güvenenin borusunu öttüreceği günlere dönmekti.»

Alinski saatine baktı. «Kısa kesmem gerekiyor,» dedi. «Vaktimiz kalmadı. Ama çok dağıttım konuyu. Benim ailemin yarısını Treblinka'da sabun yaptılar. Her neyse, müdür muavini Broughton bu arada ağırlığını koymaya başladı. Aslında yaman adamdır; bunu inkar edemem. Açıkgöz, kuvvetli, ayağına çabuk. Yüksekten atmasını da iyi becerir. Her şeyden çok, bunu iyi becerir. Bu yüzden Frank Lombard öldürülünce, grubun kışkırtıcı unsurları paçaları sıvadılar. Bunu da doğal karşılamak gerek. Çünkü Lombard da, grubun üyelerindendi.»

Delaney hayretle Alinski'nin yüzüne baktı. «Yani dört cinayet kurbanının, aslında aralarında ortak bir yön bulunduğunu mu söylemek istiyorsunuz?» dedi. «Yani siyasal açıdan? Yoksa öbür üçü de grup üyesi miydi?»

«Hayır, hayır!» diyerek başını salladı Alinski. «Beni yanlış anlamayın. Örneğin dedektif Kope üye olamazdı, çünkü gruba komiserden daha küçük rütbede polis kabul etmiyorlardı. Bernard Gilbert'le Albert Feinberg de grup üyesi olamazlar, çünkü aralarına hiç bir Yahudi almıyorlar. Hayır, Lombard'ın öldürülüşü, tamamen bir raslantı, bir talih eseriydi. Hattâ bahse girerim, bulduğunuz adam, ömründe işitmemiştir grubun adını, ne olduğunu da bilmez. Zaten bilen pek kimse de yok. Ama Lombard'ın öldürülmesi, grup için

kaçırılmayacak bir fırsattı. Her şeyden önce Lombard, 'kanun ve nizam'ın en gürültücü taraftarlarından biriydi. 'Bırakın bizi, şehrimizin sokaklarından cinayetleri kesinlikle kaldıralım!' çığlıkları için bulunmaz bir fırsat. Broughton da gördü bu fırsatı. Lombard Harekatının komutasını üzerine aldı. Grubun örgütlediği siyasal baskı sayesinde, istediği her şeyi elde etti: insan gücü, donatım, sınırsız harcama yetkisi. Broughton'la tanıştınız mı siz?»

«Evet.»

«Sakın küçümsemeyin onu. Şeytanı deliğinden çıkartır. Lombard cinayetini rekor denecek kadar kısa bir süre içinde çözümlemeyi düşünmüştü. Böylece iyi bir not alıp, polis müdürü olmak için önemli bir adım atmış olacaktı. Ama Lombard'ın katilini bulamadığı anda, grup da tepetaklak gidecekti. Bu nedenle Thorsen'le Johnson'a New York'un en iyi dedektiflerinin kimler olduğunu sordum. Sizi ve Pauley'i gösterdiler. Broughton, Pauley'i seçti. Thorsen'le Johnson da sizi istediler. Böylece kapıştık.»

«Kapıştık derken kimi kastediyorsunuz?»

«Bizim grubu,» diyerek gülümsedi Alinski. «Ya da isterseniz 'Karşı Grup' da diyebilirsiniz. Her neyse, şimdilik durum bu. Bu akşamki toplantıda Broughton'u Lombard Harekatının başından yürütebileceğimizi düşünüyoruz. Garantimiz yok elbette, ama öyle olacağını tahmin ediyoruz. Tabii siz şimdi kalkıp ona gider ve katili kendisine teslim etmezseniz.»

«Allah belasını versin Broughton'un!» dedi kabaca Delaney. «Onun siyasal, ya da başka tutkuları umurumda bile değil. Eğer istediğim üç devriyeyle arabalı iki polisi verirseniz, gitmem ona.»

«Ama anlıyorsunuz ki,» diye sabırla açıkladı Alinski, «bizim de bunu yapmamız olanaksız. Nasıl yapa-

biliriz ki? Nereden buluruz bu adamları? Grubun nasıl dal-budak saldığını, nasıl güçlendiğini değerlendiremiyorsunuz. Her yere soktular burunlarını; her asayiş bölgesinde, emniyet örgütünün her özel birliğinde adamları var. Sıradan adam da değil, hep şefler; Broughton'a katili avucumuzda tuttuğumuzu ve kendisini göz hapsine alacağımızı nasıl söyleyebiliriz? Ne olacağını herhalde çok iyi tahmin edersiniz. Canavar düdüklerini öttüren otomobillerle sökün edecek, projektörleri yaktıracak, yüz adamla çevreyi kuşatıp, bütün TV kameraları yerli yerine yerleştikten sonra, adamınızı dairesinden çıkartıp, bileklerine takacak kelepçeleri.»

«Sonra da mahkemede avucundan kaçıracak,» dedi buruk bir sesle Delaney. «Diyorum size, bırakın suçunu ispat etmeyi, şu anda bu adamı suçlamak bile olanaksız!»

Belediye başkan yardımcısı yine saatine baktı ve yüzünü buruşturdu. «Geç kalacağız,» dedi. Gidip kapıyı açtı. Thorsen'le Johnson şapkalarını ve pardesülerini giymişler, dışarda bekliyorlardı. Alinski bir el işaretiyle onları da yemek salonuna çağırdı, arkalarından kapıyı kapattı yine. Delaney'e döndü. «Komiserim,» dedi. «Sadece yirmi dört saat. Bu mühleti tanıyacak mısınız bize? Tam yirmi dört saat. Bu sürenin sonunda Broughton hâlâ Lombard Harekatının başındaysa, gidip bulduklarınızı ona söylemekte serbestsiniz. Sizi çarmıha gerecektir, ama katili de ele geçirmiş olacaktır —katili ve manşetleri— hattâ adamı suçlu bulsalar da, bulmasalar da.»

«İstediğim muhafızları vermeyecek misiniz?» diye sordu Delaney.

«Hayır. Eğer niyetiniz buysa, Broughton'a hemen şimdi gitmenize de engel olamam. Ama dilediğiniz a-

damları vererek, beyefendinin zaferine çanak da tutamam.»

«Pekâlâ,» dedi alçak sesle Delaney. Alinski, Thorsen ve Johnson'un önünden geçip, kapıya vardı, kanadı açtı. «Yirmi dört saat mühletimiz var öyleyse.»

Delaney, şapkalarını, paltolarını giyen insanlarla dolu hole daldı. Biri kendisine seslendiği halde, ne kimseye baktı, ne kimseyle konuştu.

Yemek salonunda Alinski, şaşkın şaşkın iki yüksek rütbeli polis memuruna baktı. «Ne kadar kolay razı oldu,» dedi hayretle. «Belki de abartıyordu işi. Belki de bu gece bir tehlike yoktur. Aslında istediği adamlar için hiç de fazla dayatmadı.»

Thorsen önce Alinski'ye baktı, sonra dışarda, holde bekleşenleri süzdü.

«Siz Edward'ı tanımıyorsunuz,» dedi nerdeyse üzgün bir edayla.

«Doğru, tanımıyorsunuz,» diye alçak sesle Müfettiş Johnson da onayladı bu sözü. «Bu gece kendisi dışarda kalıp donmak bahasına nöbet tutacak demektir.»

Delaney hiç de öfkeli değildi, hattâ kızgın bile sayılmazdı. Onların kendilerine özgü öncelikleri vardı, onun da kendisine göre. Onların «Grup»ları ve «Karşı-Grup»ları vardı, onun da Daniel G. Blank'ı. Belediye başkan yardımcısını dinlemek çok ilginç olmuştu ve sözünü ettiği şeylerin önemli olduğunu sanıyordu. Ama Delaney yıllardır bu örgütteydi, böyle «yakınlar» ve «yabancılar» arasında ne didişmelere tanık olmuştu. Bu tür siyasal çatışmalara girmesine imkan yoktu. Her şeye rağmen, emniyet örgütü ayakta kalmayı becermişti. Şu anda onun en büyük uğraşı Dan'dı. Yakın dostu Dan.

Hızlı adımlarla eve yürüyüp, telefonla Barbara'yı aradı. Ama telefona Dr. Louis Bernardi cevap verdi.

«Ne o, bir terslik mi var?» diye sordu Delaney. «Barbara iyi ya?»

«İyi, iyi!» diye sakinleştirdi doktor. «Sadece küçük bir muayene yapıyorduk.»

«Yeni ilaç yararlı oluyor mu dersiniz?»

«Olmaya başladı bile,» dedi neşeyle Bernardi. «Belki bir parça uğraştırıyor, ama bunu normal karşılamalı. Beni hiç üzmüyor bu konu.»

Seni gidi fırlama seni, diye düşündü Delaney. **Sen** hiç bir şeye üzülmezsin zaten. Ne diye üzülecekti hem?

«Galiba bu gece rahat uyuması için hafif bir ilaç vereceğiz,» diye şen sesiyle devam etti Bernardi. «Pek hafif bir şey. Hattâ ziyaretine gelmezseniz, daha iyi olur gibime geliyor, komiserim. Uzun ve rahat bir uyku çekerse, Barbara'mız için çok daha iyi olur.»

«Barbara'mız...» Delaney bu adamı gözünün yaşına bakmadan gırtlaklayabilirdi.

«Pekâlâ,» diye kestirdi attı. «Ben de yarın gelirim görmeye.»

Saatine baktı: Neredeyse yedi buçuk olacaktı. Pek fazla vakti yoktu; dışarda hava kararmış, sokak lambaları yanmıştı; altıdan beri yanıyordu daha doğrusu. Yatak odasına çıkıp, soyundu. Kışın bütün gün sokak nöbeti tutmak gerekince, ne giyileceğini, tecrübelerine dayanarak çok iyi biliyordu.

Sıcak tutacak iç çamaşırları, iki kat yün. Bir çift merserize çorap, üzerine bir çift kalın yün çorap. Parlak pantolonlu, ceketinin kolları ve yakası büzülüp kapatılabilen kışlık bir üniforma. Şu battaniye gibi ağır, sıcak tutan kumaştan daha iyi bir sivil elbise olamazdı zaten. Dik yaka da göğsünü ve boğazını üşümekten korurdu. Ayaklarına da o rahat «polis kunduraları»nı

geçirdi. Dışarda yağmur ya da kar olmadığı halde, üzerlerine lastiklerini çekti.

Yatak odasındaki silah dolabını açtı. Üç tabancası vardı: 38'lik beylik tabancası, namlusu beş santim olan 32'lik kemer tabancası, bir de 1946'da A.B.D. ordusundan yürüttüğü otomatik 45'liği. Küçük 32'lik silahı seçip, yün muhafazasından çıkardı, kenarındaki silindiri açıp, bir mermi kutusundan, dikkatle doldurdu. Ayrıca bir de tabanca kemeri takmak zahmetine katlanmadı. Silahını pantolon kemerindeki kılıfında taşıyacaktı. Kılıfı ceketinin altından sağ tarafına doğru, aşağı kaydırdı. Önüne değdikçe varlığını hissediyordu. Mutlu bir düşünce veriyordu bu temas insana. Emniyet mandalını bir daha denetledi.

Kimlik belgesini göğüs cebine koydu. Pantolonunun sağ bacağındaki özel bir cebe de deri kılıfıyla bir bıçak kaydırıverdi. Kelepçeleri pantolonunun sağ cebine yerleştirdi. Son dakikada da yanına bir çelik halkalı başka kelepçe kattı: Ancak bir bileğe dolanacak uzunlukta, orta boy bir zincir. iki ucunda da tutamakları vardı zincirin.

Aşağıya inip, kendisine salamlı ve soğanlı bir sandviç hazırladı, yağlı kağıda sardı, üstüne giydiği sivil paltonun cebine indirdi. Bir şişenin içine konyak doldurdu; bunu da paltosunun iç cebine koydu. Yandan dikişli kulaklıklarını, içi kürklü eldivenlerini buldu; bunlar da paltosunun dış ceplerine tıkıldı.

Evden çıkmadan hemen önce, Daniel Blank'ın numarasını çevirdi. Artık numarayı ezbere biliyordu. Zil üç defa çaldı, artık çok iyi tanıdığı ses, «Alo?» dedi. Delaney yavaşça kapatıverdi telefonu. Hiç olmazsa dostu evindeydi, başkomiser boş bir yeri gözetlemeyecekti demek.

Şapkasını giydi, holün ışığını açık bırakıp, ön ka-

pıya çifte kilit vurdu, geceye daldı. Kat kat çamaşırlarının altında terleyerek, ağır ağır yürümeye başladı. Ama bu sıcaklığın fazla sürmeyeceğini biliyordu.

Daniel Blank'ın apartmanına doğru yürürken, sadece bir defa durup, kelepçeye çarparak şıngırdayan zinciri pantalonunun sol cebinden aldı. Ağır hançer yürürken bacağına değiyordu, ama o bu temasa alışıktı. Yapılacak bir şey de yoktu bu konuda.

Oldukça güzel bir geceydi; ne fazla soğuk, ne de rutubet ve kuru ayaz vardı. Eldivenlerini eline geçirdi. Biraz sonra kulaklıklarını takacağını da biliyordu. En uzun geceydi bu.

Sokaklar hâlâ insan doluydu; Noel için alış-verişe çıkıp geç kalanlar, telaşlı telaşlı evlerine dönüyorlardı. Dan'ın apartmanının giriş holünün ışıkları pırıl pırıl yanıyordu. Bu sefer kapıda iki kişi vardı, biri de Lipsky'ydi. Bahşiş toplamakla uğraşıyorlardı. Niçin olmasın yani; Noel değil miydi? Taksiler geliyor, gidiyor, özel arabalar yer altındaki garaj yoluna sapıyordu. Yaya gelen kiracılar, ellerinde kocaman paketler ve torbalar taşıyorlardı.

Delaney yolun karşısında, blok apartman boyunca volta atmaya başladı. Apartmanın holünü buradan kolayca görebiliyor, geçtiği zaman da, arkasını dönünce, yine gözden kaybetmiyordu. Arkasını döner dönmez, sık sık başını çeviriyor, giren ve çıkanları yine kontrol edebiliyordu. Beş seferden sonra, sokağın karşı kaldırımına geçti, bu kez dosdoğru apartmanın önünde bir aşağı-bir yukarı yürümeye başladı. Gözetlemeyi bırakmadan. Ne ağır, ne yavaş adım atıyor, normal bir hızla dolaşıyordu. Her adımda ayağını iyice basıyor, kollarını her zamanki yürüyüşlerinde olduğundan biraz daha çok sallıyordu.

Bu işi bir robot gibi yapabilirdi Delaney. Üstelik

boş zamanından yararlanıp, Thorsen, Johnson ve Belediye başkan yardımcısı Alinski'yle aralarındaki konuşmaları yeniden gözden geçirebilirdi.

En çok canını sıkan, delillerin kabul edilmesi ve bir arama emri çıkartılması konusundaki yorumlarında haklı olduğundan şüphe etmesiydi. On yıl önce olsaydı, yüzde yüz emin olurdu. Ama son mahkeme kararları, hele Yüksek Mahkeme kararları, Delaney'i o kadar çok şaşırtmıştı ki —aslında bütün polisleri— delil yasalarıyla sanıkların hakları konusunda hiç bir şey anlayamaz hale gelmişti.

Komiser Marty Dorfman gibi Philadelphialı bir avukat bile, şaşkınlığını itiraf etmişti. «Komiserim,» demişti, «yerine kesin ve anlaşılır yeni bir kanun getirmeden, eskisini yıktılar. Bölge savcıları bile ne yapacaklarını bilmiyorlar. Benim anladığım kadarıyla, bu iş düzeltilinceye ve yeterli örnek ortaya çıkıncaya kadar, her dava kendi layık olduğu biçimde görülecek ve bizler de talihimizi denemek zorunda kalacağız. Hep eski hikaye: 'Polis enseler, yargıç takdir eder'. Yalnız bu sefer yargıçlar bile durumlarından emin değil. Bu nedenle de bozulan davalar giderek yükseliyor ya...»

Peki, öyleyse en başından başlayalım... Dan'ın apartmanında yaptığı arama, kanun dışıydı. Bu arama sırasında görüp öğrendiklerinin hiç birini mahkemede delil diye kullanamazdı. Bundan kuşkusu yoktu. Dan'ın «ganimetler»ini alıp götürseydi, bu da Blank'ı, evinin arandığı, kendisinden şüphelenildiği konusunda uyarmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Peki, arama kararı hakkında başka bir şey düşünebilir miydi? Ama hangi nedenle arama kararı? Dan dört kişiyi öldürmek için kullanılan buz baltasının bir eşine sahip diye mi? Yalnız bu baltadan dünyada yüzlerce ki-

şide olduğunu da hesaplamak gerekiyordu. Yoksa son cinayet yerinde Dan'ın kan grubundan bir kana raslandı diye mi? Acaba aynı grup kana sahip kaç milyon insan vardı? Ya da binlerce New Yorklunun da sahip olduğu yağdanlığı evinde bulunduruyor diye mi? Üstelik bütün bunlar, hep kanuna aykırı bir arama sonucunda öğrenilmişti. Acaba yargıca Daniel G. Blank'ın tanınmış bir dağcı olduğunu, Albert Feinberg'in öldürüldüğü gece uydurma iki armağan paketiyle görüldüğünü mü söylemeliydiler? Delaney, buna dayanarak bir arama emri istendiğinde yargıcın tepkisinin ne olabileceğini çok iyi tahmin ediyordu.

Hayır, o dürüst davranmıştı. Şu andan itibaren, Dan'ın dokunulmazlığı vardı. Ne diye sanki bütün delilleri alıp, Broughton'a götürmemişti? Alinski adamını çok iyi bildiği için, aslında haklıydı. Broughton; «Eşşek kovalasın kanunları!» diyecek, haydut gibi apartmana saldıracak, Blank'ın bileklerine kelepçeyi takıp, gazete manşetlerinde ve TV ekranlarında dilediği gibi kendisinden söz ettirecekti.

Blank, bir süre sonra, çok büyük bir ihtimalle serbest bırakılınca da, Broughton «her şeye göz yuman adalet» ten, «suçlar karşısında aciz kalan yasalar» dan dem vuracak, «suçluları değil, polisleri kelepçeleyin öyleyse,» diye kıyameti koparacaktı. Blank'ın özgür bir insan olarak salıverilmesinin Broughton için hiç bir önemi yoktu. O, sadece bu işten yapacağı reklama ve halkın kızgınlığını kırbaçlamaya bakıyordu. Grubun istediği de buydu.

Ama, eğer Dan meşru yollardan...

Delaney birden düşünmekten vazgeçti, başını hızla arkaya çevirdi. Aydınlık antrede bir adam, kapıcılardan biriyle konuşuyordu. Uzun boylu, zayıf, siyah palto giymiş, başı açık biriydi bu. Delaney orta yerde durdu,

bileğinde saat varmış gibi bir göz attı, sabırsızlığını gösteren bir hareket yapıp, geldiği yere döndü, apartmanın girişine doğru yürüdü. Yani aktör olarak rahat iş isteyebilirdi; istemeliydi aslında.

Daniel Blank, cam kapıdan çıkıp bir an durunca, o da tam antrenin kapısına vardı. Kuşkuya yer yoktu, oydu işte: Geniş omuzlar, zayıf kalçalar, hafif Şarklı çizgileriyle, yakışıklı bir adam. Sol eli pardesüsünün cebindeydi. Blank'ın, gecenin soğuk havasını içine çekişini, sağ eliyle pardesüsünün düğmelerini ilikleyişini, yolun karşı tarafında, kendisinin ilerlemekte olduğu yöne doğru yürüyüşünü uzun uzun seyretti.

Oh, oh, diye düşündü başkomiser; yoksa yine şöyle bir piyasaya mı çıktın, cici Danny?

«Cici Danny»! Bu laf çok hoşuna gitmişti. Bir melodi tutturdu. Hızını Blank'ın adımlarına uydurdu ve Dan, İkinci caddeye sapmak üzere karşıya geçerken, yetişti. Ani bir saldırıda hedefi olmayacak kadar yakından izlemeye başladı. Adam izlemekte iyi sayılırdı. Ama, örneğin Jeri Fernandez kadar usta değildi. Ona müfrezesinde, «Görünmeyen Adam» adını takmışlardı.

Bu işin sırrı, insanın görünüşündeydi. Delaney pek göze batan biriydi. Hemen dikkati çekecek türden. Uzun boylu, iri-yarı, hafif kambur, salınarak yürüyen, üstelik biçimsiz bir siyah palto giymiş, koca başının üzerinde limon kabuğu gibi duran şapkasıyla göze batan biri. Belki giysilerini değiştirebilirdi, ama giysilerin içindeki insanı, asla.

Oysa Fernandez, sıradan, orta boylu bir adamdı. Kilosu da normaldi. Belirli hatları yoktu. Birini izlerken, milyonlarca insanın giydiği giysileri geçirirdi sırtına. Bundan da iyisi, sokakta yürüme temposunun sırrına ermişti. Delaney bunu bir türlü beceremezdi. New York gibi bir şehirde bile, insanlar başka başka

sokaklarda, başka türlü yürürlerdi. Garment semtinde kaldırımlarda salınır ve kendilerini gösterirlerdi. Beşinci caddede tempoları yavaşlar, vitrinlere bakmak için sık sık dururlardı. Park caddesiyle, doğu yakasındaki öbür yüksek sosyete semtlerinde, adımlarını pek salınarak atarlardı. Fernandez kimi takip ederse etsin, bulunduğu sokağın yürüyüşüne, bilinçsiz olarak uyuverirdi. Sanki bir hayalet gibi yürürdü. Fernandez'i alıp Brüksel'in, Kahire'nin ya da Tokyo'nun göbeğine bırakın, şöyle durup bir çevresini kolaçan eder, sonra tıpkı Brükselli, Kahireli, Tokyolu gibi yürümeye başlardı. Delaney bundan emindi.

Delaney de elinden geleni yaptı, bildiği bütün numaraları kullandı. Blank, Üçüncü caddede köşeyi dönerken, Delaney de izini kaybetmemek için karşı kaldırıma geçti. Önden izleyebilmek için, adımlarını hızlandırdı. Sonra mağazalardan birinin vitrininde durdu, camdaki aksinden Blank'ın gelip geçişini seyretti. Yine peşine düştü. Bir karı-kocayı siper alıp, nerdeyse onların eteklerine yapıştı. Blank dönüp geriye bakacak olsa, üç kişilik bir grup görecekti.

Dan yavaş yürüyordu. Delaney'in ardına saklandığı çift başka yere saptı. Komiser normal yürüyüşüne devam ederek, yine avının önüne geçti. Blank'ın şimdi kendisine çok yakın olduğunu biliyordu, ama özellikle bir korku yoktu içinde. Cadde aydınlıktı; kalabalıktı etraf. Cici Danny deli olabilirdi, ama budala değildi. Üstelik Delaney, adamının kurbanlarına hep karşıdan yaklaştığından hemen hemen emindi.

Delaney bir bloğun daha önünden geçti, sonra durdu. Kaybetmişti avını. Geri dönüp bakmadığı halde, biliyordu kaybettiğini. İçgüdü mü? Atalarından kalma bir duyu mu? Allah belasını versin. Biliyordu işte. Döndu, çevresini araştırdı bastı kalayı kendi kendisine. Bilmem gerekirdi, diye geçirdi aklından.

Gerideki blok apartmanın ortasında bir evcil hayvan mağazası vardı. Mağaza hâlâ açıktı ve vitrini ışıl ışıldı. Vitrinin ardında köpek yavruları duruyordu — finolar, bol tüylü ve sarkık kulaklılar, uzun kulaklılar — buruşturulmuş gazete kağıtlarının üzerinde alt alta, üst üste yuvarlanıyor, birbirlerini ısırmaya çalışıyor, işiyor, kıyameti koparıyorlardı. Bazan da bir düzineye yakın insanın kendilerini seyrettiği vitrine dönüp, burunlarını ya da ayaklarını sürüyorlardı. Seyirciler gülerek sevimli yavruları seyrediyor, cama vuruyor, «Kikikuku» benzeri sesler çıkarıyorlardı. Daniel Blank da bunların arasındaydı.

Bunu düşünmeliydim, diye kendi kendine tekrarladı Delaney. Üçüncü sınıf bir dedektif bile, katillerin büyük bir çoğunluğunun hayvanları sevdiğini bilirdi. Çoğu, kedi, köpek, papağan, güvercin, hattâ mercan balığı beslerdi. Hayvanlarına şefkat ve sevgiyle davranırlar, büyük masraflara katlanıp onları beslemeye çalışır, biraz hastalansalar, hemen baytara koşturur, sırtlarını okşar, konuşurlardı. Sonra gider, bir insanı öldürür, kurbanlarının memelerinin uçlarını keser, karnını deşer, ya da kıçlarına bira şişesi sokarlardı. Başkomiser Edward X. Delaney, hayvan severlerin cinayet işlemeye yatkın oluşlarının nedenini doğrusu hiç bilmek istemiyordu. İnsan yıllarca tecrübeden sonra bile, böyle şeylerin olabileceğini zor kabul ediyordu. Etkenlerin kendileri bile zor yutulacak şeylerdi; bir de bunun açıklamasını öğrenmeye kim vakit ve yürek bulabilirdi ki?

'Blank en sonunda vitrinin önünden ayrıldı, trafiğin arasından sıyrılıp karşıya geçti; Delaney de caddenin kenarından izliyordu. Dan, geniş, çift vitrinli büyük bir vitrinin önüne dikildi. Yalnız da değildi; bir karıkoca, sergilenen Noel hediyeliklerini, süslü içki sepet-

lerini, ithâl malı şarap kasalarını seyrediyordu. Delaney de aynı şeyleri seyrediyor ya da seyreder gibi yapıyordu. Aslında başını ileri uzatmış, dükkânın içindeki Daniel Blank'ı gözlüyordu.

Dan'ın hareketlerinde bir gariplik yoktu. Sağ cebinden bir kağıt çıkardı, açtı, bunu tezgâhtara uzattı. Tezgâhtar adama bakıp, başını salladı. Raftan bir şişe Skoç viski aldı, Blank'a gösterdi. Şişe kutu içinde, hediyelik kağıda sarılmıştı; tepesinde de plastik bir tapa vardı. Blank şişeyi süzdü ve başını salladı. Tezgâhtar şişeyi tekrar rafa koydu. Blank cebinden bir sürü zarflanmış kart çıkardı. Dışarda dikilen Delaney'e tebrik kartlarıymış gibi geldi hepsi. Tezgâhtar elektrikli bir hesap makinesinde hesabı topladı. Blank'a gösterdi. Dan cebinden bir cüzdan çıkardı, içinden birkaç banknot çekti, parayı ödedi. Tezgâhtar paranın üstünü verdi. Makbuzla zarflar tezgâhtarda kaldı. Karşılıklı gülümsediler. Blank dükkândan çıktı. Bunda anlaşılmayacak bir şey yoktu: Dan hediyelik paketler içinde çeşitli adreslerdeki birçok kimseye, birer Skoç viski gönderiyordu. Adres listesini ve birbirinin eşi kartları, armağanların içine yerleştirilmek üzere adama bırakmıştı. İçkilerin parasını ve posta masrafını da ödemişti. Ne vardı bunda?

Yarım saatten de az bir süre sonra, Dan apartmanına dönüp, asansörlere doğru ilerliyor ve gözden kayboluyordu. Karşı kaldırımda duran Delaney, bir yudum konyak daha içti; kaldırımı arşınlamaya ve apartmanı gözetlemeye devam ederken, salamlı ve soğanlı sandviçinin yarısını yedi, yuttu. Birden geğirdi. Gayet basit: Konyak, salamlı sandviç ve soğan bir araya gelince, ne olur başka?

Acaba Dan bu gece bir daha sokağa çıkmayacak mıydı? Belki çıkar, belki de çıkmazdı. Ne olursa olsun,

gün aydınlanıncaya kadar burada kalacaktı. Blank'ın piyasaya çıkması, bir sonuç vermemişti. Yaptığı işin bir anlamı vardı, vardı ama, başkomiser yine de bir şeyi gözden kaçırmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Ama ne? Herif dışarda kaldığı sürece, devamlı gözlerinin önünde bulunmuştu... daha doğrusu dışarda kaldığı sürenin yüzde 75'i kadar bir zaman. Bu arada öteki yayalar gibi normal davranmıştı. Dostlarına, kapıcılara, tanıdıklarına Noel armağanı göndermek için dolaşmıştı. Öyleyse?

Tekleyen bir şey vardı bunun altında. Bir çapanoğlu. Delaney kalan sandviçinin yarısını yağlı kağıda sardı, yine aşağı-yukarı dolaşmaya devam etti. Şimdi her şeyi en başından alıp, dostunun sokakta yaptıklarını, her hareketini, her davranışını yeniden hatırlamak gerekiyordu.

Önce antrede, kapıcıyla konuşurken görmüştü. Blank dışarı çıkmış, başını kaldırıp göğe bakmış, paltosunu iliklemiş ve yakasını kaldırıp, batıya doğru yürümüştü. Bunda bir gariplik yoktu.

Her şeyi yeniden gözünün önüne getirdi. Üçüncü cadde boyunca ağır ağır yürümesi, Blank'ın hayvan satıcısının önünde verdiği mola, bu sırada...

Birden bir otomobil ani bir frenle Delaney'in yanı başında duruverdi. Toz içinde, dört kapılı, koyu lacivert bir Plymouth. Önde iki sivil oturuyordu. Şoförün yanında oturan adam, Delaney'in üzerine kuvvetli bir el fenerini tutuverdi.

«Polis,» dedi. «Lütfen olduğunuz yerde durun.»

Delaney durdu. Otomobile bakmak için ağır ağır döndü. Kollarını yavaşça vücudundan uzaklaştırdı. Avuçlarını dışarı çevirip açtı. Eli fenerli adam otomobilden indi, sağ eli kalçasına yakın, yürüdü. Karanlıkta güç görülen, direksiyonun başındaki arkadaşı, dizleri-

nin üzerinde bir şey tutuyordu. Delaney adamların ustalığına hayran kaldı. Gerçekten profesyoneldiler. Ama acaba, emniyet örgütü, gece plakasız otomobillerle yapacağı denetlemelerde ne diye hep üç yıllık, tozlu, dört kapılı, lacivert Plymouth otomobil kullanır diye düşünmeden edemedi. Sokakarda kol gezen her kötü niyetli adam, daha uzaktan bu otomobilleri tanıyabilirdi.

Eli fenerli dedektif iki adım daha yanaştı, ama yine de Delaney'den uzakta duruyordu. Işığını dosdoğru başkomiserin gözlerinin içine çevirmişti.

«Civarda mı oturuyorsunuz?» Adamın sesi, limonsuz votka gibi buruktu.

«Evet,» dedi başkomiser.

«Kimliğiniz üzerinizde mi?»

«Evet,» dedi Delaney. «Sol elimle yavaşça uzanıp paltomun düğmelerini açacağım, sonra da ceketimin. Sonra yine sol elimle yavaş yavaş uzanıp, ceketimin sağ iç cebindeki kimliğimi alıp, size göstereceğim. Tamam mı?»

Dedektif başını salladı.

Delaney dediği gibi ağır hareketlerle, ve dikkatle üniforma ceketinin fermuarını açtı, deri kabı içindeki kimliğini çıkardı. Oldukça uzakta duran dedektife uzattı. El fenerinin ışığı, fotoğraf ve yıldızın üzerinde dolaştı, sonra tekrar Delaney'in yüzüne döndü ve birden söndü.

«Özür dilerim, komiserim,» dedi adam, ama sesinde hiç de özür dileyen bir ifade yoktu. Deri muhafazayı geri verdi.

«En doğru hareketi yaptınız,» dedi Delaney. «Lombard Harekâtından mısınız?»

«Ya,» dedi dedektif ve gereksiz hiç bir soru sormadı. «Daha buralarda mısınız?»

«Gün aydınlanıncaya kadar.»

«Bir daha rahatsız etmeyiz, meraklanmayın komiserim.»

«Zararı yok canım,» diye üsteledi Delaney. «Nedir adınız sizin?»

«İnanmayacaksınız komiserim, ama benim adım William Shakespeare.»

«İnanırım, inanırım,» diyerek güldü Delaney. «William Shakespeare adında bir futbolcu bile vardı.»

«Hatırlar mısınız onu?» diye şaşkınlık ve sevinçle sordu dedektif. «Herhalde o da tıpkı benim gibi dertliydi. Karımla bir otele gittiğim zaman, defteri doldururken neler olduğunu tahmin edebilir misiniz?»

«Arkadaşınız kim?»

Dedektif, fenerinin ışığını şoföre tuttu. Şoför zenciydi, sırıtıyordu. «Hortlak gibidir,» dedi kaldırımın kenarındaki adam. «Piliç kızartmasına ve karpuza bayılır. Adı da, Sam Lauder.»

Zenci şoför ciddiyetle onayladı. Son derece tatlı bas sesiyle, «Domuz pirzolasını ve yanında bol yeşil salatayı da unutmayın,» dedi.

«Ne kadar zamandır birlikte devriye geziyorsunuz?» diye sordu Delaney.

«Bin yıl oldu belki,» diye seslendi şoför.

«Ya,» dedi kaldırımın kenarındaki adam, «Bir-iki yıl oluyor, ama bin yıl **g i b i** geliyor bize.»

Hep birden güldüler.

«Shakespeare ve Lauder,» diye tekrarladı Delaney. «Adınızı unutmayacağım. Size bir yemek borcum olsun.»

«Teşekkürler, komiserim,» dedi Shakespeare. Dönüp otomobile atladı. Uzaklaştılar. Delaney memnun olmuştu. İyi adamlar diye düşündü.

Ama gelelim yine Dan'e... Apartmanın girişini 30 saniyeden fazla gözünden ayırmadan, yine kaldırımı

arşınlamaya başladı. Antre şimdi iyice sessizleşmişti. Bir kapıcı dışında kimse yoktu.

Evcil hayvan mağazasının önünde durduktan sonra, Dan içki dükkânına girmek için karşıya geçmişti. Noel armağanı göndereceklerinin listesini vermiş, siparişinin parasını ödemiş, sonra salına-salına eve dönmüştü. Öyleyse Delaney'i rahatsız eden şey neydi? Bir yudum daha konyak çekmek için ceketinin iç cebine uzandı. Bir lokma sandviç almak için de dış cebine. Uzandı...

Hah, ha! Şimdi anlamıştı.

Delaney ilk gördüğünde, Blank apartmanın antresinde bir kapıcıyla konuşuyordu. Siyah paltosunun önü açıktı, sol eli de paltonun cebindeydi. Sonra Dan kapının önüne çıkmış, düğmelerini iliklemiş, sağ eliyle de yakasını kaldırmıştı. O ana kadar sol eli ile hiç bir hareket yapmamıştı... tamam mı?

Sonra gezinti başlamıştı. İki eli de paltonun cebindeydi. Yürüyüş, takip, evcil hayvan satan mağazanın önündeki mola... bunlar hiç bir şey değildi. Ama Delaney, şimdi, şapkasının altından, içki dükkânındaki Blank'ı gözlüyor. Adamın sağ eli, paltosunun sağ cebinden içeri dalıyor ve katlanmış bir listeyle tekrar dışarı çıkıyor. Tezgâhın üzerinde kâğıdın katlarını açan yine sağ el. Listeyi tezgâhtara yine sağ el uzatıyor. Tezgâhtar, Blank'a hediyelik kutusu içinde bir Skoç viski şişesi uzatıyor. Dan şişeyi sağ eline alıyor, seyrediyor, onaylıyor, tekrar geri uzatıyor tezgâhtara. Sol elde hâlâ bir hareket yok. Sol el ölü. Yine sağ el, pardesüsünün cebine dalıyor, yarım düzine kadar, hediyelik içkinin üzerine konacak kart çıkartıyor dışarı. Yine sağ el, bu sefer bir cüzdanla birlikte dışarı çıkıyor cepten. Kasa, fişi yazıyor. Para ödeniyor. Paranın üstü yine pardesünün sağ cebine iniyor. Neredesin sen, sol el?

Başkomiser Delaney durdu, dikildi, birden hatırlayıp, birden gülmeye başladı. Ayrıntıları unutmamak gerekiyordu. Kim, Noel'de armağan göndereceklerinin listesini, Noel kartlarını ve cüzdanını, pardesüsünün dış cebinde taşırdı? Cevap: Hiç kimse! Çünkü Delaney' in çok güzel, ısmarlama yapılmış, önündeki düğmeleri açmasına gerek kalmadan tabanca kemerine ve buradaki donatımına kolayca ulaşabileceği, yarık cepli bir resmî pardesüsü vardı. İkinci Dünya Savaşı sırasında da yine aynı biçimde bir trençkotu olmuştu. 1953'te ise Barbara, doğum gününde aynı kolaylığı sağlayan bir İngiliz yağmurluğu armağan etmişti ona; yağmur bardaktan boşanırcasına yağsa bile, pardesünüzün düğmelerini açmadan cebinizdeki cüzdana, biletlere, kimlik belgesine, aklınıza ne gelirse ona, yarık cep sayesinde ulaşabilirdiniz.

Elbette. İşte Dan da verdiği siparişin parasını böyle ödemişti. Ceketinin cebindeki listeye, paltonun **cebinden** uzanmıştı. Yine arka cebindeki cüzdanını, **cebinden** uzanarak çıkartmıştı. Gönderdiği şişelerin kutularına konacak adresli ve mühürlü Noel kartlarını da, ceket ya da pantolonunun cebinden, yine paltosunun **cebinden** uzanıp almıştı. Ne güzel şey!

Güzel, ama Daniel G. Blank, Noel armağanlarını böyle gönderdiği için değil de, Cici Danny, insanları böyle öldürdüğü için güzel. Yarık cepler. Buz baltasının kabzasını yarık cepten uzanıp tutan sol el, cebin içinde. Ön düğmeleri açık palto. Serbestçe sallanan sağ el. Sonra tam karşılaştıkları anda, baltanın sağ ele aktarılıvermesi — masum, açık duran, sallanan sağ ele — ardından saldırı. Ne kadar kurnazca bir şey. Allahım, bu ne büyük kurnazlık!

Delaney nöbetine devam etti. Biliyordu artık, bal gibi **biliyordu.** Blank bu gece bir daha dışarı çıkama-

yacaktı. Ama bunun bir yararı yoktu. Delaney gün ışıyıncaya kadar nöbete devam edecekti. Böylece her şeyi enine-boyuna düşünmeye vakit de buluyordu.

Görünmeyen «Sol El Davası» üzerinde düşünmek için vakit. Neydi bunun çözüm yolu? İki ihtimal var, diye aklından geçirdi Delaney. Bir: Sol el paltonun yarık cebinden geçip, buz baltasını sapından ya da sırımından tutuyordu. Ama başkomiser pek bu kanıda değildi. Delaney onu, ilk kez iyice aydınlık apartman antresinde gördüğü zaman, Dan'ın paltosunun önü açıktı. Önü açık paltosunun aralığından kapıcının ya da bir kiracının baltayı görmesi tehlikesini göze alabilir miydi? Ondan sonra paltonun önü düğmelenmişti. Dan ne diye düğmelenmiş bir paltonun altında buz baltası taşıyacaktı yani? Bir av peşinde koşmak için dışarı çıkmadığı açıkça belliydi.

İkinci ihtimal: Şu ya da bu nedenle, sol eli yaralı, ya da kullanılamayacak haldeydi. Veya bileği, kolu, dirseği, ya da omuzu. Cici Danny, sol kolunu dilediği gibi kullanamayacağı için, bir askı gibi paltosunun yarık cebine asmıştı. Evet, bu akla yakındı; üstelik soruşturmasını da kolayca yapabilirdi. Thomas Handry, görüşme sırasında pekâlâ bunun nedenini sorabilirdi. Hattâ daha da iyisi, Delaney yarın Charles Lipsky'yi arar, Blank'ın sol kolunda bir yara-bere görüp görmediğini ondan öğrenebilirdi. Başkomiser, Lipsky'yi her gün arayıp, Dan'ın esmer, zayıf sevgilisinin geldiği taksinin plakasını alıp almadığını sormayı planlamıştı zaten.

Delaney'in, Dan'ın sol kolundaki muhtemel bir yarayla ilgilenmesi, elbette son cinayet sırasında katille kurbanı arasında bir mücadele, bir döğüş geçtiğinin saptanmış olmasından ileri geliyordu. Albert Feinberg, katilinin birkaç damla kanını kaldırıma akıtmayı becer-

mişti; kimbilir, belki daha fazlasını da başarmıştı adamcağız.

Acaba saat kaç olmuştu? Gece yarısına yaklaşıyordur diye aklından geçirdi Delaney. Böyle bütün bir geceyi belkemekle geçirmesi gerektiğinde, saatine bakmamayı yeğlerdi. Hele bir saate bakmaya başlamaya görün, yandınız demektir; zaman sanki geri geri gitmeye başlar. Gökyüzü aydınlanıp, güneş doğunca, evine dönüp uyuyabilirdi. Ama daha önce, asla!

Üzerindeki uyuşukluğu atmak için bu sefer dolaşma biçimini değiştirdi. Karşı kaldırımda üç kere inip çıkıyor, sonra apartmanın olduğu kaldırıma geçip, iki kere gidip geliyordu. Bloğun önünde durup, vardığı yerden geri dönüyordu. Ayakta uyumamak için her şeyi deniyordu. Ama apartmanın girişini hiç gözden kaçırmıyordu. Eğer dostu tekrar dışarı çıkacak olursa, buradan çıkacaktı.

Sandviçini bitirdi, ama konyağının birazını sonrası için ayırdı. Isı sıfırın üzerinde bir ya da ikiye düşmüş olmalıydı. Belki de sıfırdı. Kulaklıklarını da taktı. Polis işi bir şeydi kulaklıkları. Lastiği başının arkasından dolanıyordu. Aslında çok rahattı. Kulaklarının üzerinde sıkı sıkı dursun diye madeni tutamakları yoktu. Bunlar olunca, insanın beynini donduracakmış gibi oluyordu soğuk.

Neydi bütün bu sağ el, sol el, yarık cep üzerinde düşündükleri? Daniel Blank'ın dört cinayetin faili olduğunu, kuşkuya yer bırakmayacak biçimde biliyordu. Ama inkâr edilemeyecek ve adamını savcının karşısına götürüp, tutuklanmasını sağlayacak sağlam bir delile ihtiyacı vardı. Handry'ın adamla görüşmesini, Blank'ın sevgilisi olan kızla, Tony adlı oğlanla ve Mortonlarla ilişki kurmak istemesinin nedeni, hep buydu. Bunlar bütün dedektiflerin peşini bırakmayacağı izler-

di. Belki hepsi de cılk çıkacaktı — çıkabilirdi de — ama biri, hiç olmazsa bir teki çabalarının karşılığını verebilirdi. İşte o zaman Cici Danny'yi tutuklar, mahkemeye çıkartırdı. Sonra?

Delaney bundan sonra neler olup biteceğini çok iyi biliyordu. Blank'ın yakışıklı, pahalı avukatı, müvekkilinin aklî dengesinin yerinde olmadığını ileri sürecekti: «Bu hasta adam, ortada belirli hiç bir neden olmadan, hiç tanımadığı dört yabancı kişiyi öldürmüştür. Sayın yargıcım, sorarım size, bu, akıllı bir adamın işi midir?» Bunun üzerine Dan, bir akıl hastanesinde yıllarca süren müşahede altına alınacaktı.

Olacaktı bu ve Delaney de doğrusu pek karşı çıkamayacaktı bu karara; Blank **hastaydı,** bundan kimse kuşku edemezdi. Onun durumunda biri için hapse atılmaktansa, hastaneye kapatılmak, daha iyiydi. Peki ama... Kendisinin, Delaney'in istediği neydi? Bu çılgını devreden çıkartmak mı? Yo, hayır. Hayır! Daha fazlasını istiyordu.

Delaney'in bir türlü anlayamadığı, yalnız Dan'ın güdüleri değildi. Kendi güdülerini de kavrayamıyordu. Bu konudaki düşünceleri pek bulanıktı; bu iş üzerinde daha çok düşünüp kafa patlatması gerekiyordu. Meslek hayatında şimdiye kadar hiç bir suçluya, böylesine yakınlık duymamıştı. İçinde öyle bir duygu vardı ki, eğer Dan'ı anlayabilse, kendisini de anlamış olacaktı.

Sabahın ilk saatlerinde, gün ışımağa başlamıştı. Delaney konyağın etkisi kaybolduğu için kollarını sallayarak, ayaklarını daha sıkı basarak, devam etti dolaşmaya. Allahın belası bir ayaz vardı. Yeniden Daniel G. Blank sorununa ve kendi sorunlarına döndü.

Gerçeği yavaş yavaş, şok geçirmeden kavradı. Bu, **kendi** «gerçeğiydi». Adamın ölmesini istiyordu.

Daniel Blank'ın ruhundaki şey, kendi içindeki şey,

Dan'ı ölüme mahkûm ederek yıkmayı, yok etmeyi umduğu şey, şeytandı. Hep şeytan. Öyle değil miydi yani? Bu düşünce öylesine mantıksızdı ki, yüz yüze gelemiyor, üzerinde duramıyordu.

Başını kaldırıp gök yüzüne baktı; yine kararmıştı hava. Günün ışıdığını sanarak yanılmıştı. Omuzlarını hareket ettirmek için kollarını iyice silkeleyerek, adımlarını kaldırıma olanca gücüyle basarak, karanlıklar içinde ürpererek, devam etti nöbetine.

Telefonun ziliyle uyandı. Yatağının baş ucundaki saate bakınca, on bire yaklaştığını gördü. Mary'nin niçin perdeleri açmadığını düşündü, sonra kadının bugün izinli olduğunu hatırladı. Bir de boş yere pusula bırakmıştı masanın üzerine. Aslında nöbetten eve döndüğünde, kendisini hiç iyi hissetmiyordu, ama şimdi toparlanmıştı. Ordu'da dedikleri gibi, «hızlı» bir uyku çekmişti. Dört saat uyuduğu halde, sekiz saat uyumuş gibi dinlenmişti.

«Buyrun, ben başkomiser Edward X. Delaney.»

«Ben de Handry. Blank'la, tasarladığımız görüşmeyi ayarladım.»

«Güzel. Ne zaman buluşuyorsunuz?»

«Noelden sonraki gün.»

«Bir terslik çıktı mı?»

«Yoo... Pek çıktı denemez.»

«Ne oldu?»

«Tıpkı sizin dediklerinizi yaptım, Javis-Bircham'ın personel şefiyle ilişki kurdum. Adam dünden teşneydi. Gidip gördüm herifi. Böyle tipleri tahmin edersiniz: Koca koca kahkahalar atan, inci gibi dişleri olan biri. Basın kartını da gösterdim, ama bakmadı bile. Gazeteye soracağını da sanmıyorum. Çünkü herif,

kimsenin kendisini aldatamayacağına yürekten inanmış. Çok zeki olduğunu sanıyor.»

«Terslik nerede çıktı?»

«Bir terslik falan çıkmadı... Terslik sayılmaz yani. Adam J-B'nin genç müdürlerinden dördünü tavsiye etti, şirketten böyle söz ediyor. Tıpkı IBM, veya GE; ya da GM der gibi... ama verdiği adların arasında Blank yoktu.»

«Kendisine, elektronik beyinlerin, gelecekte iş hayatında nasıl kullanılacağı konusunda bilgi sahibi biriyle görüşmek istediğinizi söylemediniz mi?»

«Elbette söyledim. Ama Blank'ın adını vermedi. Garip değil mi bu?»

«Hımm. Belki de. Peki, nasıl becerdiniz sonra?»

«Bu sefer adama, özellikle AMROK II'yle ilgilendiğimi bildirdim. Size Blank'ın yeni göreve atanmasıyla ilgili olarak getirdiğim basın bülteninde bu ad vardı, biliyorsunuz.»

«Hatırladım. Ne dedi bunun üzerine?»

«Bu sefer Blank'ın adını söyledi, onunla görüşmek istediğimi bildirince de, kabul etti. Yalnız bundan pek hoşlanmadığını söyleyebilirim.»

«Belki kişisel kıskançlıktır. Anlıyorsunuz ya, iç çekişmeler. Belki de Blank'ın yüzü hoşuna gitmiyordur ve reklamın yapılmasını istemiyordur.»

«Belki de,» dedi kuşkuyla Handry. «Ama benim üzerimde böyle bir izlenim uyanmadı.»

«Nasıl bir izlenim uyandırdı sizin üzerinizde?»

«Delice bir fikir aslında benimki ya.»

«Olsun, olsun söyleyin bakalım,» dedi sabırla Delaney.

«Belki de Blank itibarını yitirmiştir. Belki de doğru-dürüst yapamıyor işini. Veya yakında sepetlenecek diye dedikodular dolaşıyor içerde. Bu durumda, elbet-

te personel müdürü gazetelerde, Blank'ın nasıl bir dâhi olduğunun anlatılmasından hoşlanmaz; bir hafta sonra J-B onu işten atacak olduktan sonra. Delice bir şey değil mi bu?»

Delaney susmuş, düşünüyordu. «Hayır,» dedi en sonunda. «Hiç de öyle değil. Aslında bunun çeşitli anlamları olabilir, birlikte bir öğle yemeği yiyebilir miyiz?»

«Ama siz ısmarlarsanız.»

«Elbette.»

«Öyleyse öğle yemeği yiyebilirim bugün. Ne zaman ve nerede yiyoruz?»

«Önceden de yediğimiz balıkçı lokantasına gitsek mi acaba?»

«Olur, harika! Çok güzel bir buluş!»

«Yarımda, Amerikan barda buluşalım, olur mu?»

«Mutlaka geliyorum.»

Komiser traş olmaya çıktı. Çenesindeki sakalları alırken, Handry'ın belki de doğru bir izlenim edindiğini düşündü. Blank'ın küçük ve amatörce tutkusu, belki de çalışmasını ciddi olarak aksatıyordu; bunu anlamak zor değildi. Yeni bir göreve atanmasıyla ilgili basın bülteni yayınlandığında, şirketin harika çocuğuydu. Şimdi ise, bir gazetecinin kendisiyle görüşmesini bile istemiyorlardı. İlginç.

Fazla sabun köpüklerini havluyla kuruladıktan ve yüzüne losyon sürdükten sonra; yemek sırasında, Handry'i, yapacağı görüşmeyi öne alması için sıkıştırırsam, iyi ederim diye düşündü. Görüşme Noel'den sonraki gün yapılacaktı. Bu zamana kadar Handry, eğer isterse, varılan sonuçları Broughton'a ulaştırabilirdi. Ama Delaney, Alinski'nin vadettiği 24 saatlik mühlet içinde elinden geleni yapmaya kararlıydı ve evinden çıktığı şu anda, henüz altı saat olmuştu.

Handry, dana pirzolasıyla fıçı birası söyledi. Delaney de, çavdar rakısıyla kıymalı-böbrekli börek.

«Bana bakın,» dedi gazeteciye başkomiser, «konuşacak çok şeyimiz var, hemen konuya girelim.»

Handry başını kaldırıp yüzüne baktı «Ne oldu?» diye sordu.

«Ne mi oldu?» diye hayretle tekrarladı Delaney. «Ne mi oldu demekle neyi kastediyorsunuz yani?»

«Şuraya oturalı daha beş dakika oldu, iki kere saatinize baktınız, durmadan da gümüş çatal-bıçaklarla oynuyorsunuz. Önceden hiç yapmadığınız bir şey bu.»

«Sen dedektif olmalıymışsın,» diye homurdandı Delaney. «Çok iyi ipuçları bulurdun herhalde.»

«Yoo, teşekkür ederim, dedektifler o kadar çok yalan söylüyorlar ki. Üstelik soruya da hep bir başka soruyla cevap veriyorlar. Yalan mı?»

«Ben, ne zaman sorduğun bir soruya, soruyla karşılık verdim yani?»

Handry ağzındaki lokmaları saça saça gülmeye başladı ve ancak bir parça sakinleşince, konuşabildi: «Buraya gelirken, tam gazeteden çıkacağım sırada, tuvalette bir arkadaşa rasladım. Siyasi haberlere bakar. Dün gece Mansion'da çok önemli ve büyük bir toplantı yapıldığını söyledi. Arkadaşın söylediğine bakılırsa, müdür muavini Broughton'un sonu gelmiş Lombard Harekatındaki başarısızlığı yüzünden. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?»

«Hayır.»

«Şu ya da bu biçimde sizi ilgilendirmiyor mu bu?»

«Hayır.»

«Pekâlâ,» diyerek başını salladı Handry. «Siz kendi bildiğinizi okuyun bakalım. Öyleyse, başlayalım!»

«Bakın,» dedi saf saf Delaney, sonra dirsekleri-

ne dayanarak, iyice masanın üzerine eğildi. «Sizi atlatıyorum sanmayın. Elbette, söylemediğim şeyler de var, ama bunları söylemek bana düşmez. Bana çok büyük yardımlarınız dokundu. Blank'la yapacağınız görüşme, son derece önemli. Size kasten yalan söylediğim gibi bir düşünceye saplanmanızı istemem.»

«Peki, peki,» diyerek elini salladı Handry. «Sözünüze inanıyorum. Şimdi, anladığım kadarıyla Blank'la yapacağım bu görüşme sırasında, dağcılığa merakı olup olmadığını ve bir buz baltası satın alıp almadığını öğrenmemi isteyeceksiniz, değil mi?»

«Tamam,» dedi, aslında bunları çoktan öğrendiğini uzun uzun açıklamak istemeyen Delaney. Handry'nin, yapacağı görüşmenin çok önemli olduğuna inanması gerekiyordu. «Elbette, Javis-Bircham'da ne iş yaptığını, işinin ne olduğunu, emrinde kaç kişi çalıştığını ve buna benzer şeyleri de öğrenmek istiyorum. Görüşmenin temelini bu teşkil etmeli, yoksa şüphelenebilir. Ama benim asıl istediğim, herifin kişisel hayat hikâyesi, çevresi, insan yanı. Anlayabildiniz mi?»

«Hem de nasıl.»

«Sahi mi? Haydi öyleyse, farzedelim ki ben Blank'ım. Benimle görüşüyorsunuz. Nasıl becereceksinlz bunu?»

Handry bir an düşündü, sonra: «Bana özel yaşantınızı anlatır mısınız, bay Blank? Nerede doğdunuz, hangi okullara devam ettiniz, buna benzer şeylerden söz eder misiniz?»

«Ne gereği var bunun? Ben de bu görüşme, AMROK II ve elektronik beyinlerin iş hayatında kullanılışı üzerine olacak sanmıştım, değil mi?»

«Yo, öyle, öyle. Ama biz yüksek seviyede yöneticilerle yaptığımız görüşmelerde, biraz da kişisel bir şeyler katmak isteriz yazılarımıza. Böylece hem yazı-

nın okunmasını sağlarız, hem de okuyucuya, görüştüğümüz kişinin, gerçekten var olan bir insan olduğunu hissettiririz.»

«Güzel, güzel,» diye onayladı Delaney. «İyi bir fikir bu. Bencilliğini pohpohlayın. Milyonlarca okuyucu var onu tanımak isteyen. Yalnız yaptığı işi değil, onu da.»

Yemekleri ve içkileri geldi, hemen giriştiler, ama Delaney susmak bilmiyordu.

«İşte onun hakkında istediğim şey bu,» dedi içkisinden koca bir yudum aldıktan sonra. «Nerede ve ne zaman dünyaya geldiği, gittiği okullar, askerliğini nerede yaptığı, önce hangi işlerde çalıştığı, evlilik durumu. Tamam mı... Şimdi evlilik konusunu alalım. Ben yine Blank'ım. Soruları siz soruyorsunuz.»

«Evli misiniz, bay Blank?» diye sordu Handry.

«Bunun da yazı açısından önemi var mı?»

«Yo, eğer siz uygun bulmuyorsanız, bu soruya...»

«Boşandım. Bunun bir sır olmadığını sanırım.»

«Anlıyorum. Çocuklarınız var mı?»

«Hayır.»

«Yakın bir gelecekte yeniden evlenmeyi düşünüyor musunuz?»

«Bunun yazınızla bir ilişkisi olduğunu hiç sanmıyorum, bay Handry.»

«Hayır. Haklısınız. Herhalde yok. Ama on binlerce kadın okuyucumuz var, bay Blank. Tahmin ettiğinizden daha çok. Nedense kadın okuyucularımız da, böyle şeylerle ilgilenirler.»

«Harikalar yaratıyorsun,» dedi memnun bir tavırla Delaney. «Herifçioğlunun bir metresi var, ama bundan size söz edeceğini pek sanmıyorum. Şimdi de dağcılık işini kurcalayalım. Bunu nasıl becereceksiniz?»

«Meraklarınız var mı, bay Blank? Pul koleksiyonculuğu, ski, kayak, avcılık gibi?»

«Şey... Aslında ben dağcıyım. Yalnız amatör olduğumu da hemen söyleyeyim.»

«Dağcılık mı? Bu çok **ilginç** işte. Nerede yapıyorsunuz bu sporu?»

«Oh... Burada, Birleşik Devletler'de, bir de Avrupa'da.»

«Avrupa'nın neresinde?»

«Fransa'da, İsviçre'de, İtalya'da, Avusturya'da. Aslında dilediğim kadar sık geziye çıkamıyorum, ama gittiğim her yerde bir deneme yapıyorum.»

«Gerçekten büyüleyici bir spor, ama biraz pahalı bir spor sayılmaz mı dağcılık, bay Blank? Yani, seyahatlerin dışında demek istiyorum. Bunu tamamen kişisel merakımdan soruyorum. Pek çok araç ve donatım gerektirmiyor mu?»

«Yo... pek o kadar da değil. Bir kere kışlık açık hava giysileri. Bir sırt çantası. Kramponlar. Sonra naylon bir halat.»

«Peki, ya buz baltası?»

«Hayır,» dedi kesinlikle Delaney. «Bunu sakın sormayın. Eğer Blank'ın kendisi söz etmezse, siz sakın sormayın. Çünkü adam suçluysa, uyandırmak istemem. Handry, bu konu önemli, hem de çok önemli, ama aranızdaki görüşmenin, söylediğinizden başka bir amaç güttüğünü, üstü kapalı bile olsa belli edecek en ufak bir şey söylemekten kaçının. Siz, elektronik beyinlerle çalışan genç bir müdürle görüşüyorsunuz.»

«Yani görüşmenin başka bir amaç güttüğünü anlayacak olursa, benim için tehlikeli mi olur demek istiyorsunuz?»

«Elbette,» dedi etli böreğine çatalını batıran Delaney, «sizin için tehlikeli olabilir.»

«Başımı belaya soktuğunuz için Allah sizden razı olsun,» dedi neşeli olmaya çalışan bir sesle Handry. «Sayenizde şimdi kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım.»

«Merak etmeyin, çok iyi becereceksiniz işi,» diye cesaretlendirdi Delaney. «Böyle görüşmelerde steno mu yazıyorsunuz?»

«Kendime göre bir steno. Kısa notlar alıyorum. Tek kelimeler. Benden başka kimse okuyamaz. Gazeteye ya da eve döner dönmez, çözerim ben.»

«Güzel. İçin rahat etsin. Söylediklerine bakılırsa, adamın özel hayat hikayesi, çevresi hakkında bir güçlükle karşıalşmayacaksın. Dağcılık merakıyla da. Ama buz baltası ve gönül meselelerinde pek ısrar etme. Kendisi anlatmak isterse, ne âlâ. İstemezse, bırak. Ben başka bir çare bulurum.»

İkisi de birer içki daha yuvarladılar, yemeklerini bitirdiler. İkisi de tatlı istemedi, ama başkomiser konyak ve kahve için çok direndi.

«Ne nefis tad bu,» dedi konyağından bir yudum alan Handry. «Beni şımartıyorsunuz. Öğle yemeklerini tuna balıklı bir sandviçle geçiştirmeye alışıktım yahu.»

«Öyle,» diyerek gülümsedi Delaney. «Ben de öyleydim. Ha, şimdi aklıma geldi, bir-iki küçük şey daha vardı da.»

Handry konyak kadehini masanın üzerine bıraktı. Başını sallayarak, hayran hayran komiserin yüzüne baktı. «Çok yamansınız,» dedi. «Niçin ille de konyak içelim diye ısrar ettiğinizi şimdi anladım. Demek bir-iki şey daha var? Blank'a katil olup olmadığını mı soracağım, yoksa hayvanat bahçesine gidip, başımı aslan ağzına mı sokacağım?»

«Hayır, hayır,» diye karşı çıktı buna Delaney. «Gerçekten küçük bir-iki şey. Her şeyden önce ada-

mın sol elinde bir yara falan var mı, ona dikkat edin. Veya sol bileğinde, dirseğinde, kolunda. Kolu sarılı ya da askıda olabilir.»

«Anlayamadım pek.»

«Canım sadece bir göz atın, yeter. Sol kolunu normal olarak kullanabiliyor mu, ona bakın. Dikkat edin bakalım, masanın altına saklamaya kalkışacak mı? Yalnız bakın, o kadar.»

«Pekâlâ,» diye başını salladı Handry. «Bakarım. Öbür 'küçük şey' neymiş?»

«El yazısından bir örnek almaya çalışın.»

Handry hayretle komiserin yüzüne baktı. «Çok müthişsiniz siz!» dedi. «Yahu, nasıl yapabilirim bunu?»

«Doğrusu benim de bu konuda hiç bir fikrim yok,» diye itiraf etti Delaney. «Belki imzaladığı bir şeyi yürütebilirsiniz. Yok, olmaz bu. Doğrusu bilmiyorum. Siz düşünün onu da. Hayal gücünüz çok zengin. Yazdığı birkaç kelime, bir de altında imzası. Bütün istediğim bu. Eğer becerebilirseniz.»

Handry cevap vermedi. Konyak ve kahvelerini bitirdiler. Hesabı başkomiser ödedi ve çıktılar dışarı. Kaldırımda, sert esen rüzgârın karşısında, pardesülerinin yakalarını kaldırdılar. Delaney eliyle Handry'ın kolunu tuttu.

«Sözünü ettiğimiz şeylerin hepsini istiyorum senden,» dedi alçak sesle, «gerçekten istiyorum, ama hepsinden çok istediğim, hakkında insan olarak edineceğin **izlenimlerdir.** İnsanlara karşı duyarlı bir yönünüz var; biliyorum öyle olduğunuzu. İnsanlara karşı duyarlı olmasanız, ne olduklarını, ne düşündüklerini, ne hissettiklerini, nelerden nefret edip, neleri sevdiklerini bilemezseniz, nasıl şair olabilirsiniz? İşte ben sizden bunu istiyorum. Konuşun bu adamla. İyice seyredin. En ufak hareketlerini bile aklınıza yazın. Tırnaklarını

yiyor mu, burnunu karıştırıyor mu, saçını sık sık sıvazlıyor mu, telaşlı mı, ayaklarını bir bağlıyor, bir çözüyor mu?... Aklınıza gelen ve gelebilecek her şeyi. Gözetleyin onu ve içinize sindirin. Bırakın benliğinize dalsın. Kimdir bu adam ve nedir? Acaba kendisini daha yakından tanımak ister misiniz? İşte asıl istediğim bu benim: Adam hakkında **duygularınız.** Tamam mı?»

«Tamam, peki,» dedi Thomas Handry.

Delaney eve döner dönmez, telefonla hastaneden Barbara'yı aradı. Karısı gece çok iyi uyuduğunu ve kendisini çok iyi hissettiğini söyledi. Monica Gilbert de yanındaydı, hoşça vakit geçiriyorlardı, Monica'yı çok sevmişti. Başkomiser memnun olduğunu söyledi ve akşam, ne olursa olsun gelip, göreceğini söyledi.

«Öperim,» dedi Barbara ve telefonda bir öpücük işitildi.

«Ben de seni,» dedi başkomiser Edward X. Delaney ve bir daha aynı ses işitildi. Bir zamanlar aptalca romantiklik dediği şeyler, artık hiç de aptalca bir şey gibi görünmüyordu. Hattâ o kadar anlamlı ve dokunaklı buluyordu ki bunları, kendini tutmasa, ağlayacaktı.

Cahrles Lipsky'yi aradı. Kapıcı alçak sesle ve pek ihtiyatlı konuşuyordu.

«Bir şey bulabildiniz mi?» diye fısıldadı Lipsky.

Bir an ne demek istediğini anlayamadı Delaney. Neden sonra kapıcının dün öğleden sonraki aramadan söz ettiğini kavradı.

«Hayır,» dedi başkomiser. «Hiç bir şey bulamadım. O karı geldi mi yine?»

«Ben görmedim.»

«Dediğimi unutma sakın: Arabanın plaka numarasını alacaksın ve...»

«Biliyorum,» dedi telaşla Lipsky. «Yirmi tekliği uçlanacaksın ama, tamam mı?»

«Evet,» dedi Delaney. «Bir şey daha soracağım Blank'ın sol kolunda bir şey var mı? Yara falan?»

«Birkaç gün askıda taşıdı kolunu.»

«Öyle mi?»

«Ha! Sordum kendisine. Odasında, küçük bir halının üzerinde kayıp düştüğünü söyledi. Parkeleri yeni cilalanmıştı da. Dirseğinin üzerine düşmüş. Yüzünü de cam masaya çarpıp, sıyırmış.»

«Öyledir,» dedi başkomiser, «kazaların çoğu için zaten evde olur derler.»

«Ha! Ama yara-bereleri kapandı. İz de kalmayacak. Bir değeri var mı bunun?»

«Fazla açgözlü olma,» dedi soğuk bir tavırla Delaney.

«Açgözlü mü?» dedi gücenmiş gibi Lipsky. «Kim açgözlü? Üzüm üzüme baka baka kararır ama, tamam mı?»

«Ben seni yine ararım yarın,» dedi başkomiser. «Yine gündüz mü çalışıyorsun?»

«Ha; Noel'e kadar öyle. Yahu, haberiniz var mı, siz yukardayken, ben telefonla aradım, ama siz...»

Başkomiser telefonu kapattı. Charles Lipsky'ye fazla yüz vermeye gelmezdi.

Thomas Handry'yle görüşmesinin ve kapıcıyla konuşmasının ayrıntılarını rapor halinde yazdı. Handry'yle buluşmasında, yalnız lokantadan çıktıktan sonra, kaldırımda konuştuklarını, bile bile atladı. Bu konuşma nasıl olsa Broughton için hiç bir anlam ifade etmezdi.

Raporlarını yazma işini bitirdiğinde, saat dört olmuştu. Bunları da Daniel G. Blank dosyasına yerleştirdi. Acaba bu kabarık dosyayı bir daha görecek miyim, diye kendi kendine sordu. Alinski ile «Karşı-Grup» un sadece iki saatleri kalmıştı. Delaney, onlardan bir ses çıkmazsa ne yapacağını düşünmek bile is-

lemiyordu. Blank dosyasını Broughton'a teslim etmesine edecekti de, nasıl edeceğini, dananın kuyruğu kopmadan aklından geçirmiyordu.

Oturma odasına girip, ayakkabılarını çıkardı, sadece dinlenmek amacıyla divana şöyle bir uzanıverdi. Niyeti gözlerini yumup, daha mutlu anları hayal etmekti. Ama üzerinden atamadığı dünkü yorgunluk, yemekte yuvarladığı içkiler ve konyak, hesabını görmeye yetti. Hafif bir uykuya daldı ve düşünde, yıllarca önce sorguya çektiği bir cinayet kurbanının karısını gördü. «Haketmişti bunu,» demişti kadın ve kendisine ne sorarsa sorsun, hep aynı cevabı vermişti: «Haketmişti bunu, haketmişti bunu.»

Uyandığında, oda iyice kararmıştı. Papuçlarını giyip bağladı, lambaları yakmadan önce mutfağa gitti. Duvardaki saat 7'ye geliyordu. Eh, zaman gelmişti artık... Delaney buzdolabını açtı, ağzının pasını ve düşlerini silkeleyip atmak için bir teneke soğuk bira aradı. Buldu, tam kapağını açıyordu ki, telefon çaldı.

Tekrar çalışma odasına döndü, bira kutusunun kapağını açıncaya kadar bekledi, sonra bir yudum alıp, dinleyiciyi kaldırdı.

«Buyrun, ben başkomiser Edward X. Delaney.»

Kimse cevap vermedi. Bir sürü adamın yüksek sesle konuşmalarını, gülüşmelerini, arada bağıran birinin sesini, şişe ve kadeh şangırtılarını dinledi. Sanki bir sarhoşlar toplantısı.

«Buyrun, ben Delaney,» diye tekrarladı.

«Edward?» Bu Thorsen'in sarhoş, mutlu, bitkin sesiydi.

«Evet, buradayım.»

«Edward, becerdik bu işi. Broughton sepetlendi. Yürüttük onu.»

«Tebrikler,» dedi renksiz bir sesle Delaney.

«Edward, sen yine faal göreve döneceksin. Lombard Harekatını sen ele alacaksın. Ne istersen var: Adam, donatım, para. Sen iste, verelim. Oldu mu?» Thorsen gürlemişti; Delaney sırıtarak telefonu kulağından uzaklaştırdı. İki-üç kişinin birden, «Oldu!» diye bağırdıklarını duydu.

«Edward, orada mısın?»

«Buradayım.»

«Anladın, değil mi? Faal göreve dönüyorsun. Lombard Harekatının başına. Ne istersen, senin! Ne buyrulur buna?»

«Kabul!» dedi telaşla başkomiser Edward X. Delaney.

«Evet mi? Evet mi diyorsun?»

«Evet öyle dedim.»

«Kabul etti!» diye gürledi yine Thorsen. Delaney telefonu bir daha kulağından uzaklaştırdı. Müthiş bir şamata kopmuştu. Büyük bir kardeşlik ve kaynaşma havası içindeydiler anlaşılan ve Delaney'in hiç hoşuna gitmezdi böyle şeyler.

«Allahım, ne müthiş bir şey,» dedi Müfettiş muavini; Delaney, herhalde ciddi ve ağırbaşlı konuştuğunu sanıyor, diye geçirdi aklından.

«Ama tam yetki isterim,» dedi taş gibi katı bir sesle başkomiser. «Bütün harekat üzerinde tam yetki. Yazılı raporda yokum. Yalnız size sözlü rapor verilecek. Bir de...»

«Ne isersen be, Edward!»

«Basın toplantısı, basın bülteni, reklam da istemem. Ne gerekirse, her şey benden çıkacak.»

«Ne istersen, Edward, ne istersen! Yalnız çabuk hallet bu işi. Çaktın mı? Şu Broughton'a, ne kadar sersem bir herif olduğunu kanıtla. İt oğlu itin rafa kaldırılmasından üç gün sonra, sen meseleyi aydınlığa

kavuşturmuş olacaksın. Tamam mı? Göster marifetini şu orospu çocuğuna.»

«Rafa mı kaldırıldı?» diye sordu başkomiser. «Broughton mu?»

«Hepsi aynı kapıya çıkar be,» diye kıkırdadı Thorsen. «Emekliliğini isteyecek. Budala herif! Gelecek yıl sözde belediye başkanlığına adaylığını koyacakmış.»

«Sahi mi?» dedi yine donuk, renksiz bir sesle Delaney. «İvar, söylediklerinin doğru olduğundan eminsin, değil mi? Bu işi kabul ederim, ama bütün yetkilerin bende olması, yalnız size sözlü rapor verilmesi, adamlarımı kendim seçmem, olayı kamuoyuna duyurma işini bizzat yürütmem şart. Anlaşıldı mı bu da?»

«Başkomiser Delaney,» dedi sakin bir ses, «ben Belediye başkan yardımcısı Herman Alinski. Özür dilerim, paralelden dinliyordum konuşmanızı. Burada bir şey kutluyoruz da.»

«İşitiyorum.»

«Ama şartlarınızın kabul edildiğini kesinlikle söyleyebilirim. Bütün yetki ve denetim sizde olacak. Ne isterseniz alacaksınız. Basın ve TV'de de Lombard Harekatı hakkında her türlü açıklama, başkası değil, yalnız sizin tarafından yapılacak. Oldu mu?»

«Evet.»

«Harika!» diye geveledi müfettiş yardımcısı Thorsen. «Teleks şimdi yayına başlayacak. Şimdi bir basın bülteni yayınlayacağız. Son baskılara haberi yetiştirebilmek için. Broughton'un emekliliğini istediğini ve Lombard Harekatının başına sizin getirildiğinizi duyuracağız. Edward? Kısacık, bir paragraflık bir basın bülteni, olur mu?»

«Evet. Oldu.»

«Personel hakkındaki talepleriniz yerine getirildi bile. Müdür bu gece hepsini imzalayacak.»

«Bakıyorum benden pek eminsiniz,» dedi Delaney.

«Ben değildim,» diyerek güldü Thorsen, «Johnson da pek değildi, ama Alinski emindi senden.»

«Ya?» dedi soğuk bir sesle Delaney. «Alinski, dinliyor musunuz hâlâ?»

«Buradayım, dinliyorum komiserim,» dedi yumuşak ses.

«Demek siz benden emindiniz ha? Buna inanabilir miyim?»

«Evet,» dedi Alinski, «emindim.»

«Niçin?»

«Başka bir çıkar yolunuz var mıydı, ha komiserim?» diye kibarca sordu Belediye başkan yardımcısı.

Delaney aynı kibarlıkla telefonu kapatıverdi.

Başkomiserin ilk işi, birasını bitirmek oldu. Yarasını da gördü. Bira yalnız dilinin pasını almakla, geçirdiği şoktan kuruyan boğazını ıslatmakla kalmadı, ayrıca kabul ettiği işin büyüklüğünü birden kavrayıvermesine, bundan böyle kendisine yalnız önceliklerin, büyük sorumlulukların, küçük ayrıntıların, «önce hangi iş yapılacaksa onu yapmak» ilkesinin destek olacağını da anladı. Buna göre, yapılacak ilk iş, soğuk birayı bitirmekti.

Belediye başkan yardımcısı, «Başka bir çıkar yolunuz var mıydı, ha komiserim?» diye kibarca sormuştu.

Ne demek istemişti bununla?

Masasının üzerindeki lambayı yaktı, oturdu, gözlüklerini taktı, sarı, resmî çizgili bloknotu önüne çekti, başladı birtakım şekiller çiziştirmeye: Kareler, yuvarlaklar, eğri, kırık, düz çizgiler. Kabataslak planlar, hem de çok kaba. Ok başları, yıldırımı hatırlatan kırık ya da yay gibi çizgiler de, rasgele düşünceleri ifade ediyordu.

Önce hangi iş yapılacaksa, onu yapmak. Her şeyden ve hepsinden önce yapılacak iş, Daniel G. Blank'ın evini yirmi dört saat aralıksız gözetlemekti. Üç sivil ve yaya memurla, plakasız iki otomobil içinde iki polis, bu işi rahatça halledebilirdi. Yedi kişi. Sekiz saatlik postalar halinde çalışmak şartıyla. Yani 21 kişi gerekiyordu. Ama tecrübeli bir polis komiseri, ihtiyaç duyduğu adamların sayısını, üçle çarparak çıkartmazdı; en azından dörtle çarpardı. Hafta sonu tatilinde, yıllık izinde olanlar bulunabilirdi, kendisi veya bir yakını hastalanan ya da kaza geçiren olabilirdi. Öyleyse Cici Danny'yi gözetlemek için 28 kişilik bir kuvvet gerekiyordu. Delaney, Lombard Harekatına ayrılan 500 kişilik kuvveti üçte iki oranında azaltmayı düşünmekle fazla iyimserlik ettiğini ister istemez aklından geçirdi.

Bu, görevlendirdiği birliklerden yalnız bir tanesiydi: Blank'ı gölge gibi izleyecek olan dış kuvvet. İkinci bir birlik de içerde görev alacak, kayıtları tutacak, Blank'ı gözetleyenlerden telsizle gelecek haberleri değerlendirecekti. Bu bir haberleşme örgütü demekti. Alıcı ve verici araçlar. Hepsini bir yerlere yerleştirmek gerekiyordu. 251'inci Bölge Karakol binası olmazdı. Delaney'in, komiser Dorfman'a minnet borcu vardı ve karakolu ona teslim etmekle ödeyecekti borcunu. Lombard Harekatı karargahını buradan alacak, komuta karargahını bir başka yerde kuracaktı. Adamlarını ayrı ayrı yerlerde bulunduracaktı. Böylece basına herhangi bir sızmayı önleyecekti.

Üçüncü bir birlik de, araştırmalarla uğraşacaktı. Şüpheli kişinin hayat hikayesi, çevresi, geçmişi, borç durumu, banka hesabı, vergi iadeleri, askerlikteki sicili... adam hakkında kayda geçirilmiş her şey. Ayrıca bir de dostları, akrabaları, tanıdıkları, meslektaşlarıyla yapılacak görüşmeler. Blank'ın hiç bir şeyden kuş-

kulanmaması için, ayrıca birtakım yanlış hikayeler uydurulacaktı.

(Ama ya Blank kuşkulanıp, uyanırsa? Delaney'in zihnindeki bu zayıf ihtimal, kesin bir biçim almaya başlamıştı.)

Belki dördüncü bir birlik de esmer, zayıf sevgilisini, Tony adlı oğlanı, arkadaşlarını... neydi adları? Morton. Tamam, onlar. Erotica'nın sahipleri. Onları da göz altında tutmak için bir birliğe ihtiyaç duyabilirdi.

Bütün bunlar çok eksik, ama çok ilginç şeylerdi. Karalamaya benziyordu. Henüz başındaydı işin. En az bir saat kadar düşündü, her şeyi yerli-yerine yerleştirmeye, istediği adamları saptamaya, kimi nereye koyacağını, kimine ne minnet borcu olduğunu kararlaştırmaya başladı. Minnet. «Size bir minnet borcum var». «Sizin bana minnet borcunuz var». Emniyet örgütünün can damarı. Siyaset hayatının, iş hayatının. İtişip-kakışan, üç kâğıtçı, amansız dünyanın can damarı minnet. Şu dökülen mekanizmanın parçalanıp dağılmasını önleyen işte bu sert beton değil miydi? Sen bana güleryüzlü davran, ben de seni ısırmam. Charles Lipsky: «Üzüm üzüme baka baka kararır, tamam mı?» dememiş miydi?

Thorsen'le konuşmasının üstünden bir saat —belki daha bile fazla— geçmişti. Şu anda teleksler şehrin dört bir köşesindeki bölge karakollarında, dedektif merkezinde, özel birliklerde, tıkır tıkır çalışıyordu herhalde. Başkomiser Delaney yatak odasına çıktı, soyundu, şöyle ayak-üstü bir temizlendi: Ellerini sabunladı, yüzünü, koltuk altlarını bezle sildi, kurulandı, pudralandı, saçlarını özenle taradı.

Üzerine bir numaralı, en yeni üniformasını giydi Şimdiye kadar bunu yalnız tören ve cenazelerde kullanmıştı. Omuzlarını kabarttı, gömleğini sıkı sıkı aşa-

ğıya çekti, nişanlarının sırasını yokladı. Dolabın üst gözündeki naylon torbanın içinden yeni bir kasket çıkardı, yıldızını kolunun yeniyle parlattı, kasketi tepesine düzgün bir biçimde oturttu. Kısa siperliği gözlerinin üzerine kadar, iyice çekti. Üniforma, kaba-saba bir şeydi: Dik yaka, siperliğin altında görünmeyen gözler, geniş omuzlar, daracık bir bel. Her halinde bir tehdit okunuyordu.

Aşağıda, holdeki boy aynasında üstünü-başını bir daha yokladı. Bencillik değildi bu. İnsanın kiliseyle, camiyle, havrayla pek ilgisi olmazsa, böyle düşünür işte. Ama giysi, süregelen bir gelenekti, bir simge, bir efsaneydi... artık hangisini isterseniz. Üniforma, sırmalar, nişanlar, üniformanın, sırmaların, nişanların da ötesindeydi artık. İnananlar için, düpedüz bir inançtı.

Üzerine pardesü giymemeye karar verdi. Uzağa gidecek değildi ki. Daniel G. Blank'ın fotoğrafını dosyasından alıp, arkasına adını değil de, adresini çiziktirecek kadar bir süre için tekrar çalışma odasına uğradı. Fotoğrafı, pantalonun arka cebine indirdi. Gözlüklerini masanın üzerine bıraktı. İnsan komuta yerine geçince gözlük takmaz ya da başka bir fiziki eksikliğini belli etmez. Saçma bir şeydi bu, ama böyleydi işte.

Kapısını kilitleyip, yanı başındaki 251'inci Bölge Karakolu'na uğradı. Anlaşılan teleks, mesajı çoktan geçmişti; Dorfman, çavuşun masasının yanı başında, kollarını kavuşturmuş, bekliyordu. Delaney'i görür görmez, hemen ileri atıldı. Uzun ve çirkin yüzünde, dudaklarını yayan bir sırıtış belirdi. İçtenlikle elini uzattı.

«Tebrikler, komiserim.»

«Teşekkür ederim,» diyerek elini sıktı Delaney. «Komiserim, en kısa zamanda başınızdaki çeteyi buradan atacağım. En çok bir ya da iki gün daha buradalar.

Ondan sonra karakolunuz yine sizin olacak demektir.»

«Teşekkür ederim, komiserim,» dedi minnetle Dorfman.

«Neredeler şimdi?» diye sordu Delaney.

«Dedektifler odasında.»

«Kaç kişi hepsi?»

«Otuz-kırk kişi kadar var. Haberi öğrendiler, ama ne yapacaklarını kestiremiyorlar.»

Delaney başını salladı. Gıcırdayan eski merdivenlerden yukarı çıktı. Başkomiserlik odasının önünden geçti. Dedektifler odasının buzlu camlı kapısı kapalıydı. İçerden gürültüler geliyordu. Bir sürü adam, hep bir ağızdan konuşuyor, karmakarışık laflar, öfkeli bir telaş hissediliyordu. Başkomiser kapıyı açıp, eşikte durdu.

Çoğu sivildi; birkaçı da üniformalı. Bazıları bakmak için başlarını çevirdiler, bunları ötekiler izledi. Sonra daha başkaları da. Konuşmalar kesildi. Delaney kapının ağzında durmuş, kasketinin altından soğuk soğuk içerdekileri süzüyordu. Bakışlar üzerine dikildi. Birkaç kişi, süklüm-püklüm ayağa kalktı. Sonra birkaç kişi daha. Derken daha başkaları. Delaney hiç kıpırdamadan, adamları seyretmeye devam ediyordu. İçlerinden bazılarını tanıyordu. Yine de yüzündeki ters ifade hiç değişmedi. Hepsi ayağa kalkıp susuncaya kadar, öylece bekledi.

«Ben, başkomiser Edward X. Delaney'im,» dedi hırçın bir sesle. «Komutayı ele almış bulunuyorum. Aranızda komiser yardımcısı var mı?»

Birkaç kişi huzursuzca çevrelerini süzdü. En sonunda, arka taraflardan bir ses geldi: «Hayır, komiserim; komiser yardımcısı yok aramızda.»

«Peki, dedektif çavuş?»

Bir el kalktı yukarıya, kara bir el. Delaney odanın

arka tarafında kalkan ele doğru yürüdü; o ilerledikçe, herkes kenara çekiliyordu. En sonunda kısa boylu, şişman, hatları heykeli andıran, başına beyaz yünden sıkı-sıkı örülmüş bir başlık geçirmiş zenci çavuşun karşısına geldi, dikildi. Adama «Babalık» adını taktıklarını biliyordu Delaney. Bu haliyle bir İngilizce hocasından farksızdı. İşin garibi, hocalık yetenekleri de eksik değildi.

«Dedektif çavuş Thomas MacDonald,» dedi herkesin işitebileceği kadar yüksek bir sesle başkomiser Delaney.

«Doğru, komiserim.»

«Hatırladım. Birlikte çalışmıştık. Batı Yakasında, bir depo işinde. On yıl kadar önce.»

«On beş yıl kadar önce, komiserim.»

«Öyle mi? Kalçanızdan bir kurşun yemiştiniz.»

«Kıçımdan, komiserim.»

Bir kaç kişi dayanamayıp kıkırdadı. Delaney, MacDonald'ın ne yapmayı denediğini anladı ve büsbütün çanak açtı.

«Kıçından mı?» dedi. «Herhalde yara kapanmıştır, değil mi çavuş?»

Zenci hoca omuzlarını silkti. «Sadece bir çizik kaldı, komiserim,» dedi. Konuşmayı dinleyenler bastılar kahkahayı ve odadaki gerginlik kayboldu.

Delaney eliyle bir işaret çaktı MacDonald'a: «Siz benimle gelin.» Çavuş, komiserin peşinden hole yürüdü. Başkomiser kapıyı kapatınca, kahkaha ve gürültülerin büyük bir kısmı kesildi. MacDonald'a baktı, MacDonald da ona.

«Aslında kalçandan yaralanmıştın,» dedi alçak sesle.

«Elbette, komiserim,» diye kabul etti çavuş. «Yalnız düşündüm ki...»

«Ne düşündüğünü biliyorum,» dedi başkomiser, «Aslında doğruydu düşündüğün. Yarın sabah saat sekize kadar çalışabilir misin?»

«Gerekirse çalışırım.»

«Gerekiyor,» dedi Delaney. Arka cebindeki Blank' ın fotoğrafını çıkarıp MacDonald'a uzattı. «Adamımız bu,» dedi anlamsız bir sesle. «Adresi arkasında yazılı. Şimdilik adını öğrenmenin hiç gereği yok. Bir blok apartmanda oturuyor. Apartmanın giriş ve çıkış yeri, 83. Sokağa bakan antre. Gecenin geç saatinde bir tek kapıcı oluyor holde. Sivil elbiseli üç memurun apartmanın giriş yerini gözetlemeleri şart. Eğer bu adam apartmandan çıkacak olursa, yakından izlenmesini istiyorum.»

«Ne kadar yakından?»

«Yeteri kadar.»

«Yani osurursa, kokusunu duyacakları kadar yakından mı?»

«O kadar değil. Ama sakın adamı gözden kaybetmesinler. Bir an bile. Eğer izlendiğini çakarsa, zararı yok. Ama çakmamasını tercih ederim.»

«Anlıyorum komiserim. Bu adam deli, değil mi?»

«Onun gibi bir şey. Yalnız sakın hafife almasınlar. Çünkü şakaya gelir yanı yoktur.»

Çavuş başını salladı.

«İki de otomobil. Her birinin içinde iki kişi. Sivil. Apartmanın iki ucunda duracak arabalar. Kuşun otomobille uzaklaşması ihtimaline karşı. Apartmanın yeraltı garajında siyah bir Chevrolet'i var. Taksiye de binebilir. Anlaşıldı mı?»

«Elbette, komiserim.»

«Shakespeare'le Lauder'i tanır mısın?»

«Altın Ikizler'i mi? Lauder'i tanıyorum.»

«Arabalardan birinde onların bulunmasını isterim.

Eğer onlar görevli değilse, aklı başında herkes yapabilir bu işi. Demek yedi kişi lazım. Ayrıca altı kişi daha seç; üçü sivil, üçü üniformalı olsun. Onları da yarın sabah saat sekize kadar burada tut. Bunun dışında herkes evine gidebilir. Ama yarın sabah saat sekizde herkes burada olacak. Ayrıca telefonla haber salacağın ya da haber ulaştırabileceğin herkes de yarın gelecek Anlaşıldı mı?»

«Ben nerede bulunayım, komiserim?»

«Burada. Ben birkaç saatliğine bir yere kadar gidip, yine geleceğim. Birlikte bir kahve içer, kıçındaki şu yaradan da söz ederiz.»

«Çok iyi bir gece geçireceğiz anlaşılan.»

Delaney uzun uzun adamı süzdü. Örgütte aynı yıl çalışmaya başlamışlardı; Akademi'de de aynı sınıfta bulunmuşlardı. Ama şimdi Delaney başkomiserdi, Mac Donald ise çavuş. Mesele, bir ustalık meselesi değildi. Delaney bunun nedeninden şimdi sözetmeyecekti elbette. MacDonald ise, herhalde hiç etmeyecekti.

«Broughton sizi nerede kullanıyordu?» diye sordu en sonunda başkomiser.

«Sokak dilencilerini kovalamakta,» dedi MacDonald. «İt,» dedi tiksinerek Delaney.

«Tıpkı benim duygularımı besliyorsunuz, komiserim,» dedi çavuş.

«Peki, şimdi bırak bunların hepsini,» dedi başkomiser. «Ben bir saate kadar dönerim. O zamana kadar adamların iş başında olsunlar. Ne kadar erken olurlarsa, o kadar iyi. Onlara bu fotoğrafı göster, ama sakın kaybetme. Elde edebildiğim tek resmi bu. Yarından tezi yok, çoğalttıracağım.»

«Yoksa aradığımız adam bu mu, komiserim?» diye dedektif çavuş MacDonald sordu.

Delaney omuzlarını silkti. «Kim bilir?» dedi.

Döndü, yürüyüp uzaklaştı. Çavuş ardından yavaşça, «Komiserim,» diye seslendiğinde, merdivene varmıştı bile. Geri döndü.

«Yine sizinle birlikte çalıştığım için ayrıca çok memnunum efendim,» dedi MacDonald.

Delaney hafifçe gülümsedi, ama cevap vermedi. Ağır ağır basamakları inerken, Broughton'un, MacDonald gibi birine dilencileri kovalatmakla ne büyük budalalık ettiğini düşünüyordu. Örgütteki en bilgiç memurlardan biriydi MacDonald. Kırk kişiye yakın kalabalığın aksi ve ters huylu olmalarının önemi yoktu. Broughton onları boş bıraktığı için değil de, yeteneklerine göre işlere salmadığından böyle olmuşlardı. Hiç kimse mesleğine olan inancını, ustalığını ve isteğini yitirmeden dayanamazdı buna. Peki, ya Delaney neydi? Onun ustalıkları ve yetenekleri hangileriydi? Dışarı çıkarken, danışmadaki çavuşun selamına elini sallayarak cevap verdi. Ne olduğunu çok iyi biliyordu Delaney. Polisti o.

İstese devriye otomobillerinden birini alabilirdi, ama hiç biri görünürde yoktu. Bu nedenle İkinci caddeye kadar yürüdü, burada bir taksiye atladı. Doğru hastaneye girdi. İlk defa beyaz boyalı duvarlar ve hastanenin kendine özgü kokusu ruhunu sıkmadı. Hele bir Barbara da öğrensin şu olup bitenleri!

Karısının kapısını itip, ardına kadar açtı. Yatağın yanında bir hemşire yardımcısı oturuyordu. Barbara uyur gibiydi. Hemşire eliyle dışarı çıkmasını, koridorda beklemesini işaret etti.

«Çok fena bir gece geçirdi,» diye fısıldadı. «Başlangıçta iki kişi zor zaptettik kendisini. Sonunda ilaç vermek zorunda kaldık. Doktor, düzelecek dedi.»

«Niçin ama?» diye sordu başkomiser. «Neden oldu? Acaba verilen yeni ilaçtan mı?»

«Bunu doktora sorarsınız,» dedi kibirle hemşire yardımcısı. Delaney ümitsizce niçin hep, «Doktora sorarsınız,» dediklerini düşündü. «Falanca doktora» değil de, «doktora». «Mühendise sorarsınız.» «Mimara danışırsınız.» «Avukatla görüşürsünüz.» Hepsi aynı anlamı ifade ediyor gibiydi bu lafların, ama aslında hiç de aynı anlama gelmiyordu işte.

«Ben biraz şurada oturayım,» dedi hemşire yardımcısına Delaney. Kız o kadar gençti ki; kızamazdı ona. Kime kızacaktı peki?

Kız memnun başını salladı. «Giderken bana haber verin. O zamana kadar uyumazsa eğer.»

«Yani şimdi uyumuyor mu?»

«Hayır. Gözleri kapalı, ama uyumuyor. Bir yardıma ihtiyacınız olursa, zili çalın ya da seslenin.»

Delaney ne gibi bir yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünürken, kız telaşla dışarı çıktı. Komiser, kasketi hâlâ başında, tekrar odaya girdi. Barbara'nın yatağının yanına bir koltuk çekti. Oturup karısını seyre daldı: Uyuyor gibiydi; göz kapaklarını sıkı sıkı yummuştu. Derin ve düzenli bir biçimde soluk alıyordu. Tam seyre daldığı sırada, Barbara'nın gözleri açıldı, bakışları tavana takıldı.

«Barbara?» diye yavaşça seslendi Delaney. «Sevgilim?»

Barbara'nın gözleri kıpırdandı, ama başını çevirmedi. Gözleriyle kocasına bakıyor, içine giriyor, üzerinden geçip aşıyor, ama görmüyordu onu.

«Barbara, ben Edward. Buradayım. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki, sevgilim. Neler olup bitti bir bilsen.»

«Honey Bunch?» diye sordu Barbara.

«Benim, ben Edward, sevgilim. Sana anlatacak çok şeyim var. Neler olup bitti bir bilsen.»

«Honey Bunch?» dedi Barbara.

Delaney yatağın yanı başındaki maden masanın altında kitabı buldu. Başlığına bile bakmadan en üstte duranı aldı. Rasgele bir yer açtı. Gözlükleri yanında olmadığından, kitabı en az bir kol boyu uzağında tutarak okuyabiliyordu. Allahtan puntolar kocamandı, satırlar arasında da büyük boşluklar vardı.

Lombard Harekatı komutanı, en yeni üniformasının içinde dimdik duran, kasketi başında Delaney, başladı okumaya:

«Honey Bunch o sabah Latin çiçeklerini topladı ve ilk buketini hazırladı. Doğrusu ilk çiçek demetini elleriyle hazırlamak, bahçecilikte pek sevimli bir tecrübe demekti. Elbette Honey Bunch çiçekleri bayan Lancaster'e armağan etti ve sevimli, küçük ihtiyar kadın, çiçekleri evine götüreceğini, yeteri kadar dayanmaları için suya koyacağını söyledi.

«'Sizin hiç bahçeniz yok mu?' diye sordu Honey Bunch, 'ufacık bir bahçeniz bile yok mu?'»

«'Hiç bahçem yok benim,' dedi hüzünle ihtiyar kadıncağız. 'Bu yıl ilk defa bir avuç bile toprağım olmadığını hatırlayıp...'»

5

FIRSAT BULDUKÇA uyudu, ama pek fırsat buldu denemez; belki gecede dört-beş saat. Ama bunun hızını kesmediğini hayret ve memnunlukla gördü. Üç gün içinde her şeyi düzenlemiş, örgütlemişti bile. Tıkır tıkır da çalışmaya başlamıştı örgütü.

Komiser yardımcısı Jeri Fernandez'i, nefret ettiği

yerden alıp, Daniel Blank'ı gölge gibi izleyen birliğin başına şef diye getirdi. Delaney, tayfalarını seçme işini de ona bıraktı; «Görünmeyen Adam» neredeyse duyduğu minnetten hüngür hüngür ağlayacaktı. Çünkü en sevdiği, en iyi yaptığı iş buydu. Consolidated Edison şirketinin bir kamyonetini kiralayıp, 83'üncü sokağın, Blank'ın oturduğu apartmana giden kısmında bir bölümünü kazmak da onun fikriydi. Fernandez'in adamları, Edison şirketinin tulumlarını giyiyor ve kaldırımda kazdıkları çukur üzerinde ağır ağır çalışıyorlardı. Trafiği iyice aksatıyorlardı, ama kamyonetin içi haberleşme araçları ve silah doluydu. Üstelik Fernandez'in komuta karargahı işini görüyordu. Delaney son derece memnundu. Canı cehenneme trafiğin.

«Bay İç İşleri» olarak, Delaney, birinci sınıf dedektif Ronald Blankenship'te karar kıldı. Daniel Blank'ın adının karıştığı ilk olayın soruşturmasını yapan poliste. Çok sıkı bir işbirliği içinde çalışan Delaney'le Blankenship, Lombard Harekatının karargahını 251'inci Bölge Karakolundan, Delaney'in evinin oturma odasına taşıdılar. Belki burası diledikleri kadar geniş bir yer değildi, ama kendine özgü avantajları vardı: Muhabereciler, telleri diledikleri gibi pencereden geçirip Delaney'in evinin damına yerleştiriyor, sonra da karakol binasının damındaki antene bağlayabiliyorlardı.

Dedektif çavuş Thomas MacDonald, yani «Babalık» da, Delaney'in araştırma birliğinin başına getirdiği adam oldu. MacDonald pek mutluydu artık. Bir başkası, Sekizinci caddedeki bir masaj salonunda nasıl zevkli saatler geçirirse, MacDonald da aynı zevki, bütün bir günün öğleden sonraki saatlerini tozlu dosyalar ve belgeler arasında uğraşarak tadıyordu. Adamlarıyla birlikte, 24 saatten de kısa bir süre içinde,

Daniel G. Blank üzerine çok ayrıntılı ve kalın bir dosya hazırlamışlardı bile.»

Başkomiser Delaney, parasız çalışan amatör yardımcılarının emeklerini takdir ediyordu, ama faal görevde olmanın avantajlarını, resmî komuta mevkiinin sağladığı olanakları, Emniyet örgütünün bütün kaynaklarının elinin altında bulunmasını da küçümseyemezdi.

Madde: Daniel Blank'ın ev telefonunu dinlemek için bir dinleyici yerleştirilmişti. Dinleyici, onun numarasının kayıtlı olduğu telefon santralına konmuştu.

Madde: Charles Lipsky'ye telefon ettiği ikinci gün, Blank'ın kara saçlı kız arkadaşını adamın evine getiren taksinin kaçta geldiğini ve plaka numarasını öğrenmişti. Delaney, Blankenship'e ne istediğini anlattı. Üç saat sonra araba tespit edilmiş, bir polis, şoförün işten dönmesini beklemek üzere garaja dikilmişti bile. Şoförün işe çağrıldığı fiş görülmüş, böylece başkomiser, taksinin kadını hangi adresten aldığını da öğrenmişti. Fernandez'in adamlarından biri, orayı yoklamaya gönderilmişti: Burası East End caddesinde bir villaydı. Delaney, komiser yardımcısıyla görüştükten sonra, bu evin de gözaltına almasını kararlaştırdı. Evin çevresinde yirmi dört saat aralıksız bir sivil memur nöbet tutacaktı. Fernandez, bu ev hakkında biraz bilgi toplamak için, komisere şu evlere iki kişilik bir ekip gönderip, soruşturma yapmayı teklif etti.

«Burası zenginler semtidir,» dedi düşünceli bir tavırla Delaney, «Çevrede oldukça önemli kişiler oturur. Adamlarına söyle, ayaklarını denk alsınlar.»

«Elbette komiserim.»

«Bir sürü de hizmetçi vardır orada. Acaba semtteki hizmetçi kızları ve aşçı kadınları sıkıştırıp, ağızlarından laf alabilecek yakışıklı bir zenci polis memurun yok mu?»

«Tam adamı var elimin altında,» dedi memnun bir tavırla Fernandez. «İriyarı, yakışıklı bir aslan. Yürümez, sanki kayıp geçer. Çakı gibi giyinir. Biz kendisine 'Bay Trink' deriz.»

«Güzel,» dedi başkomiser Delaney. «Gönder bakalım onu, neler toplayabilecek.»

Delaney ardından sivillerini giyip, Lipsky'ye yirmi dolarını vermek için Blank'ın apartmanına gitti. Kapıcı yerlere kadar eğilerek teşekkür etti.

Madde: Bir saat sonra Blankenship, Lipsky'nin sicilini veriyordu. Delaney'in tahmin ettiği gibi, herifin kirli bir geçmişi vardı. «Bilerek ve kötü niyetle» Doğu yakasında, 59'uncu sokaktaki parka işediği için, «kamu malına zarar vermek» le suçlanmış ve suçlu bulunmuştu.

Madde: Christopher Langley telefon edip A.B.D'de Batı Almanya malı buz baltası satan ikinci ellerin tam listesini çıkarttığını haber vermişti. Delaney yeni olanakları sayesinde hemen bir polis oomobili salıp, Langley'den listeyi aldırttı, karargahına getirtti. Liste, dedektif çavuş MacDonald'ın araştırmacılarından birine emanet edildi ve adam turnayı gözünden vurup, ilk telefonda aradığını buldu. Daniel G. Blank, bundan beş yıl önce Connecticut'ta, Stamford ilinde, Alpine Haven adlı bir mağazadan, posta siparişiyle böyle bir balta satın almıştı. Burası, dağcılık malzemeleri satmakla ün salmış bir yerdi. Daniel G. Blank adına düzenlenen satış fişinin bir fotokopisini almak üzere derhal Stamford'a bir adam gönderildi.

Madde: Fernandez'in adamları, özellikle «Bay Trink», East End caddesindeki villa hakkında yararlı bilgiler topluyorlardı. Hiç değilse şimdilik, burada oturanların adlarını öğrenmişlerdi: Blank'ın esmer, zayıf sevgilisi Celia Montfort; küçük erkek kardeşi Anthony;

Valenter adında bir uşak; bir de orta yaşlı kahya kadın. İsimler hemen MacDonald'a aktarıldı. Bilgiç de bunlar hakkında bilgi toplamak üzere ayrı bir kadro kurdu.

İşten başlarını kaşıyacak vakit bulamadıkları bu günlerde, Noel'den önceki hafta içinde, başkomiser Delaney bazı kişisel işlerini de yapmak için fırsat buldu. Mary'ye Noel hediyesini erkenden verdi, ayrıca iki hafta da izin. Ardından emekliliğini bekleyen ve geri hizmette çalışan yaşlı bir devriye memurunu eve getirtip, 20 adet kahve fincanı satın almasını, günün 24 saatinde bunları hazır tutmasını buyurdu. Buzdolabından biranın, soğuk etin ve peynirin eksik olmamasıyla da o ilgilenecekti. Lombard Harekatında görevli biri soğuk sokaklarda tuttuğu gece nöbetinden eve döndüğünde ya da bir rapor vermek üzere uğradığında, mutlaka bir sandviç ve sıcak bir kahve bulabilecekti.

Açılır-kapanır karyolalar, yastık ve battaniyeler de aldırttı. Bunlar oturma odasına, hole, mutfağa, yemek salonuna yerleştirildi. Çalışma odası dışında, her yere. Hemen hepsi de devamlı kullanılıyordu. Long Island veya Westchester'de oturanlar çok defa dünyanın yolunu aşıp eve gitmektense merkezde kalıp uyumayı, yemeyi, biraz dolaşıp, sonra tekrar iş başı yapmayı yeğliyorlardı.

Delaney bu arada amatör yardımcılarını tek tek arayıp, hepsine mutlu Noel'ler dilemeyi, yardımları için yürekten teşekkür etmeyi ve elinden geldiği kadar kalplerini kırmamaya çalışarak, artık kendilerinden bir şey beklemediğini anlatacak zamanı da buldu. Hepsine, yardımlarının «çok şeyler vaadeden» bir ipucunun ortaya çıkmasına zemin hazırladığını anlattı.

Bunu, Christopher Langley ve Calvin Case'e telefonda söyledi. Monica Gilbert'i ise yemeğe götürüp, bilmesi gerektiği kadar şey açıklayarak, bizzat bildirdi.

Özellikle onun gösterdiği çabalar sonucu katilin izini bulmak üzere olduklarını, ama gazeteler ve işinin çokluğu yüzünden, şimdilik dilediği kadar sık görüşemeyeceklerini de anlattı. Monica anlayışlı davrandı ve komisere olan güvenini ifade etti.

«Ama kendinize dikkat edin,» diye de ekledi. «O kadar yorgun görünüyorsunuz ki.»

«Oysa çok formda hissediyorum kendimi,» diyerek itiraz etti Delaney. «Geceleri bebekler gibi uyuyorum.»

«Kaç saat uyuyorsunuz?»

«Şey... Mümkün olduğu kadar çok işte.»

«Eminim, herhalde düzenli ve besleyici yemekler de yiyorsunuzdur,» diye ekledi alaycı bir sesle genç kadın.

Delaney güldü. «Herhalde açlıktan ölmem,» diye gönlünü ferahlattı Monica'nın. «Eğer talihim yaver giderse, kısa zamanda bitiririz bu işi. Şu ya da bu biçimde. Hâlâ Barbara'yı ziyarete gidiyor musunuz?»

«Hemen hemen her gün. Biliyor musunuz, hiç birbirimize benzemiyoruz; ama o kadar çok ortak yanlarımız var ki.»

«Sahi mi? İyi işte. Kendimi Barbara'ya karşı o kadar suçlu hissediyorum ki. Bir giriyorum yanına, bir de çıkıyorum. Bir merhaba diyecek kadar oturabiliyorum başucunda. Ama önceden de alışıktır o böyle şeylere. Polis karısı ne de olsa.»

«Evet, anlattı bana.»

Monica'nın sesindeki üzgün ifade, birden Delaney'i belli belirsiz kırdı; bir şeyler yapması gerektiğini ve yapmadığını hatırlattı. Ama şimdi düşünemezdi bunu.

«Barbara'yı ziyarete gittiğiniz ve onu sevdiğiniz

için çok teşekkür ederim,» dedi. «Büyük anne ve büyük baba olduğumuzu söylemiş miydim size?»

«Barbara söyledi. Hayırlı olsun.»

«Çok teşekkürler. Çirkin bir erkek torun sahibi olduk.»

«Barbara söyledi,» diye tekrarladı Monica. «Ama üzülmeyin o kadar; altı aya kalmaz, fıstık gibi bir oğlan olur.»

«Elbette.»

«Bir armağan yolladınız mı?»

«Şey... Aslında pek vakit de bulamadım yani. Ama Liza'yla kocasına telefon ettim.»

«Zararı yok. Barbara bir şeyler yolladı. Onun adına ben bir şeyler alıp, gönderdim bile.»

«Gerçekten çok naziksiniz.» Delaney çenesini kaşıdı, sert sakalları eline battı ve o sabah traş olmayı ihmal ettiğini düşündü. İyi değildi bu. Kendini kapıp-koyvermiş, üniforması ütüsüz, buruşuk, fazla kendine güvenen bir şef havası yaratacaktı adamlarının üzerinde. Çok önemliydi bu.

«Edward,» dedi alçak sesle ve gerçek bir ilgiyle Monica, «iyisiniz, değil mi?»

«Elbette iyiyim canım!» dedi taş gibi bir sesle Delaney. «Böyle şeyler önce de geçmişti başımdan hem.»

«N'olur, bana kızmayın.»

«Kızgın falan değilim. Monica, gerçekten iyiyim. Yemin ederim. Belki biraz daha fazla uyku uyumam ve daha doğru-dürüst yemek yemem gerekiyor, ama herhalde ölmem bu yüzden.»

«Şey... O kadar yorgun bir görünüşünüz var ki. Sizin için çok önemli bu, değil mi?»

«Önemli mi? Bu deli herifi izlemek mi? Elbette önemli benim için. Sizin için değil mi sanki? Sizin de kocanızı öldürdü.»

Delaney'in kabalığı karşısında birden çekindi Monica. «Evet,» dedi zayıf bir sesle. «Benim için de önemli. Ama sizi bu hale sokması da hoşuma gitmiyor.»

Delaney, genç kadının ne dediğine ya da ne demek istediğine aldırmıyordu bile. Önce hangi işi yapmak gerekiyorsa, o iş başta gelmeliydi.

«Ben artık dönmeliyim,» diyerek hesabı istedi.

Bu soluk kesici hafta sırasında, iki özel işin daha altından kalkmıştı. Nedenini kendisi de pek bilmediği halde, J. David McCann adında, «Üniversal Credit Union» adlı bir yerin mümessili olan bir adamın kartvizitini seçmiş; sonra ufacık fötr şapkasını ve üzerinden kaçan sivil paltosunu giyip, Madison caddesindeki Erotica'nın, modası geçmiş, parfüm kokulu teşhir salonuna, bay ve bayan Morton'la konuşmaya gitmişti. İçinden, ikisinin de, oturdukları ve çalıştıkları yerin eski polis şefini tanıyamamalarını dileyerek.

Karı-kocayla arka taraftaki yazıhanelerinde konuştu. Ikisi de komiseri tanıyamadılar. Şirketlerin yöneticileri, çok önemli kişiler, azınlık grupları ve sosyal faaliyetleri olanlar dışında, kendi halinde bir New Yorklunun, bölgesindeki kanun ve nizam kuvvetlerine komuta eden adamın görünüşü hakkında en küçük bir fikir sahibi olmadıklarını anlamıştı Delaney. Doğrusu gurur kırıcı bir gözlem.

Başkomiser şapkasını çıkartıp uydurma kartvizitini uzattı.

«Bir şey sattığım falan yok,» dedi sevimli olmaya çalışarak. «Sadece sıradan bir soruşturma için rahatsız ediyorum sizi. Bay Daniel G. Blank bize kredi için baş vurdu ve referans olarak da sizlerin adınızı verdi. Bütün istediğimiz, kendisini tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek.»

Flo, Sam'a baktı. Sam, Flo'ya baktı.

«Elbette tanıyoruz,» dedi nerdeyse kızarak Sam. «Çok iyi arkadaşımızdır.»

«Yıllardır tanırız kendisini,» diye ekledi Flo. «Aynı apartmanda oturuyoruz.»

«Hımm-mm,» diyerek başını salladı Delaney. «Kişiliği sağlam biridir diyebilir misiniz? Sözüne güvenilir mi? Namuslu mudur? Doğru sözlü müdür?»

«Bir izci kadar dürüsttür,» diye atıldı Sam. «Niçin soruyorsunuz bunları kuzum?»

«Kredi işi dediniz,» dedi Flo. «Nasıl bir kredi? Kaç para?»

«Şey... Aslında bu gibi ayrıntıları açıklamamam gerek,» dedi sır verir gibi Delaney, «ama bay Blank, East End caddesinde bir villa satın almak için oldukça büyük bir kredi isteminde bulundu.»

Mortonlar hayretle birbirlerini süzdüler. Sonra Delaney'i şaşırtacak kadar, birden ağızları kulaklarına varırcasına gülümsediler.

«Celia'nın evini!» diye kıçını kıvırarak bağırdı Sam. «Demek onun yerini satın alıyor.»

«Oldu bu iş!» diye kollarını sallayarak feryadı bastı Flo da. «Demek gerçekten birleşiyorlar.»

Delaney ikisine de bakıp başını salladı, kartvizitini Sam'ın parmakları arasından kapıp aldı. Şapkasını giydi, odadan çıkmaya hazırlandı.

«Bir dakika, bir dakika, bir dakika!» diye seslendi Sam. «Buraya geldiğinizi kendisine söylememizin bir sakıncası yok ya?»

«Yani hakkında soruşturma yaptığınızı?» diye sordu Flo. «Bu konuda biraz şaka etsek, sakıncası var mı?»

«Elbette yok,» diyerek gülümsedi Delaney. «Lütfen ona da söyleyin.»

İkinci uğradığı yerde, yine sırtında aynı giysiler,

elinde aynı kartvizit vardı. Yalnız Javis-Bircham şirketinin personel müdürü bay Rene Horvath tarafından kabul edilmeden önce, bu sefer en az yarım saat, çok sıcak bir antrede, kıçüstü oturup beklemek zorunda kalmıştı. En sonunda içeri alındığında bay Horvath, başkomiserin giysilerini tiksinerek şöyle bir süzdü. Belki haklıydı da; çünkü kendisi ipek siyah bir kostüm, kırmızı çizgili, takma beyaz yakalı ve iri kol düğmeli bir gömlek giymiş, siyah bir yün örgü kravat takmıştı. Delaney'in en çok hoşuna giden, adamın siyah, buruşuk derili mokasenleri oldu. Mokasenlerin dillerinin aralığına da birer bakır para yerleştirilmişti. Ne ince bir zevk!

Delaney, Mortonlara uyguladığı taktiği bir daha tekrarladı, yalnız bu sefer bir villa satın almaktan söz etmedi, sadece bay Daniel G. Blank'ın kredi için baş vurduğunu, kendisinin, yani bay J. David McCann'ın —Lütfen kartıma bakar mısınız, efendim?— ve Universal Credit Union'un, Blank'ın Javis-Bircham şirketinde çalışıp çalışmadığını öğrenmek istediklerini anlattı.

«Bizde çalışır,» diyerek, üzerinde mikrop varmış gibi, tuttuğu, kullanılmaktan eskimiş kartı geri uzattı zarif bay Horvath. «Bay Blank halen bu müessesede çalışmaktadır.»

«Sorumlu bir görevde midir kendileri?»

«Hem de çok.»

«Bay Blank'ın yıllık kazancının ortalama ne olduğunu sorsam herhalde itiraz edersiniz buna, değil mi?»

«İyi tahmin ettiniz.»

«Bay Horvath, size temin ederim ki, bana söyleyecekleriniz, sır olarak kalacaktır. Bay Blank'ın şerefli, güvenilir ve doğru sözlü biri olduğunu söyleyebilir misiniz?»

Horvath'ın kasıntı suratı, daha da kasıldı. «Bay Mc Clossky...»

«McCann.»

«Bay McCann, J-B'de çalışan sorumlu müdürlerln **hepsi**, şerefli, güvenilir ve doğru sözlü insanlardır.»

Delaney başını salladı, limon kabuğu gibi şapkasını yine koca başına oturttu.

«Zamanınızı aldığım için teşekkür ederim, efendim. Bunu elbette takdir ediyorum. Ama işim bu; siz de takdir edersiniz herhalde.»

«Elbette.»

Delaney döndü, ama birden hızla uzanan bir el, hafifçe koluna yapıştı.

«Bay McCann...»

«Buyrun?»

«Bay Blank'ın bir kredi için size baş vurduğunu söylemiştiniz, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Ne kadar bir kredi acaba?»

«İşte bunu açıklamaya yetkili değilim, efendim. Ama siz bana o kadar yardımcı oldunuz ki, bunun çok büyük bir meblağ olduğunu söyleyebilirim.»

«Ya?» dedi bay Horvath. «Hımmm,» dedi mokasenlerinin dilleri arasına yerleştirilmiş bakır metelikleri süzerek. «Doğrusu bu çok garip. Javis-Bircham'ın, bütün memurları için bir avans ve kredi fonu vardır, bay McCann. Kahveci çırağından, yönetim kurulu başkanına kadar, herkes için. Faizsiz olarak şirketten beş bin dolar çekebilirler ve bunu ücretlerinden kesilmek suretiyle, yıllarca ödeyebilirler. Acaba bay Blank niçin şirketin kredi fonundan yararlanmak istemedi?»

«Bilmem ki,» diyerek saf saf güldü Delaney; «bilirsiniz, herkesin er-geç başı darda kalır bir gün... ta-

mam mı? Herhalde o da bunu kimsenin öğrenmesini istemedi.»

Delaney, ardında pek şaşkın bir bay Horvath bırakarak çıktı dışarıya. Eğer Handry'ın, Blank'ın şirketteki durumunun pek parlak olmadığı yolundaki izlenimi doğruysa, durumu şimdi daha da sarsılacak diye düşündü.

Noel'den önceki hafta içinde, Delaney'in oturma odasındaki eşyalar giderek duvarlara doğru yaklaşır, açılır-kapanır masaların, portatif yatakların, sandalyelerin, battaniyelerin sayısı artar, muhabereciler hâlâ araçlarını kurcalar, ayrıca eve üç yeni telefon hattı daha çekerlerken, her gün öğleden sonra saat üçte, bir «savaş konseyi» toplanıyordu. Konsey toplantısı, başkomiserin, kapıları kapanabilen ve kilitlenen odasında yapılıyordu. Katılanlar da, başkomiser Delaney, komiser yardımcısı Jeri Fernandez, birinci sınıf dedektif Ronald Blankenship, dedektif çavuş Thomas MacDonald'dı. Delaney'in içki dolabı hep açık duruyordu, isterlerse mutfaktan soğuk bira ve sıcak kahve de getirtiyorlardı.

İlk toplantılar daha çok planlama, örgütlenme, sorumlulukların paylaşılması, personel seçimi, komuta zinciri üzerinde olmuştu. Sonra yavaş yavaş istihbarat toplanmaya başlayınca, Blankenship'in birliği tarafından hazırlanan «Zaman-Huy Grafikleri» ni tartışarak vakit geçirmeye başladılar. Bunlar, Daniel Blank'ın gündelik işlerinin ayrıntılı cetvelleriydi: İşe gitmek için evden çıktığı saat, izlediği yol, Javis-Bircham hanına varışı, öğle yemeğine saat kaçta çıktığı, genellikle nerelere gittiği, işine tekrar saat kaçta döndüğü, işten çıkış saati, eve varışı, gece kaçta sokağa çıktığı, nereye gittiği, ne kadar kaldığı. Dördüncü günün sonunda,

ellerindeki ölçüler iyice belirlenmişti: Daniel Blank disiplinli ve düzenli bir insana benziyordu.

Sorunlar ortaya atılıyor, pişirilip kotarılıyordu. Delaney, herkesin görüşlerini dinliyordu. Tartışmalardan sonra, en son kararı o veriyordu.

Soru: Apartman yöneticilerinin de işbirliğiyle, bir polis memuru, kapıcı, hamal ya da herhangi bir görevli olarak, Daniel Blank'ın apartmanına yerleştirilmeli mi? Delaney'in kararı: Hayır.

Soru: Javis-Bircham'ın iş yerinde, Blank'ın bölümüne en yakın bir yere, bir polis memuru yerleştirilmeli mi? Delaney'in kararı: Evet. J-B şirketinin yöneticilerini buna razı etmek için başka bir hikâye uydurmak görevi, Fernandez'e verilmişti.

Soru: East End caddesindeki evde oturanlar için bir Zaman-Huy Grafiği hazırlanmalı mı? Delaney'in kararı: Toplantıda hazır bulunanların karşı görüşlerine rağmen, hayır.

«Doğrusu tam bir kaçıklar yuvası,» diye itiraf etti MacDonald. «Içerdekilerden bir şeyler sızdırmak imkansız gibi. Valenter dedikleri o herif, yani uşak —ya da ne derseniz deyin artık— tam bir oğlancı. Ama hiç yakayı ele vermemiş. Öğrenebildiğimiz tek şey bu.»

«Ben de fazla bir şey çıkartamadım doğrusu,» diye kabul etti Fernandez de. «Kadını —şu Celia Montfort'u— intihara kalkıştığı için iki defa Mother of Mercy hastanesine kaldırmışlar. Birincisinde bileklerini kesmiş, bir seferinde de midesini yıkamışlar. Öbür hastaneleri de araştırıyoruz, ama henüz kesin bir şey yok.»

«Çocuk da şimdiden ununu elemiş, eleğini asmış, kaşarlanmış bir oğlan,» dedi Blankenship, «ama hiç kimse, kesinlikle şöyledir diyeceğimiz bir şey söyleyemedi. Babalık'ın dediği gibi, ev büyücü yuvası sanki. Içerde neler olup bittiğini bilen biri olduğunu sanmı-

yorum. Yani grafiğe geçirilecek bir şey yok. Kadın kâh içerde, kâh dışarda, gece ya da gündüz. İki gün ortadan kayboldu. Neredeydi? Bilmiyoruz ve peşine özellikle adam takmadıkça da, bilemeyeceğiz. Ne dersiniz komiserim?»

«Hayır,» dedi Delaney, «henüz zamanı değil. Devam edin böyle.»

Devam edin böyle. Devam edin böyle. Ağzından işittikleri tek söz buydu. Onlar da söyleneni yapıyorlardı. Çünkü Delaney'in, yaptığı işi biliyormuş gibi bir hali vardı. Nerdeyse etrafında bir güven çemberi belirmişti. Böyle devam etse bile, bu akıl hastasını yakalayıp cinayetlere son verme olanağının kaybolacağından hiç kuşkulanmıyor gibiydiler.

Daniel G. Blank. Başkomiser Delaney, adamının adını biliyordu ve artık diğerleri de öğrenmişlerdi. Öğrenmeleri gerekti zaten. Sokakta görev yapan adamları, Edison kamyonetindekiler, pusudaki otomobillerde oturanlar, gözetledikleri adama ortak bir kararla «Cici Danny» adını takmışlardı. Yüzlerce basılarak çoğaltılan fotoğrafı, ceplerindeydi; adresini de biliyorlar, evine giriş-çıkışlarını gölge gibi izliyorlardı. Ama hepsine, kolladıkları adamın sadece bir «şüpheli» olduğu söylenmişti.

Delaney yine o hafta içinde bir gün —başkomiser sonradan hangi gün olduğunu bir daha asla hatırlamayacaktı.— İlk basın toplantısını düzenledi. Toplantı, 251'inci Bölge Karakolunun, şimdi boş olan dedektifler odasında yapıldı. Gazetelerden, haber dergilerinden, mahalli TV şirketlerinin haber servislerinden muhabirler gelmişlerdi toplantıya. Kameralar da hazırdı ve ışıklar havayı iyice ısıtıyordu. Başkomiser Delaney en kral üniformasını giymişti yine. Bir gece önce, u-

zun bir zaman harcayarak hazırladığı kısa demeciyle başladı toplantıya.

«Adım başkomiser Edward X. Delaney,» diye girdi söze. TV kameralarının karşısında dimdik duruyor ve yüzündeki terlerin görülmeyeceğini umuyordu. «Lombard Harekatının başına beni getirdiler. Bildiğiniz gibi bu olay, görünüşte birbirleriyle ilişkisi olmayan dört kişinin öldürülmesiyle ilgilidir: Frank Lombard, Bernard Gilbert, dedektif Roger Kope ve Albert Feinberg. Sabık polis müdür muavini Broughton'un zamanında hazırlanan Lombard Harekatı dosyalarını günlerce inceledim. Bu raporlarda cinayetlerle ilgili şüpheli bir kişiyi tutuklamaya, suçlamaya, hattâ teşhis etmeye bile yarayacak tek bir ipucu bile göremedim. Bu raporlar, kesin ve mutlak bir başarısızlığı onaylayan belgelerdir.»

Odadaki gazetecilerden bir mırıltı yükseldi; dehşetle bir şeyler çiziştirmeye başladılar. Delaney yüzünün ifadesini hiç bozmadı, ama için için gülüyordu. Yani Broughton, Delaney'e eskiden ettiği hakaretin yanına kalacağını mı sanmıştı? Emniyet örgütü, dayısı olanların lehinde çalışır, bir de intikam teması üzerine işlerdi. Şimdi de belediye başkanlığı için yarışacaktı Broughton, öyle mi? Haydi, talihin açık olsun bakalım, Broughton efendi!

«Bu nedenle,» diyerek devam etti başkomiser Delaney, «sabık polis müdür muavini Broughton'un sorumluluğu altındaki Lombard Harekatı tam bir başarısızlığa uğradığı için, ben her şeye yeni baştan başlıyorum. Yani Frank Lombard'ın öldürülmesiyle. Niyetim, bu dört insanın öldürülmesinde büsbütün yeni bir yol izlemek. Size hiç bir şey vadetmiyorum. Beni sözlerimden çok, eylemlerimle yargılamanızı istiyorum. Katili bulup ortaya çıkartıncaya ya da görevimden alının-

caya kadar, düzenleyeceğim ilk ve son basın toplantısı bu olacaktır. Hiç bir soruya da cevap vermeyeceğim.»

Mahalli TV'nin haber programlarında hiç kesilmeden gösterilen bu kısa basın toplantısından bir saat sonra, başkomiser Delaney'in evine bir paket gönderildi. Paketi çalışma odasına, dış kapının önünde 24 saat aralıksız nöbet tutan üniformalı polislerden biri getirmişti. Delaney'in özel olarak bastırttığı ve yalnız kendi gerçek Lombard Harekatında görev alanlara verilen özel bir belgeyi göstermeden, ne bir kimse içeri girebiliyor, ne de dışarı çıkabiliyordu. Polis memuru, paketi Delaney'in masasının üzerine bıraktı.

«Sakın bir bomba olmasın bu komiserim? Olabilir mi?» diye kuşkuyla sordu. «Malum ya, bu gece TV'de göründünüz.»

«Biliyorum,» diyerek başını salladı komiser. Sonra ihtiyatla aldı paketi eline. Yavaş yavaş öne ve arkaya doğru salladı. Bir şey çalkalandı içinde.

«Hayır,» dedi huysuzlanan memura. «Bomba olduğunu sanmıyorum. Ama iyi ettin hatırlatmakla. Nöbetinin başına dönebilirsin artık.»

«Hay hay, efendim,» diyen genç memur, selamını verip çıktı.

Delaney paketi açtı. 25 yıllık bir konyak şişesi çıktı içinden. Kenarına da küçük bir zarf iliştirilmişti. Delaney şişeyi açıp kokladı. Önce yapılması gereken iş hangisiyse, ilk o yapılmalıydı. Hemen tadına bakmak istedi konyağın. Sonra yapıştırılmış zarfı açtı. Sert bir kart çıktı içinden. Üzerinde de iki kelime: «Harika» ve «Alinski».

«Savaş Konseyi» toplantılarının havası, Noel'den

üç gün önce iyice değişti. Artık tıkır tıkır işleyen, etkili bir örgütleri olduğu açıkça belliydi. Cici Danny evinden ya da işinden dışarıya adımını atacak olsa, hemen peşine takılıyorlardı. Blankenship'in kayıtları ve haberleşme düzeni, kusursuzdu. Dedektif çavuş MacDonald'ın yardımcılarının Blank için hazırladıkları dosyalar, Delaney'in çalışma odasında kilitli üç dolabı doldurmuştu. Bunların arasında annesinin-babasının cenaze törenine katılmayı reddetmesinin hikâyesiyle, Daniel Blank'ın hükümette çok önemli ve gizli bir görev alacağı masalıyla, Boston'da evli br kadından öğrendikleri ve kolej öğrencisi olduğu yıllarla ilgili izlenimler de vardı. Kadının yorumları kahredici şeylerdi, ama bir jüriye sunulacak türden sayılmazdı. Blank'ın eski karısı ise ikinci kez evlenmiş ve balayı için dünya turuna çıkmıştı.

Noel'den önceki üç gün boyunca, Delaney'in yardımcıları arasındaki hava —Delaney bunu iyi hissediyordu— Daniel Blank hakkında geniş bilgi topladıkları —hepsi de pek şaşırtıcı ve şehvet düşkünü olduğunu gösterecek nitelikteydi— ama bunun, işe yaramayan bir yığından başka bir şey olmadığı merkezindeydi. Adamın bir metresi vardı. Ne olmuş yani? Belki bu kızın erkek kardeşiyle de yatıyordu, ama belki de yatmıyordu? Ne fark eder? Garip saatlerde sokağa çıkıyor, sokaklarda dolaşıyor, vitrinleri seyrediyor, bazan bir içki içmek için «Papağan» a uğruyordu. Ne yazar?

«Belki o da bizi izliyordur,» dedi Blankenship. «Belki de her gece ökse diye adamlar çıkarıldığının, izlendiğinin farkındadır.»

«Olmaz öyle şey,» diye öfkeyle homurdandı Fernandez. «İmkanı yok. Herifçioğlu adamlarımı göremez bile. İş bize kalmışsa, biz aslında yokuz bile ortalıkta.»

«Doğrusu başka ne yapabileceğimizi ben de bile-

miyorum,» diyerek itiraf etti MacDonald da. «Herifi öylesine ince dilimlere ayırdık ki, sanki içini görebiliyorum. Doğum belgesi, diplomaları, pasaportu, banka hesapları... her şey. Dosyayı gördünüz. Adamcağız çırılçıplak uzanmış, yatıyor orada. Dosyayı okuyun, adam avucunuzun içinde demektir. Doğrusu psikopat ve insan öldürebilecek bir yaratık olduğu su götürmez. Soğukkanlı, yakışıklı, kurnaz bir orospu çocuğu. Ama herifi tutup mahkemeye çıkartmaya yarayacak ne bulduk ki? Öhö, öhö! Hiç. Benim görüşüm bu.»

«Devam edin,» dedi başkomiser Edward X. Delaney.

Noel arifesinde işler iyice ağırlaştı. Doğal bir şeydi bu; adamlar evlerinde, aileleriyle olmak istiyorlardı. Birliklerin mevcudu en aza indirildi (daha çok bekarlar veya gönüllüler kalıyordu), adamlar erkenden evlerine gönderilmeye başlandı. Delaney o gün öğleden sonra vaktini Daniel G. Blank dosyasıyla, Babalık ve adamlarının, tozlu belgeleri, askerî kayıtları ve vergi iade cetvellerini karıştırarak hazırladıkları ayrıntılı raporları bir daha okuyarak geçirdi.

Hepsini baştan aşağı okurken, bir yandan da Alinski'nin gönderdiği nefis konyağı, yuvarlak bardağıyla yudumluyarak içiyordu. Belediye başkan yardımcısını telefonla arayıp teşekkür etmeli ya da bir teşekkür mektubu yazmalıydı kendisine. Ama Alinski'nin zarfı, bu arada çoktan hâlâ açılmadan duran Noel tebrikleri ve armağanları arasına, odanın bir köşesine atılmıştı. Bunları ya ortadan kaldırmalı, ya da Barbara'ya götürmeliydi. O hiç olmazsa hepsini tek tek açar, hem de oyalanmış olurdu.

Böylece en uzun Noel arifesinde, konyağını yudumladı durdu Delaney (her zamanki toplantı da iptal edilmişti). Okudukça, Cici Danny'nin insanın kanını don-

duran davasının, usta polis araştırmaları, bir «delil» in bulunması, bir dost ya da sevgilinin beklenmedik itirafıyla değil, adamın kişiliğinin anlaşılmasıyla aydınlığa kavuşacağına inancı artıyordu.

Kimdi Daniel G. Blank? **Kimdi?** MacDonald, adamı ince ince doğradığını, çırılçıplak dosyaya koyduğunu söylemişti. Hayır, diye düşündü Delaney; dosyada, adamın yaşantısındaki etkenler yer alıyordu sadece. Ama hiç kimse, resmî belgelerin, dost ve tanıdıklarla yapılan görüşmelerin, «Zaman-Huy Grafikleri» nin basit bir yorumundan ibaret olamazdı. Asıl sorun, yine ortadaydı: **Kimdi** bu Daniel G. Blank?

Delaney, bu adam karşısında büyülenmiş gibiydi; onda sanki iki ayrı insan görüyordu. Çocukluğunu soğuk, yalnız bir yeni yetme olarak, anlaşıldığı kadarıyla sevgiden yoksun bir evde geçirmişti. Gençlik çağında sabıkası yoktu. Sakindi, durmadan taş ve kaya örnekleri topluyordu; koleje gidinceye kadar kızlara karşı özel bir ilgi duymamıştı. Sonra birden annesinin-babasının cenazesine gitmeyi reddedivermişti. Delaney'e, göre, bu davranış çok büyük bir anlam taşıyordu. Ne kadar genç olursa olsun, kim böyle bir şeye kalkışabilirdi? Bu davranışının altında insanı korkutan, duygusuz bir kabalık saklıydı.

Derken evlilik hayatı —Ne demişti karısı için Lipsky? **Kısrak** gibi bir sarışın—, sonra boşanma; oğlan vücutlu metresi, çok kuvvetli bir ihtimalle bir de oğlan, Tony. Ve bu arada aynalarla bezenmiş, kısır apartman dairesi, ipek bikiniden iç çamaşırlarıyla dolu antiseptik odalar, kokulu tuvalet kağıtları. Ve MacDonald'ın, nefis bir anlatımla kaleme alınmış alaycı raporlarına inanmak gerekirse, meslek hayatında doruğa doğru çok hızlı bir tırmanış.

Delaney, MacDonald'ın adamlarından birinin, Ja-

vis-Bircham şirketinde Blank'ın şeflerinden olan Robert White adlı biriyle yaptığı görüşmenin raporunu bir daha okudu. Anlaşıldığı kadarıyla adam, apaçık bir biçimde Daniel Blank tarafından, ayağının altına karpuz kabuğu konarak yürütülmüştü. White'la yapılan görüşme, Blank'ın, Javis-Bircham'a rakip bir firma tarafından transfer edilmek istendiği masalı uydurularak gerçekleştirilmişti.

«Tatlı çocuktur,» demişti Bob White (bu görüşmeyi yapan dedektif, «herhalde içkili olduğu için böyle konuşuyordu» diye özellikle raporunda belirtmişti). «Yeteneklidir. Hayali çok geniştir. Belki biraz fazla geniştir. Ama verilen işi yapar; bunu itiraf etmeliyim. Fakat hiç hoşlanmaz kandan. Anlıyorsunuz, değil mi? Hiç hoşlanmaz kan dökmekten.»

Başkomiser Delaney bakışlarını tavana dikti. «Hiç hoşlanmaz kan dökmekten.» Ne demekti bu? **Kimdi** bu Daniel G. Blank? Ne karmaşıklıktı bu böyle... Hem tiksindiriyordu insanı, hem de büyülüyordu. Cesur muydu? Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın; bal gibi, dağlara tırmanıyor ve gözünü kırpmadan adam öldürüyordu. Nazik miydi? Elbette. Bir adamın köpeğini dövmesine bile dayanamıyor ve öldürdüğü adamlardan romantik hatıralar saklıyordu. Yetenekli ve hayalperest miydi? Eh, önceki şefi böyle demişti. 30 yaşında bir kadınla, kadının 12 yaşındaki erkek kardeşini becerecek kadar yetenekli ve hayalperestti, ama Delaney **bu** konuda Bob White'ın bir şey bildiğini hiç sanmıyordu.

Kimdi bu Dan?

Başkomiser Delaney, elinde konyak kadehi, neredeyse «Şerefine Cici Danny!» diye kadeh kaldırmaya hazır halde, doğrulup ayağa kalktı, ama tam bu sırada

çalışma odasının kapısı vuruldu. Uslu uslu masasının ardına oturdu yine.

«Girin,» diye seslendi.

Komiser yardımcısı Jeri Fernandez aralanan kapıdan başını uzattı.

«İşiniz mi vardı, komiserim?» diye sordu. «Birkaç dakika ayırabilir misiniz bana?»

«Elbette, elbette canım,» dedi Delaney. «Gelin. Gelin de, nefis bir konyak için. Ne buyrulur buna?»

«Hiç böyle şeyi reddeder miyim ben?» diye şakaya getirip sordu Fernandez. İkisi birden bastılar kahkahayı.

Şimdi Delaney sallanır iskemlesinde, kadehi elinde, bir öne, bir arkaya gidip geliyor, Fernandez de maroken koltuğa yayılmış, oturuyordu. Komiser yardımcısı konyağından bir yudum aldı, bir şey demedi, ama gözleri, hayranlığını gösterecek biçimde yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

«Ben sizi eve gittiniz sanıyordum,» dedi başkomiser.

«Gitmek üzereydim. Yalnız her şeyin tıkırında olduğundan emin olmak istedim de.»

«Bunu size önceden de söylediğimi biliyorum komiserim, ama bir daha tekrar edeceğim: Adamlarınıza söyleyin, bir an bile gevşemek yok. Bu çapkın maymun, tahmin ettiklerinden de hızlıdır.»

Fernandez kurulduğu maroken koltukta doğruldu, başını öne eğip, ileri doğru sarktı, konyak kadehini avuçlarının içinde sallamaya başladı.

«Yani bir otuz sekizlikten de hızlı mı, komiserim?» diye Delaney'in zor işittiği alçak bir sesle sordu.

«Ne?» dedi Delaney.

«Bu herif bir otuz sekizlikten de hızlı mı yani?»

diye tekrar etti Fernandez. Bu sefer başını kaldırmış, dosdoğru Delaney'in gözlerinin içine bakıyordu.

Başkomiser birden yerinden doğrulup kalktı, çalışma odasının kapısına gitti, kapıyı kapatıp kilitledi, sonra dönüp, tekrar masasının ardına oturdu.

«Nedir senin aklına takılan şey?» diye Fernandez' in gözlerinin içine bakarak sordu.

«Komiserim, ne kadar oldu biz bu işe başlayalı? Galiba bir haftadan fazla. Neredeyse on gün olacak. Pazar gününden beri, Cici Danny denen herifi biran bile gözden uzak tutmuyoruz. Siz kendisinden durmadan 'şüpheli' diye söz ediyorsunuz. Ama dikkat ettim, başka hiç bir şüpheliyle böyle uğraştığımız yok; ne de bir başka şüpheli arıyoruz. Ne yapıyorsak, hep bu Blank adındaki herif için yapıyoruz.»

«Yani?» dedi soğuk bir tavırla Delaney.

«Yani demek istiyorum ki,» dedi kadehine bakarak Fernandez, «belki de siz bizden, bilmediğimiz bir şeyler saklıyorsunuz, bize söylemediğiniz bir şeyler.» Birden telaşla hayır dercesine elini yukarı kaldırdı. «Bu bir meydan okuma falan değil, komiserim. Eğer bilmememiz gereken bir şey varsa, elbette bunu bizden saklamak sizin hakkınız ve ayrıcalığınızdır. Bana öyle geldi ki —belki de— adamınızın katil olduğundan eminsiniz de, bileğine kelepçeyi takamıyorsunuz. Şu ya da bu nedenle. Tanık olmadığından, tutarlı bir delil gösteremediğiniz için. Her neyse. Ama bence suçlu olduğunu biliyorsunuz. Bunu yüzde yüz **biliyorsunuz.»**

Başkomiser sallanır iskemlesinde öne-arkaya sallanmaktan vaz geçti. «Farzedelim ki,» dedi, «ama yalnız **farzedelim** ki, siz haklısınız; yani ben Allah var diye nasıl inanıyorsam, Blank'ın da aradığımız insan olduğuna öyle inanıyorum. Ama bir türlü kıstıramıyorum köşeye. Ne tavsiye edersiniz bu durumda?»

Fernandez omuz silkti. «Farzedelim ki,» dedi, «ama yalnız **farzedelim** ki, durum gerçekten böyle. Bu durumda Cici Danny'yi. ancak marifetini işlerken kıstırıp bileğine kelepçeleri geçirmekten başka bir şey yapamayız. Ve herifçioğlu, gerçekten sizin dediğiniz kadar çabuksa, biz bunu beceremeden, bir kurban daha seçecektir kendine. Tamam mı?»

Delaney başını salladı. «Evet,» dedi. «Bunu ben de düşündüm. Nedir cevabınız?»

Fernandez konyağından bir yudum aldı, sonra başını kaldırdı.

«İzin verin, onu olduğu yere mıhlayayım, komiserim,» dedi yavaşça.

Delaney kadehini masanın üzerine koydu, kendisine bu nefis kokulu içkiden bir parça daha doldurdu, sonra Fernandez'in kadehine uzanıp, ona da verdi. Tekrar sallanır iskemlesine döndü, şişeyi yere bıraktı bir elinin parmaklarıyla masasının üzerinde tempo tuttu. Bir yandan da parmaklarını seyrediyordu.

«Sen ha?» diye sordu Fernandez'e. «Tek başına mı?»

«Hayır, bir arkadaşımı da alırım yanıma. İkimiz birlikte...»

«Arkadaşını mı?» diye başını kaldırıp, sertçe sordu Delaney, «Emniyetten mi?»

Komiser yardımcısı pek şaşırmıştı. «Elbette emniyetten, Emniyetin dışında hangimizin arkadaşı var ki?»

«Pekâlâ,» diye başını salladı Delaney. «Nasıl becereceksin bu işi?»

«Her zamanki gibi,» diyerek omuzunu silkti Fernandez. «Evine dalıp, üzerine çullanırız. Tutuklanmasına karşı koyar ve kaçmaya kalkışır. Biz de hesabını görürüz. Temiz, basit ve kesin bir iş.»

Başkomiser karşısındakine baktı, başını salladı. «Olmaz öyle şey,» dedi.

«Ama önceden yapıldı böyle şeyler, komiserim.»

«Hadi be sen de, işimi bana mı öğreteceksin?» diye öfkeyle gürledi başkomiser. «Ben de biliyorum önceden yapıldığını bunun. Ama bu senin dediğini yaparsak, hepimiz zokayı yeriz.»

Delaney ayağa fırladı, üniforma ceketinin düğmelerini çözdü ve ellerini pantalonunun arka cebine indirdi. Çalışma odasını bir aşağı-bir yukarı arşınlamaya başladı. Konuşurken, Fernandez'e bakmıyordu:

«Bakın komiserim,» dedi sabırla, «bu herif yaşasa ya da ölse kimsenin umursamayacağı, sabıkalı, başı bozuk bir sokak serserisi değil. Böyle birini zımbalayacak olursanız, bir bela eksilmiş olur yeryüzünden. Ama Cici Danny, bayağı önemli **biri.** Zengin, lüks bir apartman dairesinde oturuyor. Lüks bir otomobili var, büyük bir şirkette çalışıyor. Üstelik arkadaşları, hem de etkili arkadaşları var. Hesabını görmeye kalksanız, millet hemen sorular sormaya başlar. Eğer böyle bir şey yapılacaksa, bu bile **tam yerinde** yapılmalı.»

Fernandez konuşmak üzere ağzını açtı, ama Delaney bir el işaretiyle susturdu kendisini. «Bir dakika, Bırak da sözümü bitireyim. Şimdi senin planını düşünelim. Arkadaşınla herife kelepçe takmaya gidiyorsun. Nasıl gireceksin apartmanına? Nasıl olduysa oldu, ben herifçioğlunun kapısında, cennetin kapısından çok daha zorlu kilitler bulunduğunu öğrendim. Yani gidip kapısını çalsanız ve 'Polis! Açın,' deseniz, kuzu kuzu size kapıyı açacak mı sanıyorsunuz? Bok açar. O kadar aptal değil Cici Danny. Size, gözetleme deliğinden bakar ve sürmeli kapının ardından konuşur ancak.»

«Ya arama emri götürürsek?» diye yokladı Fernandez.

«İmkansız,» diyerek başını salladı Delaney. «Unut onu.»

«Peki, şuna ne buyrulur? İçimizden biri yukarı çıkar, herif işinden dönmeden kapısının önünde bekler. Öbür adamımız da aşağıda antrede; sonra birlikte, asansörle çıkarlar. Koridorda aramıza alırız.»

«Sonra ne yapacaksınız?» diye sordu başkomiser. «Adamı koridorda, aranızda iken kaçmaya kalkıştı diye olduğu yere mıhlayacak mısınız? Kim yutar bu masalı?»

«Şey...» dedi kuşkuyla Fernandez. «Galiba haklısınız. Ama bir şeyler yapıp...»

«Bir dakika çeneni tut da, düşüneyim,» dedi Delaney. «Belki böyle bir şey yapılabilir.»

Komiser yardımcısı sustu; başkomiser, odayı arşınlamaya devam ederken, onu seyre dalıp, konyağından bir yudum daha aldı.

«Bak,» dedi Delaney, «apartmanda bir kapıcı var. Adı Charles Lipsky. Her dairenin bir anahtarı da kendisinde. Anahtarları, apartman yöneticisinin bürosunun dışındaki bir tahtaya asıyorlar. Bu Lipsky, sabıkalının teki. Kendisini şartlı olarak salıvermişler. Bu nedenle kuyruğunu kıstırabilirsiniz. Şimdi... farzedelim ki telsizden Cici Danny'nin işinden çıktığını ve evine gittiğini öğrendin. Arkadaşınla birlikte Lipsky'den anahtarları alırsınız, yukarı çıkıp, Blank'ın dairesine girersiniz. İçerden kilitlersiniz kapıyı. Eve gelince, o da yukarı çıkar, kapısını açıp sizin bulunduğunuz daireye girer.»

«Beğendim bunu,» diyerek sırıttı Fernandez.

«Zamanı gelince, ben size nerede bulunacağınızı kestirmeniz için dairenin bir planını da veririm. Sonra...»

«Dairenin planını mı?» diyerek sözünü yarıda kesti komiser yardımcısı. «Ama nasıl...»

«Sen aldırma işin o yanına. Hattâ düşünme bile. Zamanı gelince, dairenin bir planı elinde olacak. Ama herif içeri girinceye kadar, kendinizi göstermemeye dikkat edin. Hattâ bekleyin, kapıyı içerden yine kilitlesin ki, acele ters-yüz edip kaçmak fırsatı bulamasın. Evine girer girmez kapısını kilitleyenlerden olduğuna kalıbımı basarım; öyle yapar bu tür itler. **Ancak** o zaman ortaya çıkın. İşte mesele bundan sonra çatallaşıyor. Acaba kuşku uyandırmayacak bir yol bulabilir misiniz?»

«Yüzde yüz. Hiç merak etmeyin.»

«Nedir o aklınıza gelen?»

«Cumartesi gecesi özel eğlence programı için geldik deriz.»

Başkomiser derin bir nefes aldı, sonra patlar gibi saldı nefesini.

«Komiserim,» dedi kibarca, «Cici Danny'nin yıllık kazancı elli beş bin teklik. Stingray bir otomobil kullanıyor ve ipek iç çamaşırları giyiyor. Böyle budalaca bir şeye kanacağını gerçekten düşünüyor musunuz?»

«Görünmeyen Adam» çenelerini kasarak bir an düşündü.

«Dokuz milimetre çapında bir Luger bu işi görür,» dedi en sonunda. «Gıcır gıcır. Hiç kullanılmamış. Depodan yeni çıkma. Hâlâ yağlı kılıfı içinde.»

«Kabzası nasıl?»

«Tahta.»

«Eveeet...» dedi düşünceli bir tavırla Delaney. «Pekâlâ böyle bir tabancası olabilir. Yalnız gıcır gıcır olması iyi değil. Şöyle biraz kullanılmış gibi olması için, en azından üç şarjör boşaltmalı. Arada dinlendi-

rilip, atışlar arasında da yağlanıp temizlenmeli. Bunu ayarlayabilir misin?»

«Mesele değil, komiserim.»

«Sonra bir parça da sağa-sola çarpılmış olmalı. Pek fazla değil. Kabzasında bir kaç çentik, çizik. Sağında-solunda yine çizilmiş yerler. Anlıyorsun, değil mi?»

«Yani eskiden beri tabancanın sahibiymiş gibi mi olsun?»

«Tamam. Sonra herifin dağcılık araçlarını alıp tenekelere ya da buna benzer bir şeylere koy. Bir şey daha var: Gerekli silah temizleme araçlarını ve ince yağa batırılmış birkaç parça çaput bezi hazırlamayı da unutmayın. Neyse, bunları sonra ben de getiririm.»

«**Siz** mi, komiserim?»

«Evet, ben. Şimdi sen ve arkadaşın, daireye girdiniz ve kapıyı kilitlediniz. İkinizin de beylik tabancalarınız yanınızda, ayrıca içinizden biri de, kullanılmış Luger'i taşıyor. Tabanca dolu. Şarjörü eksiksiz. Cici Danny eve girip, kapıyı ardından kilitler kilitlemez, siz ortaya çıkıyorsunuz. Allah aşkına, tabancalarınızı çekip de görünün. Bir an bile boş bulunmayın. Namlularınız üzerinden hiç ayrılmasın adamın.»

«Merak etmeyin, boş bırakmayız.»

«Kendisine hiç bir şey söylemeyin, tek kelime bile etmeyin. Yalnız yatak odasına girmesini işaret edin. Size vereceğim planda, yatak odasının nerede olduğunu göreceksiniz. İşte bundan sonra, son derece hızlı çalışmanız gerekiyor. Yatak odasının kapısında ya da yakınındayken, yüzü dönük olduğu anda, kurşunlayın. Elinizi çabuk tutun bunu yaparken —ve burası çok önemli— İkiniz birden boşaltın silahlarınızı karnına. Yanına alacağın arkadaşının ne derece iyi olduğunu bilmiyo-

rum, ama mutlaka **ikiniz** birden kurşunlamalısınız herifi. Anlıyor musun?»

Fernandez hafifçe gülümsedi. «Çok yaman adamsınız, komiserim,» dedi.

«Evet, ondan sonra elinizi daha çabuk tutacaksınız. Herif iki seksen yerde yatarken bile, Allah rızası için cızlamı çekip çekmediğinden emin olun.»

«Merak etmeyin, kendisini cehenneme gönderecek kadar çok kurşun doldururuz işkembesine,» diye temin etti Fernandez. «Daha yere düşmeden cızlamı çekmiş olacak.»

«Sözünüze güveniyorum artık,» diyerek homurdandı Delaney. «Şimdi, herif yere serildikten sonra, içinizden biri —hanginiz olursa— cesedi, yere serilmeden hemen önce durduğu pozisyona doğru çekip bırakacak. Sonra da...»

«Sonra da Luger'le karşı duvara iki-üç el ateş edeceğiz,» diye yapıştırdı Fernandez. «Arkadaşla birlikte durduğumuz yerin arkasındaki duvara.»

«Şimdi anladın durumu,» diyerek başını salladı Delaney. «Ama çok çabuk yapılmalı bu iş. Silah seslerini duyan olursa, bir tek tarraka işitmiş olmalı. Aralıklı olmamalı ikisi. Nasıl olsa hiç bir tanık, kaç el ateş edildiğini, ne zaman ve hangi sırayla atıldığını hatırlayamaz. Ama sırf bir güvenlik tedbiri olarak, herifin hesabını gördükten hemen sonra Luger'le duvara ateş edersiniz.»

«Çaktım,» diyerek gülümsedi Fernandez. «Duvara iki-üç el ateş edilecek. Pek fazla yükseğe değil. Sanki gerçekten adam bize ateş açmış gibi.»

«Tamam. Becerebilirseniz, birkaç aynayı parçalayın. Karşı duvar ayna dolu çünkü. Sonra ne yapacaksınız?»

«Sonrası kolay,» dedi Fernandez. «Luger'i temizleyip sileceğiz. Eline vereceğiz ve...»

«**Sağ** eline,» diye uyardı Delaney. «Sağ elini kullanır çünkü. Bunu unutmayın sakın.»

«Unutmam. Luger tertemiz silinecek ve sağ eline verilecek.»

«Bir kere deneyin,» dedi Delaney, «ama beceremezseniz, sakın telaşlanmayın. Bir cesedin eline tabanca sıkıştırmak, sandığınızdan çok zordur, hattâ taze bir cesedin bile. Kabzasında şöyle birkaç belirli parmak izi olsun, yeter. Kabzanın tahta kısmında zaten parmak izleri görünmez, hele çentikliyse; ama madeni kısmına elini bastırabilirsiniz. Neresi olursa. Hattâ silahı yere de atabilirsiniz. Sağ elinin yanına. Ama üzerinde herifin parmak izleri mutlaka bulunmalı. Sonra ne yapacaksınız?»

«Durun bakalım...» diye derin derin düşündü Fernandez. Konyağından bir yudum daha aldı. «Ha, dairesinin anahtarlarını almalıyız.»

«Tamam,» dedi hemen Delaney. «Bu arada arkadaşınız aşağıya, hole inip, anahtarları derhal Lipsky'ye geri vermeli. Dışarı çıkarken, ona da, Cici Danny'in dairesinin kapısını açık bırakmasını söyleyin. Açık değil de kilitlemeden bıraksın. O bunu yaparken, siz ne yapacaksınız?»

«Ben mi? Şey... Herhalde ben de etrafı dağıtmaya başlayacağım...»

«Unut onu,» dedi baş komiser. «Sakın bir şeye dokunma. Yapacağın ilk iş, Blank'ın telefonundan beni aramak olacak. Ben telefonunuzu bekleyeceğim. Hemen yanıma bir ekip alıp, olay yerine damlayacağım. Ama ben gelinceye kadar, sakın bir şey yapma. Hattâ iskemleye bile oturma. Öylece dur, ayakta bekle. Komşulardan duyup gelen olursa, kimliğini gösterir,

bir ekibin geldiğini haber verir ve hepsini koridorda tutarsın. Evet, ben de bir ekiple birlikte gelirim. Olanı bize anlatırsın ve elinden geldiği kadar kısa kesersin. Ben derhal gereken yerlere telefon ederim: Adlî Tıbba, laboratuvara, öbür yerlere. Ondan sonra bir aramaya başlarız. Yağlı çaput bezlerini, temizleme araçlarını, Luger'in yedek şarjörlerini yerlerine koyarım. Bunları yanımda nasıl getireceğimi bilmiyorum, ama getireceğim işte...»

«Peki ama, niçin **siz** getiriyorsunuz, komiserim?» diye diklendi Fernandez. «Bunları pekâlâ biz de götürebiliriz.»

Delaney şeytanca gülümsedi. «Böyle olaylarda herkesin çirkefe bulaşması en iyisidir; eşit olarak çamura batmalıyız. İşin sigortası budur. Cici Danny'nin hesabını görürken, ikinizin birden ateş etmesini de bu yüzden istiyorum zaten.»

Komiser yardımcısı pek şaşmıştı buna. Sonra yüzü aydınlandı.

«Harika!» dedi. «Böylece hiç kimse konuşmaya cesaret edemez, öbürlerinin de konuşmayacaklarını çok iyi bilir.»

«İşte onun gibi bir şey,» diyerek gülümsemeden onayladı Delaney. «Karşılıklı güven meselesi. Şimdi gelelim uyduracağımız masala: Lombard Harekatı, soruşturma sonunda dört cinayette de kullanılan silahın bir buz baltası olduğunu tespit etmişti. Cici Danny de bir dağcıydı. Bütün bunlar için kesin deliller ortada. Cinayetlerin işlendiği iki-beş-bir numaralı asayiş bölgesinde, buz baltası satın alanlar tespit edilmişti. Sana ve arkadaşına da, sorguya çekilecek olanların bir listesi verildi. Bunlar hep buz baltası satın almış kimselerdi. Her şeyi aslına uydurmak için, size Cici Dany'den önce kapısını çalacağınız birkaç buz baltası

sahibinin daha adını ve adreslerini veririm. Önce onlara gidersiniz. İfadenizde, kendinizi polis olarak tanıttığınızı, içeri alındığınızı ve ona buz baltasını görmek istediğinizi söylersiniz. Blank baltasının yatak odasında olduğunu söylemiş ve almak için oraya gitmiş olur. Aslında balta, giriş holündeki dolabın içinde. Biraz sonra Luger'le çıkıp, ateş açar üzerinize. Vuramaz. Siz de hemen tabancalarınızı çekip, al aşağı edersiniz adamı. Nasıl?»

Komiser yardımcısı hayran hayran başını salladı. «Siz bir harikasınız, komiserim,» dedi. «Harika, gerçekten harika!»

«Ve eğer talihimiz yaver giderse, ben Luger'in temizlik malzemesini yerleştirirken, Cici Danny'yi asıl suçlayacak olan delilleri de bulup ortaya çıkartırım. Birkaç hafta öncesine kadar oradaydılar. Eğer hâlâ aynı yerde duruyorlarsa, inan bana kimse bize bir şey sormayacaktır. Ama şimdiye kadar delilleri çoktan yok etmiş olsa bile, yine bir şey fark etmez. Cızlamı çekeceğine göre, her şey örtbas edilir.»

«Mükemmel, komiserim.»

«Hayır,» dedi Delaney, «mükemmel değil aslında. Dikkat etmemiz gereken bazı zayıf noktalar var. Örneğin senin şu yanına alacağın arkadaşın. Doğrusu kendisiyle tanışmak isterdim...»

«Tanıyorsunuz kendisini zaten.»

«Lombard Harekatında mı görevli?»

«Evet.»

«İyi. Bu, işi daha da kolaylaştırır. Anlattıklarım, kabataslak bir planın ana hatları. Üçümüz bu işi, bir arada tekrar tekrar gözden geçirip, en ufak ayrıntılarına kadar hazırlamalı ve zamanını da saptamalıyız. Her hangi bir aksamaya yol açmamak için, belki ufak bir

deneme bile yaparız, ama aslında mantıklı ve iyi işleyecek bir plana benziyor.»

«Bence en kralı, komiserim. Hiç aksayacağını sanmam.»

«Aksayabilir,» dedi buruk bir sesle Delaney. Her şey aksayabilir hayatta. Ama bence denenmeye değer bir plan.»

«Öyleyse uygulayacağız, değil mi komiserim? Kesin mi?»

Delaney derin bir soluk aldı, yine geçip masasının ardına oturdu. Sallanır iskemlesinde dimdik duruyordu; koca ellerini masasının üzerine dümdüz açıp koydu.

«Aslında... kesin kararımı vermedim daha,» dedi en sonunda. «Bu işi, bana bir başka seçme hakkı tanıdığı için beğendim. Genellikle bu tür tertiplerden titizlikle kaçınırım. Kafamın içinde, durmadan beynimi tırmalayan bir başka fikir daha var. Söyleyeyim sana ne yapacağını: Git, Luger'i al. Birkaç defa ateş et, sonra temizle, biraz eskit. Ama sakın arkadaşına bir şeyden söz etme. Eğer harekete geçmeye kesin karar verirsem, seni uyarırım. Anlaşıldı mı?»

«Elbette,» diye başını salladı Fernandez. «Luger hakkında dediklerinizi yapacağım, ama sizden bir haber çıkıncaya kadar, hiç kimseye bir şey açmayacağım.»

«Tamam.»

İkisi de ayağa kalktılar. Komiser yardımcısı elini uzattı, Delaney uzatılan eli kavradı.

«Komiserim,» dedi büyük bir ciddiyetle Fernandez, «size ve sizinkilere mutlu bir Noel, başarılı, mutlu yeni bir yıl dilerim; bayan Delaney'in de yakında sağlığına kavuşmasını yürekten dilerim.»

«Teşekkür ederim,» dedi Delaney. «Ben de sana

ve ailene mutlu bir Noel diler, yeni yılda bütün isteklerini gerçekleştireceğini umarım. Seninle çalışmak çok zevkli.»

«Teşekkür ederim, komiserim,» dedi Fernandez, «ben de aynı duyguları besliyorum sizin için.»

Delaney, dedektifin ardından kapıyı kapattı, tekrar odaya döndü.

Masasının başına oturunca, bir Küba purosu çekti canı. Komiser yardımcısı Fernandez'le birlikte tartıştıkları planı yeniden gözden geçirdi. Her türlü çılgınlıktan arınmış bir plan sayılmazdı bu: Zaten bu tür planlar eksiksiz olmazdı. Hep beklenmedik, düşünülmedik bir şey ortaya çıkabilirdi: Çığlık atan biri, umulmadık bir ziyaretçi, bir telefon zili. Cici Danny iki polis memurunun üzerine bile saldırabilir, tabanca çekmelerine aldırmayabilirdi. Çünkü o kadar çılgın bir insandı.

Ama aslında, planının mantığa uygun ve tıkır tıkır işleyebilecek bir tasarı olduğuna karar verdi Delaney. Birtakım püf noktaları vardı: Fernandez'in çağrısı üzerine Blank'ın apartmanına giderken, tabancanın temizlik malzemelerini ve yedek şarjörlerini nasıl götürecekti? Nereye koyacaktı bunları (herhalde yatak odasına)? Ya kurbanlarının üzerinden aldığı hatıra eşyalarının yerinde yeller esiyorsa? Gazetecilerle kendi şefleri, onlara böyle yüzlerce soru yöneltebilirlerdi. Lombard Harekatı, cinayetlerde kullanılan silahın bir buz baltası olduğu sonucuna nasıl varmıştı? Daniel Blank'ın durumunu nasıl saptamışlardı? Buna benzeyen daha bir sürü soru çıkabilirdi; bütün bunları önceden düşünmeli ve cevaplarını da hazırlamalıydı.

Saatine baktı: Dördü çeyrek geçiyordu. Öğleden sonra zaman geçmek bilmemişti. Başını sallayıp ayağa kalktı, çalışma odasının kapısının kilidini açtı, oturma odasının halini süzdü.

İki büyük alıcı, düz çam tahtalarının üzerine yerleştirilmişti. Her aracın önünde, üniformalı bir polis memuru oturuyor, masalardaki mikrofonlara eğilmiş, bekliyorlardı. İlki kadar geniş olmayan bir başka masanın üzerine de, üç yeni telefon yerleştirilmişti. Bunun başında da bir başka üniformalı memur oturuyor ve gazete okuyordu. Yarı soyunmuş iki kişi de, duvar kenarındaki portatif yataklara serilmiş, uyuyorlardı. Biri horluyordu. İkinci sınıf dedektif Samuel Wilding —Blankenship'in adamlarındandı— bir oyun masasının başında, grafik kağıdı üzerine notlar alıyordu. Delaney eliyle ona bir selam verdi.

Bir süre telsizlerin yanında durdu, ellerini arkasında kavuşturdu. Üzülerek, telsizcileri sinirlendirdiğini düşündü. Ama çaresi yoktu bunun.

Oda sessizdi. Hayır, pek sessiz sayılmazdı, horlayan biri vardı. Ama sakindi. Yavaş yavaş çöken akşamın soluk ışıkları, açık perdelerden içeri süzülüyor ve bir garip anlam dağıtıyordu odanın içine: Ama ne? Başkomiser, huzur diye itiraf etti. İçin için güldü. Gerçekten huzur vardı odada.

Üniformalı memurlar ceketlerini çıkarmışlar, masalarının başında süveterleri ya da spor gömlekleriyle çalışıyorlardı, ama tabancaları bellerindeydi. Yalnız dedektif Wilding'in cepli, yazlık ceketi sırtındaydı. Neydi öyleyse bu hava, diye düşündü Delaney. Niçin böyle bir tatlılık var gibiydi içerde? En sonunda huzurlu havanın görevlilerin müthiş sıkıcı işlerini her şeye rağmen ciddiyetle yapmalarından doğduğuna karar verdi. Kardeşlik havasından. Ne kardeşliği? (Delaney, «Arkadaş mı dediniz? Emniyet örgütünde mi?» diye sormuş, Fernandez hayretle: «Elbette Emniyet örgütünde. Emniyet örgütünün dışında kimin arkadaşı var ki?» diye cevap vermişti.) Bir çeşit kardeş kanı.

Masadaki telefonlardan biri çaldı. Görevli memur gazetesini bıraktı, telefonu açtı. «Barbara,» dedi.

Telsiz ve telefon konuşmaları için, ellerinden geldiği kadar basit bir şifre tespit etmişlerdi. Cici Danny konuşmalarını dinler diye değil de, kısa dalga polis yayınlarını dinleme meraklısı amatörlerin bir şey anlamamaları için.

«Cici Danny»: Daniel G. Blank.

«Barbara»: Delaney'in evinde kurulan genel karargah.

«Beyaz Saray»: Blank'ın apatmanı.

«Fabrika»: Javis-Bircham'ın hanı.

«Şato»: East End caddesindeki villa.

«Buldog Bir»: Beyaz Saray'ın dışında nöbet tutan Edison şirketinin telefon ve telsiz kamyoneti. Fernandez'in komuta yeri.

«Buldog İki, Üç, Dört, vb.»: Fernandez'in plakasız devriye otomobilleriyle öteki yaya devriyelerin şifreleri.

«Kaplan Bir»: Montfortların villasını gözetleyen memur. «Kaplan İki» ve «Kaplan-Üç» de, komşu evlerinden bir şeyler sızdırmaya çalışan adamlardı.

Bunların dışında, Lombard Harekatına katılan herkes, haberleşmede kendi adlarını kullanıyor, sık sık tekrarlanan sıradan ve kısa emirlerde, şifre kullanmıyorlardı.

Telefon çalınca, açan memur «Barbara» demişti. Bir süre dinledi, sonra dedektif Wilding'e döndü. «Fabrika'daki Stryker arıyor,» dedi. «Cici Danny pardesüsünü, şapkasını giymiş, herhalde çıkmaya hazırlanıyor.» Stryker, Javis-Bircham'a yerleştirdikleri polisin adıydı. Blank'ın servisinde çalışan bir masa başı katibiydi —hem de iyi bir katip—.

Dedektif Wilding başını salladı. Telsiz başındaki

adamlardan birine döndü. «Buldog Üç'e haber verin.» Delaney'e baktı. «Stryker'i gönderelim mi artık?»

Başkomiser başını salladı. Dedektif, telefondaki memura dönüp seslendi bu sefer: «Stryker'e gidebileceğini söyleyin. Noel'den sonra yine arasın.»

Memur, söyleneni telefonda tekrarladı, sonra birden sırıttı. «Ne talih var şu Stryker'de,» dedi herkesin işitebileceği kadar yüksek bir sesle. «Gitmek istemiyor. Şirkette bir parti veriyorlarmış, kaçırmak niyetinde değilmiş şenliği.»

«Emniyet örgütünün en şanslı adamı,» dedi biri.

Telefondaki adam bastı kahkahayı. Başkomiser Delaney de yarımyamalak gülümsedi. Telsizcilerden birinin, «Barbara, Buldog Üç'ü arıyor, işitiyor musunuz?» diye seslenişine eğilip kulak verdi.

«Evet, mükemmel işitiyorum.» Sıkıntılı bir sesti bu.

«Cici Danny yola çıktı.»

«Tamam.»

Beş dakika kadar süren sessiz bir bekleyiş. Derken: «Buldog Üç'ten, Barbara'ya. Tespit ettik. Doğu yakasında, Kırk Altıncı sokağa doğru ilerliyor. Sarı bir taksiyle. Plaka numarası XB altmış bir-çizgi-kırk dokuz-çizgi-üç-çizgi-bir. Anlaşıldı mı?»

«XB altmış bir-çizgi-kırk dokuz-çizgi-üç-çizgi-bir.»

«Tamam.»

Bütün bunlar sıradan işlerdi. Kurallara sıkı sıkı uyuluyor ve bütün hareketler 24 saatlik grafiklere işleniyordu. Ama yeni hiç bir şey yoktu.

Delaney yine çalışma odasına döndü. Gözlüklerini takıp, sarı bloknotunu önüne çekti. İki liste hazırladı. Birincisinde, numaraladığı beş madde vardı:

1. Garajcı.
2. «Papağan»daki barmen.

3. Lipsky.

4. Mortonlar.

5. J-B'deki Horvath.

İkinci listenin hazırlanması daha yavaş oldu. Aşağı-yukarı bir saatini aldı. En sonunda dört maddelik bir şey çıktı ortaya.

Delaney listeyi bir kenara koyup, oturma odasına döndü. Doğru dedektif Samuel Wilding'in yanına gitti.

«Blankenship ne zaman dönecek?» diye sordu.

«Yarın öğleye, komiserim. Noel dolayısıyla eksik çalışıyoruz da.»

Delaney başını salladı. «Söyleyin ona ya da bir not bırakın kendisine, Cici Danny'nin 'Zaman-Huy' grafiğinde herhangi bir değişiklikten hemen haberdar edilmek istiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Evet, efendim.»

«Hemen haberdar edilmek istiyorum,» diye tekrarladı başkomiser.

Yemek salonundan geçip, dedektif çavuş MacDonald'ın ekibinde tek başına çalışan adamın yanına gitti.

«Ne zaman dönecek MacDonald?» diye sordu Delaney.

«Yarın öğleden sonra, saat dörtte, komiserim. Noel dolayısıyla...»

«Biliyorum, biliyorum,» dedi huysuzlanarak başkomiser. «Eksik kadroyla çalışıyorsunuz. Bir mesaj bırakmak istiyorum ona.» Nöbetçi memur hemen bir bloknot çekip, elinde kalem, bekledi. «Söyleyin, dedektif Kope'un bir fotoğrafı lazım bana.»

Memurun kalemi bir an kararsız kaldı.

«Kope'un mu? Şu temize havale edilen adamın mı?»

«Cinayet kurbanı, üçüncü sınıf dedektif Roger

Kope» dedi buruk bir sesle Delaney. «Bir fotoğrafı lazım bana. Ailesiyle birlikte olursa, daha iyi. Hattâ bütün Kope ailesinin bir fotoğrafı. Anlaşıldı mı?»

Memurun bloknotuna baktı. Birtakım çizgi ve notlarla dolmuştu kağıt.

«Steno bilir misiniz?» diye sordu.

«Evet efendim, Kurs gördüm.»

«Çok iyi. Gerekli bir şey. Keşke ben de öğrenseydim. Ama artık çok geç kaldık galiba.»

Memura, MacDonald'ın, Kope'u iyi tanıyan birine, hattâ aile dostu olan bir arkadaşına adam salmasını anlatmaya başladı. Ama birden vaz geçip, sustu. Çavuş tecrübeli bir polisti. Bu işi nasıl halledeceğini bilirdi.

Tekrar çalışma odasına dönüp, kapıları kapattı. Saatine baktı. Neredeyse yedi oluyordu. Tam zamanıydı. Masanın üzerindeki listeye baktı, ardından Daniel G. Blank'ın numarasını çevirdi. Zil, çaldı, çaldı. Kimse açmadı. Oturma odasına geçip; nöbetteki telsiz memuruna yanaştı.

«Cici Danny, Beyaz Saray'da mı?» diye sordu.

«Evet, efendim. Bir yere ayrılmadı. Bir saat kadar önce Kaplan Bir aradı. Prenses, bir taksiyle Şato'dan ayrıldı.» («Prenses», Celia Montfort'un şifre adıydı.) «On dakika kadar sonra da, Buldog Bir kadının Beyaz Saray'a vardığını haber verdi. Bildiğimiz kadarıyla şimdilik ikisi de orada.»

Delaney başını salladı, çalışma odasına döndü, kapıyı kapattı. Blank'ın numarasını çevirdi bir daha. Cevap yok. Kim bilir, belki de Cici Danny ile Prenses bir seks sahnesinin en hareketli anındaydılar ve telefona cevap vermiyorlardı. Belki de. Ya da Noel partisindeydiler. Mortonlarda olamaz mıydılar? Olabilirlerdi. Arşiv odasına geçip, MacDonald'ın adamlarının ha-

zırladığı Mortonlarla ilgili ince dosyayı aldı. Evlerinin telefon numarası oradaydı.

Delaney tekrar masasına dönüp, numarayı çevirdi.

«Mortonların evi,» dedi, yedinci kez çalan zilden sonra bir kadın sesi.

Delaney, arkadan gelen yüksek konuşmaları ve gülüşen, bağrışan insanların seslerini işitiyordu. Sesli eğlence vardı. Hiç gülmedi yüzü.

«Bay Daniel Blank'la görüşmek istiyordum,» dedi son derece ağır ve tane tane bir sesle. «Kendisini bu numarada bulacağımı söylediler. Acaba oradalar mı?»

«Evet, burada. Bir dakika, lütfen.»

Kadının, «Bay Blank! Telefon!» diye seslendiğini işitti. Biraz sonra, artık çok iyi tanıdığı o ses, merak ve kuşkuyla karşısındaydı işte. Delaney, Cici Danny'nin ne düşündüğünü çok iyi biliyordu: Mortonların Noel partisinde olduğunu kim öğrenmişti acaba?

«Alo?»

«Bay Daniel G. Blank'la mı görüşüyorum?»

«Evet. Kimsiniz?»

«Frank Lombard.»

Telefonun karşı ucundan bir ses çıktı: Yarı inilti-ye, yarı hırıltıya, biraz da hıçkırığa benzeyen bir ses... hastalıklı ve inanmamış gibi bir ses.

«Kim?»

«Frank Lombard,» dedi alçak ve yumuşak bir sesle Delaney. «Beni tanırsınız. Önceden de karşılaşmıştık sizinle. Noel münasebetiyle telefon...»

Ama kapanmıştı telefon. Delaney de yavaşça telefonu yerine koydu. Gülümsüyordu şimdi. Kalkıp paltosunu ve şapkasını giydi, açık bir eczane bulup, karısına bir noel armağanı almak üzere sokağa çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

BİR ŞEYLER OLUYORDU. Neydi? Birşeyler... Daniel Blank her şeyin iki hafta kadar önce başladığını düşündü. Belki de üç; zordu burasını hatırlamak. Ama garajcı, ortalıkta dolanan bir sigortacının, Blank'ın otomobilini sorduğunu söylemişti.

«Sizin bir kaza yaptığınızı sanıyordu,» demişti adam. «Ama arabanıza bir göz atar atmaz, yapmadığınızı anladı. Ben de öyle dedim zaten. Hattâ aylardır arabanızı kullanmadığınızı bile söyledim.»

Blank başını salladı, sonra adama arabasını yıkamasını, aküye, benzine, yağına bakmasını söyledi. Bir daha da sigortacıyı hiç düşünmedi. Kendisiyle bir ilgisi yoktu bu işin.

Ama bir gece, «Papağan»a uğradı. Barmen kendisine bir konyak verdi, sonra adının Blank olup olmadığını sordu. Daniel evet deyince —yüreği de hop etmişti yani— barmen özel bir dedektifin onunla ilgili birtakım sorular sorduğunu söyledi. Adamın adını hatırlamıyordu, ama tarif edebilirdi. Bu sefer iyice kuşkulanan Daniel, yine garajcıya gitti; onun «sigortacı» tarifi de, barmenin sözünü ettiği «özel dedektif»le bağdaşıyordu.

Aradan iki gün geçmemişti ki, kapıcı Charles Lipsky, ortalıkta dolaşan bir adamın, Daniel Blank hakkında «çok kişisel sorular» sorduğunu haber veriyordu. Lipsky, adamın, adını ve işini söylemediğini, ama kendisini tarif edebileceğini eklemişti. Etti de.

Bütün bu tariflerden sonra, Blank peşini izleyen adamın şeklini-şemalini yavaş yavaş gözlerinin önüne getirmeye başlamıştı. Ama bir siluet benzeri, kesin çizgili bir görüntü değildi bu. Tahta oyması gibi, karanlık, kaba-saba bir figürdü. İriyarı, geniş omuzlar. Geniş bir beden. Tepesinde limon kabuğu gibi kalan küçük bir şapka. Modası geçmiş, biçimsiz kruvaze bir pardesü.

Derken Flo ile Sam Morton, büyük bir neşe içinde kendilerini ziyarete gelen banka memurundan söz ettiler ve Dan'a —seni gidi şeytan seni!— niçin Celia Montfort'la evlenip, villasını satın alma tasarını, en iyi arkadaşlarına açıklamadın bakalım, diye çattılar da. Blank soğuk soğuk gülümsedi.

Ardından Javis-Bircham'ın Personel Şefi Renè Horvath'la aralarında geçen o miskin, ağızlarından lafı geveleyerek çıkardıkları konuşma. Blank en sonunda, bir banka görevlisinin, hakkında soruşturma yaptığını öğrenmişti. Anlaşıldığı kadarıyla Blank, «çok büyük bir kredi» talep etmişti: J-B'nin çalıştırdıklarına verdiği krediden daha büyük bir meblağ. Horvath, bankacının ziyaretini üstlerine duyurmak gereğini hissetmiş, onlar da Daniel Blank'a, bu meblağı niçin talep ettiğini sormakla yine onu görevlendirmişlerdi.

Blank sonuçta bu can sıkıcı durumdan yakasını sıyırmıştı, ama bu arada «bankacının» tarifini de almayı becermişti: Yine o adamdı.

Artık Javis-Bircham'daki günlerinin sayılı olduğunu çok iyi biliyordu, ama hiç önemi yoktu. Bu uydur-

ma kredi soruşturması, bardağı taşıran son damla olacaktı. Ama hiç önemi yoktu. Ya kovulacak, ya da istifaya zorlanacaktı ve yüklü bir tazminat alacaktı. Ama hiç önemi yoktu. Son bir kaç aydan beri işini doğru-dürüst yapmadığını biliyordu. İlgili değildi işiyle. Hiç önemi yoktu ki artık işinin.

Şu andan sonra önemli olan, sigortacı-özel dedektif-bankası diye geçinen karmaşık soruşturmacının, artık bir siluet, bir hayalet olmaktan çıkıp, bir biçim kazanması, elle tutulur duruma gelmesi, hareketleri geniş, kaba, salınarak yürüyen ve gözleri bakmaktan bıkmayan biri halini almasaydı. Kimdi bu adam? Limon kabuğu kadar küçük şapkalı ve garip paltolu adam kimdi?

Blank nereye gittiyse, sokakta, barlarda, lokantalarda; geceleri evde yalnızken, hep onu aradı-durdu. Yollarda, yaklaşan yabancıların yüzlerini kolluyor, sonra birden dönüp ardından gelen şu iriyarı, sallapati yürüyüşlü adamın o olup olmadığına bakıyordu. Lokantalarda erkek tuvaletine giriyor, patronları gözlüyor, «yanlışlıkla» mutfaklara dalıyor, dolu telefon kulübelerini gözetliyor, tuvaletlerin içine bile bakıyordu. Neredeydi bu adam? Evde, geceleri kapısını kilitledikten, sürmeledikten, sıkı sıkı zincirledikten sonra, karanlıkta uzanıp hareketsiz yatıyor, ve birden birtakım sesler duymaya başlıyordu: Adım sesleri, çıtırdılar, bir şeyin ansızın kopması. Bunun üzerine yatağından kalkıyor, evin bütün ışıklarını yakıp, daireyi dolaşıyor, onunla yüz yüze gelmek istiyordu. Ama adam evde değildi ki.

En sonunda Noel arifesi gelip çattı. Javis-Bircham kendisini tatil sona ermeden önce sepetlemezdi; bundan emindi. Bu nedenle Mortonların, Noel partisi davetini kabul edebilir ve Celia'dan da gelmesini isteye-

bilirdi. Partide hiç olmazsa bir parça içer, güler, kolunu Celia'nın ince, sert beline dolar ve peşindeki gölgenin nasıl olsa oraya sızmayacağını bilirdi.

Telefon yıkmıştı onu. Mortonlarda olduğunu kim bilebilirdi ki? Telefona sakınarak yaklaştı, sanki elinde patlayacakmış gibi, çekinerek dinleyiciyi aldı. Ve o tatlı, bir şeyler belli etmek istiyormuş gibi konuşan ses, «Frank Lombard. Beni tanırsınız. Önceden de karşılaşmıştık sizinle. Noel münasebetiyle telefon...» dedi.

Bunun üzerine Celia'yı bırakıp, kimseyle vedalaşmadan çıkıp gitmişti evden. Asansörle inmek yıllar sürmüştü sanki. Kapısına kilit üzerine kilit vuruncaya kadar, çağlar geçtiğini düşünmüştü. Komodinin gözünü çekip, yatağının üzerine ters yüzü koyuncaya kadar da bir yüz yıl geçer gibi olmuştu. Seloteyple yapıştırdığı zarfı dikkatle incelemiş, ama anladığı kadarıyla dokunulmadığı sonucuna varmıştı zarfa. Açıp içine bakmıştı: Her şey yerli yerindeydi. Yatağının üzerine oturmuş, ganimetlerini parmaklarıyla yoklarken, birden donunu ıslattığını farketmişti. Şakır şakır işememiş, sadece birkaç damla kaçırmıştı. Ne küçük düşürücü bir şey.

Siyah kadife ceketini, kayık yakalı beyaz süveterini ve çiçekli bikini külotunu çıkarıp, banyodaki kirli sepetine atmıştı. Dayanabildiği kadar sıcağa getirdiği duşun altına girmeden önce, Via Veneto perukasını da çıkartmıştı başından. Çıplak başını sabunlarken, yumuşak tüyler eline gelmiş yakında yine kellesini kazıtmak gerekeceğini düşünmüştü.

Kurulanmış, kolonya sürünmüş, pudralanmış, perukasını yine sıkı sıkı yerine geçirmişti. Sonra da turna kuşu desenli ipek robdöşambrlarından birini geçirmişti sırtına. Çıplak ayaklarıyla oturma odasına geçip,

kendisine sıcak bir votka doldurmuş, kurumuş marul sigaralarından birini yakmıştı.

Sonra birden kapının zilinin çaldığını farketti. Herhalde epeydir çalıyordu. Gidip kapıdaki delikten Celia Montfort'u görmeden önce, sigarasını dikkatle söndürdü, votkasını sonuna kadar dikti. Kadına kapıyı açmak için sürgüleri çekti, içeri girdikten sonra aynı şekilde hepsini kapattı, sürmeledi.

«Hasta değilsin, değil mi, Dan?»

«Sen uykunda konuşmazsın, değil mi?» diye sordu Blank. Kahkahası, kendi kulağına bile pek tiz ve zorlama gibi geldi.

Kadın hiç bir anlam ifade etmeyen yüzüyle suratına baktı.

Sonra gidip salondaki divana oturdu, Blank'ın bir şişe Bordeaux şarabı açmasını sabırla bekledi. Blank, Celia'nın şarabını tahta bir kadehe doldurdu. Kendisi de az önce votka içtiği ıslak kadehle aldı şarabı. Celia şarabını dikkatle yudumladı.

«Güzel,» dedi. «Toz kadar sekmiş.»

«Ne? Ha, evet. Keşke daha fazla alsaymışım. Fiyatı hemen hemen bir misli arttı şimdi. Sen benimle ilgili herhangi birine bir şey söyledin mi?»

«Sen neden söz ediyorsun kuzum, Dan?»

«Yani yaptıklarımdan. Kimseye bir şey söyledin mi?»

Kadın hemen cevap verdi, ama aslında bir cevap değildi bu: «Ne diye böyle bir şey yapacakmışım yani?»

Celia, siyah jerse kumaştan, boynu dik, uzun kollu, siyah satenden gece papuçlarının üzerine kadar inen, dar bir elbise giymişti. Boynunda, belki de açılınca bir buçuk metre uzunluğunda olan, inci taklidi bir kolye sıra sıra dolanmış, duruyordu. Öylesine sıkı

dolanmıştı ki, bu pırıltılar saçan kolye sayesinde başı dik, çenesi ilerde oturuyordu.

Blank —tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi— onu hiç bir zaman tanıyamadığı duygusuna kapıldı yine. Gözünün önünden uzaklaştığında, neye benzediğini unutur gibi oldu. Uzun, kara, nerdeyse mor saçlar; süzgün, büyücü gibi bir yüz; zayıf, uzun eller; ama gözler... gözleri kül rengi miydi, yoksa mavi mi? Dudakları dolgun mu, yoksa düz müydü? Bir eski Mısırlı burnu mu vardı, yoksa sadece gaga burunlu muydu? Şu solgun ten, ezilmiş gibi duran bitkinliği, kokuşmuşluğunun halesi, üzerine çirkef sürülerek cezalandırılan bembeyaz, duru teni... nereden geliyordu bütün bu çılgınlıklar? Celia şu anda da, kendisi için ilk tanıştıkları gün kadar esrarlı bir yaratıktı. Acaba tanışmalarının üzerinden bin yıl geçmiş miydi?

Blank bir aşağı, bir yukarı dolaşırken, Celia da alımlı, çekingen bir edayla divana oturdu, şarabını yudumlamaya başladı. Kendisini izleyen adamı anlatırken —sigortacı-özel dedektif-bankacı— bakışlarını bir an bile olsun, Celia'nın üzerinden ayırmadı Blank. Bu bilinmeyen adamın gördüğü kimseleri, sorduğu soruları, söylediklerini, bir bir aktardı.

Konuşurken, kelimeler o kadar çabuk geliyordu ki dilinin ucuna, biraz sonra dudaklarının iki kenarında beyaz salyalar birikti. Bu arada kendisi durmadan konuşurken, Celia'nın ağır ağır bacaklarını toplayıp bağdaş kurduğunu, uzun etekli elbisesinin altında saklı duran kalçalarını iyice yukarı çektiğini gördü. Ama sonra büktüğü dizinin ayak topuğu göründü. Saten gece papucu, ayağının ucunda sallanıyordu. Blank olup bitenleri anlattıkça, o serbest sallanan ayak, ayağa geçmiş siyah papuç, aşağı yukarı gidip gelmeye başladı. Altına aldığı bacağı, üstü örtülü duran dizinden önce-

leri ağır ağır, sonra gittikçe hızlanarak ve ahenkli bir tempoyla ayrılıp, tekrar üzerine kapanmaya başladı. En sonunda baş döndürücü ve kuvvetli bir silkinme halini aldı. Ama yüzü hâlâ bir anlam taşımıyordu.

Celia'nın aşağı-yukarı inip kalkan topuğunu, uzun elbisesinin altındaki bacağının dizinden aşağısının hızlı hızlı açılıp kapanışını seyreden Blank, kadının, divanın üzerine oturmuş, elbisesinin altındaki çıplak kalçalarını sıkı sıkı birbirine yapıştırmış, kendi kendisini tatmin ettiğini düşündü. Silkinircesine açılıp kapanan ayağın temposu hızlandıkça hızlandı, Blank biraz önce Mortonlardaki telefon olayını anlatmaya başladığı an, Celia da hızlı hızlı solumaya başladı, bakışları baygınlaştı, tıpkı boynundaki dizi dizi incilere benzeyen parlak ter tanecikleri birikti üst dudağının ve kaşlarının üzerinde. Derken gözlerini yumdu, bütün vücudu bir an dimdik gerildi. Blank, kadını seyretmek için susmuştu. Sonunda gevşeyip boşanınca, boş gözlerle karşısındaki erkeği süzdü, altına aldığı bacaklarını uzattı ve Blank kadının, kendi atlattığı tehlike nedeniyle cinsel açıdan tahrik olup heyecanlandığını anladı. Ama bunun nedenini bilmiyordu, tahmin edemiyordu bir türlü.

«Bu adam Valenter olabilir mi acaba?» diye sordu Celia'ya,

«Valenter mi?» Koca bir yudum şarap içti. «O nereden bilebilir ki? Üstelik Valenter sıska, bostan korkuluğu gibi bir adamdır. Oysa sen peşine takılan adamın iri yarı, sarsak yürüyüşlü olduğunu söyledin. Valenter olamaz.»

«Hayır, Bence de olamaz.»

«Peki ama bu adam —telefondaki demek istiyorum— nereden biliyordu Frank Lombard'ı?»

«Bilmem. Belki de bir görgü tanığı var. Lombard

ya da diğerleri sırasında olup biteni gören biri... belki de beni eve kadar izlemiş, adresimi ve adımı öğrenmiştir.»

«Hımmmm. Olabilir. Korkuyor musun?»

«Şey... Rahatsız oluyorum.» Blank ardından, Mortonların evinden öyle apar-topar çıkıp gittiğinden beri yaptıklarını anlattı.

Aklındaki düşünceleri boş bir kara tahtaya döküp sermek, sonra da kara tahtadaki tebeşirli yazıları siler gibi, hepsini bir hamlede silkeleyip atmak zihninden.

«Oh, hayır,» diyerek başını salladı Celia. Blank kadının sesinde o ana kadar hiç duymadığı yalvaran bir ifade sezdi. «Asla yapmamalısın bunu. Aklını olanca genişliğiyle aç. Bırak daha yayılsın çevreye. Bırak milyonlarca düşünce, duygu, anılar ve korkular, aklının içinde patlasın. Ancak böyle kavuşabilirsin anlama yeteneğine, algıya. Sakın bilinçliliğini silip atma. Bırak, gerektiği gibi serilip serpilsin. Her şey olabilir. Bunu hep hatırla: Her şey olabilir. Bir şey gelebilir, seni izleyen adamı ve telefon olayını açıklayacak bir şey. Aç aklını: Sakın kapatma. Mantığın bir yararı olmaz. Sen giderek daha uyanık, giderek daha duyarlı olmalısın. Evde uyuşturucu da var. İster misin kullanmak?»

«Hayır.»

«Pekâlâ. Ama sakın kendi içine kapanma. Gömülme içine. Her şeye karşı açık ol.»

Doğruldu, şarabın kalanını da aldı.

«Haydi yatak odana gidelim,» dedi. «Bu gece burada kalacağım.»

«Bu halimle hiç bir işine yaramam senin.»

Celia'nın serbest eli, Blank'ın robdöşambrının aralığından içeri kaydı. Zayıf ve soğuk parmaklarının, çıplaklığı üzerinde, onu bulmak için aradığını, tutmaya çalıştığını hissetti.

«Biz de birbirimizle oynarız bu gece,» diye mırıldandı Celia.

Ve öyle yaptılar.

2

NOELDEN SONRAKİ GÜN, başkomiser Delaney, çalışma odasında, gömleğinin kollarını sıvayıp bütün sabah çok sıkı çalıştı, —ev çok ısıtıldığı için, aşırı bir sıcak vardı— gelecek hafta ihtiyaç duyacağı insan gücü ve otomobillerin hesabıyla uğraştı. Tatil işleri zorlaştırıyordu. Adamlar evlerinde, aileleriyle olmak istiyorlardı. Elbette onlara hak veriyordu, ama her şeyi yeniden düzenlemek gerekiyordu. Ayrıca herkesi memnun etmek de kolay değildi.

Delaney'in üç yardımcısı —Fernandez, MacDonald ve Blankenship—, ekipleri için birtakım program taslakları hazırlamışlardı; bunlar da birtakım karşı teklifler, sorular, düzeltmeler gerektiriyordu. Görev başında adam bulmakta çekilen bütün sıkıntılara rağmen —izindekiler ya da izne çıkacak olaniar, hastalar, sıkılanlar, özel durumlar (Fernandez'in yardımcılarından biri, ayağında çıkan bir şişi aldırmak için doktordan randevu almıştı)—, Delaney, yine de Lombard Harekatının, günün 24 saatinde, önemli her görevin başında bir kişi bulunmasını sağlayacak çapta bir düzenlemesini yapmayı denemişti. Üstelik son dakikada bir değişiklik gerekeceği ihtimalini de gözden uzak tutmayarak daima yedeklerini bulundurmuştu. Dolayısıyla telsiz odasında, poker oynayan ve gerektiği zaman görev alabilecek yedek bir-iki kişi bulunuyordu.

Öğleye doğru işe yarayacak kabataslak bir program hazırlayabilmişti yine de; Bunun gerektirdiği insan sayısı karşısında kendisi bile şaşmıştı. Doğrusu New York eyaleti, Daniel G. Blank'ın eylemlerini gemlemek için dünyanın parasını harcıyordu. Delaney bunu umursamıyordu; nasıl olsa bu şehirde çok daha saçmasapan işler için ne paralar har vurulup harman savruluyordu. Komiseri ilgilendiren, Thorsen, Johnson ve ötekilerinin, hani nerede sonuç diye çığlığı basmadan, daha ne kadar dayanabilecekleriydi. En sonunda dışardaki plakasız arabalardan birini alıp, hastaneye kadar şöyle bir uzanıverdi. Böylece nizamları çiğniyordu, ama hiç olmazsa bütün işleri oturup beklemek olan iki polisi, bir süre için can sıkıntısından kurtarmaya yarıyordu bu da.

Barbara'nın, zorla konuşuyormuş gibi bir hali vardı, kocasının gösterdiği çabalara birkaç kelimecik ve zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi. Delaney öğle yemeğinde karısına yardım etti, yemeğini bitirdikten sonra, bir saat daha yanında oturdu. Bir aralık kendisine kitap okumayı teklif etti, ama Barbara başını salladı. Bunun üzerine sessizce ve taş gibi oturdu. Bir yandan da odadaki varlığının karısına huzur vermiş olmasını diliyor, hastalığının daha ne kadar devam edebileceğini, ya da nasıl sonuçlanacağını aklına getirmeye cesaret edemiyordu.

Eve taksiyle döndü ve büyük bir işgüzarlıkla kapıdan Lombard Harekatı geçiş kartını nöbetçiye gösterip de geçti. Hem de nöbetçi kendisini tanıyıp, selam verdiği halde. Bir sandviç yiyip, bir şişe de soğuk bira içecek kadar açtı, ama mutfakta en azından bir düzine gürültücü adam, yemek izninden yararlanıp karınlarını doyuruyor, bira ve kahve içiyorlardı. Herkes, adam ba-

şına günde bir dolar vererek, mutfakta hazırlanan yiyeceklere ortak olmuştu.

Mutfaktaki eski devriye memuru, başkomiserin çalışma odasına gittiğini gördü. Birkaç dakika sonra kapısı vuruldu ve adamcağız, soğuk bir birayla, salamlı, güzel bir sandviçi getirip masasına bıraktı. Delaney teşekkür eder gibi, gülümsedi. Onun da bütün istediği buydu.

Bir saat sonra, bir devriye memuru daha kapısını vurup, dedektif Blankenship'in, başkomiser acaba bir dakika salona kadar gelebilir mi, diye sorduğunu bildirdi. Delaney hemen fırladı, ayakta durmuş, Daniel Blank'ın hareketleriyle ilgili «Zaman-Huy» grafiklerinin üzerine eğilmişti. Delaney içeri girince, döndü.

«Komiserim, Cici Danny'nin davranışlarında beklenmedik bir değişiklik olursa, haber vermemizi bildirmiştiniz. Şuna bir göz atar mısınız?» Delaney, Blankenship'in parmağıyla işaret ettiği bölümleri izleyebilmek için öne doğru eğildi. «Cici Danny bu sabah Beyaz Saray'dan saat dokuzu on geçe çıktı. Buldog Bir tarafından görüldü. Dokuzu on geçe aslında normaldir; her gün işe gitmek için saat dokuzu çeyrek geçe çıkıyordu. Ya da bir dakika daha erken, veya daha geç. Ama Buldog Bir'e bakılırsa, bu sabah normal yolunu izlemedi. Çevrede biraz dolaşıp, tekrar Beyaz Saray'a döndü. Ancak bir saat kadar sonra, tekrar dışarı çıktı. Bu da bir şey unuttuğu için dönmediğini gösterir, tamam mı? Tamam... Bir taksiye bindi. İşte şurada. Buldog İki aşağı yukarı saat onda, onu izlemeye başlıyor. Ama adamımız doğru Fabrika'ya gitmiyor. Taksi aşağı-yukarı kırk beş dakika süreyle Central Park'ın çevresinde dönüp duruyor. Herhalde yüklü bir taksi parası ödemiş olmalı. Ancak bundan sonra işine gidiyor. Stryker onu içerde gördüğünde, saat on bir olmak

üzereymiş. Yani aşağı-yukarı iki saatlik bir gecikme. Bütün bunların sıradan şeyler olduğunu biliyorum komiserim; eh, herkesin, Noel'den sonraki gün biraz başı dumanlı olabilir, hâlâ ağrıyabilir. Belki Cici Danny de biraz fazla kaçırmıştır içkiyi. Fakat ben, yine de sizin bilmenizi istedim.

«İyi ettin haber verdiğine,» dedi düşünceli bir tavırla Delaney. «Çok iyi ettin. Çok ilginç bu aslında.»

«Peki, öyleyse gelip bir de şunu dinleyin. Stryker'in yarım saat kadar önce teype alınan sesinden. Ben burada olmadığım için, kendisiyle konuşamadım. O da memurdan söyleyeceklerinin banda alınmasını istemiş. Şunu çevirip dinletir misin, Al?»

Telefon masasının başındaki operatörlerden biri, teypi çalıştırdı. Odada bulunanlar konuşmayı dinlemek için sustular.

«Ronnie, ben Fabrika'dan arıyorum, Stryker. Yemeği, asıldığım fıstıkla birlikte yedim. Biraz fazla neşeliydi, ama yaman şey. Yemekte Cici Danny'le konuşmak fırsatı buldum. Bugün aşağı-yukarı iki saat geç geldi işe. Bu benim fıstık —Cici Danny'nin servisinde, danışma memuru olarak çalışır— benimle birlikte yemeğe çıkmadan önce, kadınlar tuvaletinde bayan Cleek'le konuştuklarını anlattı. Tekrar ediyorum adını: C-l-e-e-k. Cici Danny'nin özel sekreteridir. Dul. Küçük adı Martha veya Margaret. Beyaz, kadın, otuzunda, bir elli, bir elli beş boyunda, koyu kestane rengi saçlar, açık renk ten. Görünür bir yarası-beresi yok. Sürekli gözlük takıyor. İşte bu hatun, bizim fıstığa tuvalette, Cici Danny'nin bu sabah çok garip davrandığını söylemiş. Ne bir mektup yazmış, ne de imzalamış. Hiç bir şey okumamış. Hattâ önemli telefonlara bile cevap vermemiş. Herhalde canının sıkıldığı bir şey var, Ronnie... ama ben yine de bir rapor edeyim dedim. Eğer önem-

liyse ,o Cleek denen kadınla da ilişki kurar, bir şeyler sızdırmaya bakarım. Mesele değil yani; kadın aç, orasını çaktım. Güzel de. Bu meselenin üzerine gitmemi istiyorsanız, bana haber verin. Fabrika'dan Stryker. Tamam.»

Teyp sustuktan sonra, odada bir sessizlik oldu. Sonra biri güldü. «Yahu, bu Stryker de karı kızdan başka bir şey düşünmüyor be!»

«Olabilir,» dedi soğuk bir sesle Delaney; yalnız birine değil, herkese sesleniyordu; «ama işini iyi yapıyor.» Blankenship'e döndü. «Stryker'i ara. Söyle, o Cleek adlı kızla arasını düzeltip, öğrendiklerini mutlaka bize bildirsin. Ne öğrenirse.»

«Hay hay, komiserim.»

Delaney, koca başı önünde, elleri pantalonunun arka cebinde, ağır ağır çalışma odasına yürüdü. Cici Danny'nin gündelik hayat düzeninde değişiklik, işinde garip davranışlar. Bütün gün iyi haberler almıştı. Belki de çark işliyordu artık. Pekâlâ işliyebilirdi!

Dokuz noktalık planını çiziştirdiği sarı kağıtlı bloknotunu aradı. Kilitli gözünde değildi. Arşivde de bulamadı. Neredeydi acaba? Hafızası gerçekten kötü çalışmaya başlamıştı. En sonunda planı, emrinde çalışan adamların başardıkları-başaramadıkları işleri kaydettiği sumenin altında buldu. Plana bakmadan önce, başarı listesindeki sütuna, Stryker'in adını yazdı.

Okuma gözlükleriyle planı yakından incelerken, ilk altı maddeyi yokladı: Garajcı, «Papağan» daki barmen, Lipsky, Erotica'daki Mortonlar, Fabrika'yı ziyaret, Lombard'ın Noel münasebetiyle Blank'ı araması. Yedinci sırada şu vardı: «Monica'nın Blank'ı araması». Sallanır iskemlesine oturdu, bakışlarını tavana dikip, bunu en iyi biçimde nasıl çözümleyebileceğini düşünmeye daldı.

Hâlâ çeşitli ihtimalleri düşünüyordu ki —**adamın** ne diyeceği, **kadının** ne söyleyebileceği— nöbetçi kapıyı tıklattı ve Delaney «Girin!» diye bağırıncaya kadar da bekledi. Memur, Thomas Handry adında bir gazetecinin geldiğini ve başkomiserle randevusu olduğunu ileri sürdüğünü söyledi.

«Elbette ya,» dedi Delaney. «Alın içeri kendisini. Müracaattaki adama da söyleyin, ona bir giriş-çıkış izni hazırlasın.»

Delaney bunu söyleyip biraz buz almak için mutfağa gitti. Döndüğünde, Handry masasının karşısında, ayakta bekliyordu.

«Zahmet edip geldiğiniz için teşekkürler,» dedi ağzı kulaklarına vararak gülümseyen Delaney. «Bakın, yazmışım buraya: 'Noel'den sonraki gün, Handry, Blank'la görüşecek.'»

Handry maroken koltuğa çöküp oturdu, sonra birden kalkıp ceketinin iç cebinden ikiye katlanmış iki sayfa çıkardı, bunları Delaney'in masasının üzerine fırlattı.

«Herif hakkındaki bütün tamamlayıcı bilgiler burada,» diyerek yine aynı koltuğa gömüldü. «İşi, elektronik beyinlerin sanayideki önemi hakkında görüşleri, biyografisi, özel yaşantısı. Ama sanırım şimdiye kadar bütün bunları öğrenmişsinizdir.»

Başkomiser iki sayfaya şöyle bir göz attı. «Doğru, çoğunu öğrendik,» diye itiraf etti. «Ama siz burada bizim bilmediğimiz bir-iki şey yakalamışsınız: Bir-iki ipucu.»

«Desenize, yaptığım görüşme boşuna oldu?»

«Aman Handry,» dedi Delaney, «senden bunu istediğim zaman, daha kendi başıma çalışıyordum. Bana bütün bu bilgileri sağlayacak bir sürü adamla çalışabileceğim şekilde yeniden faal göreve döneceğimi bilmi-

yordum ki. Zaten adamın çevresini anlatan bütün bu bilgiler, aslında o kadar önemli değil. Bunu lokantada da söylemiştim. Ben onunla ilgili kişisel görüşlerinizi istiyorum. Siz, zeki ve duygulu bir insansınız. Kendim görüşemediğime göre, sizin görüşmenizi bu yüzden istedim. Adamla buluşup, tepkilerinizin ne olduğunu öğrenmek için. Önemli olan **budur.** Şimdi bana her şeyi anlatın, görüşme nasıl geçti, sen ne dedin, o ne dedi. Hepsini.»

Thomas Handry derin bir soluk aldı, sonra soluğunu saldı. Başladı konuşmaya. Delaney bir kere bile sözünü kesmedi gazetecinin; yalnız öne doğru eğilip, kulağının birini eliyle bükerek, Handry'ın alçak sesle verdiği resitali dinledi.

Gazetecinin raporu akıcı ve özlüydü. Saat tam bir buçukta, daha önce Javis-Bircham'ın Dış İlişkiler Servisi Müdürüyle kararlaştırdıkları saatte damlamıştı. Ama Blank kendisini aşağı-yukarı yarım saat bekletmişti. Ancak Blank'ın sekreterinin iki girişiminden sonra, Handry içeri buyur edilmişti.

Daniel G. Blank nazik, ama soğuk, üstelik çekingen davranmıştı. Hattâ biraz da kuşkulanmış gibiydi. Handry'ın basın kartını görmek istemişti: Kendi şirketinin Dış İlişkiler Servisince tavsiye edilen bir insan için, garip bir davranış. Ama Blank, AMROK II'nin Javis-Bircham'da gördüğü görev üzerine çok uzun ve belirli konuşmuştu. Kişisel durumu hakkında ise pek ihtiyatlı ve sıkı ağızlı davranmış; sık sık da Handry'a bu soruların yapılan görüşmeyle ne ilgisi olduğunu sormuştu. Gazetecinin tespit edebildiği kadarıyla, Blank karısından boşanmıştı, çocuğu yoktu, bir daha evlenmeye de niyetli değildi. Bekar hayatı yaşıyor, bekarlık sultanlıktır ilkesine inanıyordu. J-B'ye elinden geldiği kadar yardımcı olmaktan başka tutkusu yoktu.

«Çok güzel,» diyerek başını salladı Delaney. «Çekingen dediniz biraz önce. Sizin sözünüz bu. Neyi anlatmak istediniz bu sözle?»

«Siz askerlik yaptınız mı, komiserim?»

«Evet, A.B.D. Kara Kuvvetlerinde, tam beş yıl.»

«Ben de Deniz Piyadelerinde, dört yıl. 'Desteksiz atış' ne demektir bilirsiniz, değil mi?»

«Evet. Körlemesine, nişan almadan yapılan atış.»

«Tamam. İşte Blank da öyleydi. Ya da bir-kaç saat önce, görüşmemiz sırasında böyleydi. Bana bakıyordu, içime bakıyordu, hattâ benden de öteye bakıyordu. Ne Allahın belası şeye nişan aldığını bilemiyorum. Benim bildiğim, işi başından aşkın büyük şirket yöneticileri, ağızları kulaklarına vararak gülümseyen, yürekten el sıkan, içtenlikle kahkaha atan, dosdoğru gözlerinizin içine bakan, gözlerini kaçırmadan bakışlarınızı karşılayan insanlardır. Ama bu herifçioğlu başka yerlerde, çok uzaklardaydı. Hangi cehennemde olduğunu bilemeyeceğim.»

«İyi, iyi,» diye homurdandı Delaney. Bir yandan da hızlı hızlı not alıyordu. «Başka bir şey var mı? Fizik özellikleri? Kimi huyları? Tırnaklarını yiyor mu?»

«Hayır... Perukası var başında. Bunu biliyor mudunuz?»

«Hayır,» dedi görünür bir hayretle başkomiser. «Peruka mı? Herif daha otuzlarda yahu. Emin misin?»

«Yüzde yüz,» dedi komiseri şaşırttığı için sevinen Handry. «Hattâ doğru-dürüst oturmamıştı bile başına. Anladığım kadarıyla da, aldırmıyordu buna. Hattâ parmağını perukasının altına kaydırıp kellesini bile kaşıyordu sık sık. Başka?»

«Hımm. Olabilir. Nasıl giyinmişti?»

«Giyimine, 'tutucu bir zerafet' denebilir. İyi bir elden çıktığı belli siyah bir kostüm. Beyaz gömlek, tak-

ma yaka. Çizgili kravat. Mat, siyah ayakkabılar, parlak değil.»

«Ne yaman bir dedektif olurmuşsun sen yani.»

«Bunu önceden de söylemiştiniz.»

«Nefesinde içki kokusu var mıydı?»

«Hayır. Ama kuvvetli bir kolonya, ya da traş losyonu sürmüştü herhalde.»

«Bunu biliyoruz; taşaklarını karıştırıyor muydu?»

«Ne?»

«Ötesiyle-berisiyle oynuyor muydu yani?»

«Yok canım, ne münasebet! Çok yamansınız be komiserim.»

«Evet. Bitkin, zayıf, çökmüş bir hal var mıydı üzerinde? Örneğin, son zamanlarda iyi yemek yemiyormuş gibi?»

«Benim gördüğüm kadarıyla, hayır. Ama...»

«Evet, ne?» diye hemen sordu komiser.

«Gözlerinin altı mordu. Hattâ biraz da şiş. Son günlerde iyi uyuyamıyormuş gibi. Ama yüzü genellikle düzgündü. Gerçekten yakışıklı bir delikanlı. El sıkarken de, sıkı sıkı tutup sıktı, avuçları terli değildi. Fizik bakımdan formda görünüyordu. Tam çıkacağım sırada, ikimiz de ayaktayken, Javis-Bircham'ın AMROK II hakkında hazırlattığı bir broşür uzattı bana. Elimden kaçırdım. Suç benimdi. Parmaklarımın arasından kaçırdım. Ama Blank benden önce davrandı; atılıp, broşür daha yere düşmeden, havada yakaladı. Herif çabuk adam.»

«A, evet,» dedi buruk bir sesle Delaney. «Çabuktur. Pekâlâ. Anlattıklarınızın hepsi ilginç ve değerli şeyler. Şimdi bana, onunla ilgili ne düşündüğünüzü, neler hissettiğinizi söyleyin bakalım.»

«Bir şey içebilir miyim?»

«Elbette. Buyrun, istediğinizi alın.»

«Efendim...» dedi Thomas Handry, buzların üzerine viskisini doldururken, «adam başlı başına bir bilmece. Ne şöyle, ne de böyle biri. A ile B'nin kişiliği arasında bir adam. Hattâ belki de A ile Z arasında değişen bir kişilik. Bunun bir anlam ifade etmediğini sanıyorum ama...»

«Devam edin.»

«Her zaman **aynı** adam değil. Her zaman **karşınızda** olmuyor. Benim üzerimde, sanki dalgalanan bir kişi izlenimi bıraktı. Çevrenizde dolaşan biri işte. Allah bilir hangi cehennemde olduğunu. Desteksiz atış. Aslında Javis-Bircham ve AMROK II ile de, benimle de pek ilgili olmadığı açıkça belliydi. Kendisiyle yapılan bir röportajın yayınlanmasını da iplemiyor gibiydi. Aklından neler geçirdiğini bilemiyorum. Dediğim gibi, kendisini iyice dağıtmış, sanki dalgalanıyordu. Bu adam, bir balona benziyor, komiserim! Demir atıp duramıyor bir yerde. Beni hem şaşırttı, hem de ilgimi çekti. Çözemedim onu.» Uzun bir süre susup bekledi. «Ya siz?»

«Çözmeye başlıyorum,» dedi yavaş yavaş başkomiser Delaney. «Henüz yeni başlıyorum çözmeye.»

Handry içkisini yudumlar, Delaney de, karşı duvardaki lekeleri seyrederken, uzun süren bir sessizlik oldu.

«O, değil mi?» diye sordu en sonunda Handry. «Doğru, o! Hiç şüphe yok buna.»

Delaney başını salladı. «Doğru. O! Hiç şüphe yok buna.»

«Pekâlâ,» dedi hayret verici bir canlılıkla Handry. İçkisini sonuna kadar dikip bitirdi. Kalktı, kapıya yürüdü. Sonra durdu, eli kapının topuzunda, yine komisere döndü ve baktı. «Öldürülmesinde ben de bulunmak istiyorum,» dedi renksiz bir sesle.

«Pekâlâ, olur.»

Handry başını salladı, döndü, ama tekrar geri geldi. «Ha,» dedi kayıtsız bir edayla, «bir şey daha var... Adamın el yazısını da aldım.»

Delaney'in masasının başına kadar geldi, yığınlarının üzerine bir fotoğraf attı. Delaney fotoğrafı yavaşça alıp, baktı. Daniel G. Blank. Bültenden alınan fotoğrafın bir eşi. Aynı resmin bir kopyası, şimdi Lombard Harekatında görevli herkesin elinde vardı. Delaney arkasını çevirdi. Keçe kalemle şunlar yazılmıştı: «En iyi dileklerimle. Daniel G. Blank.»

«Nasıl alabildin bunu?»

«Bencilliğini gıdıklayarak. Adama, röportaj yaptığım ünlü kişilerin imzalı fotoğraflarını topladığım bir dosyam var dedim. Yuttu.»

«Harika. Yardımlarınız için çok teşekkürler, Handry.»

Handry gittikten sonra, Delaney uzun uzun «En iyi dileklerimle,» sözünü seyretmeye devam etti. Parmaklarıyla imzasına dokundu. Böylece adama daha da yaklaştığını hissediyordu.

Dedektif çavuş Thomas MacDonald, Handry'ın yarı aralık bıraktığı kapıdan iri vücudunun yarısıyla içeri süzülüp baktığında, Delaney hâlâ el yazısını seyrediyor ve yazının ötesinde gizli olan şeyleri çözmeyi deniyordu.

Çalışma odasının içine doğru bir adım attı, sonra durdu.

«Rahatsız etmiyorum ya, komiserim?»

«Yok yok. Gelin. Ne var?»

Kısa boylu, tıknaz dedektif, Delaney'in masasına yaklaştı.

«Roger Kope'un, şu öldürülen dedektifin bir fotoğrafını istetmiştiniz. Acaba bu, işinize yarar mı?»

Böyle diyerek Delaney'e buruşuk, ortadan ikiye

ayrılan bir kart uzattı. Üzerinde yaldızlı harflerle, «Bayramınızı kutlarız» yazıyordu. Kartın içinde, sol tarafında, yine yaldızlı harflerle şunlar okunuyordu: «Kope ailesinden, sevgilerle». Sağa ise Roger Kope'un, karısının ve üç çocuğunun renkli bir fotoğrafı yapıştırılmıştı. Bir güzel poz vermişler, hep birlikte gülümsüyorlardı. Arkalarında da süslü bir Noel ağacı vardı. Cinayet kurbanı dedektif, kolunu karısının omuzuna atmıştı. İyi bir fotoğraf değildi doğrusu; aşağı-yukarı bir yıl kadar önce çekilmiş, kötü bir kopyası alınmış, tam bir amatör işi. Renkler soluklaşmış, çocuklardan birinin yüzü nerdeyse silinmişti. Ama aile tam kadro fotoğraftaydı.

«Bir bunu bulabildik,» dedi renksiz bir sesle Mac Donald. «Bir ay kadar önce aynısından yüz kadar bastırmışlar, ama bayan Kope herhalde bu yıl göndermemiş tebrik kartlarını. Bu işinize yarayacak mı?»

«Evet,» dedi Delaney. «Çok iyi.» MacDonald çıkmak üzere arkasını dönünce, «Çavuş, bir-iki şey daha vardı...» diye seslendi. «Emniyet örgütünde en iyi el yazısını kim yazar?»

MacDonald biraz düşündü, oyulmuş heykeli andıran yüz hatları son derece sakindi: Sanki bir Kongo maskesi ya da Picasso'dan bir skeç. «El yazısı,» diye tekrarladı. «Willow olmalı bu, William T., komiser yardımcısı. Şehirde, nezarethanede görevli.»

«Onunla bir ilişkiniz var mı?»

«İki yıl kadar önce. Piyango biletlerinin sahtelerini hazırlayan bir çeteyle ilgili olarak. Tatlı çocuktur. İğneleyicidir biraz ama iyidir. İşini de iyi bilir.»

«Onu buraya çağırabilir miyiz? Acelesi yok. Ne zaman gelebilirse.»

«Bir telefon ederim.»

«Güzel. Yarın veya daha sonra da olabilir.»

«Hay hay, şef. Öteki nedir?»

«Hangisi?»

«Bir-iki şey daha var demiştiniz de.»

«Ha. Evet. Cici Danny''nin telefonunu dinleyip banda alanları kim denetliyor?»

«Ben, şef. İşi Fernandez ayarladı. Teknik yönden, onun adamları. Ama kendilerine benim göz-kulak olmamı istedi. Adamın işi zaten başından aşkın. Üstelik bu adamlar hep kıç üstü oturuyorlar. Bekledikleri gibi çıkmadı iş. Cici Danny haftada bir-iki defadan fazla telefon etmiyor. Genellikle de Şato'da, Prenses'i arıyor. Bazan da Mortonları. Kendisine telefon edense, hemen hiç yok gibi. Bu yüzden pek iş düşmüyor.»

«Ha, ha,» diye başını salladı Delaney. «Bakın çavuş, acaba Cici Danny bir daha sefere telefon ederken hattında birtakım cızırtılar, düdük sesleri çıkartmak olanağı var mı?»

MacDonald ne istendiğini hemen anladı. «Yani telefonunun dinlendiğini anlasın diye mi?»

«Tamam.»

«Elbette. Mesele değil; yapabiliriz bunu. Tıkırtılar, düdük sesleri, cızırtı, yankı... ne olursa. İstediğiniz gibi düşünür.»

«Harika.»

MacDonald uzun bir süre komiseri süzdü, birtakım şeyleri yerli yerine koymaya başladığı anlaşılıyordu. En sonunda: «Hayaletle korkutmak için mi, şef?» diye yavaşça sordu.

Başkomiser Delaney ellerini, avuçları sumene değecek biçimde masanın üzerine koydu, iri başını parmaklarına bakmak üzere öne eğdi.

«Korkutmak için değil,» dedi nazik bir sesle. «Onu iyice dağıtmak istiyorum. Ruhunu yarıp ortaya çıkarmak. En geniş biçimiyle. Parça parça olup, kanayın-

caya kadar. Oluyor da istediğim. Farkındayım olduğunun. Sonuca yaklaştığınızı **siz** nasıl anlarsınız, çavuş?»

«Ağzım kurur.»

Delaney başını salladı. «Benim de koltuk altlarım müthiş terlemeye başlar. Şimdiden musluk gibi ter boşanıyor. Bu herifi uçurumun tam kenarından aşağıya yuvarlayacağım. Tam kenarından aşağı iteceğim, ve düşmesini seyredeceğim.»

MacDonald'ın yüzündeki tatlı ifade hiç kaybolmadı. «İntihar edeceğini mi tahmin ediyorsunuz, şef?»

«İntihar edebilse...» dedi düşünce düşünceli Delaney. Birden, o anda, umduğu şeyin ne olduğu belirlenmeye basladı. Daniel G. Blank **oydu**; adamın ruhunun derinliklerine giriyordu; vücudunu kokulu yağlarla oğup yumuşatıyor, kokulu pudralar ekiyordu; ipek iç çamaşırları giyiyor ve moda bir peruka takıyordu; kısır bir yalnızlık içinde yaşayıp, oğlan kılıklı bir kadını düzüyor, sahici bir oğlanı beceriyordu ve geceleri de çevresindeki dar çemberi kırmasına, duymasına, ne olduğunu ne anlam ifade ettiğini keşfetmesine yardımcı olacak sevgiler aramak üzere, sokaklara düşüyordu.

«İntihar ha?» diye öylesine alçak sesle tekrarladı ki Delaney, MacDonald zor işitebilirdi dediğini. «Hayır. Tabancayla, uyku hapı alarak ya da kaldırıp kendini aşağı atarak değil.» Son kelimeleri söyledikten sonra, çavuşun bunların altında yatan alayı sezinleyeceğini düşünerek, hafifçe gülümsedi. Kaldırıp kendini aşağı atmak: Aşağıdaki betonun üzerinde göbeğini çatlatmak için, insanın kendisini kaldırıp pencereden aşağı atıvermesi. «Hayır, intihar etmeyecek, üzerindeki baskı ne kadar ağır olursa olsun, intihar etmeyecek. Onun tarzı değil bu. O, rizikoyu seviyor. Dağlara tırmanıyor. Tehlikede olduğu zaman, formunun doruğuna erişiyor. Şampanya tiryakiliği gibi bir şey bu.»

«Peki öyleyse ne yapacak, şef?»

«Devam edeceğim ben,» dedi garip, nerdeyse yakaran bir sesle Delaney. «**Mecburum** devam etmeye.»

3

NOEL'DEN SONRAKİ İKİNCİ gün, Daniel Blank bu mantıksız eylemleri en berbat bir şeyin —en berbat bir şeyin— hazırladığına karar verdi. Bunların hiç bir mantığa dayanmadığını **bildiğine** göre de, durdurma olanağı yok demekti.

Örneğin bu sabah, her zamanki saatinde işe gitmek olanağından tamamen yoksundu; oturma odasında dimdik oturdu. Javis-Bircham'da normal bir iş günü için giyinmişti. Ve saat dokuzla on bir arasında, dairenin kapısının kilitleriyle anahtarlarını yoklamak için tam üç defa yerinden kalktı. Kapı kilitli, sürmeler çekilmiş durumdaydı —zaten **biliyordu** sürmeli olduğunu— ama yoklamak zorundaydı. Üç defa.

Derken birden içeri daldı, dolap kapaklarını açıp baktı, kolunu çamaşırların altına uzatıp yokladı. Kimse yoktu. Üstelik böyle davranmakla yanıldığını biliyordu.

Kendine bir içki hazırladı, bir sabah içkisi; yararı olur diye. Bir dilim limon kesmek için bıçağı eline aldı, keskin yerine baktı ve musluğun kenarına vurdu. Hiç bir günah işleme eğilimi yoktu içinde, hiç, ama yine de elinde bulunsun istemiyordu böyle bir şey. Uzanıp gözlerini silmek isteyebilir ve...

Ya sandaletlerden ne haber? Bu garipti işte. Ismarlama yaptırdığı bir çift deri sandaleti vardı. Green-

wich Village'de, çıplak ayağının kalıbını bir kağıt üzerine alan ufak-tefek Çinli kızın soğuk ellerini, dükkanı hâlâ hatırlıyordu. Evde yalnız olduğu geceler, sık sık giyerdi sandaletlerini. Bandları, tokasını açıp kapamayı gerektirmeyecek kadar boldu. Yıllardır böyle yapmıştı hep. Ama bu sabah sandaletlerin tokaları açıktı. Sandallar yatağının kenarında, bandları sağa-sola yayılmış, duruyordu. Kim yapmıştı bunu?

Ya zaman... zaman kavramına ne oluyordu böyle? Aradan 10 dakika geçtiğini sanıp saate bakmış, bir saat geçtiğini görmüştü. Bir saat geçti sandığında, 20 dakika geçtiğini anlamıştı. Ne oluyordu?

Ya âletinin hali neydi? Elbette, aslında hayaldi bu, ama uzvu sanki torbasının içine batıyor, büzülüyordu. Saçma. Uyandıktan yarım saat sonra barsaklarını boşaltmak alışkanlığı da kaybolmuştu. İçinin dolduğunu tıkandığını sanıyordu.

Daha başka şeyler de vardı... Küçük şeyler...

Bir odadan kalkıp diğerine gidiyor, oraya varınca, niçin buraya geldiğini hatırlayamıyordu.

Televizyon programındaki telefon çalınca, kendi telefonu çaldı diye yerinden fırlıyordu.

İş yerinde de çalışma düzeni yolunda gitmiyordu. Becerememek söz konusu değildi; mantıklı olarak düşünebiliyordu, aklı başındaydı. Ama neydi yolunda olmayan şey?

Bayan Cleek öğleye doğru içeri girince, onu başı önünde, şakaklarını ellerinin arasına almış, ağlar durumda buldu. Genç kadının bakışlarında hemen bir yakınlık uyandı.

«Bay Blank,» dedi, «ne oldu neyiniz var?»

«Özür dilerim,» diyerek içini çekti Blank ve aklına gelen ilk yalanı uyduruverdi: «Ailemizden biri vefat etti de.»

Aslında göz yaşlarının nedeni şuydu: Deliler, acaba deli olduklarını bilirler mi? Yani anormal davranışları olduğunu bilir, ellerinden bir şey gelmediği için, devam mı ederler deliliğe? İşte bunun için ağlamıştı Blank.

«Vah vah!» dedi bayan Cleek, «çok üzüldüm.»

Blank en sonunda eve döndü. Kimseye çarpmadan bardan çıkan, hızlı yürümeye çalışan, kapının kenarını kestirip, toslamadan geçmeyi ayarlayan, eve kadar yalpalamadan ve kaldırımın kenarını izleyerek ağır ağır yürümeyi beceren bir sarhoş kadar mağrurdu.

Neredeyse akşam olacaktı. Altı mıydı acaba saat? Sekiz de olabilirdi. Kol saatine bakmak istemiyordu. Saate güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Belki de zaman kavramını yitirmesinde kendi suçu yoktu. Kol saati ileri gidiyordu belki de. Ya da zaman hızlı geçmeye başlamıştı.

Telefonu açtı. Çevir düdüğü vermeden önce, birtakım garip sesler, cızırtılar işitti. Karşı tarafta zil çaldı. Biri açtı telefonu. Sonra Blank oldukça belirli iki trık sesi duydu.

«Evet, buyrun efendim, burası Montfortların evi,» diyen Valenter'in sesini işitti.

«Ben Daniel Blank. Bayan Monfort evde mi?»

«Evet efendim. Çağırıyorum...»

Daniel Blank tam o sırada iki trık sesi daha işitti, sonra garip bir cızırtı başladı. Hemen kapattı telefonu. Aman Allahım! Anlaması gerekirdi bunu. Hemen çıktı apartmandan. Acaba saat **kaçtı?** Hiç önemi yoktu ya.

«Telefonumu dinliyor,» dedi kızgın bir sesle Celia'ya. «Kesinlikle işittim dinlediğini. Yüzde yüz eminim.»

Evin en üst katındaki o leş gibi odadaydılar. Şehrin gürültüleri pek uzaktan geliyordu. Kadına, öğüdünü tuttuğunu, aklını içgüdüye ve bütün ilkel korkulara,

üzerine hücum eden bütün tutkulara açıverdiğini söyledi. Ona nasıl davrandığını, gündelik hayatında nasıl düzensiz bir yol tutturduğunu anlattı. Kendisine telefon ettiği sırada duyduğu çıtırtıları, düdük seslerini ve yankıları da anlattı.

«Acaba deliriyor muyum dersin?» diye sordu.

«Hayır,» dedi yavaşça, hattâ bilgiç bir edayla kadın. «Hiç değil... Öyle sanıyorum ki seni ilk tanıdığımda, olduğun kişilikten çıkmış, olacağın kişiliğe doğru yürümeye başlamıştın. Bunun ne olduğunu ikimizin de kesinlikle bilebileceğini sanmıyorum, ama bu gelişmenin acılı, belki de korkutucu olmasını anlamak gerek. Bildiğin, tanıdığın her şeyi arkanda bırakıp, bir yolculuğa, bir araştırmaya, bir tırmanışa geçiyorsun... bir yere varacak olan bir yol. Bir an için seni izleyen adamı ve telefondaki cızırtıları unut bakalım. Bu acıların ve teklemelerin asıl sorunla hiç bir ilgisi yok. Dan, sen yeniden dünyaya geliyorsun ve doğumun bütün sancılarını çekiyorsun şu anda; sıcak bir karnın güvenliğinden, büsbütün yabancı bir dünyaya sökülürcesine götürülüyorsun. Asıl mucize, senin buna dayanabilmiş olman.»

Her zamanki gibi, kadının mırıldanarak söyledikleri, onu yine sakinleştirip, rahatlatmıştı; kadın sırtını okşuyormuş gibi, gevşemiş hissetti vücudunu. Doğru **söylüyordu;** onunla tanıştığından beri değiştiği ve değişmekte olduğu, **doğruydu.** Elbette cinayetler de bu değişikliğin bir parçasıydı —bunu inkar etmekle yanılıyordu kadın— yalnız cinayetler, içindeki anıtsal kargaşalığın nedeni değil, sonuçlarından sadece biriydi. Yüzeye doğru itile-kakıla çıkmaya çalışan sıcacık bir şey.

Bunun üzerine ağır ağır sevişmeye başladılar; ihtirastan çok, şefkatle; zevkten çok, huzur arayarak se-

viştiler. Sarı ışıklı tek ampulun soluk aydınlığında, ilk defa kadını mikroskopla inceler gibi görmek için, iyice yanına sokuldu.

Durmadan araştıran, emmeye doymayan, iyice yanına sokulduğu dilinin altındaki meme uçlarının, küçük, ufacık bir topoğrafya haritasına benzeyen yamru-yumru tepeciklerini, yarları, boğazları ve vadileri gördü. Ve minik memelerinin üzerindeki ipek bir file gibi yayılan mavi kan damarlarını izledi.

Kalçasının yuvarlak hattı boyunca, insanı şaşırtacak kadar sarı tüylerden oluşan, ufacık bir buğday tarlası keşfetti ve sırtının iki ayrığında, daha çoğunu buldu bunların. Bu yumuşacık filizler, dilinin üstünü kuru ve tozlu bir dokunuşla, hafif hafif okşar gibiydi. Büzülmüş duran göbek, şehvet uyandıran bir göz kırpışla bakışına karşılık verdi. Diliyle kazıyınca, içinde insanın ağzını yakan keskin bir burukluk buldu.

Kadının uzun saçlarının uzağında, ense kökünde, nilüfer çiçeklerinin kokusu ve nemliliği vardı. Bacağının ve kasığının tenine baktı. O kadar yakındı ki kasığı kirpiklerine, uçları dokununca, kadın hafif bir ses çıkardı. Tabanlarının kalın, parlak bir derisi vardı, topuklarının arasında da ufalanmış gibiydi deri. Şimdi her şeyi apaçık görebiliyordu ve pek yakın buluyordu her şeyini; pek hüzünlü.

Dilleriyle düello ettiler —ite ite, kaçırarak, keserek— sonra Blank kadının kulağındaki yumuşak kulak kirinin tadına baktı, dudaklarını, kar gibi ısıran ve sonra ağzında eriyen koltuk altlarının tatlı teriyle ıslattı. Dizlerinin arkasında yine mavi kan damarları gördü. Bu yörede cildi süvet gibiydi. Dokununca, hafifçe ürperdi.

Tutup kaba etlerini ayırdı kadının. Gül goncası, kâh genişleyerek, kâh büzülerek baktı yüzüne: Işıktan

ve karanlıktan etkilenen bir bitkinin tepkisini gösteren bir film gibi. Dimdik erkeklik uzvunu, kadının yumuşak avucuna koydu, sonra parmaklarını tutup yavaş yavaş üzerine vurdurttu, yuvarlayarak oğdurdu, yavaşça açık yerlerine sokturttu. Her şeyi paylaşmak için elleri birbirine değiyordu. Dudaklarını, kapalı göz kapaklarına dokundurdu. İstese bunları yuvalarından çıkartır, göz yaşlarıyla ıslatıp, istridye gibi yutabilirdi de.

Kadın birden sırtüstü uzandı, dizlerini iki yana açabildiği kadar açıp, «Seni içimde istiyorum,» dedi, sonra erkeklik uzvunu yakalayıp, içine girmesine yardım etti. Kolları ve bacaklarıyla erkeğe sarılarak, sanki ilk kez sevişiyorlarmış gibi, yavaş yavaş inildemeye başladı.

Ama sevgi yoktu ki aralarında. Yalnız dayanılmaz, hüzünlü bir tatlılık vardı. Hattâ birleşip zevkin doruğuna erdikleri anda bile, Blank, bunun ardında ayrılık hüznü olduğunu biliyordu. Bir daha asla sevişemeyeceklerdi; ikisi de farkındaydı bunun.

Kadın içeri-dışarı gidip gelmekte pek ustaydı; birbirlerinden ayrılmamak için, kanca gibi yapışmışlardı. Blank acıyla ve üst üste birkaç defa boşandı. Bittiği halde, söndükten, iliği-kemiği kuruduktan sonra da, gidip-gelme hareketlerine uzun bir süre devam etti. Titreyişlerini durduramıyor durdurmak istemiyor, kadının da altında yeniden uyandığını hissediyordu.

Kadın yarı aralık göz kapaklarının altından kendisine baktı; Blank onun da aynı şeyi hissettiğini düşündü: Ayrılığın yenilgisi. İşte o anda boşboğazlık ettiğini anladı. İhanet etmişti kendisine.

Buna rağmen gülümsedi, gülümsedi, yine gülümsedi; burnunun dibindeki kasılmış dudaklarını öptü ve erkenden eve döndü. Karanlıktan korktuğu için bir taksiye binmişti.

O gün Daniel Blank için bir ayrılık ve yenilgi günüydü, ama başkomiser Edward X. Delaney için de bir zafer ve başarıya ulaşma günü. Hâlâ tam olarak güvenemiyor, ne olur ne olmaz diyordu, ama anlaşılan çark dönmeye başlamıştı.

Sabah, masa başı çalışması: Soruşturmalar, raporlar, belgeler... bir sürü rezillik. Sonra hastaneye gidip, bir süre Barbara'nın yanında oturmak, ona «Honey Bunch» okumak: «İlk Küçük Bahçesi». Sonra Batı yakasındaki Fransız lokantalarından birinde kendisine çektiği nefis bir ziyafet: **Coq au vin** (*) ve yanında bunu yutmaya yarayacak yarım şişe Burgonya şarabı. Hesabını ödeyip çıktı, sonra yarı yolda bir bara uğrayıp, bir de vişne rakısı yuvarladı: Son derece formdaydı.

İyiydi de; her şey iyiydi. Eve henüz dönmüştü ki, Blankenship yanına gelip, Cici Danny'nin «Zaman-Huy» grafiğini getirdi. Doğrusu pek düzensizleşmişti: Fabrika'ya saat 11.30'da varmıştı; yemek yememişti. Rıhtımda başıboş dolaşıp durmuştu. Bir saat kadar bir dubanın üzerinde oturup beklemişti. Kendisini izleyen adamın deyimiyle, «bir saat römorkörleri seyretmekten başka bir şey yapmamıştı». Stryker'den rapor: Bugün yemeğe götürdüğü bayan Cleek, Cici Danny'yi odasında ağlarken bulduğunu söylemişti. Nedenini sorunca da, ailesinden birinin öldüğü cevabını almıştı kız. Cici Danny, Beyaz Saray'a saat sabaha karşı 2.03'te dönmüştü.

«Çok iyi,» diyerek grafiği Blankenship'e geri uzattı başkomiser. «Devam edelim bakalım. Fernandez burada mı?»

«Saat dörtte gelecek, komiserim.»

(*) Şarapla pişirilmiş horoz yemeği.

«Gelince beni görmesini söyler misiniz?»

Blankenship çıkınca, Delaney çalışma odasının bütün kapılarını kilitledi, başı önünde, odada dolaşmaya başladı. «Ailesinden biri ölmüş». Bu iyiydi işte. Monica Gilbert'e telefon edip, akşam kendisini görmeye gelip gelemeyeceğini sormak üzere durdu. Monica kendisini yemeğe çağırdı, ama özür diledi Delaney; akşam yedide buluşmak üzere anlaştılar. Delaney, sadece birkaç dakikalık bir işimiz olacak diye de ekledi; Monica nedir o diye sormadı. Noel dolayısıyla okullar tatil olduğundan, çocukların evde bulunduğunu, bu nedenle Barbara'yı dilediği kadar sık ziyarete gidemediğini söyledi. Ama ertesi gün öğleden sonra gideceğini de ekledi. Delaney, teşekkür etti kadına.

Sonra başladı yine dolaşmaya, yeni olanaklar ve yollar aramaya. Bir aralık çıkıp telsiz odasına geçti ve Blankenship'e ikisi resmî plakalı, ikisi plakasız dört araba daha istemesini, arabaların, içinde ikişer kişiyle karşı sokakta park etmelerini de bildirdi. İnsan gücünde bir eksiltme yapıldığı düşüncesinin uyanmasını istemiyordu. Dolaşmaya devam etmek üzere odasına döndü. Acaba yapması gerekip de, yapmadığı bir şey kalmış mıydı? Elbette her şeyi düşünemezdi, ama dikkat etmediği sorunlar olacağını sanıyordu. Çare yoktu buna.

Planını alıp, son üç madde üzerinde, kaba-taslak bir zaman ayarlaması yaptı. Hâlâ bununla oyalanıyordu ki, komiser yardımcısı Jeri Fernandez çıka geldi.

«Beni mi istediniz, şef?.»

«Sadece bir dakika için, komiserim. Uzun sürmez. Nasıl gidiyor işler?»

«İyidir. Bir kıpırdanma var gibi bir duygu doğdu içime. Nereden biliyorsunuz diye sakın sormayın. Sadece bir duygu bu.»

«Haklı olmanızı umarım. Size bir iş daha buldum ben. Biraz daha adam toparlayacaksınız. Nereden alırsanız alın. Şefleriyle bir sürtüşme olursa, söyleyin, beni arasınlar. Bir kadın korunacak: Monica Gilbert. İşte, adresiyle telefonu. İkinci cinayet kurbanı Bernard Gilbert'in dul eşi. Kocasının başı baltayla dağıtıldıktan sonra, kapısına bir muhafız konmuştu. Dolayısıyla arşivde bir fotoğrafı ile Zaman-Huy grafikleri de vardır. Telefonunun yirmi dört saat dinlenmesini ve konuşmaların banda alınmasını, evinin dışıda plakasız bir otomobil içinde iki kişilik bir devriyenin bulundurulmasını, apartmanının kapısına da iki resmî polis konmasını istiyorum. İki kız çocuğu vardır kadının. Kadın eğer kızlarıyla sokağa çıkacak olursa, polisler peşlerini hiç bırakmayacaklar, hem de çok yakından izleyecekler. Kadın sokağa yalnız çıkarsa, adamlardan biri çocukların başında kalacak, öbürü kadını izleyecek. Anlaşıldı mı?»

«Tamam şef. Sıkı bir koruma, değil mi?»

«Ama gerçekten **sıkı** bir koruma istiyorum. Dokunacakmış gibi yakından.»

«Yoksa Cici Danny bir şeye mi kalkışacak sanıyorsunuz?»

«Hayır, yok böyle bir şey. Ama kadının ve çocuklarının yirmi dört saat aralıksız korunmalarını istiyorum. Ayarlayabilir misiniz bunu?»

«Mesele değil, şef. Hemen şimdi ayarlarım.»

«Güzel. İlk nöbet bu akşam saat sekizde başlasın, daha önce değil.»

Fernandez başını salladı. «Komiserim...»

«Evet?»

«Luger hazır diyecektim de.»

«Güzel. Bir aksilik var mı?»

«Hiç. Hiç bir şey yok.»

«Bu iş için para harcadınız mı?»

«Para mı?» Fernandez garip garip baktı komisere. «Ne parası? Bazı heriflerin bana bazı borçları vardı, o kadar.»

Delaney başını salladı. Fernandez hole çıkmak için kapıyı açtı ve birden bir yabancıyla burun buruna geldi. Kolunu kıvırmış, yumruğunu sıkmış, komiserin kapısına vurmaya hazırlanıyordu.

«Komiser Delaney mi?» diye Fernandez'e sordu adam.

Komiser yardımcısı başını kaldırdı, parmağıyla omuzunun arkasını işaret etti ve çıktı.

«Başkomiser Edward X. Delaney.»

«Adım William T. Willow. Dedektif yardımcısıyım. Galiba bana bir şey danışmak istemişsiniz.»

«Ha, evet,» diyerek koltuğundan doğruldu Delaney. «Şöyle buyurun, kapıyı da kapatın lütfen. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Çavuş MacDonald, sahanızda en usta sizin olduğunuzu söyledi.

«Doğrudur,» dedi nazik bir gülümsemeyle Willow.

Delaney güldü. «Ne buyurulur bir içkiye?» diye sordu. «Ne içersiniz?»

«Acaba bir kadeh beyaz İspanyol şarabınız bulunur mu, komiserim?»

«Evet, var. Yarı sek. İster misiniz?»

«Harika. Teşekkür ederim.»

Başkomiser içki dolabına gidip, kadehe şarabı koyarken, bir yandan da el yazısı uzmanını izliyordu. Bir garip kuş bu, diye düşündü. Cildi ve kalıbı, yolunmuş bir civcive benziyordu. Kalın, tüylü tvid kumaştan bir elbise giymişti. Zayıf omuzları bunu nasıl taşıyor diye düşünmeden edemedi Delaney. Başında ekose bir kasket, ayaklarında koyu kahverengi, süet botlar vardı. Yün çoraplar, yine yün bir gömlek, at başlı bir iğneyle

tuturulmuş, yün ketenden bir kravat. Görülecek şeydi hali doğrusu.

Ama açık mavi gözleri vardı, canlı ve uyanık görünüyordu. Delaney'in uzattığı kadehi alırken, hareketlerinin emin ve rahat olduğunu kanıtlamıştı.

«Sağlığınıza efendim,» diyerek kadehini kaldırdı dedektif yardımcısı. Bir yudum aldı. «Harvey'in bu,» dedi.

«Evet.»

«Çok iyidir. Size daha erken de gelebilirdim, komiserim, mahkemeye gitmem gerekti.»

«Zararı yok. Acelemiz var denemez.»

«Nedir mesele?»

Delaney masasının üst gözünü karıştırdı, Thomas Handry'ın getirdiği, arkasında «En iyi dileklerimle, Daniel G. Blank» yazılı fotoğrafı bulup, Willow'a uzattı.

«Şu yazıyı yazan adam üzerine bana neler söyleyebilirsiniz?»

Dedektif yardımcısı William T. Willow resme bakmadı bile. Bunun yerine şaşkınlıkla başkomiseri süzdü.

«Hay Allah,» dedi. «Korkarım bu işte büyük bir anlaşmazlık var, komiserim. Ben ŞB'den bir memurum, el yazısı uzmanı değilim.»

Bir anlık bir sessizlik.

«Ne demek ŞB?» diye sordu en sonunda Delaney.

«Yani Şüpheli Belgeler şubesi. Benim bütün işim şüpheli sahtecilik belgelerini incelemek, sahtecilik belgelerini birbirleriyle kıyaslamaktır.»

«Anlıyorum. Peki, el yazısı uzmanı nedir?»

«O da el yazısına bakarak bir adamın kişiliğini, karakterini, hattâ bedenî, ya da ruhî hastalığını anladığını iddia eden kişidir.»

«İddia eden,» diye tekrarladı Delaney. «Galiba el yazısı uzmanlarına pek inanmıyorsunuz siz, değil mi?»

«Doğrusu, bu işin bilinecek bir şey olduğuna inancım yok diyebiliriz,» diyerek yine tatlı tatlı gülümsedi Willow. «Ne evet diyorum, ne de hayır.»

Başkomiser, şarap kadehinin boşaldığını gördü. Doldurmak için yerinden kalktı, şişeyi de getirip Willow'in dirseğinin yanına, masanın üzerine bıraktı. Tekrar masasının ardına geçip oturdu, karşısındakine ciddi ciddi baktı.

«Ama el yazısı okuma teorileri ve uygulamasıyla ilgilisiniz, değil mi?»

«Orası öyle komiserim, el yazısı çözümlemelerinde, kaynağı ne olursa olsun, bir şeyler okumaya çalışırım.»

Delaney başını sallayıp, parmaklarını göbeğinin üzerinde kenetledi, sallanır iskemlesinin arkasına yaslandı.

«Dedektif Willow,» dedi dalgın dalgın. «Sizden son derece özel bir lütuf, ŞB'nin bir adamı olarak değil de, bir el yazısı okuma uzmanı gibi davranmanızı isteyeceğim. Bu yazıyı incelemenizi ve tıpkı bir el yazısı uzmanı gibi çözümlemenizi dileyeceğim. Benim istediğim, yalnız kişisel görüşünüz. Yazılı bir rapor talep etmiyorum. Tanık olarak ifade vermeye de çağrılmayacaksınız. Büsbütün gayri resmî bir şey olacak yani. Yalnız ne düşündüğünüzü açıklamanızı, kendinizi bir el yazısı uzmanı yerine koymanızı rica ediyorum o kadar. Ama konuşulanlar, bu odanın dışına çıkmayacak.»

«Elbette,» dedi hemen Willow. «Memnun olurum.»

İç cebinden, ender görülen bir çift gözlük çıkardı. Reçeteli camlarının üzerine büyüteçler konmuştu. Dedektif camların üzerine bastı, ek büyüteçleri de indirdi.

Daniel Blank'ın yazısını o kadar yaklaştırdı ki gözüne, fotoğraf neredeyse burnuna değecekti.

«Keçe kalem,» dedi hemen. «Yazık. Pek çok nüans bu kalemle kaybolur. Hımmm. Oh— Oh! Hımm! İlginç, çok ilginç. Komiserim, bu adam kabızlık çekiyor mu?»

«Hiç bir fikrim yok,» dedi Delaney.

«Oh! Allah, Allah, şuraya bakın,» dedi Willow, Blank'ın el yazısını hâlâ çok yakından incelemeye devam ederek. «İnanır mısınız... bu adam hasta, hasta; hem de çok hasta... Ve şunlar: Şu güzel özenli büyük harfler.» Başını kaidırıp komisere baktı. «Orta Amerika' da, Ohio, Indiana, Iowa gibi bir yerlerde büyüyüp yetişmiş olmalı, değil mi?»

«Evet.»

«Kırk yaşlarında, ya da daha fazla, ha?»

«Otuzların ortasında.»

«Peki... Evet, olabilir. Palmer metodu. Hâlâ bazı okullarda öğretiyorlar. Aman Allahım, şuraya bakın. İşte bu çok **ilginç!»**

Birden gözlüklerini çıkardı, attı, Blank'ın fotoğrafını Delaney'in masasının üzerine uzatmak için yarı yarıya ayağa kalktı, sonra oturup kendisine bir kadeh şarap daha doldurdu.

«Şizofreninin eşiğinde,» dedi hızlı hızlı konuşmaya başlayarak. «Bir yandan sanatçı ruhlu, duygulu, hayal gücü kuvvetli, nazik, anlayışlı, ilerici yardımsever, sempatik, cömert. Büyük harflerinin hepsi bir sanat eseri. Akıcılık. Çiçek gibi açılmak. Öte yandan da, kötü yanı, sıkı, son derece soğuk, kusursuz bir düzen meraklısı: Makine gibi çalışan bir kafa, tertipli, disiplinli, kaba, duygudan ve insanlıktan yoksun, sanki bir ölü. Doğrusu iki yönünü bağdaştırmak o kadar güç ki.»

«Evet,» dedi Delaney. «Peki, bu adam sağlıklı mı?»

«Hayır. Tam bir parçalanma halinde.»

«Niçin böyle diyorsunuz?»

«El yazısı da parçalanıyor. Keçe kalemle yazdığı halde, bunu görebilirsiniz. Harfler arasındaki bağlantılar kopuk. Hattâ bazılarının arasında hiç bağlantı yok. İmzasında da herkesin el yazısında görülenden çok daha büyük bir akıcılık ve kendine güven var. Kararsızlık etmeye başlıyor. Kim olduğunu, o da bilmiyor.»

«Çok teşekkür ederim, dostum Willow,» dedi heyecanla Delaney. «Lütfen kalıp içkinizi bitirin. El yazısı çözümlemesi konusunda bana biraz daha bir şeyler anlatsanıza; elbette bir el yazısı uzmanı açısından. O kadar büyüleyici bir şey ki bu.»

«Oh, evet,» dedi garip kuşa benzeyen adam, «öyledir.»

O akşam geç saatlerde Delaney grafiği incelemek için oturma odasına girdi. Cici Danny, Beyaz Saray'a saat 2.03'te dönmüştü. 5.28'de Şato'ya Prenses'e telefon etmiş, birkaç dakika konuştuktan sonra birden telefonu kapatmış, 5.47'de de Şato'ya gitmek üzere bir taksiye binmişti. Buldog Üç'ün bildirdiğine göre, hâlâ oradaydı.

Delaney telefon masasının başına geçti.

«Cici Danny'nin saat beş yirmi sekizde Şato'yla konuşmasını banda aldınız mı?»

«Evet, efendim. Telefonu dinleyen adam almıştı. Dinlemek ister misiniz?»

«Lütfen.»

Daniel Blank'ın, «v»leri doğru-dürüst söyleyemeyen Valenter'le konuşmasını dinledi. Bilerek yapılan cızırtıları, düdük seslerini ve yankıları işitti. Konuşmanın orta yerinde Blank'ın küt diye telefonu kapatması karşısında gülümsedi.

«Mükemmel,» dedi ortaya, belirli bir kimseye seslenmeden.

Monica Gilbert'le buluşmasını en ufak ayrıntılarına kadar, her zamanki titizliğiyle düzelenmişti. Hattâ paltosunu sırtından çıkarmamayı bile kararlaştırmıştı. Böylece kadının evde az kalacağını anlamasına yardımcı olacak, acelesi olduğu kocasının katilini yakalamak için durup dinlenmeden çalıştığı görüntüsünü uyandırabilecekti.

Saat yedide eve geldiğinde, çocuklar daha yatmamışlardı, ama geceliklerini giymişlerdi. Bu yüzden biraz onlarla oynamak, Noel armağanlarını görmek, bir fincan çay içmek zorunda kaldı. Evin huzurlu, sıcak, hoş bir havası vardı. Bu hava aslında Delaney'in tasarladıklarına hiç uymuyordu. Monica çocukları yatağa götürünce ,eni-konu sevindi.

Delaney oturma odasına döndü, divana oturdu, hazırladığı bir kağıdı çıkardı. Çekeceği nutuk da hazırdı.

Moncia endişeyle yüzünü süzerek yanına döndü.

«Ne oldu Edward? Çok şey duruyorsun... yani sinirli?»

«Katil, Daniel Blank. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Kocanızı, Lombard'ı, Kope'u, Feinberg'i öldüren, hep o. Ruh hastası, delinin biri!»

«Ne zaman tutuklayacaksınız peki?»

«Tutuklamıyacağım onu. Çünkü kendisini mahkemeye çıkartacak delil yok elimde. Bileklerine kelepçeyi geçirdikten bir saat sonra, salıverirler.»

«İnanmam.»

«Doğru söylüyorum. Kendisini bir an bile boş bırakmadan gözlüyoruz; böylece bir cinayet daha işlemesini önleyecek, ya da suçüstü yakalayacağız adamı. Ama böyle bir tehlikeyi göze alamam.»

Ardından Daniel Blank'ı ezmek yok etmek, için ne yaptığını anlattı. Noel arifesinde ona, Lombard'ın adını vererek nasıl telefon ettiğini de söyleyince kadının yüzü kireç gibi oldu.

«Edward, yapmamışsındır bunu,» dedi soluk soluğa.

«Yo, yaptım. Çok da etkili oldu. Adam iyice dağıttı kendisini. Biliyorum, eminim bundan. Birkaç gün daha böyle sık-boğaz edebilir, baskı yapabilirsem, iyice çökecek. İşte şimdi de senden istediğim şu.»

Böyle diyerek hazırladığı konuşmayı kadına uzattı. «Sizden onu, evinden aramanızı, kimliğinizi söyleyip, kocanızı niçin öldürdüğünü sormanızı istiyorum.»

Monica hayret ve dehşetle komiserin yüzüne baktı. «Edward,» diye bağırdı, «yapamam bunu!»

«Bal gibi yaparsın,» diye yavaşça üsteledi Delaney. «Sadece birkaç kelimecik. Söyleyeceklerini buraya yazdım bile. Senin bütün yapacağın, bunu okumak. Aradığın zaman ben de yanında olacağım. Hattâ istersen, elini de tutarım. Her şey en çok bir dakika sürecek. Belki o kadar bile değil. Ve ondan sonra her şey bitecek. Yapabilirsin bunu.»

«Yapamam, **yapamam!»** Yüzünü çevirip, ellerinin arasına sakladı. «N'olur bunu isteme benden,» dedi boğuk bir sesle. «N'olur isteme, n'olursun!»

«Ama o kocanı öldürdü senin,» dedi taş gibi bir sesle Delaney.

«Ama öyle bile olsa...»

«Ayrıca üç masum yabancıyı. Pek güvendiği o küçük buz baltasıyla kafalarını yardı; dağılan, parçalanan beyinleriyle, hepsini kaldırım kenarında öylece bıraktı.»

«Edward, yalvarırım...»

«İntikam isteyen kadın, sen değil miydin? 'İntikam,'

dedin bana. 'Yardım etmek için elimden geleni yaparım,' dedin. 'Daktilo yazarım, evrak götürür getiririm, kahve pişiririm,' dedin. Sen söyledin bunları bana. Bütün istediğim, birkaç kelime söylemen. Kocanın kafasını parçalayan adama telefonda söyleyeceğin birkaç kelimecik.»

«Sonra bana musallat olur. Çocuklarıma bir şey yapar.»

«Hayır. Kadınlara ve çocuklara saldırmıyor. Üstelik sıkı koruma altındasın. Buna kalkışsa bile, buraya giremez. Ama kalkışamayacaktır buna, Monica. Yapacak mısın?»

«Niçin ben? Niçin ben mecbur olayım buna? Bir kadın polis bulun...»

«Senin yerine telefon edip de aynı şeyleri söylesin diye mi? Bu, senin ve çoculkarının üzerindeki muhtemel bir tehlikeyi azaltmaz ki. Üstelik Emniyet'te bu meselenin daha çok dallanıp budaklanmasını istemiyorum.»

Monica başını salladı, yumruklarını boğazına yapıştırdı; gözleri yaşlanmıştı.

«Her şeyi yaparım, ama bunu değil,» diye mırıldandı. «Bunu asla yapamam. **Yapamam!»**

Delaney doğrulup kalktı, tepeden bakarak süzdü kadını; yüzünde çirkin bir gülümseme belirdi.

«Her şeyi polislere bırakacaksın demek, ha?» dedi kendisinin bile tanıyamadığı kadar garip bir sesle. «Dünyanın bütün çirkefini, bütün bokunu temizlemeyi, kusmuğunu, kanını silmeyi polislere bırakacaksın demek. Sizin nazik elleriniz ise temiz kalacak. Her şeyi polise bırakın bakalım. Ne yaptıklarını anlayamadığınız sürece, bırakın bakalım.»

«Edward öylesine amansız bir şey ki bu. Anlamıyor musun? Senin yaptığın, onun marifetlerinden daha

da beter. O, hasta olduğu ve kendini engelleyemediği için öldürüyor. Ama sen, onu bilerek ve yavaş yavaş öldürüyorsun. Yaptığın şeyin harfi harfine farkındasın. Her şeyin planlı ve her...»

«Dinle beni,» diye fısıldadı Delaney, «kocan Yahudiydi, sen de Yahudisin, tamam mı? Hesabını gördüğü son adam, Feinberg de Yahudiydi. Dört kurbanından, ikisi Yahudi. Yüzde elli. Yani bu adamın serbestçe dolaşıp, senin soyundan daha başkalarını da öldürmesini mi istiyorsun? Yani sence...»

Delaney birden kadının yanı başına oturdu, kolunun birini omuzlarına attı, dudaklarını iyice kulağına yaklaştırdı.

Kadın haykırarak kolundan kurtulup ayağa fırladı. Bedeninin üzerinde dönüp, tokatı suratının orta yerine yapıştırdı. Tokatın şiddetinden Delaney'in başı yana kaydı, sendeledi.

«Alçak!» diye bağırdı yüzüne karşı Monica. «Sen şimdiye kadar tanıdığım insanların en alçağısın!»

Delaney ayağa fırladı, kadının üzerine doğru eğildi.

«Ya! Evet,» dedi kabaran öfkesinin tadına vara vara. «Alçak ha! Evet, öyle. Ama Blank, zavallının, hastanın biri değil mi? Tamam mı? Kocanızın kafasını, beynini dağıttı, ama hâlâ 'Zavallı Blank'a Hoş Davran,' öyle mi? Sana şunu diyeyim mi... sana şunu diyeyim mi?» Delaney öfkesinden kekelemeye başlamıştı. «Ölmüş o! Anladın mı? Kafana dank etti mi? Daniel G. Blank ölmüş bir adam. Şu andan itibaren öyle. Sen sanıyorsun ki... yani sana göre kanun şey dedi diye, herifin avucumdan kaçıp kurtulmasına razı olacağımı sanıyorsun, ha?... Pes edeceğimi, sırtımı dönüp gideceğimi, teslim olacağımı sanıyorsun? Tekrar ediyorum: **Ölmüş o!** Benden yakasını kurtarması için hiç bir çı-

kar yolu yok. Hiç bir çıkar **yol!** Eğer Beşinci caddede, öğle vakti beylik tabancamdan çıkacak bir kurşunla beynini dağıtmam gerekiyorsa, onu da yapacağım, dağıtacağım beynini. Yapacağım! Sonra bekle, beni alıp götürmelerini seyret bakalım. Umurumda bile değil. Çünkü adam **ölmüş.** Bunu kuş beynine sokamıyor musun? Sen bana yardım etmesen, başka bir yoldan becereceğim bu işi. Senin yapacağın şeyin hiç bir önemi yok, hiç! Herif bitmiş, nasıl olsa hayatı kaymış.»

Delaney ayakta durmuş, öfkeden tirtir titriyor, bir karış açılan ağzıyla derin nefesler almaya çalışıyordu.

Monica çekinerek ona baktı. «Ona ne söylememi istiyorsunuz?» diye alçak sesle sordu.

Delaney divana, yeniden kadının yanına oturdu, serbest elini tutup, konuşmayı kendisinin de işitmesi için uzattığı telefona yaklaştırdı kulağını. Delaney'in karaladığı yazı, Monica'nın kucağında duruyordu.

Blank'ın telefonu, açılıncaya kadar yedi defa çaldı.

«Alo?» dedi çekingen bir sesle.

«Daniel Blank mı?» diye önündeki yazılı kağıdı okuyan Monica sordu. Sesinde belli-belirsiz bir titreme vardı.

«Evet, benim. Siz kimsiniz?»

«Adım Monica Gilbert. Bernard Gilbert'in dul karısıyım ben. Bay Blank, Bernie'yi niçin öldürdünüz? Çocuklarım ve ben istiyoruz ki...»

Ama korkunç bir çığlık, ümitsizlik ve panik dolu bir feryat, ikisinin de korkudan kanlarını donduran bir haykırış, Monica'nın sözlerini yarıda kesti. Bu acı feryat telefon tellerini aşacak, kulaklarının zarını yırtacak, yüreklerini ve ruhlarını parça parça edecek, insanı tepeden tırnağına kadar ürpertecek ölçüde dehşet doluy-

du. Ardından telefon, büyük bir gürültüyle yere düştü, küt diye bir ses çıktı.

Delaney telefonu Monica'nın titreyen elinden aldı, yavaşça yerine koyup kapattı. Ayağa kalkıp paltosunun düğmelerini ilikledi, şapkasına uzandı.

«Harikaydı,» dedi alçak sesle. «Çok iyi becerdin.»

Monica komiserin yüzüne baktı.

«Dehşet verici bir adamsınız siz» diye mırıldandı. «Hayatta tanıdığım insanların en dehşet verici olanısınız.»

«Öyle mi?» diye sordu komiser. «Dehşet verici ve alçak; hem hepsi bir gecede. Neyse... ben sadece bir polisim.»

«Bir daha yüzünüzü görmek istemiyorum sizin. Asla!»

«Peki, öyle olsun,» dedi üzülerek Delaney. «Iyi geceler ve teşekkürler.»

Monica'nın apartmanın kapısında üniformalı iki polis bekliyordu. Adamlara kimliğini gösterip kendisini tanıttı, gerekli emirleri alıp almadıklarından emin oldu. İkisinde de Daniel Blank'ın fotoğrafının kopyeleri vardı. Apartmanın karşısında da, içinde sivil iki memurla bir devriye otomobili park etmişti. İçlerinden biri Delaney'i tanıdı, elini kaldırıp selam verdi; Fernandez işini en iyi biçimde yapmıştı; bu konuda üzerine yoktu doğrusu.

Başkomiser ellerini paltosunun cebine sokup, Monica Gilbert'e yaptıklarını düşünmemeye çalışarak, kararlı adımlarla Blank'ın apartmanına kadar yürüdü. Antreye girdi. Allahtan Lipsky nöbetçi değildi.

«Bay Daniel Blank'a bir mektubum var,» dedi kapıcıya. «Posta kutusuna atar mısınız bunu? Acelesi yok. Yarın da alsa, olur.»

Delaney, adama bir çeyrek dolar toslayıp, Roger Kope ve ailesinin Noel tebriği kartını, Daniel G. Blank adına yazılmış bir zarfın içinde kapıcıya uzattı.

4

MONİCA GİLBERT'İN telefonundan sonra, Daniel Blank ahizeyi elinden düşürmüş, ağzı bir karış açık, çığlıkları boğazına düğümlenmiş halde, sendeleyerek deliler gibi odalarda dolanmaya başlamıştı; bir türlü bağıramıyordu. En sonunda tıkanan gırtlağından iniltiler, hıçkırıklar, yutkunmalar, öksürükler boşandı, sonra da göz yaşları. Şimdi yatak odasındaydı; alnını boy aynasına dayamış, garip, allak-bullak, perişan suratını seyrediyordu.

Sakinleşince, birden çığlığını komşuların da duymuş olabileceği korkusuna kapıldı, doğru yatak odasındaki paralel telefona yürüdü. Niyeti Celia Montfort'a telefon edip, «Niçin sattın beni?» diye sormaktı. Ama telefonda, kulakları tırmalayan bir düdükle karşılaştı ve ancak o zaman oturma odasındaki telefonu açık bıraktığını hatırladı. Güçlükle doğruldu, salona gidip, telefonu kapattı. Celia'yı aramaktan vaz geçti. Ne söyleyebilirdi ki kendisine o?

Şimdiye kadar böylesine bir çöküntü duygusuna kapılmamıştı hiç. Bir savunma çabası içinde, soyundu, pencere ve kapı kilitlerini kontrol etti, ışıkları söndürüp, çırıl çıplak yatağa girdi. İpek yatak örtüsü ve yün battaniye üzerine sıkı sıkı, mumya gibi, parçalanan benliğini toparlarcasına sarılıncaya kadar döndü.

Aklı karmakarışık, sonsuza kadar böyle uyanık

yatabileceğini, karanlıkları seyredip dalabileceğini düşündü. Ama ne gariptir ki, hemen uykuya daldı: Derin, düş bile görmediği, uykudan çok komaya benzeyen bir uykuya. Kurşun gibi ve boğucu bir uyku. Ertesi sabah saat 7'yi 18 geçe uyandı. Yorgunluktan bitkindi. Göz kapakları şiş şişti. Gece ağladığını hatırladı.

Ama önceki günün panik havasının yerini, şimdi bir uyuşukluk almıştı. Düşünecek halde değildi. Banyo yaptıktan, traş olup giyindikten ve kahvaltısını ettikten sonra bile, kendisini, yine düşüncelerden arınmış bir âlemde gibi hissetti. Sanki aşırı yorgun beyni, «Haydi bakalım, bu kadarı yeter artık,» demiş gibi, birden cesurca bütün korkularını, ümitlerini, tutkularını, hayallerini ve çabalarını inkar ediverdi. Bedeni bile toparlanmıştı: Nabzı normal atıyor, kollarının ve bacaklarının gevşediğini hissediyordu. İşe gitmek üzere giyinip, sahneye çıkmak üzere sırasını bekleyen aktörler gibi, gidip salona oturdu, var olduğu, soluk alıp verebildiği için memnun, aynalı duvarı seyre daldı.

Telefonu iki kez çaldı; birer saat arayla iki kez, ama ikisine de cevap vermedi. Belki de işinden arıyorlardı. Ya da Celia Monfort'tu telefon eden. Ya da... ya da herhangi biri. Ama cevap vermedi. Bütün kasları duyarsızlaşmış gibi, devam etti oturmaya; gözleri aynalı duvarının üzerinde dolaşıyordu. Bu sefer yalnız huzur, sessizlik istiyordu, düşünmemek istiyordu. Hattâ iskemlesine öylece oturup pinekleyebilirdi de, hiç önemi yoktu artık.

Öğleden biraz sonra yerinden kalktı, saatine baktı; galiba 2'yi 18 geçiyordu. Olabilirdi; razıydı böyle olduğunu kabul etmeye. Güçlükle dışarı çıkabileceğini bir yürüyüş yapabileceğini, biraz hava alabileceğini düşündü.

Ama ancak apartmanın holüne kadar inebildi. Ki-

litli posta kutularının önünden geçti. Posta dağıtılmıştı; umursamadı bile. Herhalde gecikmiş Noel tebrikleriydi. Ve faturalar... Neyse, üzerinde durulmaya değecek şeyler değildi bunlar. Acaba Gilda kendisine bu yıl tebrik göndermiş miydi? Hatırlamıyordu. Kendisi göndermemişti bundan emindi.

Charles Lipsky yolunu kesti.

«Size bir mektup var, bay Blank,» dedi neşeyle. «Kutunuzda.» Sonra tekrar masasının ardına geçti.

Blank birden Noel münasebetiyle kapıcılara, garajcıya ve temizleyici kadına hiç bir şey vermediğini hatırladı. Yoksa vermiş miydi? Celia'ya Noel armağanı almış mıydı? Hatırlamıyordu ki. Niçin ihanet etmişti acaba kendisine?

Lipsky'nin eline tutuşturduğu düz, beyaz zarfa baktı. «Bay Daniel G. Blank.» kendi adıydı bu. Bunu biliyordu. Birden tasarladığı kısa yürüyüşe çıkmasa daha iyi edeceğini düşündü. Şimdi sırası değildi. Yapmamalıydı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

«Teşekkür ederim,» dedi Lipsky'ye. Ne matrak isimdi bu da: Lipsky. Yine döndü, dairesine çıkmak üzere asansöre doğru yürüdü. Hâlâ o yarı uyuşuk, ağır rüya içinde yüzüyordu. Dizleri bükülüyordu, eğer asansör hemen gelmezse, vücudu antrenin halısı üzerindeki siyah çamura batıp gidecek gibiydi. Derin bir soluk aldı. Bunu da becermişti.

Kapıyı sürmeledikten sonra sırtını kanadına yasladı ve yavaş yavaş beyaz zarfı açtı. Kope ailesinin Noel tebrikleri. Oh, iyi! Niçin ihanet etmişti kendisine Celia? Her şeyi o esinlendirdiği ve her davranışı onun yüksek koruyuculuğu altında olup bittiği halde, niçin ihanet etmişti acaba?

Doğru yatak odasına gitti, komodinin gözünü çekip çıkardı, içindekileri saçarak, yatağın üzerine tersyüz

koydu. Dibine yapışık duran zarfı kopartıp aldı. Topladığım bu hatıra eşyaları, sersemliklerimin en büyüğü diye tembel tembel düşündü. Ama henüz bir zararını görmemişti ki. İşte yerli yerinde duruyordu hepsi. Kimse dokunmamıştı. Kimse de görmemişti.

Mutfağa gidip büyükçe bir makas aldı, Lombard'ın ehliyetini, Gilbert'in kimlik belgesini, Kope'un hüviyet cüzdanını ve deri kabını, Feinberg'in gülünün yapraklarını doğradı, ufacık parçalara ayırıncaya kadar kesti, kesti, kesti. Sonra hepsini götürüp tuvalete attı sifonu çekti, en ufak parçanın bile kaybolup gittiğinden emin oluncaya kadar bekledi, sonra iki kez daha çekti sifonu.

Geriye bir tek dedektif Roger Kope'un yıldız biçimindeki polis arması kalmıştı. Blank yatağın kenarına oturdu, maden parçasını avucunun içine alıp sıkarak bundan nasıl kurtulacağını düşündü. Çöp yakma ocağına atabilirdi, ama maden erimeden kalabilir ve gören biri olursa, aklına bazı şeyler gelebilirdi. Acaba pencereden fırlatıp atsa ne olurdu? Saçma! En iyisi gidip nehre atmaktı; ama bu kadar uzağa, kimselere görünmeden gitmesi mümkün müydü? En iyisi, en kolay olanı yapmaktı. Armayı bir kahverengi paket kağıdına sarar, iki blok öteye gider, köşedeki çöp tenekelerinden birinin içine atıverirdi. Sonra Temizlik İşleri Servisinin dev kamyonları bunu alır, portakal kabukları ve kahve telveleri arasında, Brooklyn'daki çukurlardan birine, kimseler görmeden gömer, giderdi. Harika! Memnun memnun sırıttı.

Eldivenlerini taktı, yağlı bir bezle, yıldız şeklindeki armayı sildi, sonra da kahverengi bir paket kağıdına sardı. Paltosunu giydi; paketi sağ cebine indirdi. Sol cebinin altında da, nedenini bilmeden, buz baltasını taşıyordu.

Üçüncü caddeye kadar yürüdü, buradan güneye saptı. Bir bloğun orta yerinde durdu, ilerdeki köşede asılı bir çöp tenekesi gördü. Bir mağazanın vitrini önünde demir atıp, camın ardındaki, insana korku veren koltuk değneklerini, bastonları, tekerlekli iskemleleri, protezleri, kasık bağlarını, sargı ve bandajları acil vakalarda kullanılan oksijen tüplerini, kendi kendine idrar tahlili yapan kapları seyre daldı. Sonra belli etmeden başını çevirip, blok önünde kim var, kim yok diye etrafı yokladı. Üniformalı polis yoktu. Ne de bir polis arabası ya da özel arabaymış gibi dolaşan bir polis otomobili görünüyordu. Dedektife benzeyen kimseler de görünmüyordu. Manhattan'ın her zamanki sokak halkından başka dolaşan yoktu piyasada: Ev kadınları ve memurlar, hippiler ve hamallar, kabadayılar ve rahipler... sokağın akıntısına kapılmış giden şehrin böcekleri.

Hızlı adımlarla köşedeki sallanır çöp tenekesine yürüdü, Dedektif Kope'un polis armasının bulunduğu kahverengi kağıtlı küçük paketi cebinden çıkardı, birikmiş çöplerin arasına atıverdi: Öbür çöp paketlerinin buruşturulmuş gazetelerin, bir fare leşinin, yaşayan bir şehrin olanca pisliğinin arasına. Çabucak bir daha süzdü çevresini. Gözetleyen filan yoktu; herkes kendi derdine dalmıştı.

Gülümseyerek döndü, hızlı adımlarla evine yürüdü. En basit ve kolay çare, en iyisiydi.

Dairesine girdiğinde, telefon çalıyordu. Açmadı, bıraktı çalsın diye. Paltosunu çıkarıp astı, buz baltasını yerine koydu. Sonra nefis bir votka-martini hazırladı; mümkün olduğu kadar çok soğuttu içkisini, kadehini alıp salona gitti, boylu boyunca divana uzandı, içkisini göğsünde sallayarak, Celia'nın niçin kendisine ihanet ettiğini düşünmeye daldı.

Aradan bir süre geçip, içkisinden birkaç yudum aldıktan sonra, uyuşukluğundan yeni yeni kurtulmaya başlarken, kendisini yeniden göstermek için, tıpkı yükselen sular, ya da bir top mermisi, ya da fırtına gibi patlayacağı sırada, yine telefon çalmaya başladı. Derhal doğruldu, içkisini dikkatle ve yavaşça camlı kokteyl masasının üzerine bıraktı, mutfağa gidip kenarı jilet gibi keskin, en az on beş santim uzunluğunda uzun bir bıçak seçti. Sapından tutmak da kolaydı.

Garip, ama bıçaklardan artık hiç rahatsız oimuyordu; hattâ hoşlanıyordu da. Salona döndü, neredeyse atlar gibi tepinecekti. Eğildi. Keskin, sapından rahatça tutabildiği bıçakla telefonu kutuya bağlayan kordonu kesti. Kestiği bölümü büküp, yavaşça bir kenara koydu.

Bu bıçak darbesiyle, kendisini koparıp ayırmış, kaybetmiş oluyordu. Olaylardan, dünyadan, bütün gerçeklerden kopmuştu.

Başkomiser Delaney, huzur kaçırıcı bir duygu içinde uyandı. Bir şeyi ihmal ettiğini, Cici Danny'nin takipten kurtulup Avrupa'ya kaçmasına, şehir sokaklarında izini kaybettirip kaybolmasına, hattâ bir cinayet daha işlemesine yol açabilecek pek belirli bir ayrıntıyı atladığını düşünerek, içi içini yiyordu. Başkomiser, örgütlediği emniyet ağını bir daha uzun uzun düşündü, ama bu ağı daha başka türlü nasıl daraltacağını, bir türlü kestiremedi.

Kahvaltı için aşağıya indiğinde, bütün tersliği üzerindeydi. Mutfakta bir fincan kahve içti, telsiz odasında, yemek salonunda, hollerde dolaştı ve bir şeyin farkına vardı. Sırtlarında pijamalarıyla portatif yataklarda uyuyan gececiler görünmüyordu ortalıkta. Herkes

uyanmış, kalkıp giyinmişti; hattâ çevresine bakarken, üç kişinin silahlarını kuşandıklarını gördü.

Lombard Harekatında görev alanların çoğu dedektifti ve sıradan, 38'lik birer özel polis tabancaları taşıyorlardı. Ancak bir-iki talihlinin 357'lik Magnum' ları ve 45'lik otomatikleri vardı. Bazıları iki silahlıydı. Bazılarının da tabanca kılıfları kalçalarının üzerinde duruyordu. Önde, bellerinin üzerinde tabanca taşıyanlar da vardı. Hattâ biri hepsinden de küçük 22'lik bir silahı, pantolonunun paçasına yerleştirmişti.

Delaney'in, beylik silahlar dışında polislerin bu tür kişisel silahlar da taşımalarına itirazı yoktu. Karşılarında açılacak herhangi bir kapı eğer ölüm ifade ediyorsa, her polis böyle bir işte kendisine güven verecek silahı, pekâlâ yanında taşıyabilirdi. Başkomiser ufak baltalar, muştalar, keskin ağızlı hançerler taşıyanlar olduğunu da biliyordu. Haklarıydı bu. Can güvenliklerini sağlayacak her şeyi yanlarına almaya hakları vardı.

Ama alışılmamış olan, bu hazırlıkların şimdi, şu anda yapılmasıydı. Hepsi de, uzun süredir devam eden beklemenin sonunun yaklaştığını sezinlemiş gibiydiler. Delaney ne düşündüklerini, alçak sesle aralarında neler tartıştıklarını, yanlarından geçerken kendisini niçin sinirli sinirli süzdüklerini çok iyi biliyordu.

Her şeyden önce, zeka yoksunu kişiler değillerdi; devriye polisliğinden dedektifliğe «budalaca bir test sınavı» sonucunda geçemez insan. Başkomiser Delaney, Lombard Harekatının komutasını üzerine aldığında, bütün çabaları Daniel G. Blank'ın üzerinde toplanmış, öteki şüphelilerle ilgili soruşturmalar kör-topal yürütülmüştü. Böylece hepsi, başkomiserin, onların bilmediği bir şeylerden haberi olduğunu anlamışlardı: Asıl avları, Cici Danny'di. Delaney'in yüzde yüz emin olmasa, bir adamın böylesine peşine düşmeyecek ka-

dar tecrübeli ve yaşlı bir polis olduğuna da inançları vardı.

Ardından başkomiserin, Kope'un fotoğrafını istettiği söylentisi yayılmıştı. Telefon başında görevli adamlar, banda alınan cevapları işitmişler, Cici Danny' nin telefonunu dinleyen de, Monica Gilbert'in konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Gilbert'in dul eşinin ve çocuklarının evinin önüne, özel koruyucular konmuştu. Bütün bunlar telsiz odasında ve devriye arabasında, bitmek bilmeyen uzun gece nöbetlerinde ve devriye yürüyüşlerinde enine boyuna konuşulmuştu hep. Şimdi nereye vardıkları biliyorlar, en azından tahmin ediyorlardı. Delaney, bu işi bu kadar uzun zaman saklayabilmesinin bir mucize olduğunu anlamıştı. Neyse, bu kendi sorumluluğu altında olan bir şeydi. Yalnız kendi sorumluluğu. Eğer başarısızlığa uğrarsa, kimse zarar görmeyecekti. Eğer uğrarsa...

Sabah saat 9'da, 9.15'te, 9.30'da, 9.45'te ve 10' da, Cici Danny'nin faaliyetleri hakkında hiç bir rapor gelmedi. Daha işin başında, sürekli gözetlemenin ilk günlerinde, Blank'ın apartmanının arka tarafında, 82' inci sokağa çıkan dar bir yola açılan ve çok az kullanılan bir servis kapısı keşfetmişlerdi. Bu arka kapıdan çıkış yeri de, içinde bir kişi olan ve bütün sokağı gözetleyebilen bir polis arabası tarafından denetleniyordu. Burada görevli memur, her on beş dakikada bir durumla ilgili bir haber vermekle görevlendirilmişti. Bu gözcüye Buldog-10 şifre adı verilmişti, ama genellikle On-O diye anılıyordu. Delaney şimdi telsiz odasından gelip geçtikçe, On-O'nun, Buldog Bir'in, Beyaz Saray' ın tam karşısında park etmiş olan Edison şirketinin kamyonetinin raporlarını işitebiliyordu.

10.15, hiç bir şey yok. 10.30, yine bir şey yok. Cici Danny'den 10.45'te, 11'de, 11.15'te, 11.30'da da

bir ses-seda çıkmadı. Saat 12'den biraz önce, Delaney çalışma odasına geçip, Blank'ın evini aradı. Telefon çaldı, çaldı, ama açılmadı. Kapattı bunun üzerine. Canı sıkılmaya başlamıştı.

Bir taksiye atlayıp, hastaneye kadar uzandı. Barbara yarı koma halindeydi ve yemeğini yemeyi reddetti. Bunun üzerine çaresiz yatağın kenarına oturdu, karısının zayıf elini tutup, eğer Blank öğleden sonra da görünmezse, neler yapabileceğini düşünmeye daldı.

Belki de içerdeydi ve telefonları açmıyordu. Belki çevresine gerdikleri ağdan yakasını sıyırmış, çoktan uzaklara kaçmıştı. Ya da Kope ailesinin fotoğrafını aldıktan sonra, gırtlağını kesivermişti ve şu anda parlak cilalı parkelerinin üzerinde, uzanmış yatıyordu. Delaney, dedektif çavuş MacDonald'a, Cici Danny'nin intihar etmeyeceğini söylemişti, ama bunu örneklere ve yüzdelere dayanarak ortaya atmıştı. Bu yüzde hesaplarının doğruluğundan kimse emin değildi ki.

Saat biri biraz geçe, asık suratla evine döndü. On-O ile Buldog Bir, raporlarını yeni vermişlerdi. Cici Danny'den haber yoktu. Delaney Fabrika'dan telefonla Stryker'i arattı. Blank, işine de gelmemişti. Başkomiser tekrar çalışma odasına dönüp Blank'ın evini aradı. Zil çaldı, çaldı, yine açılmadı.

Bu arada farkında olmadan üzerindeki sıkıntılı ve sabırsız havayı adamlarına da aktarmıştı. Şimdi odada elleri cebinde, başı önünde etrafı arşınlayan, yalnız o değildi. Adamlarının, duygularını, yüzlerinde belli etmemeye çabaladıklarına dikkat etti. Ama onların da aynı korkuyu paylaştıklarını biliyordu: Kuşun kafesten kaçmış olması korkusu.

Saat ikide, her ihtimale karşı bir plan hazırladı. Eğer Cici Danny bir saate kadar yine ortalıkta görünmezse, saat 3'te Beyaz Saray'a üniformalı bir polis

gönderecek, Emniyet'e, Daniel Blank'ın tehdit edildiği biçiminde isimsiz bir ihbar yapıldığı masalıyla, işi çomaklayacaktı. Polis, Blank'ın apartmanının kapıcısına baş vuracak, birlikte çıkıp kapıyı dinleyecekler, Blank' ın içerde olduğunu işitirlerse ya da kapı ziline cevap verip açarsa, bir yanlışlık olduğunu söyleyip, geri dönecekti. Ama içerden hiç bir ses gelmezse ya da kapı çalındığı halde açılmazsa, polis memuru kapıcıdan veya apartman yöneticisinden, «her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak için», Blank'ın dairesinin kapısını açmasını isteyecekti.

Başkomiser bunun, pek pamuk ipligine bağlı bir plan olduğunu biliyordu. Yüzlerce zayıf noktası vardı. Hattâ bütün harekatı tehlikeye düşürebilirdi. Ama bundan daha iyisi de yoktu yapacak. Uygulanması şarttı. Cici Danny çoktan çekip gitmişse, ya da içerde canına kıymışsa, bundan daha fazla, boş bir yeri gözetleyemezlerdi ki. Saat tam 3'te gerekli emri verecekti.

Delaney telsiz odasındaydı ve saat 2.48'de telsizlerden birinde bir cızırtı oldu, ardından ses berraklaştı.

«Buldog Bir, Barbara'yı arıyor.»

«Dinliyoruz, Buldog Bir.»

«Ben Fernandez,» dedi muzaffer bir edayla ses, «Cici Danny şu anda dışarı çıktı.»

İçerde herkes rahat bir soluk aldı. Başkomiser Delaney, derin oh çekenlerden birinin de kendisi olduğunu farketti.

«Ne giymiş?» diye sordu telsizci.

Telsizci, sorusunu mikrofona tekrar ediyordu ki, Fernandez başkomiserin kalın sesini duydu.

«Siyah palto,» diye anlattı. «Başında şapka yok. Elleri ceplerinde. Taksi falan beklemiyor. Batıya doğru yürüdü. Piyasaya çıkıyormuş gibi bir hali var. Buldog Üç'ü ardına takıyorum. Ayrıca iki yaya da peşini

izleyecek. Buldog Yirmi şifre sayılı dedektif LeMolle ve Buldog Kırk şifre sayılı dedektif Sanchez. Anlaşıldı mı?»

«LeMolle, Buldog Yirmi, Sanchez de Kırk.»

«Tamam. İlk fırsatta telsizle sizi arayacaklar. Cici Danny şu anda İkinci caddeye yaklaşıyor. Yine Batıya ilerliyor. Tamam.»

Delaney telsiz masasının başında durdu. Diğerleri de başlarını hoparlöre çevirip, kulak kesildiler.

Beş dakika kadar süren bir sessizlik. Adamlardan biri öksürdü, sonra özür dilercesine baktı hepsine.

Ardından, nerdeyse fısıltı halinde bir ses: «Buldog Yirmi'den, Barbara'ya. İşitiyor musunuz sesimi?»

«Yavaş geliyor, ama iyi geliyor, Yirmi.»

«Cici Danny 83'üncü sokakta, İkinci ve Üçüncü caddeler arasında. Batıya yürüyor.» Bir kadın sesiydi bu.

«LeMolle kim?» diye Blankenship'e sordu Delaney.

«Kadın polis memuru Martha LeMolle. Ev kadını kılığında, elinde pazar çantası ve daha ne gerekliyse var.»

Delaney bir şey söylemek için ağzını açtı, ama telsiz yine cızırdadı.

«Buldog Kırk'tan, Barbara'ya. İşitiyor musunuz beni?»

«Evet, Kırk. İyi geliyor sesiniz. Nerede?»

«Güneye dönüyor. Üçüncü caddeye. Tamam.»

Blankenship sorusunu beklemeden Delaney'e döndü. «Kırk, ikinci sınıf dedektif Ramon Sanchez'dir. Haham kılığında.»

Böylece Daniel G. Blank kahverengi kağıda sarılı paketi, asılı çöp kutusuna attığı zaman, kendisinden 5-6 metre uzaklıkta olan ev kadını bu hareketini gördü ve aynı anda karşı kaldırımda olan haham da, pa-

ketin çöpe atıldığını farketti. İkisi de Cici Dany'yi tekrar evine kadar izlediler, ama bu arada ikisi de çöp tenekesine bir şey attığını rapor ettiler; sepetin tam yerini de bildirdiler: Üçüncü ve 82'nci caddelerin kesiştiği kuzey doğu köşesinde Delaney'in emri üzerine, Blankenship hemen devriye otomobillerinden birini çöp tenekesinin bulunduğu yere gönderdi. Tenekeyi olduğu gibi alıp eve getirmesini emretti. Delaney bunun buz baltası olduğunu tahmin etmişti.

İki sivil memur çöp tenekesini getirip, mutfak muşambasının üzerine koyduğu anda, en az yirmi kişi içeri üşüştü.

«Zaten ben senin eninde sonunda çöpçü olacağını biliyordum, Tommy,» dedi biri. Birkaç kişi sinirli sinirli güldü.

«Boşaltın,» diye emretti Delaney. «Yavaş yavaş. Pisliği yere dökün. Her gazeteyi silkeleyerek ayırın. Bütün paketleri açıp içine bakın.»

İki dedektif eldivenlerini taktılar. Leş gibi buruşturulmuş kağıtları, temiz temiz sarılmış paketleri, fare leşini (kuyruğundan tutup kaldırarak), iğrenç çöpleri, kana bulanmış bir havlu parçasını, bir bir ayırdılar. Mutfağı pis bir koku sarmıştı. Ama hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Onlar çok daha kötü kokular duymuşlardı.

Paketlerin ağır ağır ayrılıp yere dizilmesi en az on dakika sürdü. Sicimle sarılmış olanları da kesilip açıldı. Derken polislerden biri uzandı, küçük, kahverengi bir kağıda sarılmış paketi aldı, açtı, içine baktı.

«Aman Allahım!»

Bekleşenler hiç bir şey söylemediler, ama safları biraz daha sıklaştı. Başkomiser Delaney, arkadan gelen tazyikle bacağının masaya sıkıştığını hissetti. Pa-

keti avucunda tutan dedektif, içindekini yavaşça masanın üzerine bıraktı: Bir polis armasıl

Bir şeyler oldu içerde: Hep birden bir inilti koptu sanki; bir feryat, sıkıntı ve korku dolu bir şey. Adamlar biraz daha sokuldular.

«Kope'un arması bu!» diye bağırdı biri. Sesi öfkeden çatlaklaşmıştı sanki. «Ben onunla çalıştım. Kope'un numarası bu. Biliyorum.»

Bir başkası bağırdı: «Ah, dalya düşkünü ibne!»

Bir diğeri durmadan tekrarlıyordu: «Anasını bellediğimin orospu çocuğu, anasını bellediğimin orospu çocuğu, anasını bellediğimin orospu çocuğu...»

Bir başkası atıldı: «Hemen hesabını görelim. İndirelim herifi aşağı.»

Delaney öne doğru eğilmiş, yıldız biçiminde armaya bakıyordu. Olup bitenleri tahmin etmek zor değildi: Daniel G. Blank, delilleri yok etmiş, kimlik belgelerini, gül yaprakarını ya tuvalete atmış, ya da çöpleri yakan ocağa göndermiş olmalıydı. Ama bu sağlam bir maden parçası olduğu için, en iyi çareyi, sokakta bir çöp tenekesine sallamakta bulmuştu. Pek akıllıca bir şey değil bu, Cici Danny.

«Gebertelim hemen,» diye daha yüksek sesle atıldı bir başkası.

Şimdi ortaya bir başka sorun daha çıkmıştı. Daniel Blank'ın suçlu olduğunu kesinlikle bildiği halde, daima kaçınmayı umduğu bir sorun. Bir polis öldürüldüğü zaman, bütün polisler kan tutmuş Sicilyalılara dönerdi. Buna bizzat tanık olmuştu: Bir devriye polisi vurulmuş, bölge karakol binası bir anda, şehrin dört bir köşesinden koşup gelen, üniformalı, ya da iş kıyafetli, armaları göğüslerine iliştirilmiş, boş zamanlarında bu konuda gönüllü çalışmak istediklerini bildiren

polislerle doluvermişti. Acaba yapabilecekleri bir şey var mıydı? Bir yardımları dokunamaz mıydı?

Bu tepki, bir çeşit korku, öfke, sıkıntı ve kederin ifadesiydi. İnsanın polis olmadan bunu anlamasına imkan yoktu. Çünkü bir çeşit kardeşlikti bu ve satılmış polislerin, budala polislerin, yüreksiz polislerin bu işle bir alış-verişleri olamazdı. Eğer siz de polisseniz, herhangi bir polisin öldürülmesi, sizi küçültür. Dayanamazsınız acısına.

Bütün terslik,Delaney'in bu olayı, bir aydın tavrıyla anlayıp görmesinde, adamlarının şu anda kapıldıkları duygusal tepkiden, cinayet kurbanı bir polisin armasına bakıp duydukları heyecandan farklı olarak yorumlamasındaydı. Sonra, bu kızgın insanlardan daha çok bir gözle bakmadığı konusunda kendi kendisini temin etti. Delaney'e göre, aklı başında ve bilinçsiz olarak işlenen bütün cinayetler, öldürülen ister bir başkan, ister damdan aşağı atılan bir çocuk, ister bir meyhane kavgası sırasında bıçaklanan bir sarhoş olsun, ne olursa, kim olursa olsun, mutlaka cezalandırılmalıydı. Ondaki kardeşlik duygusu çok daha geniş, çok daha büyük, çok daha kapsamlı ve sınırsızdı; herkesi, herkesi, herkesi alıyordu içine...

Ama şu anda kana susamış bir insan topluluğu sarmıştı çevresini. Sadece, «Haydi, gidip hesabını görelim,» dese, itişe kakışa kapıdan geçip, peşinden geleceklerini biliyordu. Daniel G. Blank bir anda milyonlarca mermiyle delik deşik edilecek, parça parça olup karanlıklara yuvarlanacaktı.

Başkomiser Delaney ağır ağır başını kaldırdı. Çevresindeki yüzleri süzdü: Taş gibi, yanan, tutuşan yüzleri.

«Bu işi benim bildiğim şekilde becereceğiz,» dedi elinden geldiği kadar yavan bir sesle. «Blankenship,

sen armanın üzerini temizlet; şu pisliği ortadan kaldırt. Çöp sepetini de aldığınız yere götürüp koyun. Diğerleri derhal görevlerinin başına dönsün.» Delaney, dönüp çalışma odasına kapandı, bütün kapıları kapattı. Serinkanlılıkla masasının ardına geçip oturdu ve hemen içeriye kulak kabarttı. Koşuşanların ayak seslerini, mırıldanmaları işitebiliyordu. Önünde 24 saati daha vardı, fazla değil. Yoksa gözünü kan bürüyenlerden biri gidecek ve Blank'ın hesabını görecekti. Onun Monica Gilbert'e söylediğini tıpkısı tıpkısına yapacaktı. Ama başka nedenlerle.

Saat yedi buçukta sıkı sıkı giyinip, kapıdaki nöbetçiye hastaneye gittiğini söyleyerek dışarı çıktı. Aslında her günkü habersiz denetim turuna çıkmıştı. Görevli adamlarının bu zamansız denetimlerden haberleri olduğunu biliyordu. Zaten bilmelerini de istiyordu. Biraz yürümeye karar verdi. Uzun süre içerde kapalı kalmış ve oturmuştu; East End caddesine doğru sert adımlarla ilerledi. Kaplan Bir'in —Şato'yu gözetleyen adamın— dalga geçmediğinden, görevini hakkıyla yerine getirdiğinden emin oldu. Kaplan Bir'e görünmeden onu denetlemek de, kendisinin bir oyunuydu. Bu gece o kazandı partiyi, Kaplan Bir hiç farkına bile varmadan, omuzlarını aşağı düşürüp, kaldırım kenarından yürüdü, geçti. Neyse, adam görevinin başındaydı ve Şato'dan biraz uzakta, dolanıp duruyordu. Delaney, Allah vere de sıcak bir kahve ya da daha sert bir şey içmek aklına gelmese diye düşündü.

Oradan hemen Beyaz Saray'a döndü, karşısında durup Blank'ın apartmanını seyre daldı. Cici Danny'nin bu gece içerde kalacağını umuyordu. Baktı, baktı. Bir kere daha içinden yukarı çıkıp kapıyı çalmak gibi mantıksızca bir istek geçti.

«Adım başkomiser Edward X. Delaney. New York Emniyet Örgütündenim. Sizinle biraz konuşmak istiyorum.»

Çılgınlık. Blank kendisini içeri almazdı ki. Ama Delaney'in bütün istediği, gerçekten onunla karşılıklı oturup konuşmaktı. Ne Blank'ın bileklerine kelepçe takmak, ne de yaralamak istiyordu. Sadece konuşmak, ve belki de anlamak. Ama kabul etmeli ki çok ümitsiz bir düşünceydi bu.

Edison şirketine ait kamyonetin kapısına vurdu; kapı kilitli değildi, dikkatle açtı. İçerdeki adam kendisini tanıdı, kapıyı ardına kadar çekip, yarım-yamalak bir selam çaktı. Delaney atlayıp içeri girdi; kapı ardından kilitlendi. İptal edilen kanadın üzerindeki dürbünün başında biri vardı. Bir başkası da telsiz başındaydı. Üç adam üç de yedeği; holdeki adamla öteki yedekler de sayılırsa, Buldog Bir'in emrinde yirmi kişi olduğu anlaşılıyordu.

«Nasıl işler?» diye sordu.

Her şeyin yolunda olduğunu temin ettiler. Gaz ocağına, kahve ocağına, bir yerlerden ayarladıkları ufak buz dolabına bir göz attı.

«Bir evin bütün konforunu ayarlamışsınız bakıyorum,» dedi.

Onlar da başlarını salladılar. Delaney hepsine iyi yıllar diledi. Dışarı çıkıp, Doğu Yakası 83'üncü sokakta, kaldırımda kazdıkları, içinde havagazı ve su borularıyla, telefon kabloları görülen çukurun başında durdu. Burada, Edison şirketinin işçileri gibi giyinmiş, miğferinin altında transistorlu aracını kulağına yapıştırmış bekleyen bir adam daha vardı. Delaney'i tanıyınca, aracı kulağından çekti.

«Kaza-kaza daha Çin'e varamadınız mı?» diye çu-

kurun bir tarafına atılmış duran küreği işaret ederek sordu başkomiser.

Dedektif, zenciydi.

«Yaklaşıyoruz, komiserim,» dedi büyük bir ciddiyetle. «Ağır, ağır yaklaşıyoruz.»

«Komşulardan çok şikayet var mı?»

«Çok şikayet dinledik, komiserim. Ama bir aksaklık yok.»

Delaney gülümsedi. «Devam et öyleyse. İyi yıllar.»

«Size de, efendim. Nice yıllar.»

Delaney kendinden tiksinerek, Batıya doğru devam etti yoluna. Bu işi çok kötü becerdiğini biliyordu. Emrindeki adamlarla resmî bir dille konuşmaktan alamıyordu kendisini. Güleryüzlü, rahat, gevşek olmak istiyordu. Ama beceremiyordu işte.

En büyük sorunlarından biri de, ünüydü: «Demir Leblebi.» Ama tek neden bu değildi. Ruhunda da bir şeyler sezinliyorlardı. Her polisin kahramanlık, gerçekçilik, aptallık ve korkaklık sınırlarını çizmesi gerekirdi. Sıkışık durumlarda kara kaplı kitap ne diyorsa onu yapabilirsiniz. Bir müfettişin cenaze töreninde hazır bulunabilirsiniz. Başkomiser Edward X. Delaney de, sırtında en cici üniforması, elinde beyaz eldivenleriyle cenazelerde hazır bulunurdu hep. Ama bütün durumlar ille de fedakarlık gerektirmez. Bazıları mantıklı bir cevap bekler. Bazıları da kendini bırakış. Her adamın kendi yetenekleri, kendi sınırları vardır.

Ama başkaları, Delaney'in sınırlarının kendi sınırlarından çok daha dar, çok daha sıkı olduğunu hissederlerdi. Ne yazık ki bunu ifade edecek bir kelime bulamıyordu: Polislik, polisleşme, polisçilik... bunun gibi bir şey. «Silah arkadaşlığı» belki daha iyiydi, ama o da her şeyi anlatmaya yetmiyordu. Asıl ihtiyaç duyduk-

ları, polis olma meziyetini ifade edecek özel bir kelimeydi.

Adamlarının, neden eşit koşullar altında onlarla ilişki kuramayacağını sezinlemeleri, biraz da Delaney'in insanı korkutan kişiliğinden geliyordu. Delaney örnek bir polisti: Bunu anlamak için, yeni kelimelere ihtiyaçları yoktu.

Tam kepenklerini kapayacakları sırada çiçekçi dükkanından içeri girdi. Önce biraz mırın-kırın ettiler, ama ertesi gün için bir sipariş vereceğini duyunca, peki dediler. Delaney, istediğini son derece ayrıntılı olarak açıkladı: Uzun saplı bir tek kırmızı gül, beyaz bir çiçek kutusunun orta yerine yerleştirilecek ve etrafında hiç bir yeşil yaprak olmayacaktı. Saat dokuzda verilen adrese gönderilecekti gül.

«Bir tek gül mü?» diye hayretle sordu çiçekçi. «Ama bunun için ekstra bir ücret almamız gerekecek.»

«Elbette,» diye onayladı Delaney. «Anlıyorum. Ne tutarsa veririm parasını. Yalnız bütün istediğim, yarın tam saatinde yerine ulaşması.»

«Üzerine iliştirmek için bir kart verecek misiniz?»

«Evet.»

Başkomiser beyaz, küçük bir kartvizitin üzerine şunları yazdı: «Sevgili Dan, işte senin mahvettiğin gülün yerine, bir tazesi.» Altına da «Albert Feinberg» imzasını attı, kartı küçük bir zarfın içine koyup, zarfı yapıştırdı, üzerine Daniel G. Blank'ın adıyla, sokak ve apartman numarasını yazdı.

«Yarın sabah saat dokuzda mutlaka elinde olur, değil mi?»

«Evet, efendim. Özellikle dikkat ederiz buna. Doğrusu bir tek çiçek için de, dünyanın parasını veriyorsunuz. Romantik bir şey galiba, öyle mi?»

«Evet,» diyerek gülümsedi başkomiser Edward X. Delaney. «Onun gibi bir şey işte.»

5

ERTESİ SABAH erkenden uyandı Delaney. Sırtüstü uzanıp, kasvetli tavanı seyre daldı. Sonra uzun bir zamandan beri ilk defa olarak, yatağından çıktı, diz çöküp, Barbara, ölmüş akrabaları ve bütün ölmüşler, zayıflar, başı dertte olanlar için dua etti. Daniel Blank'ı öldürme fırsatı vermesi için yakarmadı Tanrı'ya. İnsan, Tanrı'dan böyle şeyler dilemez elbette.

Sonra bir duş yaptı, traş oldu, eski üniformalarından birini giydi: O kadar eskiydi ki, sanki ışığı yansıtır gibi parlıyordu. Ayrıca 38'lik tabancasını doldurdu, silah kemeriyle tabanca kılıfını kuşandı. Aslında bu davranışları, beklediği günün geldiğini hissettiği için falan değildi. Sadece garip bir batıl inanç vardı içinde: İnsan bir olaya özenle hazırlanırsa, bu tutum olayı çabuklaştırmaya yarar, diyordu.

Aşağıya, kahve içmeye indi. Nöbetçiler, üniformasını, belindeki tabancasının kabarıklığını hemen farkettiler. Elbette hiç kimse bu konuda bir yorumda bulunmadı; yalnız bazıları da kendi silahlarını denetlediler. Hattâ biri tabanca kılıflı askısını kuşanıp, kılıfları göğsüne doğru çekti.

Fernandez mutfakta, hem kahve içiyor, hem de sandviçini yiyordu. Delaney onu bir kenara çekti.

«Komiserim, buradaki işiniz biter bitmez, Buldog Bir'in yanına gitmenizi ve yeni bir emir alıncaya kadar orada kalmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı, şef.»

«Oradaki gözcüye söyleyin, bir çiçekçinin getireceği şeye dikkat etsin. Çiçekçinin apartmana vardığı anı da, bana hemen bildirin.»

«Hay hay,» diye neşeyle başını salladı Fernandez. «Çiçekçiyi görür görmez, derhal bildireceğiz size. Bir şeyler pişirip kotardınız galiba, değil mi komiserim?»

Delaney cevap vermedi, kahvesini alıp telsiz odasına geçti. Fincanını uzun masanın üzerine bıraktı, oradan çıkıp çalışma odasına geçti, sallanır iskemlesini alıp geri döndü, masanın karşısına, telsizleri görebileceği bir yere yerleştirdi.

Bütün sabahı orada, üç acı kahve içerek ve İtalyan hamurundan yapılmış, bayat bir dilim somunu kemirerek geçirdi. On beş dakikalık aralıklarla Buldog Bir ve On-O'dan mesajlar geliyordu. Cici Danny'den hiç haber yoktu. Saat 9.20'de Stryker, Fabrika'dan telefonla arayarak Blank'ın işe gelmediğini bildirdi. Birkaç dakika sonra da Buldog Bir, yeniden devreye girdi.

Fernandez: «Başkomiser Delaney'e derhal bildirin, elinde uzun, beyaz çiçek paketi taşıyan bir çocuk, şu anda Beyaz Saray'ın antresinden içeri girdi.»

Delaney bunu işitti. Hiç bir şeyi oluruna bırakmamak için, hemen çalışma odasına geçip, çiçekçinin numarasını çevirdi, tek kırmızı gül siparişinin gönderilip gönderilmediğini sordu. Çiçekçi, adamlarını gönderdiklerini ve şu sıralarda belki de varmış olacağını bildirdi. Başkomiser, halinden memnun, yeniden telsiz odasındaki masanın başına döndü. Bekleşenler, Fernandez'in mesajını işitmişler, ama bunun ne anlam ifade ettiğini anlayamamışlardı.

Çavuş MacDonald, Delaney'in iskemlesine doğru eğildi.

«Ok yaydan çıkıyor mu, komiserim?» diye fısıldadı.

«Göreceğiz, göreceğiz şimdi. Bir iskemle çekin bakalım şuraya çavuş. Birkaç saat yanımdan hiç ayrılmayın.»

«Olur komiserim.»

Zenci çavuş, tahta, dik arkalıklı bir sandalye çekti, biraz gerisinde, Delaney'in sağ tarafına oturdu. En az komiser kadar dik duruyor, gözlerinde çelik çerçeveli gözlükleriyle, yüzünde kıl kıpırdamıyordu.

Böylece oturdular ve beklediler. Herkes bekledi. Paldır küldür geçen bir çöp kamyonunun, tepelerinden uçan bir jetin, çok uzaklarda bir aracın canavar düdüğünün, römorkörlerin düdüklerinin, On-O'nun ve Buldog Bir'in her çeyrek saatte bir çağrılarının seslerini işitecek kadar sessiz durup, beklediler. Cici Danny'den hâlâ haber yoktu. Delaney, acaba hastaneye kadar bir gitsem mi, diye düşündü.

Öğleye doğru, hepsini oldukları yerde donduran bir çıt sesi işitildi ve Buldog Bir devreye girdi:

«Dışarı çıkıyor! Bir sürü şey taşıyarak. Ardından gelen kapıcı da birtakım şeyler taşıyor. Ne? Bir ceket, bir sırt çantası. Ne? Başka ne? Bir kangal halat. Botlar. Ne?»

Delaney: «Aman Allahım! Çabuk Fernandez'i verin bana!»

Fernandez: «Ben Fernandez. Siyah bir yarım palto; başında şapka yok, sol eli paltonun cebinde, sağ eli dışarda, serbest. Eldiven yok ellerinde. Sırt çantası, bir kangal halat, kürk ceket, kazmalarla birlikte birtakım çelik araçlar, kalın botlar, el örgüsü bir yün başlık.»

Delaney: «Ya buz baltası?»

Barbara: «Buldog Bir, buz baltası da var mı?»

Fernandez: «Bir belirti yok. Araba garajdan çıkıyor. Siyah bir Chevrolet Corvette. Kendi arabası.»

Başkomiser Delaney yavaşça çavuş MacDonald'a dönüp baktı. «Yakalayın onu,» dedi.

«Evet,» dedi MacDonald. «Kaçıyor.»

Fernandez: «Eşyalarını arabaya taşıyorlar. Sol eli hâlâ paltosunun cebinde. Sağ eli serbest.»

Delaney (MacDonald'a): «içinde üç kişi bulunan iki otomobil. Motorları çalıştırıp bekleyin. Siz buraya dönün.»

Fernandez: «Eşyalar kondu. Kendisi direksiyonun başına geçiyor. Emriniz?»

Delaney: «Fernandez, Buldog İki'yle takip edecek. Bağlantıyı kesmeyin.»

Fernandez: «Anlaşıldı. Tamam.»

Başkomiser Delaney çevresine bakındı. Çavuş MacDonald odaya yeni dönüyordu.

MacDonald: «Arabalar hazır, komiserim.»

Delaney: «Şifre adları, Araştırıcı Bir ve Araştırıcı İki. Eğer ikimiz de gidersek, ben Bir numaraya, sen İki numaraya bineceksin. Ben kalırsam, sen ikisini de al.»

MacDonald başını salladı. Gözlüklerini çıkarmıştı.

Fernandez: «Buldog İki'den Barbara'ya. Blok apartmanın çevresinde dönüyor. Yanılmıyorsam, Şato'ya gidiyor. Tamam.»

Delaney: «Kaplan Bir'i hemen uyarın. Buldog Üç'ü Şato'ya gönderin.»

Fernandez: «Buldog İki. Şato'ya gittiği belli. Hızlı yol alıyor. Biz köşede, gerideyiz, güney köşesinde. Cici Danny otomobilini Şato'nun önünde park etti. Dışarı çıkıyor. Sol eli cebinde, sağ eli serbest, Eşyaları arabada kaldı.»

Buldog Üç: «Buldog Üç, Barbara'yı arıyor.»

Barbara: «Dinliyoruz.»

Buldog Üç: «Pozisyonumuzu aldık. Şato'nun kapısına doğru yürüyor. Kapıyı çaldı.»

Delaney: «Kaplan Bir nerede?»

Fernandez: «Benimle birlikte, Buldog İki'nin içinde. Cici Danny yolun yanlış yönünde park etti arabasını. Bir ihtar yapıştırabiliriz camına.»

Delaney: «Olmaz.»

Barbara: «Olmaz, Buldog İki.»

Fernandez (Gülerek): «Biliyordum zaten. Vay canına. Şuraya bakın... Buldog İki, Barbara'yı arıyor.»

Barbara: «Hâlâ Buldog İki'de kalın.»

Fernandez: «Bu işin içinde bir terslik var. Cici Danny, Şato'nun kapısını çaldı. Kapı açıldı. İçeri girdi. Ama kapı hâlâ açık. Buradan görebiliyoruz. Acaba kapıya kadar gidip bir göz atsam, nasıl olur?»

Delaney: «Söyleyin ona, olduğu yerde kalsın.»

Barbara: «Olduğun yerde kal, Buldog İki.»

Delaney: «Buldog Üç'e sorun bakalım, Buldog İki ile bağlantımızı dinleyebiliyorlar mı?»

Barbara: «Barbara'dan Buldog Üç'e. Buldog İki ile konuşmalarımızı alabiliyor musunuz?»

Buldog Üç: «Evet, alıyoruz.»

Delaney: «Buldog İki'ye. Şato'nun önünden yürüyerek geçebilirsin. Fakat Kaplan Bir telsiziyle yolun karşı tarafında kalsın. Telsiz aracı görülebilir.»

Fernandez: «Burası Buldog İki. Anlaşıldı. Başlıyoruz.»

Buldog Üç: «Burası Buldog Üç. Anlaşıldı. Fernandez, Buldog İki'den iniyor. Kaplan Bir de çıktı, yolun karşı tarafına geçiyor.»

Delaney: «Durun. Kaplan Bir'in telsizini kontrol edin.»

Barbara: «Barbara'dan, Kaplan Bir'e. Nasıl alıyorsunuz sesimi?»

Kaplan Bir: «Ben K-Bir. Çok cızırtılı, ama işitiyorum.»

Delaney: «Söyleyin, arkadaşını kollasın, anlaşıldı mı?»

Barbara: «Kaplan Bir, yolun karşı tarafındaki komiser Fernandez'i koruyun. **Çaktın mı?»**

Kaplan Bir: «Tamam.»

Delaney: «Buldog Üç'ü bulun.»

Buldog Üç: «İkisi de ağır ağır bize doğru ilerliyorlar. Fernandez, Şato'nun önünden geçiyor, başını çevirip bakıyor. Kaplan Bir yolun tam karşı kaldırımında. Bir hareket yok. Bize doğru ilerliyorlar. Yavaş yavaş yürüyerek. Bir şey yok. Fernandez karşıya, bizim tarafa geçiyor. Herhalde telsizimizi kullanacak. Baylar, bayanlar, bundan sonra komiser Jeri Fernandez'in sesini dinleyeceksiniz.»

Delaney (Sert bir sesle) «Alın şu herifin adını, sanını.»

Fernandez: «Ben, Buldog Üç'ten konuşan Fernandez. Başkomiser orada mı?»

Delaney, masanın üzerindeki mikrofona eğildi.

Delaney: «Benim, n'oldu komiserim?»

«Fernandez: Bir gariplik var, şef. Şato'nun kapısı yarı aralık duruyor. Kapıyı açık tutan bir şey var gibi. Bana kalırsa bir adam bacağı.»

«Delaney: Bacak mı?»

Fernandez: «Bacağın dizden aşağısı. Bir bacak ve bir ayak, kapıyı açık tutmaya çabalıyor gibi. Acaba gidip daha yakından bir göz atsam mı?»

Delaney: «Kaplan Bir nerede?»

Fernandez: «Burada, yanı başımda.»

Delaney: «İkiniz de Buldog iki'ye dönün. Kaplan

Bir yine karşı kaldırımdan, sizi kollayarak yürüsün. Geçerken daha yakından bir göz atın içeriye. Kaplan Bir'e söyleyin, telsizini devamlı devrede tutsun. Anlaşıldı mı?»

Fernandez: «Elbette.»

Delaney: «Komiserim...»

Fernandez: «Evet?»

Delaney: «Unutmayın, çok hızlıdır.»

Fernandez (kıkır kıkır gülerek): «Aklınıza kötü şeyler getirmeyin, şef.»

Kaplan Bir: «Güney yönünde yürüyoruz. Ağır ağır. Fernandez karşı kaldırımda.»

Delaney: «Tabancalarını çekmişler mi?»

Barbara: «Kaplan Bir, tabancanızı çektiniz mi?»

Kaplan Bir: «Hay Allah, tabancamız on beş dakikadır elimizde be. Adamımız Şato'dan çıkıyor. Yavaşladı, durdu. Fernandez bir dizinin üzerine eğildi. Sözde ayakkabısının bağını bağlıyor. Şato'nun kapısına doğru bakıyor. Şimdi de... Oh, Aman Allahım!»

Daniel Blank o sabah pek neşeli uyandı. Düşünde gülünç bir şey görmüştü, ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Pencerelere baktı; pek güzel bir gün olacağa benziyordu. Celia Montfort'un evine gidip, onu öldürebileceğini düşündü. Charles Lipsky'yi, Valenter'i, «Papağan» daki barmeni de öldürebilirdi. Aklına estiği gibi, bir araba insanı daha öldürebilirdi. Öyle bir gündü bu işte.

Gün, bir roket gibi yükseldi: Önce kararsız, sanki hiç hareketsiz gibi, ağırdan kımıldanarak, sonra ani bir baş kaldırışla gök yüzüne yükselerek. Yer çekiminden kurtulup, serbest kalıncaya kadar, işte böyle yükseliyordu sabahlar. Haftalarca, aylarca, yıllarca

önce Şeytan İğnesi'nin doruğundayken de, böyle neşeli olduğunu hatırladı.

Eh, öyleyse o da yine Şeytan İğnesi'nin doruğuna çıkar, o neşenin tadına bir daha varırdı. Park, kış dolayısıyla kapalıydı. Ama etrafında sadece bir zincir geriliydi. Kapısında da paslı bir kilitten başka bir şey yoktu. Buz baltasıyla nasıl olsa her şeyi parçalayıp geçebilirdi.

Özenle yıkandı ve giyindi. Artık ölümsüzlüğe kadar süreceğini bildiği o tatlı neşe içinde yüzüyordu.

Bu nedenle kapı çaldığı zaman, hiç gocunmadı.

«Kim o?» diye seslendi.

«Size bir paket var, bay Blank.»

Uzaklaşan adım seslerini dinledi, ondan sonra kapının kilidini açıp, sürmesini çekti. Kanadı açtı. Uzun, beyaz çiçek kutusunu içeri aldı, kapıyı kapatıp tekrar kilitledi, sürmeledi. Kutuyu alıp salona geçti, hiç bir şey anlamadan baktı üzerine.

İçindeki bir tek gül de bir anlam ifade etmiyordu kendisi için. Ne de kutuya iliştirilen kart. Albert Feinberg? Feinberg mi? Kimdi bu Albert Feinberg yahu? Sonra birden, uzun bir uğraşıdan sonra işlediği son cinayeti geldi aklına: Sıkı sıkı sarılmaları, yüzünde hissettiği sıcak nefes, o ihtiras dolu itişip-kakışmaları. Keşke bunu tekrar yapabilseydik, diye geçirdi içinden. Feinberg demek bir gül daha gönderiyordu kendisine ha? Ne hoş bir şeydi, değil mi? Gülü kokladı, kadife gibi yapraklarını yanağına sürdü, sonra birden çiçeği bir hamlede avucunun içinde eziverdi. Avucunu açınca, yaprakla yine ve yavaş yavaş o eski, güzel, zarif hallerine dönüştüler, yine o eski güzel olup çıktı ortaya gül.

Hayallere dalarak, çiçeği kemirerek, apartmanı arşınlamaya başladı. Birer birer yedi yapraklarını. Yap-

raklar yumuşak, sert, nemli, kuru bir lezzet bırakıyordu dilinde; kendilerine özgü acı ve hoş bir tadı vardı. Çiçeği sapına kadar yedi, bitirdi sırıtarak ve başını sallayarak yuttu.

Holdeki dolaptan malzemelerini aldı: Buz baltasını, sırt çantasını, naylon haladını, botlarını, çivilerini, kürk ceketini, el örgüsü yün ceketini. Acaba sandviçle termos da alsam mı diye geçirdi aklından. Ama yiyeceğe ve içeceğe ne ihtiyacı vardı ki? Artık bu gibi ihtiyaçların çoktan ötesine geçmişti. Yer çekiminden ve var oluşun açlığından sıyrılmıştı.

Ne kadar etkili işler becerdiğini mutlu bir tavırla düşünerek, bunu pek dikkate değer bir şey olarak kabul etti: Garaja telefon edip, otomobilini hazır etmelerini haber vermesi, kapıcıya telefon edip —bir raslantı sonucu, Charles Lipsky nöbetteydi— malzemelerini aşağıya taşımasına yardım etmesini istemesi. Hava ayaz, açık, canlı pırıl pırıldı: Kendisi de öyleydi. Limon sarısı güneşin, cenin sıvısı dolu, ince, mavi kesenin içindeydi. Bütün bunlarla bir bütün olmuştu. Neşeli bir hava tutturdu ıslıkla.

Valenter kapıyı açıp da kendisine, «Özür dilerim efendim, ama bayan Montfort evde yoklar, efendim...» der demez, yumruğunu herifin suratının orta yeri budur diyerek indirdi; burnunun, darbenin altında ezildiğini hissetti, fışkıran kanı gördü ve kanın parmaklarının arasından sıcak sıcak sızdığını duydu. Bu sefer içeri dalıp, şaşkına dönen Valenter'in boğazına patlattı yumruğunu. Adamın gırtlak çıkıntısını ufaladı. Valenter'in gözleri, kafatasının içinde, yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu, yere serildi.

Daniel Blank, ıslıkla tutturduğu neşeli havayı çala çala antreyi geçti. Neydi bu melodi? Çok eski bir Amerikan folk şarkısı; ama adını bir türlü hatırlıyamı-

yordu. Şimdi buz baltasını, paltosunun içindeki elinden çıkartıp sağ eline almış, güvenli adımlarla merdivenleri tırmanıyordu. İlk defa beşinci kattaki odaya çıkmak için kadının peşinden aynı merdivenleri tırmandığı anı hatırladı. Kadın durmuş, dönmüş, o da kadını öpmüştü. Göbeğiyle kasıkları arasında bir yerinden öpmüştü, teslim olmaya hazır bir yerinden, yumuşacık bir yerinden... Niçin ihanet etmişti acaba?

Ama daha ince tahtalı kapıya varmadan, çırıl çıplak bir Anthony Monfort odadan dışarı uğradı, ardına dönüp Daniel'i deli gibi, çılgın gibi bir bakışla süzdü, sonra kollarını sallaya sallaya hole koştu. Blank bu körpecik, yalın vücudu seyrederken, napalm bombalarıyla yanmış, kapıldığı korku ve acılar içinde koşan, durmadan koşan çıplak bir Vietnamlı genç kızdan başkasını düşünemedi.

Celia eşikte, ayakta duruyordu. O da çıplaktı.

«Güzel,» dedi. Yüzünde, korkuyla zaferin garip karışımının ifadesi okunuyordu. «Güzel...»

Vurdu kadına, bir daha, bir daha vurdu. Ama ilk darbeden sonra, kadının yüzündeki korku kayboldu; yalnız zafer ifadesi kaldı. Hiç şüphe yoktu buna. Yoksa bu muydu istediği? Kafatasını parçalamaya devam ederken düşündü bunu. Bu muydu peşinde koştuğu şey? Bu yüzden mi dilediği gibi iplerini çekip oynatmıştı kendisini? Bunun için mi ihanet etmişti? Bunu önceden akıl etmesi gerekirdi. Kadın öldükten çok sonra da devam etti vurmaya, vurdu, vurdu. En sonunda buz baltasının sesi canlılığını kaybetti, bir tiritten çıkar gibi sesler çıkartmaya başladı.

Birden uzaklardan gelen çığlıklar işitti, buz baltasını tekrar sol eline, oradan paltosunun altına kaydırdı, sakladı. Dışarı koştu. Merdivenlerden indi. Yerde serili yatan Valenter'in üzerinden atladı. Parlak, ber-

rak, ayaz gün ışığına çıktı. Çığlıklar peşini bırakmadı ama: Çığlıklar, çığlıklar, çığlıklar.

Telsiz odasında herkes ayağa fırlamış, Kaplan Bir'in öfke dolu bağrışmalarını dinliyor, uzaklardan bir yerden gelen çığlığa kulak kabartıyordu: «Fernandez...», sonra silah sesleri, bir otomobil motorunun gürültüsü, acı lastik gıcırtıları, madeni bir sürtüşmenin tüyleri diken diken eden gürültüsü. Kaplan Bir'in telsizi de sustu.

Başkomiser Delaney en az 30 saniye kadar kazık gibi olduğu yerde kala kaldı, elleri arka ceplerinde, başı önünde, yavaş yavaş sallanıp, dudaklarını ısırarak durdu. Odadaki adamlar ona bakıyor ve bekliyorlardı.

Aslında göründüğü kadar kararsız değildi. Geçmişte bundan daha bok durumlarla da karşılaştığı olmuştu. İçgüdüsü ve tecrübesi kendisine rahatça yardımcı olabilirdi ama birkaç saniye fazla ölçüp biçmenin, vereceği emirleri daha düzenli ve sıralı bir biçimde vermesine yarayacağını biliyordu. Öncelikle hangi işlerin yapılması gerekiyorsa, onlar yapılmalıydı.

Başını kaldırdı, MacDonald'ın gözleriyle karşı karşıya geldi.

«Çavuş,» dedi renksiz bir sesle, elini uzatıp işaret parmağıyla omuzundan ötesini işaret etti, «derhal yola çıkın. Canavar düdüğü çalarak. Ben burada kalacağım. Fırsat bulur bulmaz, rapor verin.»

MacDonald fırladı. Ama daha holün kapısına erişemeden, Delaney yetişip kolunu kavradı.

«Dışardaki tuvalette,» diye fısıldadı, «musluğun

altındaki dolapta, bir tomar temiz, beyaz havlu var. Yanına al onları.»

Çavuş başını salladı, hemen çıktı.

Başkomiser odanın orta yerine döndü. İki telsizciyle iki telefoncuya emirlerini yazdırmaya başladı.

«Buldog İki'ye. Olduğunuz yerde kalın ve diğerlerine yardımcı olun.»

«Buldog Üç'e. Cici Danny'yi yakalayın. Azami dikkat.»

İki otomobil de bağlantıyı kestiler; bekleşenler, yeniden silah sesleri işittiler, sonra küfürler, haykırışlar.

«Şehrin aşağı kesimindeki ulaşım sistemine. Lombard Harekatına birinci dereceden öncelik tanınacak. New York'un George Washington köprüsü girişine derhal dört araba sevkedin. Siyah Chevrolet Corvette durdurulacak. Arabalara otomobilin plaka numarasını ve Cici Danny'nin eşkalini bildirin. Azami dikkat. Adam silahlı ve tehlikelidir.»

«Sen ve sen. Yanınıza bir ekip alın. Doğru Washington köprüsüne. Canavar düdüğü çalarak. Cici Danny'nin fotoğraflarından bir tomar alıp, hemen dağıtın.»

«İrtibat bürolarına. Yardıma muhtaç polis. Cankurtaran gönderilsin. Çok acele. Şato'nun adresini verin.»

«Polis müdür yardımcısı müfettiş Thorsen'e: 'Adamımız firarda. Gereken bilgi verilecek. Delaney.'»

«Cinayet Masası'na. Şato'da cinayet. Adresi verin. Çok acele. Lütfen Lombard Harekatına yardım edin.»

«Buldog On'a. Barbara'ya dönün.»

«Buldog Bir'e, Beyaz Saray'da Cici Danny'nin dairesini mühürleyin. Daire numarası yirmi bir H. Ne kimse içeri girecek, ne de dışarı çıkacak.»

«Stryker'e. Cici Danny'nin çalışma odasını mühürleyin. Kimse, ne içeri girecek, ne dışarı çıkacak.»

«Sen ve sen. Doğru Fabrika'ya, Stryker'e yardımcı olmaya. Gelince, On-O'nun arabasını alın.»

«Özel ekiplere. Çok acele üç zırhlı otomobile ihtiyaç var. Her birinin içinde altı çelik yelekli, makineli tabancalı, gaz bombalı, yedekli, gerekli araçlarla donatılmış altı kişi bulunacak. Üç tane de keskin nişancı. Her otomobilin içinde biri bulunacak. Ha, evet... İmkan varsa, bütün otomobiller hafif manialarla teçhiz edilsin.»

«Sen ve sen. Hemen Madison caddesindeki Erotica mağazasına atlayın; sorguya çekmek üzere Mortonları toparlayın.»

«Sen, Fabrika'da bayan Cleek'i topla. Sen de Üçüncü caddedeki 'Papağan' barının sahibini. Sen, Beyaz Saray'ın kapıcısı Charles Lipsky'yi ensele. Hepsini sorguya çekmek üzere gözaltında tutun.»

«İrtibat bürolarına. Bütün karakollar için alarm. Otomobilinin ve Cici Danny'nin eşkalini bildirin. Fotoğrafları gönderiliyor. Bir-çok cinayetin faili olarak aranıyor. Azami dikkat. Adam tehlikeli ve silahlı. Baş müfettişe bilgi verilsin.»

Delaney sustu, derin bir soluk aldı, şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Adamları görevlendirdikçe, emir verdikçe, oda tenhalaşıyor, dedektiflerden silahını kapan, şapkasını, paltosunu giyen, dışarı fırlıyordu.

Telsiz bu sırada cızırdadı.

«Araştırıcı Bir, Barbara'yı arıyor.»

«Evet, dinliyoruz, Araştırıcı Bir.»

«Ben MacDonald. Şato'nun dışındayım. Fernandez yerde serili yatıyor ve çok kan kaybediyor. Kaplan Bir yerde ve baygın. En azından bacağı kırılmış durumda. Buldog Üç, Cici Danny'nin peşinden gitti.

Buldog iki ve Araştırıcı iki sokağı tutuyorlar. Acele yardım gönderin. Ben şimdi Şato'ya giriyorum.»

Delaney söylenenleri dinleyip, tekrar konuşmaya başladı:

«Bütün İrtibat Bürolarına. Tekrar ediyorum: Acele cankurtaran gönderin. Yaralı iki polis var.»

«Cinayet Masası'na. Tekrar ediyorum: Acele yardım istiyoruz. İki yaralı memur var.»

«Efendim, müfettiş muavini Thorsen telefonda,» diyerek sözünü yarıda kesti telefon operatörlerinden biri.

«İki polisin yaralandığını söyleyin kendisine. Ben kendisini arayacağım. Cici Danny ile Monica Gilbert'in telefonlarını dinleme tertibatını kaldırın. Monica Gilbert'in evindeki muhafızları ve otomobili alın ve buraya dönmelerini bildirin. Telefonları dinleme tertibatını kaldıranları uyarın. Her şeyi toplansınlar ve hiç bir iz bırakmasınlar.»

«Araştırıcı Bir, Barbara'yı arıyor.»

«Evet, dinliyoruz Araştırıcı Bir.»

«Ben MacDonald. Bir ölü var: Kadın, beyaz, kara saçlı, otuz yaşlarında, bir altmış, bir altmış beş boyunda, kırk sekiz; elli kilo ağırlığında, zayıf. Kafatası parçalanmış; Prenses'in eşkaline uyuyor. Bir de beyaz, erkek çocuğu, on-on iki yaşlarında, çıplak ve histeri halinde, Anthony Monfort'un eşkaline uyuyor. Ayrıca bir beyaz erkek, bir seksen yedi, bir doksan boyunda, doksan, doksan beş kilo ağırlığında, baygın; uşak Valenter'in eşkaline uyuyor. Adamın burnu kırılmış, yüzünde derin yaralar var, soluk alıp verişleri düzensiz. Acele cankurtaran ve doktor. Fernandez sağ, ama hâlâ kan kaybediyor. Biz durduramadık. Cankurtaran mı? Lütfen çok acele. Kaplan Bir'in sağ bacağı kırık, ay-

rıca yaralar, ezikler var vücudunda. Lütfen çok acele cankurtaran ve doktor.»

Delaney derin bir soluk aldı, yine başladı emir yağdırmaya.

«Bütün İrtibat Merkezlerine. İkinci kez tekrar ediyorum: Çok acele cankurtaran. Bir cinayet kurbanı, dört ağır yaralı, bir de histeri nöbeti geçiren çocuk. En kısa zamanda bir cankurtaran ve doktora ihtiyaç var.»

«Cinayet Masasına. İkinci kez tekrar ediyorum: Çok acele yardım istiyoruz. İrtibat Merkezinin George Washington köprüsünü kesmek için göndereceği arabalardan haber var mı?»

«Otomobiller yerlerini aldılar, efendim. Cici Danny görünürde yok.»

«Bizimkiler fotoğraflarla geldiler mi oraya?»

«Henüz gelmediler, efendim.»

«Buldog Üç'ten bir haber var mı?»

«Bağlantı kuramıyoruz, efendim.»

«Deneyin.»

Blankenship, başkomiserin yanına geldi. Üzerinde mandal bulunan tahta masanın altına baktı. Durmadan not alıyordu. Delaney dikkat etti, adamın elleri titriyordu, ama çalışması kusursuzdu.

«Bir kağıt daha ister misiniz, efendim?» diye yavaşça sordu.

«Uzunundan mı?» diye sesinde bir teşekkür ifadesiyle cevap verdi Delaney. «Hayır, bu yeter bana. Ne kaldı elimizde?»

«Bir plakasız otomobille, dört kişi. Ama görevden çağrılanlar neredeyse dönerler. Ayrıca komiser yardımcısı Dorfman da bölge karakolundan iki üniformalı polis gönderdi. İhtiyacımız olur diye, karakolun önünde hazır bir devriye arabasını beklettiğini de bildirdi. Özel ekiplerden üç otomobil de yolda.»

«Köprüde, Cici Danny'den iz yok, efendim. Trafik tıkanmaya başlıyor.»

«Ne?» diye birden diğer telsiz memuru bağırdı. «Daha yüksek sesle. Daha yüksek! Anlamıyorum.»

Hemen ardından kişner gibi, can çekişen bir ses duydular:

«Barbara... Buldog Üç... araba parçalandı... kaybettim izini...»

«Nerede kaybettin?» diye mikrofona gürledi Delaney. «Allah belanı versin! Olduğun yerde kal. Neredesin? Nerede kaybettin izini?»

«... kuzeyinde... Broadway... Broadway... Doksan beşinci... yaralı...»

«Sen ve sen,» dedi iki kişiye işaret eden Delaney. «Dışardaki arabayı alın. Doğru Broadway ve Doksan Beşinci caddeye. Fırsat bulur bulmaz arayın bizi. Sen, hemen İrtibat Merkezi'ni ara. En yakındaki cankurtaran ve otomobilleri oraya sevketsinler. Kazada yaralı polis memurları var. Orospu çocuğu!»

«Araştırıcı Bir, Barbara'yı arıyor.»

«Seni dinliyoruz, Araştırıcı Bir.»

«Ben MacDonald. Cankurtaranlardan biri geldi. Fernandez'in durumu iyi. Çok kan kaybetti, ama kurtulacak. Doktor kendisine bir iğne yaptı. Havluların çok yararı oldu, teşekkürler. Bir cankurtaran daha geliyor. Cinayet Masası'nın otomobilleri de. Seyyar lab...»

«Bir dakika, çavuş,» diyerek, öteki telsiz operatörüne döndü Delaney. «Köprüdeki arabaları sordunuz mu?»

«Evet, efendim. Fotoğraflar varmış yerine, ama Cici Danny'den haber yok.»

Delaney yeniden öbür telsize döndü. «Devam et, çavuş.»

«Durum yavaş yavaş aydınlanmaya başladı. Fernandez ve Kaplan Bir (neydi Allahın belasının adı be?) hastaneye kaldırılıyor. Benim anladığım kadarıyla Cici Danny koşarak Şato'dan çıktı ve Fernandez'i tam yerinden doğrulduğu sırada bastırdı, silahını çektiğini gördü. Buz baltasını, dedektifin kafasına salladı. Fernandez hızlı davrandı, döndü ve darbeyi böylece sol omuzunun arka tarafına, boynuna yakın bir yerden yedi. Cici Danny baltasını kurtarıp, otomoboline atladı. Kaplan Bir yolun karşısından koşarak arabanın üzerine atıldı, bir yandan da ateş açtı. Üç kurşun sıktı. Söylediğine göre iki mermi otomobile saplandı, üçüncüsü ön camın solunu deldi. Ama anlaşılan Cici Danny yaralanmadı. Hızla gazladı arabayı, deli gibi ileri atılıp, Kaplan Bir'i sıyırdı geçti, yere devirdi, aynı hızla da uzaklaştı. Allahın belası iş, o kadar ani olmuş ki. Buldog iki ve Buldog Üç'teki adamlar ağızları açık kalıvermişler oldukları yerde.»

«Biliyorum,» dedi Delaney. «Sen olay yerinde kal. Cinayet Masası'nın adamlarına yardım et. İfadeleri alınıncaya kadar, çocuğu ve Valenter'i gözaltında tutun.»

«Anlaşıldı. Araştırıcı Bir, tamam.»

«Köprüden haber var mı?» diye sordu telsiz operatörüne Delaney.

«Yok efendim. Normal trafik devamda.»

«Başkomiser Delaney, özel ekiplerden üç otomobil dışarda.»

«Güzel. Söyle, beklesinler. Blankenship, benimle içeri gelir misin biraz?»

Birlikte çalışma odasına girdiler; Delaney bütün kapıları kapattı. Bir an sağı-solu araştırdı, en sonunda kitap dizileri arasından katlanmış bir New York karayolları haritası çıkardı. Bir de New York eyaleti karayolları haritası. Şehir haritasını masanın üzerine açıp

serdi, lambanın ışığı altına tuttu. İkisi birlikte üzerine eğildiler. Delaney, parmağını East End caddesine uzattı.

«Buradan başladı,» dedi. «Kuzeye doğru çıkıp, sola, Seksen Altıncı sokağa saptı. Tahminim bu. Hâlâ kıçlarının üzerine oturan Buldog Üç'ün önünden sıyrılıp geçti. Allah cezasını versin, galiba onlara da biraz sertçe çıkıştım.»

«Buldog Üç'ü uyardığımız zaman, birtakım bağrışmalarla silah sesleri işitmiştik yine,» diye hatırlattı Blankenship.

«Evet, belki bir şeyler yapmışlardır. Ama Cici Danny batıya doğru kaçmayı becerdi.»

«George Washington köprüsüne doğru mu?»

«Evet,» dedi başkomiser ve durdu. Eğer Blankenship köprüyü tutmak için Delaney'in niçin araba göndermiş olduğunu sormak isteseydi, şimdi sormanın tam sırasıydı. Ama dedektif böyle bir şeye kalkışmayacak kadar akıllıydı ve sustu.

«Şimdi de adam Central Park'ta» diyerek kalın parmağıyla haritadaki yolu işaret etti Delaney. «Üç numaralı çapraz yola girmek için güneye saptığı Seksen Altıncı caddeden karşıya, Batı Yakasına geçtiğini sanıyorum. Böylece Broadway'i geçip, kuzeye döndü. Buldog Üç, Kuzeye ilerlediğini bildirmişti. Herhalde Batı Yakası yoluna girmek için Doksan Altıncı caddede sola saptı.»

«Dosdoğru yoluna devam edip, daha uzaktaki yolu da tutabilirdi. Ya da köprü yolunda Broadway veya Riverside yollarına da sapabilirdi.»

«Bırak Allah aşkına,» dedi suratını buruşturarak Delaney, «daha bir milyon çıkar yol vardı seçeceği.»

Bütün polisler gibi, beklenmeyen şeyler karşısında bozuluyordu. Talih, kara bir bulut gibi, uykusuz geçir-

diği saatlerin üzerine çökmüş, düşlerini tehdit ediyordu şimdi. Her polis, bu kâbusla yaşardı: Birden hançerine asılıveren zayıf, boynu bükük bir tutuklu; sıradan bir arama sırasında çaldıkları kapının ardından patlayan tabanca; bir bacadan tüfekle ateş edilmesi... Hep beklenmeyen şeyler. Bütün bunlardan kurtulmanın tek çıkar yolu, yüzde hesaplarına inanmak, talihine güvenmek ve —eğer ihtiyacınız varsa— dua etmekti.

«Hemen bir seçme yapmak zorundayız,» dedi saf saf Delaney; Blankenship, başkomiserin «yapmak zorundayım» değil, «yapmak zorundayız,» dediğini farkedecek kadar zeki ve açıkgöz davrandı... Bu işe, o da bulaşmaya başlamıştı. Bu adam, diye düşündü dedektif, hiç bir fırsatı kaçırmıyor. «İstersek beş eyaleti kapsayan bir alarm verir, sonra burada telsizlerin başına geçip oturur ve bir başkasının onu yakalamasını bekleriz, ya da biz gider herifi enseler, yani kendi bokumuzu, kendimiz temizleriz.»

«Adamın nereye gittiğini tahmin ediyorsunuz, şef?»

«Chilton'a,» dedi hemen başkomiser. «Bu, Orange County'de, küçük bir şehirdir. Nehirden on mil kadar uzaklıkta. Bak, göstereyim sana.»

New York eyalet haritasını açtı, koltuğun arka tarafına yaydı, daha çok ışık sağlamak için lambayı da üzerine çevirdi.

«İşte şurası,» diyerek gösterdi, «Askerî Akademi' nin batısında, Mountainville'in hemen güneyinde bir yer. Şu küçük yeşil bölümü görüyor musun? Burası da, Chilton Devlet Parkı. Blank buraya, dağa tırmanmaya gidiyor. Kendisi dağcıdır.» Cici Danny'nin otomobilinin içinde, şimdi bir milyon yıl önce gördüğünü sandığı haritayı hatırlamak için gözlerini yumdu. Blankenship

bir kere daha sus-pus oldu ve hiç bir şey sormadı. Delaney gözlerini açtı, dedektife baktı. «George Washington köprüsünün karşısında,» dedi, hafızasının gücü karşısında zevklenerek. «New Jersey'in içinde. Dört numaralı ana yolda. Sonra On Yedinci ana yol. Mahwah ve Suffern'de de, New York'un içinde. Sonra Thruway ve Mountainville'e çıkan Otuz İkinci cadde. Derken güneye sapıp, doğru Chilton. Park, zaten şehirden birkaç mil uzaklıktadır.»

«New Jersey mi?» diye bağırdı Blankenship. «Hay Allah, acaba adamları uyarsak mı, şef?»

Delaney başını salladı. «Hiç bir yararı yok. Daha oraya varmadan, köprüde baraj kuruldu. Herhalde barajı yarıp geçemeyecektir. Şehir trafiğinin içinde başka çıkar yolu da yok. Hayır, köprüyü yan geçit olarak kullanıyor. Öyle olmasaydı, şimdiye kadar yeri tespit edilirdi bile. Ama yine de Chilton'a gidiyor. Buna inanmak zorundayım. George Washington köprüsünün kuzeyinde, nehri, nasıl aşabilir?»

Yeniden eyalet haritasının üzerine eğildiler. Blankenship'in hiç beklemediği kadar narin parmağı, bir yol çizdi.

«Öyleyse Henry Hudson Park yolunu, yani Doksan Altıncı caddeyi izliyor. Tamam mı, şef?»

«Elbette.»

«George Washington köprüsüne yönelmiştir, ama belki de uzaktan seyrediyordur.»

«Ya da arama yüzünden tıkanan trafiğin içinde kalmıştır.»

«Belki de trafiktendir. Böylece Henry Hudson Park yolundan, kuzeye çıkarak devam ediyordur. Vay canına, öyleyse fazla uzakta olmamalı. Belki de buradaki köprünün karşısındadır. Spuyten Duyvil'e gir-

miştir. Veya Yonkers'tedir; hâlâ kuzeye doğru devam ediyordur.»

«Ondan sonraki kavşak nerede?»

«Tappan Zee köprüsü. Şurada. Tarrytown'dan güney Nyack'a uzanan köprü.»

«Ne olur bunu kapatırsak?»

«Yani kuzeye doğru yoluna devam edip, daha ilerden mi karşıya geçmeye kalkışacak? Ondan sonraki Ayı Dağı köprüsüdür. Hâlâ Chilton'un güneyinde demektir.»

«Peki, ya Ayı Dağı köprüsünü de kapatırsak?»

«Bunun üzerine Newburgh-Beacon köprüsünü geçmeye kalkışacaktır. Artık Chilton'un kuzeyinde demektir.»

Delaney derin bir soluk aldı, ellerini beline dayadı. Çalışma odasını arşınlamaya başladı.

«Albany'ye kadar bütün Allahın belası köprülerde birer baraj kurabiliriz,» dedi hem Blankenship'e, hem de kendisine seslenerek. «Onu nehrin doğu kıyısında kalmaya zorlamalıyız. Niçin ama? Çünkü inine gitmesini istemiyorum. Chilton'a gidiyor bu adam. Kendini orada emniyette hissediyor. Orada yalnız olacak. Yolunu kesersek, yine devam edecek kaçmaya. Ondan sonra ne yapacağını da, artık Tanrı bilir.»

Blankenship, sanki utanarak, «Ama her şeye rağmen George Washington köprüsünü aşmak ihtimali hâlâ var, efendim,» dedi. «Her şeye rağmen acaba Jersey'e haber versek mi? Ne olur, ne olmaz.»

«Allah belalarını versin onların.»

«Ya FBI?»

«Siktiret onları da.»

«New York Eyalet polisini uyarsak?»

«O kaz kafalı herifleri mi? Başlarında sombrerolarıyla! Armut piş, ağzıma düş diye bekleyen o itlerin

eteklerinin zil çalmasına ve gazete manşetlerine çıkmalarına göz yumar mıyım sanıyorsun? Talihe bak! Bu adam, benim adamım. Bloknotun yanında mı?»

«Evet, efendim. Yanımda.»

«Not al bakalım. Hayır... Bir dakika.»

Başkomiser Delaney bir hamlede ulaştığı telsiz odasının kapısını ardına kadar itip açtı; içerisi kalabalıklaşmaya başlamıştı. Çağrıya uyanlar ve görevlerinden geri çağrılanlar birer birer düşüyordu. Delaney ilk karşısına çıkan adama parmağını uzattı. «Sen. Gel bakayım buraya.»

«Ben mi, efendim?»

Başkomiser adamı kolundan yakaladı, çalışma odasına itti sanki, kapıyı da ardından çekip kapattı.

«Nedir adın senin?»

«Javis, John J. İkinci sınıf dedektifim.»

«Dedektif Javis, ben şimdi Birinci Sınıf dedektif Ronald Blankenship'e bazı emirler vereceğim. Sizden bütün istediğim, bunları dikkatle dinlemeniz. Ve ilerde bir soruşturma açılacak olursa, şerefli bir insan gibi, işiteceklerinizi aynen tekrarlamanız.»

Javis'in suratı kireç gibi oldu.

«Hiç gereği yok bunun, efendim,» dedi Blankenship.

Delaney özellikle tatlı bir ifadeyle süzdü. Blankenship'i. «Gerek olmadığını biliyorum,» dedi yavaşça. «Ama aradaki bütün köprüleri atıyorum. İşler yolunda giderse, ne âlâ. Gitmezse, sorumluluk benim. Okkanın altına ben giderim. Haydi bakalım, başlayalım. Notlarınızı şunun üzerine alın. Sen de dikkatle dinle, Javis.

«Bütün bunlar İrtibat Merkezlerine bildirilecek, New Jersey Eyalet Polisi'ne, FBI'a, New York Eyalet Polisi'ne, Cici Danny'nin firarıyla ilgili alarm. Kendisinin ve otomobilinin eksiksiz eşkali. Fotoğraflar gön-

deriliyor. Tutuklanması ve sorguya çekilmek üzere kapatılması. Son derece ihtiyatlı olmayı gerektiren bir harekat. Bir çok cinayetin faili olarak aranıyor. Silahlı ve çok tehlikeli. Anlaşıldı mı?»

«Evet, efendim.»

«Bir genel alarm. Firari, her yerde olabilir. Anlıyor musunuz?»

«Evet, efendim. Anlıyorum.»

«Buradan Tarrytown, Ayı Dağı ve Beacon polislerine telefon edilecek. Aynı uyarı. Yalnız kendilerine söyle, zanlıyı durdurmaya, müdaheleye kalkışmasınlar. Bıraksınlar, dilediği gibi geçsin. Tuttukları köprüden geçecek olursa, bizi arasınlar. Nehri geçsin, ama bize derhal haber salsınlar. Söyleyin onlara kaçağın polis katili olduğunu. Anlaşıldı mı?»

«Evet efendim,» dedi telaşla söylenenleri yazan Blankenship. «Eğer Tappan Zee, Ayı Dağı ya da Newburgh - Beacon köprülerini geçmeye kalkışırsa, köprüyü geçmesine göz yumacaklar, ama dikkatle izleyip, bize haber verecekler. Tamam mı?»

«Tamam,» dedi kesinlikle Delaney. Dönüp Javis'e baktı. «İşittiniz hepsini, değil mi?»

«Evet, efendim,» diye kekeledi adam.

«İyi,» diyerek başını salladı Delaney. «Şimdi doğru dışarı ve beni bekleyin.»

Kapı dedektifinin ardından çekilip kapanınca, Blankenship tekrarladı: «Bunu yapmanıza hiç gerek yoktu, şef.»

«Boş ver.»

«Peşinden mi gideceksiniz?»

«Evet.»

«Ben de gelebilir miyim?»

«Hayır, sana burada ihtiyacım var. Şu alarmları kaldır. Ben yanıma Özel Ekiplerden üç araba ve daha

çok adam alacağım. Hangi dalgadan yayın yaptıklarını bilmiyorum telsizlerin. Eğer sesleri kaybolursa, telefonla ararım. Buradaki özel telefonumla.» Elini çalışma masasının üzerindeki telefonun üzerine koydu. «Sen buraya birini oturt. Gereksiz yere hiç bir şekilde meşgul edilmeyecek hat. Devamlı serbest kalsın. Ben sürekli aramaya çalışacağım sizi. Sen, herifin nerden nehri geçeceğini tespit edebilmek için, devamlı şekilde Tarrytown, Ayı Dağı ve Beacon'la temasta ol. Anladın mı her şeyi?»

«Evet,» dedi hâlâ not almaya devam eden Blankenship. «Hepsini anladım.»

«MacDonald'ı da Barbara'ya geri çağır. İkiniz hemen yazıp - çizme işine başlayın. Sen sonuçla igili işleri üzerine al: Programlar, kaç kişiye ihtiyaç duyulacağı, kaç otomobil gerekeceği ve öteki işler. MacDonald da ifadeleri alsın, toparladığımız herkesi sorguya çeksin. Bütün pislikleri temizleyin. O, ne yapacağını bilir zaten.»

«Tamam, efendim.»

«Eğer müdür muavini Thorsen arayacak olursa, benim katilin peşine düştüğümü ve fırsat bulur bulmaz, kendisini arayacağımı söylersiniz.»

Blankenship başını kaldırıp baktı. «Hastaneyi de arayayım mı efendim?» diye sordu. «Karınız için?»

Delaney hayretle yüzüne baktı dedektifin. Ne kadar olmuştu karısını aramayalı?

«Evet,» dedi yavaşça. «Teşekkür ederim. Fernandez'e, Kaplan Bir'e, Buldog Üç'e de hal - hatır sor, teşekkür et tarafımdan. İyi olur. Seni aradığımda, hepsinin durumunu sorarım. Dur hele bakalım... Başka bir şey var mıydı? Senin soracağın bir şey var mı?»

«Ben de sizinle gelebilir miyim, efendim?»

«Gelecek sefere,» dedi başkomiser X. Delaney. «Şu haberleri de hemen iletiver yerlerine.»

Blankenship kapıyı ardından çeker çekmez, Delaney hemen telefonu açtı. Chilton polis merkezini istedi. Cevap oldukça geç geldi, ama hiç sabırsızlanmadı. Eğer düşündüğü doğruysa, zamanın artık hiç önemi yoktu. Hoş, yanılsa da, zamanın bir önemi yoktu ya.

En sonunda birtakım tıkırtılar, sesler, düdükler işitti ve normal bir telefon zili çaldı.

«Chilton Polis Merkezi. Ne istiyorsunuz?»

«Lütfen merkez müdürünü verir misiniz bana?»

Genizden gelen bir homurtu geldi. «Merkez müdürü mü? Benim o yahu! Polis şefi Forrest. Ne istiyorsunuz bakayım?»

«Şef, ben New York polis örgütünden başkomiser Edward X. Delaney. Size...»

«Oh, oh!» dedi şef. Ne hoş, ne hoş! Nasıl bakalım orada havalar?»

«Harika,» dedi Delaney. «Hiç şikayetimiz yok. Biraz ayaz, ama güneş var, gökyüzü de masmavi.»

«Tıpkı burası,» diye gürledi ses. «Meteoroloji de, daha bir hafta böyle devam edecek dedi. Allah vere de haklı çıksa herifler.»

«Şef,» dedi Delaney, «sizden bir ricada bulunacaktım.»

«Elbette canım,» dedi Forrest. «Dilediğinizi isteyin.»

Delaney fena kıstırılmıştı. Karşısındaki saf bir taşralı değildi pek.

«Kovaladığımız bir kaçak var,» dedi çabuk çabuk. «Biri polis, bilinen beş cinayetin faili. Buz baltasıyla. Bir Chevrolet Corvette'le kaçıyor. Hedefi...»

«Oh, oh, oh!» dedi polis şefi. «Birader sizin şehrin hemşerileri de o kadar hızlı konuşuyorlar ki. Anladıy-

sam, arap olayım. N'olur, şunları yavaş yavaş ve baştan tekrarlar mısın?»

«Bir kaçak var kovaladığımız,» diye sakin ve yavaş yavaş konuşarak tekrarladı Delaney. «Biri New Yorklu dedektiflerden olmak üzere, beş kişinin katili. Hepsinin kafalarını bir buz baltasıyla parçaladı.»

«Dağcı mı bu adam?»

«Evet,» dedi polis şefi Forrest'i takdir etmeye başlayan Delaney. «Zayıf bir ihtimal olmakla birlikte, herifin Chilton Devlet Parkına kaçtığını sanıyorum. Burası size yakın, değil mi?»

«Son gördüğüm zaman, doğrusu yakındı bize... Şehrin aşağı - yukarı iki mil dışındadır. Nerden biliyorsunuz oraya kaçtığını?»

«Şey... Aslında uzun bir hikâye bu. Yalnız önceden de dağa tırmanmak için oraya giderdi. Sivri bir kayalık varmış orada— adını unuttum— ama anlaşılan...»

«Şeytan İğnesi,» dedi Forrest.

«Evet, o... Önceden de tırmanmış buraya. Ben de düşündüm ki...»

«Park kışın kapalıdır.»

«Buna rağmen içeri girmek isterse, nasıl becerebilir bunu, şef?»

«Aslında küçük yerdir. Adirondacks gibi değildir. İlgisi yok. Çepeçevre çitle çevrilidir. Bir de kilitli kapısı var. Kapıyı rahatça kırabileceğini ya da çitin üzerinden rahatça atlayabileceğini kabul ediyorum. Mesele değil yani içeri girmek. Bu sizin kaçak, biraz kaçık mı?»

«Evet.»

«Öyleyse kapıyı yerle bir edip de girecektir. Peki, size nasıl bir yardımım dokunabilir acaba, komiserim?»

«Adamlarınızdan birini oraya gönderebilir misiniz diye düşündüm de, şef. Sırf izlemek için. Anlıyorsunuz, değil mi? Herif oralarda boy gösterecek olursa, sadece gözetlenmesini istiyorum. Ne yaptığının gözetlenmesini. Nereye gittiğinin. Kimsenin kendisini yakalamaya kalkışmasını istemiyorum. Bütün istediğim, sadece gözden uzak olmaması.»

«Ha— ha,» dedi polis şefi Forrest. «Çaktım galiba. Eyaletin çocuklarını mı çağırıyorsunuz?»

«Şimdi nerdeyse onlar da alarm durumuna geçecekler.»

«Hı— hım. Bölgenizden dışarda diye, değil mi, komiserim?»

Gidi açıkgöz, diye düşündü Delaney.

«Evet, öyle,» diye itiraf etti.

«Ama sen de on adamını saldın, değil mi?»

«Eh... evet. Belki bir yardımımız dokunur diye...»

«Hı— hım. Demek sadece parkın kapısında gözlememizi istiyorsun. Elbette, adama görünmeyeceğiz. Yalnız kaçağın nereye gittiğini ve ne yaptığını anlamak için. Doğru tahmin etmiş miyim?»

«Tam üstüne bastınız,» dedi candan teşekkür edercesine Delaney. «Adamlarınızdan birini oraya kadar gönderebilirseniz eğer...»

O kadar uzun süreli bir sessizlik oldu ki, en sonunda komiser Delaney, «Alo? Alo? Kapattınız mı?» diye seslendi.

«Yok canım, buradayım, burada. Yalnız adamlarınızdan birini gönderin diyorsunuz ya komiserim, mesele burada işte: Benim adamım falan yok yanımda. Adamım, benim. Polis şefi Forrest yani. Chilton Polis Merkezinden. Anlıyorum, kendisine polis şefi diye ad takan bir kişilik bir polis merkezi, ne menem bir yerdir diye geçiyordur aklınızdan; gülüyorsunuzdur ha-

lime; büyük şehirlerde 'polis şefi' ne demektir, bilirim.»

«Yo,» dedi Delaney, «hiç de gülmüyorum. Çeşitli yerlerin çeşitli töreleri ve çeşitli ünvanları vardır. Bu, biri ötekinden daha iyi ya da daha kötü anlamına gelmez.»

«Bana bak aslanım,» diye homurdandı polis şefi Forrest. «Seninle tanışmak isterdim doğrusu. Aklı başında bir gence benziyorsun. Haydi bakalım, on kişilik ekibini al da, bir yol uzanıver buraya kadar. Bu arada ben de Park'a gidip, görebildiğim kadarını görmeye çalışırım. Zaten gün bir türlü geçmek bilmiyordu.»

«Çok teşekkürler, şef,» dedi minnetle Delaney. Yalnız biraz zaman alabilir bu.»

«Zaman mı?» diye yürekten bir sesle güldü Forrest. «Yahu, bizim burada zamandan bol ne var be, komiserim?»

Delaney, Thomas Handry'a da bir telefon etti. Ama gazeteci dostu yerinde değildi. Bu nedenle bir mesaj bıraktı kendisine: «Acele yetiş. Blank firarda. Peşindeyim. Thorsen'i ara. Delaney.» Borcunu ödedikten sonra, tabanca kemerini kuşandı, dik yakasının çengelini kapattı. Telsiz odasına geçip, üç adamına bir işaret çaktı; hep birlikte kaldırımın kenarında bekleyen üç arabaya yöneldiler.

Aklı hâlâ bir karış havalarda, ciğerleri iyi cins bir cin gibi keskin ve kuru, hızla Celia Montfort'un evinin alt katının basamaklarını indi, yerde serili yatan Valenter'in üzerinden atladı, peşinde giderek uzaklaşan çığlıklar, soluk kış güneşinin altına attı kendisini.

Blank'la arabasının arasında, kaldırımın kenarına diz çökmüş duran biri vardı. Bu adam, Blank'ın dışa-

rı uğradığını gördü; yüzü birden çirkin bir tehdit ifadesiyle kasıldı. Elinin birini cebine doğru uzatırken, dizinin üzerinde doğrulmaya başladı. Blank, bu adamın kendisinden nefret ettiğini ve öldürmeye niyetlendiğini hemen anladı.

Bir yandan koşarken, bir yandan da buz baltasını sol elinden sağ eline aktarma işini yerine getirdi. Baltasını savurdu adama, ama herif çok hızlıydı; kendisini hızla yana atınca, baltanın ucu kafatasına saplanacağı yerde, omuzunun ardına indi. Üstelik düşmedi de. Daniel baltasını geri çekip, oyalanmadan otomobiline koştu. Caddedeki bağrışmaların da bilincine varmıştı. Trafiğin arasından koşarak çıkan bir başkası, parmağıyla Blank'ı işaret ederek, üzerine doğru geldi. Birden birtakım şimşekler çaktı, keskin patlamalar işitildi —kamçı şaklamaları sanki— ve bir şeyler çatırdadı, arabanın içine gömüldü. Sol ön camda bir delik açıldı. Bir de kelebek camında. Yanağında bir serinlik hissetti, tıpkı bir melek öpmüş gibi.

Adam sol ön tarafındaydı ve parmağını kendisine uzatmak için otomobilin kapısını açmaya kararlı görünüyordu. Blank, öfke ve korkuyla kararmış bir suratın karmaşık ifadesini görür gibi oldu. Arabayı gazlayıp adamı kenara fırlatmaktan başka yapacak bir şey yoktu. O da bunu yaptı. Vücudunun havada uçup boğuk bir ses çıkartarak düştüğünü işitti, ama ardına dönüp bakmadı bile.

Batı yakasında 86'ncı sokağa saptı; bu sefer, park etmiş bir otomobilden çıkmaya çalışan üç kişi daha gördü. Yine bağrışmalar, yine patlamalar, ama o çoktan 86'ncı sokaktan aşağıya, hızla dalmıştı bile. Ardından gelen canavar düdüklerinin seslerini, acı fren ve lastik gıcırtılarını işitebiliyordu. Kırmızı trafik ışığını dinlemeden yolu geçti ve önünün kesilmesini önle-

mek için yanlış yöne girdi. Daha da hızlandırdı arabayı. Peşinde, uzaktan gelen bir canavar düdüğü işitti. Pek neşeleniyordu bu olup bitenlerden ve pek mutluydu. Kendisini dünyaya bağlayan telefon kordonunu kestiği için memnundu. Şimdi yalnızdı, yapyalnızdı; kimse erişemez, dokunamazdı ona. Asla dokunamazlardı bir daha.

Central Park'ı arşınlayan 3 numaralı geçidi tuttu, Broadway'de sağa saptı, kuzeye, 96'ncı sokağa doğru ilerledi, Henry Hudson yoluna girmek için sola döndü. Herkes buraya Batı Yakası yolu derdi. Bundan sonra trafiğe uyup, yol boyunca kuzeye doğru çıkmaya başladı. Ne çok yavaş, ne de çok hızlı gidiyordu. Her şeyin içinden bu kadar kolay sıyrıldığı için, güldü kendi kendine. Kimse dokunamazdı ona; hattâ canavar düdüklerini çala çala peşinden gelen iki polis devriyesi bile onu alaşağı edemez, bu hayat dolu, pırıl pırıl ve yeni gününü berbat edemezlerdi.

Ama köprü üzerinde bir telaş havası vardı —belki de bir kaza olmuştu— trafik tıkanmıştı. Bunun üzerine o da Park yolu üzerinde oyalandı, trafik seyreldikten sonra kuzeye doğru devam etti yoluna. Artık bir şarkı da tutturabilirdi —neydi o şarkı? Hani şu önceden de ıslıkla mırıldandığı aynı halk şarkısı— bir yandan da eliyle direksiyona vurarak tempo tutuyordu.

Yonkers'in kuzeyinde, yolun kenarına yanaştı, haritasını açtı. Parkway'i izleyerek Trhuway'e varabilir, Güney Nyack'ta, Tappan Zee köprüsünü geçebilirdi. Palisades Interstate Park'tan 32 no'lu yola geçer. bu yolu izleyerek Mountville'e kadar gidebilir; oradan güneye, Chilton'a inebilirdi. Çok basit... ve çok da güzeldi. Bugün her şey o kadar güzeldi ki zaten.

Haritasını katlayıp kaldırıyordu ki, Parkway'e bir polis arabası girdi. Direksiyonun başındaki polis me-

muru işaret parmağıyla kuzeyi gösterdi. Blank başını salladı, yolun kenarına çekilip, devriye arabasının ardına düştü, ama polisler iyice uzaklaşıncaya kadar, yavaş gitti. Gözden kaybolmalarını bekledi. Herifçioğulları otomobilin ön camındaki, kelebek camındaki ve gövdesindeki kurşun deliklerini bile farketmemişlerdi.

Hiç, ama hiç bir derdi yoktu Blank'ın. Tappan Zee'yi aşıp Batı'ya uzanmak için köprü parası bile ödemek zorunda değildi. Elbette, tekrar doğuya dönecek olsa, köprü geçiş parası ödemesi gerekecekti. Ama pek döneceğini sanmıyordu geriye. Normalden birkaç kilometre fazla bir hızla sürdü otomobilini. Farkına bile varmadan, Chilton'a girip çıktı, oradan doğru parka yöneldi. Artık taş yolda kendisininkinden başka araba yoktu. Ne harika bir şey.

Chilton Devlet Parkı'na uzanan kötü yola saptı. Karşısındaki kilitli kapıyı gördü. Durup aşağı inmek ve kilidi buz baltasıyla kırmak, aptallıktı. Bu nedenle gazlayıp hızlandırdı arabayı. Tam kapıya çarptığı sırada, hızı saatte yüz kilometreye yaklaşmıştı. Çarptığı sırada koluyla gözlerini kapattı, ama otomobil çiti kolayca parçalayıp geçti, kapının iki kanadı dehşetle iki yana savrularak açıldı. Daniel Blank frene basıp durdu. Parkın içindeydi artık. Otomobilden inip, etrafını süzdü, bakışlarıyla sağı-solu kolaçan etti. İn cin top oynuyordu. Tam bir kış manzarası: Açık mavi bir gökyüzünün altında, çıplak, kara ağaçlar. Tertemiz ve yüce bir görüntü. Şarap kadar tatlı bir yel esiyor, güneş tam tepede paslı bir mangır gibi ışıldıyordu.

Yavaş yavaş hareket ederek botlarını ayağına geçirdi, çadır bezinden ceketini giydi. Siyah mokasenlerini ve paltosunu arabanın içine attı. Artık bunlara hiç bir zaman ihtiyacı olmayacaktı. Son anda «Sarmaşık

Birliği» perukasını çıkartıp attı başından. Traşlı kellesinin üzerine yün örgüsü bir bekçi başlığı geçirdi.

Dağ tırmanma araçlarını Şeytan İğnesi'ne, ormandan ve kayalık bir araziden geçen on dakikalık yolun ötesindeki doruğa doğru taşımaya başladı. Yeniden taşa basmak, ne kadar güzel oluyordu. Ne kadar farklıydı şehrin beton kaldırımlarından. Kaldırım, gerçek dünyanın üzerine yerleştirdikleri bir yapma tabakaydı. Ama burada insan çıplak kayalara, toprağın bağrına basıyordu. İnsan, gezegenin ayaklarının altında döndüğünü bile hissedebilirdi. Çok yakındı burada dünyaya.

Dik yarın girişinde, kalın deri kemerini kuşandı. Kemer, naylon ipin ucuna bağlıydı, ip kangalını dikkatle salladı, öbür ucunu da diğer bütün araçlarına bağladı; sırt çantası, kramponları, yedek süveteri, buz baltası. Kalın eldivenlerini ellerine geçirdi.

Kaslarının yorgun olup olmadığını düşünerek, ağır ağır tırmanmaya başladı. Yavaş çıkıyordu; yukarı yaklaştıkça güveni artmaya başladı. Çakılı pitonlara tutunup kendisini düzlüğe çekti. Derin derin soluyarak, bir süre dinlendi, sonra doğruldu, araçlarını çekip yukarı aldı. Kemerini çözüp açtı, her şeyi bir yığın halinde yere attı. Dikildi, ellerini beline dayadı, omuzlarını geri çeke çeke, derin, çok derin soluk aldı. Sonra çevresine bakındı.

Bu sefer farklı bir görüntü vardı karşısında, bir kış görüntüsü. Bundan önceki tırmanışlarında hiç görmediği bir görüntü. Aşağısı bir çelik levha gibiydi: Örümcek ağına benzeyen ağaçlar, erimemiş kar öbekleri, gölgeler ve parıltılar, koyu siyahlıklar, grilikler ve kahverengi tonlar, beyazın çarpıcılığı. Chilton'un damlarını ve daha da uzakta, ayna gibi yansıyan nehri, belki de bir gölü görüyordu. Ama biliyordu bu suyun ağır

ağır denize, alabildiğine geniş bir dünyaya, her şeye doğru aktığını.

Marul yapraklı sigaralarından birini yaktı, dumanın yükselip maviliklere girişini ve birden kayboluvermesini seyretti. Nehir, denizle birleşip bir olmuştu, duman da havayla. Her şey, başkasıyla birleşip, bir oluyordu, başkasının içine giriyor, onunla kaynaşıyor, bu iş; su toprak, toprak su, duman hava, hava da duman oluncaya kadar sürüp gidiyordu. Niçin böyle zafer dolu bir gülümseme belirmişti sanki yüzünde? Artık bunun üstünde uzun uzun düşünebilirdi.

Çıplak bir kaya parçasının üzerine çöktü, bacaklarını büktü, yanağının birini dizine dayadı. Çadır bezinden ceketinin, sonra süet ceketinin, gömleğinin düğmelerini çözüp açtı, eldivenini çıkarttığı elini, göğsüne dokunmak için içeri kaydırdı. Celia'nın göğüslerinden daha düz olmayan memesini tuttu. Ağır ağır tepesiyle oynarken, Celia'nın, beyninin bir noktasına inmek üzere havaya kalkmış baltanın sivri ucunu gören gözlerinin, mululuk dolu olduğunu düşündü. Celia mutluluk duymuştu bundan. Kesinlik arıyordu o. Celia'nın kendisine söylediği her şey, salt gerçeği ararken çektiği acının deliliydi. Hızlı ve duygulu zekasının sonsuz kıvrımları arasında yorgunluktan bezmiş —bunun da öylesine farkındaydı ki, herhalde açık bir yara kadar acı veriyordu kendisine— Blank'ı da planına katmıştı. Önce kışkırtmış, sonra da ihanet etmişti. Bunun sonunun ne olacağını bile bile, bu sonu isteyerek. Evet, diye düşündü Blank, olup bitenler buydu.

Uzun bir süre oturdu —öğleden sonra gökyüzü kararmağa başlamıştı— ve olup bitenlerin hayalini kurdu yeniden. Olup bitenler için üzüntü veya pişmanlık duymuyordu da, hüzünle karışık bir çeşit neşe sarıyordu içini. Çünkü Celia'nın son gerçeği öğrendiğini, ken-

disinin de yakında gerçeği bulacağını biliyordu. Böylece ikisi de... Tam bu sırada motor sesleri, açılıp kapanan kapıların gürültüsünü işitti. Aşağıya bakmak için yavaş yavaş Şeytan İğnesi'nin kenarına emekledi.

Chilton'dan sonraki tozlu yolu izleyerek gelmişler, «Chilton Devlet Parkı: 1 mil» yazılı tabelayı okumuşlar, buradan bozuk yola sapmışlardı. Çitin dışına kadar sürdüler otomobillerini. Kapının kanatları parçalanmış, sallanıyordu. Daniel Blank'ın otomobili içerdeydi. Kahverengi bir çadır bezinden yağmurluğa bürünmüş, boynuna pis bir pösteki atkı atmış, iriyarı bir adam, arabaya doğru eğilmişti. Arabanın üzerinde altı kutuluk bir bira sandığı vardı. Adam, açtığı kutulardan birini ağır ağır içiyordu.

Başkomiser Delaney otomobilden indi, kasketini düzeltti, ceketini aşağıya çekti. Kırılan kapıdan geçip, Blank'ın otomobiline ilerledi, kimliğini çıkardı. İlerlerken, bir yandan da iriyarı adamı uzaktan şöyle bir tarttı. En azından bir seksen beş boyu vardı. Dik dursa, belki de bir doksan, bir doksan beş diyecekti. Yüz kiloya yakın olmalıydı. Hele göbeği, oldukça hatırlıydı. Altmış beş yaşına yaklaşıyordu herhalde. Eski bir yağmurluk, kaba kumaştan, eski bir pantalon, ayak bileklerine kadar çıkan, sarı, lastik altlı işçi botları giymişti. Başına da siyah kürkten bir asker başlığı oturtmuştu. Boynundaki deri atkı, Birinci Dünya Savaşı'nda ordudan kalan hurda mallardan olmalıydı. Belindeki, bir ömür boyu kullanıldığı anlaşılan eski kemerin üzerinde ise, Delaney'in o zamana kadar gördüğü en büyük tabancalardan biri, kılıfının içinde sallanıyordu. Kılıfın düğmesi kapalıydı. Adamın göğsüne bir çeşit

arma iliştirilmişti; yıldıza ya da güneşe benzeyen bir arma. Kesinlikle anlamaya imkan yoktu.

«Polis şefi Forrest mi?» diye yaklaşan Delaney sordu.

«Hah, benim!»

«New York Polis Örgütünden başkomiser Edward X. Delaney.» Kimliğini açıp, uzattı.

Şef Forrest bir piknik salamı renginde ve iriliğindeki elini uzatıp, kimlik belgesini aldı, okudu, sonra geri verdi. Elini Delaney'e uzattı.

«Polis şefi Evelyn F. Forrest,» diye homurdandı. «Tanıştığımıza memnun oldum, komiserim. Herhalde 'Evelyn' de ne biçim erkek adı diye düşünmüşsünüzdür.»

«Yoo, aklıma bile gelmedi. Benim babamın adı da Marion'du. O kadar önemli bir şey değil, ha?»

«Yooo... Sizin için mesele olmadıktan sonra.»

«Bizim kaçağın buraya geldiği anlaşılıyor,» dedi arabanın çamurluğuna elini dayayan Delaney.

«Ya, ya,» diye başını salladı Forrest. «Geldi ya, komiserim. Şurada biram var. Eğer isterseniz...»

«Elbette. Teşekkür ederim. Hemen başlayalım.»

Forrest bir teneke bira seçti, kapağını açıp, kutuyu uzattı. İkisi de tenekelerini kaldırdılar, sonra diktiler. Başkomiser tenekenin markasına baktı.

«Bunu şimdiye kadar hiç içmemiştim,» diyerek itiraf etti. «Çok güzelmiş. Sanki meyhane birası.»

«Ha, ha,» diyerek başını salladı şef Forrest. «Mahalli içkimizdir. Pek New York şehir merkezinde satamıyorlar; ürettiklerinin hepsi burada satılıyor.»

Adamın yaşlı bir tazıyı andıran suratı, erguvanla kahverengi arası bir teni, kırışık ve çizgili bir alnı var, diye düşündü Delaney. Gıgısı sarkmış, gerdanı kat kat olmuş, fıçı gibi biri. Ama gözleri, umulmadık biçimde

genç, tatlı bakışlı ve açıktı. Biranın tadı içine sinip, midesini şişirmeden, kaslarını ağırlaştırmadan önce, herhalde 40 yaşındayken, yaman bir delikanlıydı diye düşündü başkomiser.

«Şuraya bakın, komiserim,» dedi Forrest, «adamlarınızdan biri kurşununu arabasına gömmüş.»

Polis şefi böyle diyerek parmağıyla Blank'ın otomobilinin üzerindeki ve camındaki kurşun deliklerini işaret etti.

«Hele şuraya bakın,» diye kelebek camındaki parçalanmış deliği gösterip devam etti.

«Hay Allah!» dedi ön camdan girip, kelebek camından çıkan merminin izlediği yolu seyreden Delaney. «Eğer herif şoför mahallinde olsaymış, beyni parçalanacakmış. Adamda domuz şansı var.»

«Ha, ha!» dedi polis şefi Forrest. «Bunarın bazıları böyledir işte. Neyse, olanları anlatayım... Ben, kendisinden bir saat kadar önce geldim buraya; ağaçların arasındaki taş yola çektim arabayı, şu parka dönen yerin köşesine. Aslında pek saklanılacak bir yer değildi, ama herif parkın girişini gözlemek için sağına bakar diye düşündüm. Beni de farketmez dedim.»

«Akıllıca bir düşünce.»

«Ya, ya. Ben station-vagon'umda içkimi yudumlarken, sizin kaçak paldır küldür sökün etti. Şu kötü yola saptı, kapının kilitli olduğunu gördü. Hızlandı, kapıyı parçalayıp daldı içeriye. Tereyağından kıl çeker gibi geçti. Sonra arabadan indi, gerindi, etrafını süzdü. Dürbünle kolladım. Yakışıklı herif.»

«Öyledir.»

«Sonra spor giysilerini geçirdi sırtına: Ceketini, botlarını ve öbürlerini. Arabanın içine bir tutam saç atıp, dazlak kafayla dışarı çıkınca, az kalsın küçük dilimi yutacaktım.»

«Peruka takar.»

«Ha, ha! Sonra arabasında buldum perukayı. Ölü saçına benziyordu. Paltosuyla şehir ayakkabıları da orada. Sonra bir başlık geçirdi tepesine, araçlarını topladı ve Şeytan İğnesi'ne doğru yola çıktı. Ben de aynı yolu izleyip, parka girdim.»

«Sizi gördü mü?»

«Beni görmek mi?» dedi hayretle polis şefi Forrest. «Ne münasebet. Siz bana bakmayın, ben hâlâ izimi belli etmeden yürümesini bilirim. Üstelik burasını da avucumun içi gibi tanırım. Hayır, farketmedi beni. Neyse, burada beline bir ip taktı ve yaya yürüdü. Kısa zamanda doruya tırmandı. Biraz sonra baktım, sarkıttığı halat gerildi, araçlarını da yukarı çekti. Derken Şeytan İğnesi'nin tam doruğunda gördüm. Sadece birkaç saniye, ama hâlâ orada. Bundan şüpheniz olmasın, komiserim.»

«Araçları arasında yiyecek gördünüz mü? Termos falan? Ya da buna benzer bir şey?»

«Yok. Öyle bir şeye raslamadım. Ama bir de sırt çantası vardı. Belki bunun içinde yiyecek ve içecek vardır.»

«Olabilir.»

«Komiserim...»

«Evet?»

«Eyalet polisine alarm verdiniz ya... Bilirsiniz, onlar da telsizle mahallî polis şeflerine ve şeriflere bunu duyururlar. Çağrıyı işittiğim sırada, ben de buraya gelmek için yola çıkmak üzereydim. Chilton'dan söz edilmedi hiç.»

«Şey... Neyse, ben onlara Chilton'dan söz etmedim. Kaçağın buraya geleceği benim için sadece bir seziydi. Hepsini boş yere seferber etmek istemedim.»

Polis şefi bir süre komiseri sessiz sedasız seyret-

ti. «Bak oğul,» dedi yumuşak bir sesle, «Eyalet polisiyle ne alıp vereceğin var bilmem, bilmek de istemiyorum. Üstelik bunların bir boka yaramayan kuru kalabalık olduklarını ben de bilirim. Yalnız, siz bu işi bitirdikten sonra, çekip gideceksiniz buradan. Oysa burası benim yerim ve ben bu heriflerle haftanın yedi günü yüz yüzeyim. Bir manyak katilin, devlet malı bir yere sığındığını haber alıp, benim de kendilerine bunu duyurmadığımı öğrenirlerse, alimallah sinek gibi ezerler beni, sinek!»

Delaney önüne bakarak, papuçlarındaki çamuru silkeledi. «Haklısınız,» dedi en sonunda. «Bu sırf bir...» Başını kaldırıp gözlerini Forrest'e dikti; sesi dudaklarının arasında dondu.

«Bak oğul,» dedi nazik bir sesle Forrest, «ben bu meslekte senden daha eskiyim. Bir adamın peşinde olmanın, onu uzun süre kovalamanın ve en sonunda bir köşeye kıstırmanın ne demek olduğunu çok iyi anlarım. Elbette sizin yerinize bir başkasının, pişmiş armut gibi adamı toparlayıvermesi, sizi çileden çıkartır.»

«Evet,» diyerek acı acı başını salladı Delaney. «Çileden çıkartır.»

«Ama benim durumumu da takdir ediyorsunuz, değil mi? Mecburum onları çağırmaya. Aslında, önceden de çağırabilirdim, ama sizin 'okey' demenizi bekledim.»

«Okey. Anlıyorum. Nasıl çağıracaksınız peki?»

«Arabamda telsiz var. Birliğe haber salar, şimdi dönerim.»

Polis şefi, yaşından ve iri vücudundan beklenmeyecek bir çeviklikle, kötü yolda yürüdü. Başkomiser Delaney, Blank'ın otomobilinin yanında durup, içerdeki paltoya, ayakkabılara ve perukaya baktı. Şimdi-

den, çoktan ölmüş bir adamın tozlu eşyalarına dönmüştü bunlar.

Daniel Blank'ı kıstırdığı için bir övünç hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ama övünç yerine, korku ve tiksinti uyanıyordu içinde. Sabahki heyecanın tepkisi, diye düşündü, ama aslında bunun altında daha başka nedenler olmalıydı. Korku, gelecekle olup biteceklerle ilgiliydi. «Bitir bu işi,» dedi kendi kendine, «bitir bu işi.» Ama bitireceği işin sonunun ne olabileceğini kendi kendine itiraf etmeyi reddetti. Askerken, albayının söylediği bir sözü hatırladı: «En iyi asker, hayal gücünden yoksun olan askerdir.»

Forrest, üzerinde kırmızı, iri harflerle «Chilton Polis Örgütü» yazılı harap bir station-vagon'la parçalanmış kapıdan geri dönerken, dönüp ona baktı. Araba, Blank'ın otomobilinin yanına gelip durdu. «Geliyorlar,» diye seslendi Delaney'e. «Yirmi dakika kadar sonra burada olurlar.»

Ahlaya-poflaya ve homurdanarak, bin bir güçlükle direksiyonun başından aşağı indi. Arka tarafta duran başka bira kutusuna uzandı. Bunları Delaney'e uzattı.

«Sizinkiler için. Beklerlerken işe yarar.»

«Ha, çok teşekkürler, şef. Çok düşüncelisiniz. Allah vere de sizi içkisiz bırakmasak.»

Forrest'in koca göbeği, attığı kahkahayla sallandı. «Bu günlük idare eder,» dedi.

Başkomiser gülümsedi, altılık kutuyu kendi arabalarına götürdü.

«Biraz dışarı çıkın da, ayaklarınızın uyuşukluğunu giderin,» diye salık verdi adamlarına. «Anlaşılan bir süre burada kalacağız. Eyalet polisleri yolda. Buyrun, Chilton Polis Örgütü'nden polis şefi Forrest'in ikramı.»

Adamlar memnun bir tavırla arabalarından indiler

biraya saldırdılar. Delaney, Forrest'in yanına döndü.

«Şeytan İğnesi'ne yakından bir göz atabilir miyiz?» diye sordu.

«Elbette.»

«Yanıma üç keskin nişancı aldım, gerekirse yara girişi denetlemeleri ve yukarı tırmanışı güvenlik altına almaları için. Ne olur, ne olmaz diye.»

«Ha, ha. Bu sizin kaçak, silahlı mı, komiserim?»

«Bildiğim kadarıyla yanında yalnız buz baltası var. Ama tabancası var mı, yok mu, garanti edemem. Sizin benimle gelmeniz şart değil, şef. Yolu gösterin, ben yalnız da giderim.»

«Haydi be, sen de!» dedi suratını buruşturarak Forrest, «bu gün söylediğin tek boktan laf, bu oldu oğul.»

Seke seke, uçar gibi yürüyüşüyle başladı ilerlemeye. Başkomiser Delaney de peşine takıldı. Çıplak ağaçların arasından geçen, dar patikada ilerlediler.

Sonra birden meydana çıkıverdiler. Başkomiser Delaney'in ökçeleri, parlak kayalar üzerinde kayıyor, Forrest ise gayet kendinden emin yürüyor, hiç bir adımı sekmiyor ve hiç aşağıya bakmıyor, tıpkı bir bale dansörü gibi, dik tuttuğu başını Şeytan İğnesi doruğundan ayırmıyordu. Delaney soluk soluğa peşinden yetiştiğinde, Forrest tabancasının kılıfını açmış, silahını çekip, yumuşak deriden kemerinin arasına sokuşturuyordu.

Delaney çenesiyle koca silahı işaret etti. «Nedir bu taşıdığınız silah, şef?» dedi bir meslektaşın, öbür meslektaşına işiyle ilgili soru sorması gibi.

«Kırk dörtlük bir Colt. Çapı dokuz inç. Bir zamanlar babamındı. O da kanun adamıydı. Tetiğini ve bazı parçalarını değiştirdim, ama iyi silahtır. Tıkır tıkır işler.»

Başkomiser başını sallayıp, bakışlarını istemeyerek Şeytan İğnesi'ne çevirdi. Başını yukarı kaldırdı. Granit kayadan oluşan doruk, yükseldikçe sivrilerek, gökyüzüne uzanıyordu. Akşam güneşinin altında, mika gibi ışıltılar saçıyordu. Öbek öbek rutubet lekeleri vardı üzerinde. Bazı bölümlerini yosunlar kaplamıştı. Yüzeyi genellikle düz ve rüzgarla traşlanmış gibiydi. Ama ince çatlaklar, çizgiler halinde görünüyordu. Damarlı bir taş gövdesi.

Yan yan doruğuna baktı kayanın. Daniel G. Blank'ın orada olduğunu düşünmek, garip geldi kendisine. Hem çok yakınında, hem çok uzağındaydı. Uzaktaydı.

«Yirmi beş, otuz metre yüksekliğinde galiba, ha?» diye yüksek sesle bir tahminde bulundu.

«On beş, yirmi metreye yakındır,» dedi Forrest.

Yukardaki ve aşağıdaki. Artık ayrılmışlardı. Başkomiser Delaney, dünyanın ne kadar saçma olduğunu hiç bu kadar yakından hissetmemişti. Birden aklına bir vitrinin ya da çitin ayırdığı sevgililer, veya birbirlerine yabancı bir erkekle bir kadının, yolda, otobüste ya da lokantada, göz göze bakışları geldi: Bu bakışla birbirlerine alabildiğine yaklaştıkları halde, gelenekler ya da korku, daha fazla yaklaşmalarını hep engellerdi. Bir araya gelmemecesine.

«İçerde,» dedi boğuk bir sesle. Dimdik yarığın girişine doğru dikkatle ilerledi. Kayalıkların rutubet kokusunu içine çekti, taşların gölgesinin ürpertisini duydu. Başını yukarı kaldırdı. Uzaklarda, kasvetli uzaklıklarda, soluk mavi gökyüzünün bir parçası görünüyordu.

«Ancak bir tek kişinin tırmanabileceği bir yer var,» dedi, mağaranın içinde sesi beklenmedik biçimde yüksek çıkan Forrest. «Yukarıya ancak sırtınızı ve ayaklarınızı kullanarak çıkabilirsiniz; kayalık daraldıkça

da, ellerinizi ve dizlerinizi kullanmak zorundasınız. Herif de yukarda, einde buz baltasıyla bekliyor. Kendisi istemedikçe, kimse yukarıya çıkamayacak demektir bu. Çünkü tırmanırken, iki elinizden de yararlanmak zorundasınız.»

«Siz önceden hiç tırmandınız mı buraya şef?»

Forrest kısaca homurdandı. «Ha, ha! Hem de kaç defa. Ama yıllarca önce, göbeğim böyle büyümeden.»

«Nasıldır yukarısı?»

«Doruk mu? Eh, işte, çift kişilik yatak genişliğinde bir düzlük. Güneye doğru hafif eğiktir. Çukurca ve parlaktır. Çukurda da ufalanmış kayalıklar. Manzarası nefistir.»

Dışarı çıktılar. Delaney yine başını kaldırıp yukarı baktı.

«Siz bir seksen beş, bir doksan boyunda gösteriyorsunuz.»

«Aşağı-yukarı.»

«Karayollarından bir ağır vinç alabiliriz, ya da ben New York itfaiyesinden yüksek merdivenli araç getirtebilirim. Bunlar otuz metreye kadar uzanabilirler. Ama itfaiye arabasını buraya yaklaştıracak yol yok ki. Bu patikadan ve kayalıklardan geçip yanaşamaz araba. Bir yol inşa etmeden, imkan yok buna. Bu da bir ay ister.»

Bir süre hiç konuşmadılar.

«Helikopter?» dedi en sonunda Delaney.

«Evet,» diye onayladı Forrest. «Helikopterden üzerine ateş edebilirler. Hava boşlukları ve hava akımları arasında biraz çetin olur, ama olur.»

«Olabilir,» dedi renksiz bir sesle Delaney de. «Ya da bir avcı uçağı çağırtır, roketler ve makineli tüfek ateşiyle, kayalıkla birden uçururuz herifi.»

Yine bir sessizlik.

«Pek aklın kesmedi galiba bunu, ha oğul?» diye sordu Forrest.

«Hayır, hiç kesmedi. Sizin aklınız kesti mi yani?»

«Hayır, benim de. Kavanozda balık avlamasını öteden beri sevmem.»

«Haydi, dönelim artık.»

İnerken, keskin nişancılar için iyi bir yer de seçtiler. Burası bir küme köknar ağacının ardında, saklanmaya uygun, üstelik yarın girişini ve Şeytan İğnesi'nin doruğunu ateş hattı içine alabilecek bir yerdi.

Eyalet polisi henüz gelmemişti. Delaney'in adamları arabalarına girip çıkıyor, biralarını demleniyorlardı. Üç keskin nişancı, ötekilerden biraz uzakta, aralarında sohbet ediyor, tüfeklerini özel muhafazaları içinde taşıyorlardı.

«Şef, benim bir iki yere telefon etmem gerekiyor. Chilton'a mı gitmeliyim?»

«Gerek yok. Burada var.» Forrest eliyle bekçi kulübesini işaret etti. Sonra yolun ardındaki tahta telefon direklerini gösterdi. «Bütün kış boyunca bu hat açık kalır. Kara saplanan yolcularla, baharda erken gelen dağcılar yararlansın diye.»

Birlikte tahta kulübeye kadar yürüdüler. Sundurmanın altına girdiler. Delaney, üzerinde koca bir kilit sallanan kapıyı yokladı.

«Anahtar var mı?» diye sordu.

«Elbette,» diyerek koca tabancasını belinden çekti Forrest. «Biraz geri çekil bakalım, oğul.»

Delaney telaşla kendisini geri attı. Polis şefi de, kayıtsız bir tavırla kilidi kurşunlayıp parçaladı. Delaney, Forrest'in kilide değil, zincirine nişan aldığına dikkat etti. Çünkü mermi, kilidi parçaladığı halde, açmayabilirdi. Yaşlı adama hayran olmaya başlamıştı. Silah sesi, beklenmedik ölçüde büyük bir gürültü ko-

parttı. Dört bir tarafta yankılandı. Delaney'in adamları huzursuzca yerlerinde kıpırdandılar. Dar yoldaki ağaç ların altında saklanmış kuşlar, çığlık çığlığa kanat çırpıp, uçtular.

Forrest kapıyı ardına kadar açtı. Kulübenin içi toz ve pislik kokuyordu. Tahta kutulu, eski tip bir telefon, duvara asılmıştı. Kolu çevrilerek çalıştırılıyordu.

«Yıllardır böylesini görmemiştim,» dedi Delaney.

«Bir kaç tane daha var çevrede bunlardan. Santraldaki kızın adı Muriel'dir. Bir terslik çıkarsa, benim de burada olduğumu söyle.» Delaney'i kulübede yalnız bırakıp çıktı.

Başkomiser kolu çevirdi. Muriel, insanı sevindirecek kadar çabuk çıkıverdi karşısına. Delaney kendisini tanıttı, Forrest'in mesajını iletti.

«Olur, karısı da akşam yemeğine dönecek mi diye soruyordu,» dedi. «Kendisine sorar mısınız?»

«Peki;»

«Orada bir katil mi saklanmış?» diye kılı bile kıpırdamadan sordu santralcı kız.

«Onun gibi bir şey işte. Bana New York'u bağlar mısınız?»

«Elbette, ne sandınız?»

Delaney önce Blankenship'i arayıp, elinden geldiği kadar özetleyerek durumu rapor etti. Müfettiş yardımcısı Thorsen'i arayıp, mesajını ona da iletmesini bildirdi.

Ardından hastanede, Barbara'ya telefon etti. Ama üzücü bir konuşma oldu bu; karısı ağlıyordu ve Delaney nedenini de öğrenemedi. En sonunda bir hemşire geldi telefona ve başkomisere, karısının histeri nöbeti geçirdiğini söyledi; bu telefon konuşmasına devamda bir yarar görmediğini de belirtti. Delaney şaşkın ve korku içinde kapattı telefonu.

Ardından Dr. Sanford Ferguson'u aradı ve yerinde buldu.

«Ben başkomiser Edward X. Delaney.»

«Edward! Tebrikler. İşittim herifi enselediğini.»

«Pek öyle sayılmaz. Herif bir kayalığın doruğunda; yanına da çıkamıyoruz.»

«Kayalığın doruğunda mı dedin?»

«Yükseklerde bir yerde. Yirmi, yirmi beş metrelik. Doktor, bir insan ne kadar zaman yemeden ve içmeden yaşayabilir?»

«Yemek ve su mu? Sanırım on gün yaşar. Belki daha bile az.»

«On gün mü? O kadarcık mı?»

«Elbette. Yemek o kadar önemli değil. Ama su önemli. Asıl sorun, vücudun susuz kalmasıdır.»

«Peki, o ne kadar sürer?»

«Eh... Yirmi dört saat.»

«Sonra ne olur?»

«Tahmin ettiklerin. Dokular çatlar, insan kuvvetini yitirir, böbrek çalışması durur. Eklemleri ağrır. Ama susuz kalan buna aldırmaz bile. Susuzluğun ilk ruhsal etkilerinden biri de, bütün iradenin sönmesi, bir çeşit kayıtsızlığın başlamasıdır. Biraz donarak ölmeya benzer. Vücut, ağırlığının dörtte biriyle dörtte beşini, sıvı olarak kaybeder. Hareketsizlik ve uyuşukluk başlar. Kaslarını istese de çalıştıramaz. Genel bir zayıflık. Görmesi bozulur. Gözünün önünde hayaller uçuşmaya başlar. Üçüncü günden sonra, kâbuslar basar. Mesane kaybolur, ölümden biraz önce de göbeği şişer. Doğrusu hiç hoş bir ölüm şekli değil... ama niçin soruyorsun bunları? Edward, ne olacak yani orada?»

«Bilmem. Yardımlarınız için teşekkürler.»

Telefonu kapatıp, bu sefer Monica Gilbert'i ara-

dı. Ama sesini tanır tanımaz, kadın telefonu kapattı. Bir daha da aramaya kalkışmadı Delaney.

Tekrar kulübenin sundurmasına çıkıp, Forrest'e, «Karınız, akşam yemeğe gelecek misiniz diye soruyormuş,» dedi.

«Ha, ha!» diye başını salladı Forrester. «Benim canım ne zaman isterse, haber veririm ona. Komiserim, acaba niçin...» Birden sustu, başını kaldırdı. «Canavar düdükleri,» dedi. «Hızlı geliyorlar. Herhalde eyalet polis ekibi.»

Başkomiser Delaney'den beş saniye önce işitmişti sesleri. Sonunda iki araba parkın giriş yerinde, birer yarım daire çizerek gelip durdular, düdüklerinin sesini biraz kıstılar. Her arabanın içinde dört memur vardı. En önde de, üzerinde «Orange Taşra Mızıkası» yazılı bir Ford gelmişti. İçinde bir kişi oturuyordu Ford'un.

Delaney sundurmanın altından çıkıp, sekiz memurun otomobillerinden dışarı fırlayışlarını ve ellerini hemen iyice parlatılmış tabanca kılıflarına atmalarını seyretti.

«Harika!» dedi yüksek sesle.

Pek de uzun boylu olmayan, omuzlarından çok, kalçaları genişçe, Ford'daki tek adam, kapıdan girip üzerlerine doğru yürüdü.

«Oh, oh,» diye mırıldandı Forrest. «Ayı Smokey geliyor.»

Başkomiser kimliğini çıkarıp, yaklaşan memuru bekledi. Adam, New York Eyalet Polisi mensuplarının kül rengi, yünlü kumaştan üniformasını giymişti. Deri kemeri ve tabanca kılıfı pırıl pırıldı. Tepesinde geniş, dik, katı kasketi duruyordu. Çenesi, vücudundan bir karış önde yürüyor gibiydi. Dirseği meydanda, omuzları geride, göğsü ilerdeydi. Dosdoğru yanlarına

geldi. Boş bakışlarla karşılarında durdu. Polis şefi Forrest'e bakıp, başını salladı, sonra Delaney'e döndü.

«Kimsiniz siz?» diye sordu.

Başkomiser bir süre adama baktı, sonra kimliğini uzattı. «New York Polis Örgütü'nden başkomiser Edward X. Delaney,» dedi. «Siz kimsiniz?»

«New York Eyalet polis teşkilatından başkomiser Bertram Sneed.»

«Ben nereden bileyim o olduğunuzu.»

«Allah, Allah! Neye benziyorum ben yani?»

«Yo, polise benziyorsunuz. Sırtınızda da polis üniforması var. Ama unutmayın ki, St. Valentin günü yapılan katliamı, polis üniformalı dört kişi gerçekleştirmişti. Hiç kimseye güvenmeyin. İşte benim kimlik belgem. Sizinki nerede?»

Sneed, hayvan tuzağını andıran ağzını açtı, sonra dişlerini takırtadarak kapatıverdi. Yünlü ceketinin düğmelerini çözdü, kimlik kartını çıkardı. Kartları değiştirdiler.

Birbirlerinin kimliklerini incelerlerken, Delaney hem kendi adamlarının, hem de Sneed'in adamlarının giderek yanlarına yaklaştıklarını farketti. Şeflerinin çatışacaklarını sezinlemişler, bu tadına doyum olmaz seyri kaçırmak istemiyorlardı.

Sneed ve Delaney kimlik belgelerini yine değiştirdiler.

«Komiserim,» dedi haşin bir sesle Sneed, «Burada bir yetki sorunuyla karşı karşıyayız.»

«Ya?» dedi Delaney, «bütün meselemiz bu mu?»

«Evet. Bu park, devlet malıdır ve New York Eyalet Polisinin muhafazası altındadır. Siz ise, bölgenizin dışındasınız.»

Başkomiser Delaney kimliğini cebine yerleştirdi, ceketinin önünü düğmeledi, kasketini geriye itti.

«Haklısınız,» dedi şahane bir gülümsemeyle. «Yerden göğe kadar haklısınız. Ben adamlarımı toplayıp, voltamı alıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum, komiserim. Şef, eyvallah!»

Tam dönüyordu ki, Sneed, «Hey, bir dakika!» diye seslendi.

Delaney durdu. «Ne var?»

«Nedir buradaki sorun?»

«Anlamadım,» dedi saf saf Delaney, «buradaki sorunumuz, bir yetki sorunu değil mi? Siz söylediniz ya.»

«Yok, yok, onu demedim; yani ne iş var burada? Nerede buraya sığınan kaçak?»

«Ha... O mu? Şey, canım o Şeyan İğnesi'nin tepesinde oturuyor.»

Polis şefi Forrest ceketinden bir kibrit çöpü çıkarmış, ecsasız ucunu ağzına almıştı. Yüzünde saf bir gülümsemeyle, iki komiserin tartışmasını seyrediyor, bir yandan da kibrit çöpünü emiyordu.

«Kayanın doruğunda mı oturuyor?» dedi Sneed. «Bombok bir iş, ha? Neyse, ekibimizde bazı iyi dağcılar var. Ben hemen iki kişiyi yukarıya salar, indiririm herifi.»

Delaney yine dönmüş, birkaç adım da atmıştı. Durup ellerini beline dayadığı, uzun bir süre böyle bekleyip, başını öne eğdiği ve derin bir soluk aldığı sırada, hep arkası komiser Sneed'e dönük kaldı. Neden sonra geri döndü. Sneed'in yanına vardı.

«Seni gidi kaz kafalı, beyni sulanmış orospu çocuğu seni!» dedi sözde şakacı bir edayla. «Ben adamlarımı toplayıp gideceğim, seni de pirincin taşını ayıklamak için burada bırakacağım, anladın mı, koca bu-

dala? Ama yürekli bir adamı, kafasızlığın yüzünden ölüme göndereceğini bilirsem, iş değişir, dayanamam bu kadarına. Be Allahsız herif, etrafta bir keşif bile yaptırmadın. Haydi bakalım, ancak bir kişinin tırmanacağı yere adamlarını birer birer gönder de, hepsinin kafatasını parçalayıp sana geri postalasın yukardaki deli. Bunu mu istiyorsun?»

Delaney'in öfkeli çıkışı karşısında Sneed'in yüzü bembeyaz kesiliverdi. Sonra yanakları al al oldu, allar, yuvarlaklar halini aldı. Elleri titremeye başladı. Herkes donmuş gibi, olduğu yerde kalakaldı. Ama gerginliği birden bozan bir şey oldu. Bozuk yoldan çıka gelen kocaman bir beyaz kamyon, parkın kapısına dayanıp durdu. Ulusal TV şirketlerinden birinin naklen yayın kamyonuydu bu. Kapının dışında durup, içerisini seyre başladılar. Birtakım adamlar aşağı inip, kamyondan araçlarını indirmeye giriştiler. Sneed, yine Delaney'e döndü.

«Allah belanı versin... Peki,» dedi muzaffer bir edayla. «Ben de yukarıya kimseyi göndermem. Ama yarın sabah ilk işim, bir helikopter çağırtıp, adamı armut gibi toplamak olur. Ne güzel bir TV filmi konusu.»

«Ha, bak, orası doğru,» diye onayladı Delaney. «Gerçekten çok güzel bir TV filmi olur. Yalnız yukardaki adam, haberin olsun, sadece bir sanıktır. **Hiç bir suçla** itham edilmiyor henüz. Sorguya bile çekilmedi. Ama sen gönder helikopterini, topla bakalım adamı. Gazetelerin manşetlerini şimdiden görebiliyorum:'Eyalet Polisi Dağ Başında Adam Kurşunlattı' Doğrusu sizin için çok iyi bir reklam. Dış ilişkiler, bundan daha iyi yöneltilemez. Hele Attica isyanından sonra.»

Son cümle, başkomiser Sneed'in yerinden hoplamasına yetmişti. Soluk bile almadı, kolları boş boş iki yanında sallanmaya başladı.

«Bir şey daha var,» diyerek devam etti Delaney. «Şu karşıdaki TV kamyonunu görüyor musun? Şafağa kadar iki tane daha gelir böyle. Gazete ve dergilerin muhabir ve fotoğrafçıları da cabası. Radyo zaten haberi verdi. Eğer buraya çıkan yolları en acele tarafından kestirmezsen, sabaha kadar yüz binlerce ağzı açık ayran budalası, yanlarında karıları ve piçleri, ellerinde, içi kızarmış piliç dolu piknik sepetleriyle, adamın nasıl gebertileceğini akın akın seyretmeye koşarlar. Tıpkı Floyd Collins'in mağarada öldürülüşünde olduğu gibi.»

«Benim bir telefon etmem gerek,» dedi kişner gibi bir sesle başkomiser Sneed. Deli gibi çevresini süzdü. Polis şefi Forrest, bekçi kulübesini işaret etti. Sneed hemen oraya atıldı. «Siz bekleyin beni bir dakika burada.» diye dönüp seslendi Delaney'e. Ardından, «Lütfen,» diye de ekledi.

Sundurmaya çıktı ve birden parçalanan kapı kilidini gördü.

«Kim kurşunladı bu kapıyı?» diye sordu.

«Ben,» dedi polis şefi Forrest aynı sert tonla.

«Devlet malına tecavüz, ha?» diyen Sneed, kızgın bir tavırla içeri daldı.

«Hey Allah be!» diye patladı Forrest, «benim dertlerim bitmeyecek mi yahu?»

«Keşke ona böyle hitap etmeseydim,» dedi başını öne eğerek ve alçak sesle Delaney. «Özellikle adamlarının önünde.»

«Orasını bilmem,» dedi ağzındaki kibrit çöpünü emmeye devam ederek Forrest. «Bana sorarsanız, bundan güzel bir haşlama olamazdı. Üstelik, adamlarının yıllardır söylediklerinden daha farklı bir şey söylemediniz ki siz. Elbette, onlar içlerinden söylüyorlardı bunu.»

«Kime telefon ediyor dersiniz?»

«Kime telefon ettiğinden yüzde yüz eminim: Binbaşı Samuel Barnes'i arıyordur. Sneed'in ekiplerinin şefi.»

«Nasıl adamdır o?»

«Sam mı? O başka hamurdan yoğrulmuştur. Kısa boylu, amansız biridir. Kırbaç gibi dürüsttür. İşini de bilir. Woodstockludur Sam. Babasını da tanırdım. Bu yörenin en nefis elma rakısını o çekerdi. Ama Sam, bunun hatırlatılmasından pek hoşlanmaz. Şimdi bizim Ayı Smokey, ona durumu anlatır; Sam da dikkatle dinler. Sneed sizin burada bulunmanızdan yakınır, herifi yukardan helikopterle taramak fikrinizden dem vurur, yarın buraya akın edecek kalabalığı haber verir. Sneed, bunları **sizin** söylediğinizi anlatır Sam'a, çünkü böyle akıllıca şeylerden yararlanamayacak kadar aptaldır. Sam Barnes birkaç saniye düşünür, sonra da, 'Bana bak, seni gidi Allahın belası budala, hıyar ağası Sneed,' der, 'hemen koca kıçını kaldırıp toz ol oradan, sonra da o New Yorklu polise, elinden geldiği kadar nazikane bir şekilde, dilediğini yapabileceğini bildir; ben gelinceye kadar da, ne yapacağını sor kendisine. Eğer ben yetişinceye kadar işleri daha da bok edersen, hiç çekinme —anladın mı, hiç çekinme— hemen emekliliğin için baş vur gereken yere, anlaşıldı mı, hıyar ağası?' Bak oğul, birkaç dakika sabret, nasıl dediğim çıkacak, görürsün.»

Başkomiser Sneed, birkaç dakika sonra, eldivenlerini çeke çeke kulübeden dışarı uğradı. Yüzü hâlâ kireç gibiydi ve midesinin orta yerine sert bir yumruk yemiş insanlardan hiç farkı yoktu. Hortlağa benzeyen bir gülümsemeyle yanlarına yaklaştı.

«Komiserim,» dedi «anlayamıyorum bu işte niçin iş birliği yapmıyoruz doğrusu.»

«İş birliği mi?» diye hiç beklenmedik bir anda bağırıverdi Forrest. «İşte dünyanın sonunun geldiğini gösteren bir laf!»

Hemen işe giriştiler ve gece yarısına doğru, istedikleri adamların çoğuyla talep ettikleri donatımın büyük bir bölümü henüz gelmediği halde, çevreyi gerektiği biçimde kuşattılar. Ama hiç olmazsa ellerinde bir plan vardı ve diledikleri gibi bunun üzerinde oynayabilirlerdi.

İlk işleri, Şeytan İğnesi'nin eteğinde bir devriye nöbeti düzenlemek oldu. Nöbetçiler, yanlarında ateşli silahlar ve yardımcı silahlar da taşıyorlardı. Dört saat nöbet tutuyor, sekiz saat dinleniyorlardı.

Delaney'in keskin nişancıları, köknarların ardındaki yuvalarında, yere serilen kalın battaniyelerin üzerinde bağdaş kurup, beklemeye devam ettiler. Dürbünlü tüfeklerine destek getirilmiş, siyah süveterler, pantolonlar, yün çorap ve ayakkabılar da dağıtılmıştı. Kürk ceketleriyle kalın yün eldivenleri de hep siyahtı. Hepsinin ceketi de kürklüydü.

Devriye otomobilleri, mümkün olduğu kadar doruğa yaklaştırılmıştı. Ön farları ve projektörleri, olay yerini aydınlatmakta kullanılıyordu. Gölgelikleri yok etmek için de, uygun yerlere portatif bataryalı lambalar yerleştirilmişti. Başkomiser Delaney, Özel Ekipler'e haber salıp, Şeytan İğnesi doruğunun çevresinin sürekli olarak aydınlatılmasını sağlamak amacıyla bir jeneratör ve uzun kablolu bir de büyük projektör istetmişti.

Başkomiser Bertram Sneed ise, bir sahra telsiz alıcısı getirtiyordu; mahalli enerji şirketi, geçici olarak bir hat çekmişti. Mahalli telefon şirketiyse, fazladan yeni hatlar döşemiş, basın için de telefon kulübeleri hazırlamıştı.

Ekipler şefi Samuel Barnes henüz ortalıkta görün-

memişti, ama Delaney kendisiyle telefonda konuştu. Barnes'in huysuzluğu üzerindeydi, işi başından aşkın görünüyordu. Devriye ihtiyaçlarını karşılamak ve mümkün olur olmaz, otobüsle yirmi kişi daha göndermek konusunda söz verdi. Ayrıca yolları kesmek için de çaba gösteriyordu ve şafak sökünceye kadar bu işin altından kalkacağı umudundaydı.

Delaney'le bazı şartlar üzerinde de anlaşmaya vardı Barnes. Harekatı idare eden, Delaney'di, Sneed de yardımcısı olarak bilinecekti. Ama Şeytan Iğnesi kuşatması basına «New York Eyalet ve Şehir Polis Örgütlerinin Ortak Harekatı» diye verilecek, ilk bültende de harekatın yöneticisi olarak, Samuel Barnes'in adı geçecekti. Basına, iki tarafın da onayı alındıktan sonra haber verilecekti. Her iki tarafın da temsilcileri hazır bulunmadan, hiç bir basın toplantısı yapılmayacak, demeç verilmeyecekti.

Başkomiser Delaney bu şartlara evet demeden önce, müfettiş muavini Thorsen'i arayıp, durumu anlattı ve Eyalet polisiyle vardıkları anlaşmanın temellerini açıkladı. Thorsen, kendisini arayacağını bildirerek kapattı telefonu; Delaney, onun da belediye başkan yardımcısı Alinski'ye danışmasından kuşkulanmıştı. Her neyse, Thorsen kısa bir süre sonra kendisini arayıp, onayını verdi.

Aslında Polis Şefi Evelyn Forrest'in yardımı olmasaydı, yaptıklarını gerçekleştirme imkanı pek daralacaktı. Şakacı, yorulmak nedir bilmeyen ve telaşsız, ama son derece etkili olan Forrest, sözünü çok iyi geçiriyor, mahalli enerji ve telefon şirketlerinin adamlarını dilediği gibi çalıştırıyordu.

Parktaki içme suyu çeşmelerini açtıran, devamlı ilaçlanan iki portatif tuvalet kurduran ve Noel tatili yüzünden kapalı olan Chilton Lisesini açtırıp, Şeytan

İğnesi'nde görevli memurların yatakhanede uyumalarını sağlayan da, yine Forrest'ti. Civardaki Ulusal Muhafızlar debboyundan da bol bol şilte, battaniye, yastık ve portatif yatak taşınmıştı. Forrest bu arada Chilton Tabii Afetler Örgütünü de ayağa kaldırmayı unutmamıştı. Bunların gönderdiği bir kantin kamyonu, yirmi dört saat aralıksız çalışıp, parkta görev yapanlara sıcak kahve ve sandviç sağlıyordu. Kamyonda, gönüllü kadınlar çalışıyordu.

Forrest, başkomiser Delaney'i evine davet etmişti, ama komiser Ulusal Muhafızların portatif karyolalarından birini bekçi kulübesine taşıtıp, orada kalmayı yeğlemişti. Gece hiç tahmin etmediği kadar soğuk olunca, Forrest'in paltosuna hayır demedi. Ne müthiş şeydi bu: Yünlü tvidden, üzerine bir de kürk geçirilmiş, yakası da ayrı kürkten bir palto. Üstelik Delaney'in ayak bileklerine inecek kadar uzundu. Paltonun ağırlığı neredeyse omuzlarını çökertecekti, ama insanı gerçekten sıcak tutuyordu.

«Babamın paltosu,» dedi gururla Forrest. «1901'de Philadelphia'da yaptırmış. Bugün insan artık böyle palto alamaz.»

Hepsi ellerinden geldiği kadar sıkı çalıştı ve birden Daniel G. Blank bir yolunu bulup da kaçmışsa, ne kadar gülünç bir hale düşeceklerini düşünen Delaney, korkuyla güldü. Ama çok çabuk uzaklaştırdı bu düşünceyi aklından.

Hava iyice karardıktan sonra, her saat başında kaçağa, hoparlörle seslenmeye başladılar:

«Daniel Blank, polis sesleniyor. Çevren tamamen kuşatıldı ve kaçma olanağı hiç yok. Aşağı in, sana hiç bir kötülük yapılmayacak. Avukatının da hazır bulunacağı bir mahkemede alenî olarak yargılanacaksın. Aşağı in ve kendini bir sürü dertten kurtar. Eğer aşağı

kendi isteğinle inersen, sana hiç bir zarar verilmeyecektir, Daniel Blank. Kaçma şansın yok.»

«Bunun bir yararı var mı sizce?» diye Delaney'e sordu Forrest.

«Hayır.»

«Neyse,» dedi Forrest, «hiç olmazsa uyumasını zorlaştırır.»

Saat 11.30'a doğru, Delaney kemiklerinin sızlamaya başladığını hissetti ve sıcak bir banyo yapıp, sekiz saat deliksiz bir uykudan başka bir şey arzulamadığını düşündü. Ama soyunmadan, kalın paltosuyla, sadece biraz dinlenmek için uzandığı zaman bile, gözlerini yumamıyordu. Beyni durmadan çalışıyor, sinirleri hareket halinde, öylece yatıyordu. Bunun üzerine kalktı, o müthiş paltoyu sırtına geçirdi, sundurmanın önüne çıktı.

Çevrede hâlâ bir sürü insan dolaşıyordu: Dedektifler ve eyalet polisleri, elektrik ve telefon teknisyenleri, karayolları işçileri, gazeteciler, televizyoncular. Delaney parmaklığa dayanıp, bunları seyre daldı. Hepsi de, ergeç, sözde aldırmıyormuş gibi yapacaklar, suçluluk dolu bir duyguyla, kimsenin kendilerini farkedip etmediğini düşünerek, yaptıklarından biraz olsun utanarak, Şeytan İğnesi'ne kadar uzanıp, seyre dalacak ve düşüneceklerdi. Delaney emindi bundan.

Gecenin karanlığı içinde, Şeytan İğnesi'nin soluk bir şekilde aydınlatılmış, peçeli bir hayalete benzeyen sivriliği vardı bir de. Başkomiser Delaney de başını kaldırıp, ağzını açtı, bakışlarını yukarı kaldırdı. Kayalığın ötesinde, sonsuzluklara uzanan kara semanın içinde yollarına devam eden, soluk yıldızları görebiliyordu.

Bir baş dönmesi hissetti içinde, ama bedeninden çok, ruhunda. Kendisine, hiç bu kadar güveneme-

diği bir an olmamıştı. Her şey sallanıyor ve düşecek gibi oluyordu. Karısı can çekişiyor, Şeytan İğnesi çöküyordu. Monica Gilbert nefret ediyordu ondan ve yukarlardaki şu adam, o adam... her şeyi biliyordu o! Evet, diye kararını verdi başkomiser Edward X. Delaney, adam her şeyi biliyordu ya da öğrenmek için, bilerek ve sevine sevine gidiyordu tuttuğu yolda.

Birden yanında birinin durduğunu hissetti. Sonra konuşmasını işitti.

«... fırsat bulur bulmaz,» diyordu Thomas Handry. «Bahşiş için teşekkürler. Önce bir ön haber yazdım, sonra hemen yola çıktım. Chilton'un kuzeyındeki bir motelde kalıyorum.»

Delaney başını salladı.

İyisiniz ya, komiserim?»

«Evet, iyiyim.»

Handry, Şeytan İğnesi'ne bakmak için başını çevirdi. Diğerleri gibi, onun da başı döndü, ağzı bir karış açıldı, gözleri yuvarlaklaştı.

Birden hoparlörün sesini işittiler. Gece yarısı olmuştu.

Hoparlör sustu. Gözetleyen adamlar yine başlarını yukarı kaldırdılar. Şeytan İğnesi doruğunda hiç bir hareket yoktu.

«Aşağı inmiyor, değil mi komiserim?» diye yavaşça sordu Handry.

«Hayır,» dedi düşünceli bir tavırla Delaney. «Aşağı inmiyor.»

ŞEYTAN İĞNESİ'NDE GEÇİRDİĞİ ilk gecenin sabahında uyandı ve önce düş gördüğünü sandı. «Daniel Blank... Daniel Blank...» diye çağıran bir ses işittiğini hatırladı. Annesi de olabilirdi bu çağıran; çünkü o, hep iki adını da kullanırdı kendisine seslenirken: «Ev ödevini yaptın mı, Daniel Blank? Bakkala kadar gider misin, Daniel Blank? Ellerini yıkadın mı, Daniel Blank?» Ne kadar garip diye geçirdi aklından, ilk kez aklına geliyordu bu: Annesi onu, hiç bir zaman Daniel, Dan, ya da oğlum diye çağırmamıştı.

Saatine baktı; 11.43'ü gösteriyordu. Ama bunun saçma bir şey olduğunu biliyordu; güneş daha yeni doğuyordu. Biraz daha yaklaşıp baktı kadrana ve saatin durduğunu gördü. Kurmayı unutmuştu. Neyse, aşağı-yukarı bir tahmin yapıp, şimdi de kurabilirdi, ama gerçekten artık zamanın hiç bir önemi kalmamıştı. Bileğindeki altın kemeri çıkardı, saati bir kenara bıraktı.

Sırt çantasına uzandı. Yanına sandviç ve termosunu almayı ihmal ettiğini anlayınca, paniğe kapılmadı. Hiç önemi yoktu.

Giyinik olarak yatıp uyumuştu. Kaburgalarının altına çivilerini yerleştirmiş, kazmalarını kenara dikmiş, uykusunda aşağıya yuvarlanmayı böyle önlemişti. Şimdi dizleri titreyerek doğrulup kalktı. Omuzlarında ve kalçalarında bir uyuşukluk hissediyordu. Aşağıdan görülmesine imkan olmayan yerde, daracık düzlükte ayakta durdu. Kaslarını açmak için eğilip-bükülme hareketleri yaptı, belini, kalçasını sağa-sola çevirdi. Ellerini çalıştırdı. Sonra eğilip, dizlerini bükmeden avuç içlerini ıslak kayaların üzerine yapıştırdı; beş sayıncaya kadar bu biçimde durdu.

Bitirdiğinde, canı şiddetle solumak istiyor ve diz-

leri titriyordu. Pek formda olmadığını kendi kendine kabul etti. Bundan sonra her gün en az bir saat gerinme ve soluk açma egzersizleri yapmayı kararlaştırdı. Ama birden yeniden adının çağrıldığını işitti. Yüzükoyun yatarak, dikkatle Şeytan İğnesi'nin kenarına kadar süründü.

Evet, adını çağırıyorlar, aşağı inmesini istiyorlar; kendisine bir fenalık yapmayacaklarını söylüyorlardı. Umurunda bile değildi bu çağrı, ama aşağıdaki insanların ve araçların çokluğu karşısında pek şaşırdı. Bekçi kulübesinin çevresindeki alanda da büyük bir kalabalık kaynaşıyordu. Herkes çok önemli bir iş yapıyormuş gibi, durmadan gidip geliyordu. Dosdoğru aşağıya bakınca, Şeytan İğnesi'nin altında dolaşan silahlı kişiler gördü. Ama bunlar, başkalarını kendisinden mi koruyorlardı, yoksa kendisini mi başkalarından? Pek bilemedi doğrusu. Zaten aldırdığı da yoktu.

Birden işemek istedi; işedi de. Çişinin kayalıklardan aşağıya akıp gitmesi için yan yattı, öyle işedi. Ama dilediği gibi, bol bol işeyemedi. Üstelik çişinin rengi, sarı değil de, süt beyazıymış gibi geldi kendisine. Barsaklarında bir ağırlık vardı. Ama yukarda sıçmanın güçlüğü, bokunu ne yapacağı, kıçını nasıl sileceği gibi dertler yüzünden vaz geçti, yuvarlanıp sırtüstü uzandı, yeni doğan güneşi seyre daldı.

Hiç bir zaman oturup vicdanıyla tartışmamış, burada kalıp, burada ölmeye bilinçli bir biçimde karar vermemişti. Bu sadece, aklında kendiliğinden doğan ve hiç tartışmasız kabul ettiği bir şeydi. Buna yöneltilmemişti; hattâ canı istese, şimdi bile inebilirdi. Ama istemiyordu. Bulunduğu yerde halinden memnundu. Pineklemek hoşuna gidiyordu. Üstelik güvenlik içindeydi de, önemli olan buydu. Buz baltası elindeydi ve yukarı tırmanacak kim olursa olsun, kafatasını ko-

layca dağıtabilirdi. Ama karanlıkta, ya Daniel G. Blank uyurken biri sessizce yanına kadar çıkıp da kendisini öldürürse?

Kimsenin gece karanlığında yukarı tırmanmaya cesaret edeceğini sanmıyordu, ama yine de, çıkışı daha da güçleştirmek için, buz baltasını aldı; yardan doruğun üzerindeki son düzlüğe çıkmayı kolaylaştırmak amacıyla çakılmış iki çiviyi çekiç kısmıyla vurarak çıkardı. Bu iş biraz uzun sürdü. Çivileri söktükten sonra, biraz dinlenmek zorunda kaldı. Ardından iki çiviyi yardan aşağıya yuvarladı, uzakta kaybolup gidişlerini seyretti.

Yine adını çağırmaya başladılar, mekanik bir sesti bağıran : «Daniel Blank... Daniel Blank...» Bunu yapmamalarını yeğlerdi. Bir aralık aklından aşağıya seslenmek ve «Kesin şu bağırmayı!» diye bağırmak geçti. Ama vazgeçmezlerdi herhalde. Ne var ki, ses hayallere dalmasını engelliyor, kapandığı yalnızlığı içinde onu rahatsız ediyordu. Yalnızlığının tadına varıyordu, ama bu, sessiz bir el-etek çekme olmalıydı.

Yine yüzükoyun yuvarlandı, soluk güneş yükseldikçe, kemikleri ısınmaya başladı. Gözlerinin ötesinde, yakınında, çok yakınında, kayalığı, dokusuna kadar gördü. Bunca yıllık dağcıydı, taş ve kaya toplamıştı, ama hiç birine bu kadar yakından bakmamıştı; hiç böylesine yüzeyini aşıp, içine, yüreğine kadar girmemişti. O zaman taşın ne olduğunu gördü; kendi vücudunu, ağaçların kışın aldığı şekli ve göz kamaştırıcı güneşi gördü: Çeşitli renklerde, sürekli hareket halinde, sonsuzluklara uzanan milyonlarca parçacık, çılgın bir dansa kaptırmıştı kendisini; dönüyor, dönüyordu, ama sessiz bir ezgiye uyup da dönüyordu.

Bir süre, bütün bu parçacıkların, bir elektronik beynin sıraladığı «parçalar» ın eşi olabileceğini düşün-

dü. Bunlar da bir örnek meydana getirmek, bir sorunu çözmek, anlamlı bir cevap çıkartmak için kullanılırdı. Ama nedense kendisine pek kolay bir çözüm yolu gibi geldi bu. Çünkü eğer kozmik bir elektronik beyin varsa, kim programlayacaktı bunu, soruları kim soracak ve cevapları kim alacaktı? Hangi cevapları? Hangi soruları?

Bir süre daha pinekledi, ardından yine «Daniel Blank... Daniel Blank...» diye çağıran madeni sesle uyandı. Kim olduğunu hatırlamaya zorlandı.

Celia, kendi kesin inancını bulmuştu —her ne olursa olsun— ve Daniel de, dünyada herkesin, kendi inancını aradığını sanmıştı. Arayanlar belki buluyorlardı, ya da daha azıyla yetiniyorlardı. Ama önemli olan, asıl önemli olan şuydu ki... Neydi önemli olan? Buradaydı şimdi işte, onu düşünüyordu ve birden unutuvermişti.

Barsaklarında ani ve yaman bir ağrı hissetti; insanı dosdoğru ayağa fırlatan bir sancı; güç soluk aldı ve korktu. Karnını oğuşturdu. Sancı yavaş yavaş geçti, yerini kurşun gibi bir ağırlık aldı. Şurasında bir şey vardı, içinde bir şey vardı... En sonunda uyuya kaldı; o hayaletin, «Daniel Blank... Daniel Blank...» diye bağıran sesini zor işitiyordu. Bu bir hayal de olabilirdi, ama ses şimdi daha tiz çıkıyormuş gibi geldi kendisine. Hattâ kadın sesi gibi incelmişti. Adının hecelerini sevgiyle tekrarlar gibi. Kendisini seven biri çağırıyordu.

İkinci günü müydü bugün, yoksa üçüncü günü mü? Neyse... hiç önemi yok. Asıl bir helikopter çıkageldi tepesine, alçaldı, şatosunun çevresinde dolandı, sallandı. Dizlerini toplamış, başı önünde, kolları bükük halde oturuyordu. Helikoptere bakmak için başını yukarı kaldırdı. Kendisini kurşunlayabileceklerini ya da

tepesine bir bomba atabileceklerini düşündü. Hayale dalıp, sabırla bekledi. Ama dört, beş defa iyice yaklaşıp, çevresinde dönmekle yetindiler. Camların ardında birtakım soluk benizler görebiliyordu. Eğilmiş, kendisine bakıyorlardı. Başını yine önüne eğdi.

Bunun üzerine her gün gelmeye başladılar; ama o da hiç aldırmıyormuş gibi davranmayı denedi. Yalnız pervanenin gürültüsü canını sıkıyordu. Anlaşılır bir tempoya uymayacak kadar ağırdı gürültü. Gökyüzünde bir kalbin atışlarına benziyordu. Hattâ bir keresinde o kadar yaklaştılar ki üzerine, helikopterin rüzgarı, başındaki yün örgü başlığı alıp, kayaların üzerine fırlattı. Başlık bir süre boşluğun üzerinde sallandı, sonra uçtu, çıplak ağaçların dallarına takıldı, kaldı. Blank, başlığın gidişini seyretti.

Bir sabah —acaba hangi sabah?»— barsaklarını boşaltacağını ve artık kendisini tutamayacağını anladı. Halsiz parmaklarıyla kemerini çözmek istedi, tokasını açtı, pantalonunu aşağı indirdi, ama çiçekli bikini donunu indirmeye vakit bulamadı, boşalttı. Çok acılı oldu bu. Pantalonunu ayaklarından sıyırıp çıkardı önce ayakkabılarını atması gerekti — ardından donunu da indirdi ve sallayıp attı.

Merakla bokuna baktı. Bilye gibi kaskatı, simsiyah ve yuvarlaktı. İşaret parmağıyla hepsini birer birer uzağa fırlattı. Kayalığın üzerinden yuvarlanıp aşağı gittiler. Giyinecek gücü bulamayacağını biliyordu; bunun yerine çoraplarını, ceketini ve gömleğini de çıkardı. Şimdi çırılçıplaktı. Çiroz gibi kuruyan vücudunu, soluk güneşe serdi.

Artık ne susuyordu, ne de acıkıyordu. Asıl şaşırtıcı olanı, hiç üşümemesiydi. Kolunu, kanadını uyuşturan, uyku veren bir sıcaklık yayılmıştı bedenine. Dördüncü —belki de beşinci— güne kadar giderek daha

çok uyuduğunu biliyordu. Ama uykunun ayrı bir durum olduğunun bilincinde değildi. Uyumak ve uyanık olmak halleri arasındaki fark öylesine incelmişti ki, yağla sudan çok, birbirine kaynaşmış iki sıvıya benzemişti: Lezzetsiz, kül rengi, çöken ya da akıp giden bir tek sıvıya.

Gündüzler gelip geçiyor sanıyordu. Geceler de. Ama hangisi nerede başlıyor, hangisi nerede bitiyor, kestiremiyordu. Gündüzler ve karanlıklar, bütün sınırlar kaybolmuştu; hepsi şu kül rengi, lezzetsiz, zaman zaman sıcak, süt gibi çekilişin parçası haline gelmişti. Şimdi artık kokusu da kalmamıştı. Durgun, dev bir denizdi, sonu olmayan bir deniz; her yere doğru akıp giden şu gümüş akarsuyu kalkıp bir daha görebilecek gücü bulmayı diledi.

Ama ayakta duramıyordu, hattâ gözlerinden, burnundan, ağzından akan şu ince, yapışkan sıvıyı bile silecek gücü yoktu. Elini üzerinde dolaştırınca, lapalaşmış meme uçlarını yamru-yumru eklemlerini, çatlak çatlak olan derisinin buruşukluklarını, katlarını hissediyordu. Artık acı çekmiyordu; iradesini yitirmişti. Ama sıkı durdu, o ağırlaşan, uyuşuk beyniyle, biraz daha düşünebilmek için.

«Daniel Blank... Daniel Blank...» diye insanı büyülercesine çağırdı ses. Çağıranın kim olduğunu anladı.

İkinci gün, New York'un uyanık gazetelerinden biri, bir ticaret kuruluşunun helikopterini kiraladı Şeytan İğnesi doruğunun üzerinde uçarak, dizlerini büküp oturan Daniel Blank'ın bir dizi fotoğrafını çektiler. Gazetenin birinci sayfasında yayınlanan fotoğ-

rafta, Blank başını kaldırmış, soluk yüzüyle helikoptere bakarken görülüyordu.

Delaney havadan bir keşif yaptırmayı önceden düşünmediği için üzüldü ve Samuel Barnes'le görüştükten sonra, Şeytan İğnesi üzerindeki bütün ticarî amaçlı helikopter uçuşları yasaklandı. Basına da bahane olarak, doruğun üzerinde uçacak küçük pervaneli bir uçağın ya da helikopterin, Blank'ın, intihar etmesine ya da rüzgarıyla doruktan aşağıya yuvarlanmasına yol açacağı söylendi.

Aslında başkomiser Delaney, büyük gürültü koparan fotoğrafın yayımlanmasına memnun olmuştu; demek ki Cici Danny yukardaydı, artık kimse kuşku duyamazdı bundan. Öte yandan Barnes'in aracılığıyla, New York Eyalet Polisine ait bir helikopterin, günde üç kez doruğun üzerinde uçması sağlandı. Çekilen hava fotoğrafları büyültülerek, Hava Kuvvetleri uzmanları tarafından incelendi. Buna göre Blank'ın yanında yiyecek ve içecek izine raslanmamıştı. Günler gelip geçtikçe, Blank, zamanının çoğunu sırtüstü yatarak geçiriyor, gökyüzünü seyrediyor ve fizik gücünün giderek azaldığı açıkça belli oluyordu.

Delaney ilk uçuş için Forrest ve başkomiser Snead'le birlikte bir otomobille kuzeye, Newburgh yakınındaki askerî hava alanına, Barnes'le buluşmaya gitti. Sam Barnes'le ilk kez burada karşı karşıya geldiler. Eyalet Polisi şefi, tıpkı sesinin adamıydı: Sert, tıknaz, barut gibi. Teşrifatta pek az zaman kaybetti, hepsini hemen helikoptere aldı.

Güneye yaptıkları kısa yolculukta, yalnız Delaney'le konuştu. Başkomiser, eyalet Polisi şefine, il doktorundan öğrendiği ve Delaney'in önceden bildiği durumu anlattı: Suyu ve yiyeceği olmadan, en çok on gün yaşayabilirdi. Bu süre bir veya iki gün daha uzayabilir

ya da kısalabilirdi. Sonuç, biraz da adamın yukarı tırmandığı andaki fizik durumuna ve çevresindeki şartlara bağlıydı. Eyalet Polisi şefi, tıpkı Delaney gibi, hava tahmin raporlarını her gün dikkatle izliyordu. Genellikle açık hava bekleniyor, ısının yavaş yavaş düşeceği sanılıyordu. Yalnız Kanada'nın kuzey batısında bir alçak basınç merkezi oluşmaktaydı ve bunu izlemek gerekiyordu.

Herkes kendi görüşünü savunarak tartışırlarken, helikopter Şeytan İğnesi'ne yaklaştı ve alçaldı. Birden susuverdiler. Pencerelerinden kayalığa baktılar. Mürettebattan biri kargo kapısını açınca, kabinin içi bir anda buz gibi oldu. Bir polis fotoğrafçısı, hemen dev tele objektifli makinesini yerleştirdi.

Başkomiser Delaney'i sarsan ilk görüntü, Daniel Blank'ın durduğu yerin darlığı oldu. Forrest, doruğun üstü «iki kişilik bir yatak» genişliğinde demişti, ama yukardan bakınca, Blank'ın aşağıya düşmeden ya da yuvarlanmadan burada bir saat nasıl durabildiğine şaşmamak imkansızdı.

Helikopter biraz daha alçalıp, doruğun çevresinde döner, fotoğrafçı üst üste resimler çekerken, Delaney birden bir korku hissetti içinde. Yanındakilere bakınca, onların da aynı heyecanı yaşadıklarından kuşkulandı. Bu yükseklikten Blank'ı taş tüneğinin üzerinde görmek ve Şeytan Iğnesi'ni kuşatan insanların oraya dönük, soluk benizlerine bakmak, Delaney'in, adamın eriştiği yüce yalnızlık karşısında korkuyla karışık bir hayranlık duymasına yetmişti. Buna nasıl dayanabildiğini bir türlü anlayamıyordu.

Sorun, adamın, sadece bu kadar tehlikeli bir yere sığınmış olması, sipsivri gök yüzüne yükselen bir kaya parçasının doruğuna serilip yatması değildi. Asıl önemli olan, kendisini bilerek hayattan ve yaşa-

maktan koparıp ayırması ve bu yolla eriştiği salt yalnızlıktı. Blank sanki kayanın üzerinde değil de, havada yüzüyordu; demirli değildi de, bir akıntıya kapılmış, gidiyordu.

Delaney şu anda hissettiği şeyi, ömründe bir, belki de iki kere daha hissetmişti. Birinde bir toplama kampına girip de, çöpe dönen insanlarla karşılaştığı an, bir seferinde de annesini, karısını, üç çocuğunu öldürdükten sonra, polisleri çağıran adamın kana bulanmış sinirli parmaklarının arasından, kanlı ekmek bıçağını alırken. Son olarak da, bir deli kadını, kafasını duvara vura vura parçalamaktan tatlılıkla caydırmıştı. Şimdi de Blank...

İnsanı ürküten, asıl korkutan, çılgınlıktı; demir taramaktı, başıboş yüzmeye başlamaktı. Derinlere kadar inen, uygarlık ve kültürün üzerine kılıf gibi geçirilen ilkel bir dehşetti bu. Milyonlarca yılı fırlatıp uzaklara atıyor, sonra da «Bak!» diyordu. Ve her taraf kapkaranlıktı.

Daha sonra, hava fotoğrafları büyültülüp Hava Kuvvetleri teknisyenlerinin kısa bir çözümlemesiyle birlikte kendisine verildiğinde, fotoğraflardan birini seçip, bekçi kulübesinin dış duvarına raptiyeyle iliştirdi. Fotoğrafın gördüğü ilgi karşısında hiç şaşırmadı. Çünkü adamlarının da, aradıkları insanın yukarda olduğu başka hiç kimsenin kendisini bilerek bu şekilde kurban edemiyeceği konusunda kendisinin kuşkularını paylaşabileceklerini düşünmüştü.

Başkomiser Delaney, görevlilerin bazı alışılmamış özelliklerine de dikkat etti: Hemen hepsi, görülmemiş denilebilecek kadar sakindi, sessizdi; yüksek sesle konuşmuyorlardı, genellikle bu tür işlerde görülen kasılmalardan ve şakalaşmalardan eser yoktu. Nöbetleri sona erince, lise binasındaki sıcak yatakhanelerine

dönmekte de pek acele etmiyorlardı. Hiç şaşmadan, bir an kararsız kalıyor, son bir kez onu Şeytan İğnesi doruğuna bakıp, ağızları bir karış açık, yukarda tünemiş duran ve görünmeyen adamı seyrediyorlardı.

Bu işi Thomas Handry'la tartıştı Delaney. Gazeteci, polislerin yoldan geri çevirdiği meraklılarla görüşmeye gitmişti. «Yüzlerce, yüzlerce araba! Ülkenin dört bir köşesinden kalkıp, buraya akın etmişler. Ohiolu bir aileyle konuştum; niçin bu kadar uzaktan kalkıp geldiklerini, ne görmeyi umduklarını sordum.»

«Ne dediler?»

«Adam, bir hafta izinli olduğunu, buraya gelmenin, Disneyworld'a gitmekten daha kolay olduğunu, bu nedenle de, çoluk-çocuğu toplayıp, yola çıktıklarını söyledi.»

Artık iyice örgütlenmişlerdi: Her gün belirli saatlerde nöbet değiştirecek kadar çok adamları vardı. Yirmi dört saat aralıksız nöbetçi isteyen yerler için de sıkıntı çekmiyorlardı: New York'tan dev bir ışıldakla jeneratör de getirilmişti. Bu sayede Şeytan İğnesi'nin günün yirmi dört saatinde aydınlatılması olanağı yaratılmıştı.

Başkomiser Delaney'in kulübesine bir de gaz sobası kurulmuştu. Bekçinin masasının üzerine telsiz aracını yerleştirmişlerdi. Telsizcilerin pek bir işleri yoktu. Bu nedenle belirli zamanlarda devreye girip, her saat başı teypten mekanik bir sesle mesaj okuyan bir aygıt ayarlamışlardı. «Daniel Blank... Daniel Blank... Aşağı in... Aşağı in...» Ama bir yararı yoktu bunun da. Bundan sonra olacağına da kimse inanmıyordu.

Polis şefi Forrest her sabah Chilton postanesine gelen mektup torbasını getiriyor, başkomiser Delaney saatlerce gelen mektupları okuyordu. Birkaçının için-

den Daniel Blank'a gönderilen paralar çıkıyordu. Neden para gönderdikleri belli değildi. Ayrıca, Blank'a kadınlardan, insanı şaşırtacak kadar çok sayıda evlenme teklifi geliyordu. Hattâ bazıları mektupla birlikte bir de çıplak fotoğraflarını gönderiyorlardı. Ama mektupların çoğu, Daniel Blank'ı yakalamak için fikir verenlere aitti: Dört helikopter kaldırın, her birinden, kocaman bir ağın uçları sarkıtılsın ve bu ağı Şeytan İğnesi'nin üzerine atın. «Dinsel inançlarında samimi» bir grup insan toplayıp, Blank'ı aşağı inmeye ikna edin. Dev bir elektrikli pervane kurup, sığındığı kayadan aşağı uçurun onu. Bu arada Delaney'le Forrest' in çok önceden reddettikleri çözüm yolunu teklif eden mektuplar da çoktu: Bir avcı uçağı ya da helikopter gönderip, öldürün onu! Tekliflerden biri, Delaney'i ilgilendirdi: Şeytan İğnesi'nin üzerine birkaç gaz bombası atın; bayıldığı zaman maskeli olarak doruğa çıkacak biri, yakalayıp indirsin.

Başkomiser Delaney, o akşam tek başına düşünüp, gaz bombası önerisini keskin nişancılardan biriyle tartışmak istedi. Şeytan İğnesi'ne giden dar yolda yürüyüp, nişancıların pusuda beklediği yere vardı. Soluk benizli üç nişancı, çadırlarını oldukça iyi düzeltmişlerdi. Bir piknik masasının üzerine bağladıkları sıralara yaslanmışlardı. Nereden buldularsa, üç tane de çuval tedariklemişler —Delaney, her halde Forrest'in marifetidir, diye düşündü— tüfeklerini de bu çuvallara dayamışlardı. Ayrıca en yakın ağaçlara gerilen çadır bezleriyle, rüzgardan da sakınıyorlardı.

Delaney yaklaşırken, nöbetçi başını çevirip baktı.

«İyi akşamlar, şef.»

«İyi akşamlar. Nasıl durum?»

«Sakin.»

Delaney üç nişancının, öteki görevlilerle pek sıkı-

fıkı olmadıklarını biliyordu. Onlara, biraz bu işin hamalı, ya da celladı gözüyle bakıyorlardı. Ama nişancılar da, bunu hiç umursamıyorlardı. Elbette, bu gözle görüldüklerinin farkındaysalar. Üçü de uzun boylu, zayıf adamlardı. İkisi Kentuckyli, biri Kuzey Carolinalıydı. Delaney onların yanında rahatsız oluyordu belki, ama bu görevlerin niteliğinden çok, konuşkan olmamalarındandı.

«Yeni yılınız kutlu olsun,» dedi birden keskin nişancılardan nöbetçi olanı.

Delaney şaşkın şaşkın adamın yüzüne baktı. «Vay canına, sahi mi?»

«Ya, ya! Yeni yılın arifesindeyiz.»

«Vay canına... Sizin de yeni yılınız kutlu olsun öyleyse. Ben çoktan unutmuşum bunu.»

Adam sustu. Başkomiser, kum çuvallarının üzerinde dayalı duran tüfeğe baktı.

«Sprinfield Oh-Üç,» dedi. «Yıllardır görmemiştim bu silahı.»

«Ordunun ıskartası arasından aldım,» dedi gözlerini bir an bile Şeytan İğnesi'nden ayırmayan adam.

«Elbette,» diye başını salladı Delaney. «Tıpkı benim kırk beşlik Colt'umu aldığım gibi.»

Adamdan, ne olduğu anlaşılamayan bir ses çıktı; komiser, herhalde güldü diye düşündü.

«Bakın,» dedi Delaney, «postadan bir teklif geldi. Acaba sizce tepeye bir gaz bombası oturtmak olanağı var mı?»

Keskin nişancı bakışlarını Şeytan İğnesi'ne dikti. «Tüfekle mi, havan topuyla mı?»

«Farketmez.»

«Havanla olmaz. Tüfekle olabilir. Ama doruğa oturtmak zor. Ya kayar, aşağı gider; ya da o tutup atar.»

«Bence de öyle,» dedi komiser. «Etrafı boşaltıp

gaz püskürtebiliriz, ama rüzgar o kadar değişik yönlerden esiyor ki.»

«Ha, ha!»

Başkomiser geri döndü ve katedral kulesine benzeyen kaya parçasına sadece bir defa baktı. Gerçekten yukarda mıydı Blank? Gündüz çekilen fotoğrafları görmüştü; acaba bunlara güvenmeli miydi? Yine bir huzursuzluk sardı içini.

Kulübeye döndü, Chilton'dan dönen bir adamın getirdiği kalın zarfı aldı. Çavuş MacDonald'ın gönderdiği ve yürütülen soruşturmayla ilgili ifadelerin kopyalarıydı bunlar. Delaney kantin kamyonuna kadar uzanıp, bir kağıt fincan dolusu kahve aldı, geri döndü. Uydurma masasının başına geçip, bükük boyunlu lambayı ayarladı, kalın gözlüklerini taktı. Ağır ağır raporları okumaya başladı.

Bir şey arıyordu... ama ne? Bir açıklama, ya da bir ipucu ya da bir imalı söz. Daniel G. Blank'ı katil olmaya sevkeden şey neydi? Nerede ve ne zaman başlamıştı bu iş? Onun aradığı, istediği şey, sebepti. Deli, çılgın, akıl hastası, homoseksüel, psikopat gibi laflar etmenin hiçbir yararı yoktu. Bunlar birer etiketti. Altında, çok daha başka şeyler olmalıydı. Anlaşılması gereken, bu genç adamın neden beş kişiyi bile bile öldürdüğünü açıklayacak şeyler olmalıydı. Üstelik kurbanlarının dördü, kendisine yabancı kişilerdi.

Çünkü, diye öfkeyle düşündü Delaney, buna bir açıklama yolu bulunamazsa, hiç bir şeyi açıklama olanağı kalmazdı.

Paltosunu giyip tekrar dışarda dolaşmaya çıktığında, saat sabahın ikisi olmak üzereydi. Kulübenin çevresindeki alan iyice aydınlatılmıştı. Kara suratlı ağaçlar arasındaki dar patika da. Şeytan İğnesi'nin sivri sütunu da. Adamlar çevrede, başları yukarda, ağız-

ları bir karış açık, gözleri havalarda, bekleşiyorlardı. Başkomiser Delaney hiç sıkılmadan aralarına karıştı.

Hışırtılı geceye, hafif hafif esen rüzgara; ötesinde, göz kamaştırıcı bir aydınlığın parıldadığı siyah perdeyi andıran gökyüzündeki birer deliğe benzeyen yıldızlara bağrını açtı. Şeytan İğnesi'nin çizgileri aydınlık içinde yükseliyor, parlaklığın içinde hatlar daha yumuşak görünüyordu. Acaba yukarda mıydı? Gerçekten yukarda mıydı?

Başkomiser Edward X. Delaney'in içinde o anda birden öylesine güçlü bir şefkat duygusu uyandı ki, bağıra bağıra ağlamamak için ağzını kapatmak, alt dudağını şiddetle ısırmak zorunda kaldı. Davetsiz, hattâ istenmeyen biri olarak, bu adamın tutkusunu paylaşıyor, ruhuna giriyor, acılarını anlıyordu. Pek de sevimli olmayan bir bağlantıydı bu, ama inkar da edemezdi. Cürüm, sebep, güdü... artık her şey önemsiz görünüyordu gözüne. Kendisini böyle perişan eden, işte şu tek başına sürüklenip giden adamdı. Gece ve gündüz, günün her saatinde, burada, bunun için mi toplandılar diye düşündü. Yani şu kara yaslı kara başlı adamı, ellerinden geldiği kadar avutmak için mi bir araya gelmişlerdi yoksa?

Birkaç gün sonra —üçüncü gün müydü? Dördüncü gün de olabilirdi— öğleyi oldukça geçmiş bir saatte, başkomiser Delaney'e her gün çekilen hava fotoğrafları getirildi. Daniel G. Blank, kayalığın üzerinde çırıl çıplak uzanmış yatıyor, kanatlarını açmış kartal gibi gökyüzüne bakıyordu. Başkomiser fotoğrafı seyretti, derin bir soluk aldı, bakışlarını başka yere kaçırdı. Sonra bir daha bakmadan, hepsini zarfın içine yerleştirdi. Hiç birini de çıkartıp kulübenin duvarına asmadı.

Biraz sonra Samuel Barnes telefon etti.

«Delaney?»

«Evet.»

«Ben Barnes. Fotoğrafları gördün mü?»

«Evet.»

«Daha fazla dayanacağını sanmıyorum.»

«Hayır. Yukarı çıkalım, ister misiniz?»

«Hemen değil. Bir iki gün daha havadan denetleyelim. Isı düşüyor.»

«Biliyorum.»

«Acele yok. Gazetelerde çok iyiyiz. Hoparlörle çağrı çok iyi oldu. Herkes, elimizden geleni yaptığımızı söylüyor.»

«Evet. Elimizden geleni yapıyoruz.»

«Elbette. Ama hava bozmaya başlıyor. Göller Bölgesi'nden bir kötü hava akımı yaklaşıyor. Bulutlu, rüzgarlı bir hava; sonra da kar. Dondurucu soğuk. Bunları da sineye çekersek, sersem der herkes bize. Ben, altı ocak diyorum. Sabah erkenden. Nasıl olursa olsun, önemli değil. Ne dersiniz?»

«Benim için mesele yok. Ne kadar erken olursa, o kadar iyi. Nasıl yapalım? Tırmanarak mı, helikopterle mi?»

«Helikopterle. Kabul mü?»

«Evet. En iyisi öyle.»

«Tamam. Hazırlığa başlayalım. Yarın sabah ben gelirim, konuşuruz. Allah cezasını versin, belki de ölmüştür bile.»

«Evet,» dedi başkomiser Delaney, «belki de.»

Dünya, Daniel Blank için artık bir şarkıydı. Bir şarkı. Şarkıııı... Her şey şarkı söylüyordu. Sözleri, hattâ ezgisi de yoktu. Ama kulaklarını dolduran, hücrelerini ve hücrelerinin parçacıklarını zevkle titreş-

tirecek kadar, içinde titreşimler yaratan, bitmek bilmeyen bir mırıltı.

Artık ne susamak vardı ne acıkmak; ama hepsinden iyisi, acı çekmek yoktu, hiç bir acı. Bu yüzden şükrediyordu. Buruşuk ve yarı kapalı göz kapaklarının arasından, bulanık gözleriyle süt beyazı gökyüzüne baktı. Beyazlık ve ezgisiz vızıltı, bir oldu: Ölümsüzlüğe kadar uzanıp giden, dev gibi bir birlik; karabasan gibi üzerini sardı. Ama o halinden memnundu.

Mutluydu, artık adının çağrıldığını da işitmiyordu; mutluydu, artık kayasının üzerinde dolaşıp duran helikopteri de görmüyordu. Ama kimbilir, belki de bütün bunlar hayaldi; o kadar çok şey hayal etmişti ki: Bir aralık Celia Montfort da, suratında Afrika maskesiyle yanına gelmişti. Bir keresinde Tony ile konuşmuştu. Bir başka seferinde kambur, iriyarı bir siluet görmüş, salınıp yalpalayarak yanından uzaklaşmasını seyretmişti. Ve bir seferinde de, ağır çevrilmiş bir film gibi dans ederken, bir adamı öpmüş, buz baltasının havaya kalktığını gördüğü halde, balta inmeden, adam süt beyazlığı içinde silinip kaybolmuştu.

Ama bu görüntüler, bütün görüntüler kaybolmuştu; artık bomboş bir sahnenin ortasında, tek başınaydı. Pek ender olarak, beyazdan da beyaz birtakım daireler gözünün önünde yüzüyor, sonra kalkıyor, uzaklaşıp gözden kayboluyordu. Bunları seyretmek hoş oluyordu, ama gittikleri zaman, ayrıca hoşlanıyordu.

Gerçekle ilişkisini ağır ağır kaybediyordu. Ama zayıflığı aklını bütün bütün uyuşturmadan önce, duygularını yitirdiği halde, anlama yeteneğinin güçlendiğini hissetti. Dokunma-tad alma-koklama-işitme-görme dünyasından gelip geçtiğini sanıyordu. Artık göksel bir saçaklı âlemde, tatlı bir duruluk içindeydi; her

şeyin doğru, hiç bir şeyin yalan dolan olmadığı bir dünyada.

Minnet ve kıvançla, yaşamın bir mantığı olduğunu şimdi kabul ediyordu. Ve bu mantık, çok güzeldi. Bir elektronik beynin düzenli mantığı değildi; ama doğumun, hayatın ve ölümün, önceden kestirilmesi imkansız mantığıydı. Bireyin ölümcüllüğü, bütünün ölümsüzlüğüydü. Her şeyin, canlı cansız her şeyin, vızıldayan bir beyazlık içinde birleşmesiydi.

İşte bu birliği bilmenin, en sonunda çamurun ve yıldızların bir parçası olduğunu anlamanın coşkusuydu içindeki. Ne Daniel Blank, ne Şeytan İğnesi var olmuştu, ne de olacaktı. Var olan, yalnızca yaşamın sürekliliğiydi ve bu süreklilik içinde insanlar ve kayalar, çamurlar ve yıldızlar, birer tohum taneciği gibi görünüyor, bir süre boy atıp gelişiyor, sonra zamanın ötesindeki bir âleme geri dönüp, sürekli yeniden başlıyor, sürekli sona eriyorlardı.

En son olarak anladığı bu kavramı başkalarına aktaramayacağı için üzgündü; bulduğu kesin kavramın korkunç heybetini anlatamamanın acısını çekiyordu: Bir damla suyun Ay'dan küçük olmadığı, bir tutkunun, bir kum taneciğinden öte geçemediği bir raslantı ve olasılık evreni. Her şey hiçtir; ama her şey, her şeydir. Taşkınlığı arasında, bu kökleşmiş inançlara karşı olan düşünceye dört elle sarılıyor, yüreğine sokuyor, bağrına basıyor, gerçek diye belliyordu.

Hayatın, içinden çekilip gittiğini hissedebiliyordu, **hissediyordu** bunu! Yavaşça sızıyordu; harap teninden yükselip ayrılan, görünmeyen bir buhardan daha fazla bir şey değildi; kopup geldiği birliğin yeniden bir parçası olmak üzere gidiyordu. Yavaş yavaş, sevgiyle öldü, çünkü yalnızca biçim değiştiriyordu; yöntem öyle-

sine basitti ki, insanların ne diye boşuna ağladıklarını ve döğüştüklerini düşünebilirdi.

Şu beyaz üzerine beyaz daireler yeniden görünüp, gözlerinin önünden uzaklaştılar. Yüzünde hayal-meyal bir ıslaklık, gelip-geçen bir yanma hissetti. İçini dolduran mutlulukla, ağlayıp ağlamayacağını kendine sordu.

Yağan kardı, ama o bilemedi kar olduğunu. Yavaş yavaş üzerini örttü kar, sertleşen çatlak cildini yumuşattı, bedeninin eriyip çökmüş çukurlarını doldurdu, kıvrık eklemlerini ve göğe dikilip açık kalan gözlerini sakladı.

Şafakta, kar dinmeden önce, Şeytan İğnesi'nin üstünde Blank çoktan yumuşak hatlı bir tepecik halini almıştı. Bembeyaz ve lekesiz bir kefeni vardı artık.

5 ocak günü, gece geç vakit, başkomiser Delaney, Eyalet Polisi şefi Samuel Barnes, polis şefi Forrest, başkomiser Sneed ve şef telsizcinin katıldığı bir toplantı yaptı. Hep birlikte park bekçisinin kulübesine tıkıştılar; meraklı gazetecileri uzak tutmak için, kapıya bir de resmî polis diktiler.

Barnes bir program hazırlamış, bunun kopyalarını da herkese dağıtmıştı.

«Lafa dalmadan önce,» dedi hızlı hızlı konuşarak, «son hava tahmin raporunu bilelim: Gece yarısı kar başlayacak, ancak şafakta dinecek. İki buçuk ile beş santim arası bir kalınlıkta kar tutacak. Isı sıfırın altında 5 ile 10 derece arasında değişecek. Yarın sabah ısı beş dereceye kadar yükselecek. Öğleye doğru, belki bir saat önce ya da sonra, asıl felaket başlayacak. Çünkü barometre düşecek, ısı düşecek, karla karışık yağmur ve dolu, sulu kar bekleniyor. Rüzgarlar da yir-

mi beş ile elli deniz mili arasında esebilecek.»

«Bayılırım,» dedi pilotardan biri, «Çok güzel olur böyle havada uçmak.»

«Yani,» diyerek sözünün kesilmesine hiç aldırmadan devam etti Barnes, «Adamı aşağı indirmek için beş-altı saat vaktimiz var. İndiremezsek, hava şartları bizi belki günlerce mıhlar buraya. Çünkü yaklaşan, çok büyük bir kötü hava akımı. Tamam; şimdi elinizdeki programa bakın. Saat dokuzda Newburgh havaalanından kalkış. Ben helikopterde olacağım. Alçak uçuş ve son keşfin yaklaşık olarak saat dokuz buçukta sona ermesi. Saat ona doğru merdivenle halatlı bir adamın, Şeytan İğnesi'nin doruğuna indirilmesi. Başkomiser Delaney, siz burada, kara harekatını yöneteceksiniz. Bu kulübe, genel karargah olacak. Telsiz şifresi de, Chilton Bir. Helikopterin şifre adı, Chilton İki. Doruğa indirilecek adam da, Chilton üç. Herkes anladı mı? Sneed, sen saat dokuzda doktoru burada bulundur. Forrest, sen de vilayetten bir cankurtaranla bir tabut getirtebilir misin?»

«Elbette.»

«Blank'ın öldüğünü, ya da en azından baygın olduğunu sanıyorum. Ama yaşaması ihtimali düşünülerek, merdivenle indirilecek adam, silahlı olacak.»

Başkomiser Delaney başını kaldırdı. «Chilton üç kim?» diye sordu. «Merdivenle kim indirilecek doruğa.»

Helikopterin üç kişilik mürettebatı birbirlerinin yüzlerine baktılar. Üçü de güneş rengi üniformalarının üzerine kürk yelekler giymiş, genç adamlardı. Ayaklarında da içleri kürklü botlar vardı.

En sonunda, ufak tefek olanı omzunu silkti. «Boş verin, ben inerim,» dedi. Fare suratında çizgi gibi bir gülümseme belirdi. «En hafifleri benim. Ben alırım domuzu aşağıya.»

«Nedir adın senin?» diye sordu Delaney.

«Farber, Robert H.»

«Binbaşının dediklerini işittin, Farber. Blank herhalde ya öldü, ya da baygın. Ama garanti değil bu. Şimdiye kadar beş kişiyi öldürdü. Aşağıya indiğin zaman, kımıldandığını, seni tehdit edecek bir hareket yaptığını görürsen, hiç bir şey düşünme, gör hesabını.»

«Üzülmeyin siz, komiserim. Aksırsa bile, ölmüş demektir.»

«Ne alacaksın yanına?»

«Ne? Ha, silah olarak mı dediniz? Herhalde otuz sekizliğimi. Kılıfı sağıma asacağım. Bir de kısa namlulu tüfek.»

Başkomiser Delaney dosdoğru Barnes'e baktı. «Yanına daha ağır bir şey alsa, içim rahat edecek,» dedi. Tekrar Farber'e döndü. «Bir kırk beşlik kullanabilir misin?» diye sordu.

«Elbette, şef. Ben Deniz Piyadesi denen belalıların yanında savaştım.»

«İstersen benimkini alabilirsin, Bobby,» dedi pilotlardan biri.

«Kısa namlulu tüfek yerine de, doğru-dürüst bir tüfek,» dedi Delaney. «Hem de namlusuna, vücutta parçalanan mermi sürülmüş olarak.»

«Mesele değil,» dedi Barnes.

«Gerçekten bu kadar top-tüfeğin lazım olacağına inanıyor musunuz?» diye sordu komisere Farber.

«Hayır, hiç sanmıyorum,» dedi Delaney. «Ama herif çok hızlıydı. O kadar hızlıydı ki, anlatamam size. En iyi adamlarımdan birini yere serip kaçacaktır. Gerçi burada bir haftadır aç ve susuz kaldı. Eğer sağsa, herhalde eskisi kadar hızlı olamayacaktır. Taşıyacağın ağır silahlar, sadece bir sigorta. Kullanmak

zorunda kalırsan, hiç tereddüt etme. Bu bir emir, değil mi binbaşı Barnes?»

«Evet,» diye onayladı Barnes, «bu bir emirdir, Farber.»

Birkaç ayrıntıyı daha tartıştılar: Basına nasıl haber verileceği, fotoğrafçıların ve TV kameralarının nereye yerleştirileceği, cankurtaranın nerede parkedeceği, Blank aşağı indirildiği zaman, görev alacakların seçimi.

Gece yarısına doğru toplantı sona erdi. Adamlar el sıkıştılar ve sessizce ayrıldılar. İçerde yalnız Delaney'le, telsizci kalmıştı. Komiser bir aralık Barbara'yı aramayı düşündü, ama vaktin çok geç olduğu geldi aklına. Herhalde uyumuş olmalıydı karısı. Onunla konuşmayı o kadar istiyordu ki şu anda.

Birkaç dakikasını, öteberisini toplamakla geçirdi: Biriken raporlar, programlar, dosyalar içindeki yazışmalar. Eğer her şey yolunda giderse, yarın öğleye doğru, yanındaki adamlarıyla birlikte Manhattan'a dönmüş olacaktı.

Şimdiye kadar nasıl yorulduğunu, yatağını ne ölçüde özlediğini anlayamamıştı. Yorgunluğunun bir nedeni bedenseldi: Saatlerce ayakta kalmış, kasları bitmiş, sinirleri iyice gerilmiş ve yorulmuştu. Ayrıca ruhen de bitkindi. Bu Blank konusu çok uzamış, çok uğraştırmıştı kendisini.

Şu son gecede, kasketini giydi, kürklü paltoyu sırtına aldı ve son bir kez daha Şeytan İğnesi'ne bakmak üzere dışarı çıktı. Hiç kuşkusuz hava daha da soğumuştu. Kar geldiği belliydi. Kayalığın eteğinde dolaşan devriyeler, kürk paltolarının altına bir de lastik yelek giymişlerdi. Koyu karanlıklar içinde yalnız bir sigaranın ucu görünüyordu. Başkomiser Delaney geç

kalan birkaç miskinin ardında durdu. Hâlâ yukarıya bakıyordu.

Şeytan İğnesi'nin parıltılı yüksekliği karşısında yükseliyor, karanlık gökyüzüne uzanıyor, ışıldağın aydınlığında bir hortlağa benziyordu. Uzaklardan uluyan bir rüzgarın sesini işittiğini sandı birden Delaney; sanki bir çocuk ağlıyordu. Koca ve kalın paltosunun altında ürperdi. Ümitsizlikten, bilmediği bir şeyin korkusundan doğan bir ürperti. Şu anda ağlamak çok kolaydı; ama niçin ağlayacaktı; bunu bilemiyordu işte.

Dalgın dalgın, bu ümitsizliğin kendi günahlarından doğabileceğini düşündü. Birden kendisinin de büyük bir günah işlediğini anlamıştı. Onun günahı da, gururdu. Hiç kuşkusuz, en kahredici günahlardan biriydi bu; gururla karşılaştırılacak olursa, öbür altı günah, fizikî aşırılığın bir üst derecesi sayılabilirdi. Ama gurur, ruhsal bir bozukluktu; daha da beteri, sınırı yoktu, çizgisi yoktu; bir insanı baştan ayağa sarabilirdi.

Delaney, içindeki gururun sadece bir öz saygısı, ilkel bir bencillik olmadığını anlıyordu. Zayıf yönlerini herkesten daha iyi biliyordu; karısı dışında, herkesten. Ondaki kibir, öz saygısının ötesinde bir şeydi; bir çeşit küstahlık, olaylara, insanlara, ve çekinerek itiraf ettiği halde, Tanrı'ya karşı, haddini bilmeden ortaya koyduğu bir moral üstünlüktü.

Ama şu anda gururu, kuşkuları yüzünden ayaklar altına alınmıştı. Her zamanki gibi töresel bir yargıya varmış —bir polis için bağışlanmaz bir hata mıdır bu?— ve bunun sonucunda da Daniel G. Blank'ı soğuk bir kayalıkta, tek başına ölüme sürüklemişti. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Üzülerek, içinde insancıl bir şefkat, kendisinden daha zayıf insanlara karşı bir yakınlık olsaydı, daha başka bir sürü çıkar yol bulabileceğini düşündü. Ör-

neğin o kanun dışı aramada o Allahın belası delilleri gördükten sonra, pekâlâ Daniel Blank'la yüz yüze gelebilirdi. Hattâ belki Blank'ı itirafa bile razı edebilirdi. Eğer böyle yapsaydı, Celia Monfort bu gece sağ olacaktı; Blank da bir akıl hastanesinde. Sorunun bu biçimde açıklanması, başkomiser Delaney'in meslek hayatının sonu demek olur diye düşündü; ama artık bunun da hiç bir önemi kalmamış gibiydi.

Ya da kanuna aykırı bir arama yaptığını kabul eder, hiç olmazsa bir arama emri çıkartmaya çalışabilirdi. Ya da bu işten bütünlük elini eteğini çeker, Blank'ın cezalandırılması işini daha genç, vicdanını daha az dinleyen bir polise bırakabilirdi.

«Cezalandırma.» Kilit kelime buydu işte. O Allahın belası gururu, kendisini moral bir yargıya varmaya zorlamış, bunu başarınca da, hem polis, hem yargıç, hem de jüri olmuştu. Şimdi de Tanrı rolü oynamalıydı; işte küstahlığı kendisini en sonunda buna itmişti.

Bir polis olarak nice yıllar geçirmişti. Bu işe sokak köşelerinde başlarsınız; karı-koca kavgalarında arabuluculuk eder, üniformalı bir Hazreti Süleyman edasıyla dolaşırsınız. En sonunda suçlu olduğunu bildiğiniz bir adamı, ölüme sürüklersiniz; işlediği suç yüzünden acı çekmesini dilersiniz. Düpedüz gururdu bu; gururdan başka bir şey değildi. Öyle insanın kolayca anlayacağı, çetin bir işin altından kalkmak gibi insancıl bir gurur da değil, ama insanı önce yargıya varmaya, sonra mahkum etmeye, en sonunda da cezasını infaza iten pis bir gurur. Peki, ya başkomiser Edward X. Delaney'i kim yargılayacak, kim mahkum edecek ve cezasını kim infaz edecekti?

Hayatında yanlış bir yön vardı, şimdi anlıyordu bunu. Aslında dünyaya böyle gelmemişti. Blank'ın cinayet işleme manyaklığı ne kadar soya çekiminden, e-

ğitimden, çevresinden geliyorsa, ondaki de o kadar soyaçekimden, eğitimden ya da çevreden geliyordu işte. Daniel Blank nasıl kötü yola saptırılmışsa, koşullar ve talih de, onu yolundan saptırmıştı.

Her şeyi bilmiyordu elbette ve bilmesine de imkan yoktu; bunu şimdi görebiliyordu. Hayatta o kadar karmaşık eğilimler, akımlar, raslantılar vardı ki, ancak düşünmekten yoksun bir sersem, «Ben alınyazımın efendisiyim,» diyebilirdi. Efendisi değil, kurbanı, diye düşündü Delaney. Hepimiz, şöyle ya da böyle, bir kurbanız.

Gariptir, bunun hiç de can sıkıcı bir kavram olduğunu ya da kanuna aykırı bir davranış için özür sayılabileceğini hissetmiyordu içinde. Hepimiz dünyaya, elimize tutuşturulan bir elle geliriz ve becerebildiğimiz kadar ustaca oynamaya çalışır, bir floş yerine per geldi diye yakınıp döğünecek zaman bulamayız. En yaman oyuncu, eli zayıf olduğu halde, başarılı oynamayı becerebilendir —belki de gerektiği zaman blöf yaparak— böylece ortadaki paranın hepsini toparlayın, ya da elindekini tutabilendir.

Başkomiser Delaney, şimdi kötü oyun oynadığını düşündü. Evlilik hayatı başarılı olmuştu; meslek hayatı da. Ama zaaflarını biliyordu... çok iyi biliyordu hem de. Yarı yolda bir yerde, insanlık onu terketmiş, şefkati tükenmiş, acıma duygusu kurumuş ve çekilmişti. Olduğundan başka biri gibi görünmek için geç kalıp kalmadığını bilmiyordu daha. Bir kere denemeliydi; ama dikkate alınması gereken koşullar ve talih de vardı. Bir de hatırlanması gereken yılların alışkanlık ve önyargıları.

Delaney olanca soğukkanlılığını yitirmiş olarak başını kaldırıp şeytan iğnesi'ne baktı. Ayağının altında dünya sarsılıyor, kayalıklar kararsızca devrilecekmiş gi-

bi oluyordu. Kuşkulu ve şaşkındı; kesin bir kavramı avucundan kaçırdığını hissediyordu. Yanlış ya da doğru, bir inaçtan doğan bu kavram, kendisini o zamana kadar hep desteklemişti.

Yukarıya bakan yüzünde bir şeyler hissetti: Hafif, soğuk bir ıslaklığın dokunuşu. Göz yaşları mı dersiniz? Hayır, atıştırmaya başlayan karın ilk tanecikleri. Işıkta görebiliyordu kar taneciklerini: Kolayca yırtılabilecek bir dantel işi gibiydi. İşte o anda Daniel Blank'ın ruhunun, bedenini terkedip karanlıklar içinde süzülerek uçtuğunu anladı. Hem başkomiser Delaney' in gururunu da yanında alıp götürerek.

Şafak sökmeden biraz önce, kar çisi yağmura dönüştü. Sonra o da dindi. Başkomiser Delaney saat 8.30'da sundurmanın altına çıktı. Yer, göz kamaştırıcı elmaslarla döşenmişti. Yeni doğan güneşin altında, ağaçların bütün kara dallarından, parlak buz parçaları sarkıyordu.

Kantin kamyonundan sıcak bir kahveyle sandviç almak için dışarı çıkarken, kalın paltoyu sırtına aldı. Hava açık, berrak, dayanılmayacak kadar ayazdı; insanın soluğunu kesiyordu. Günün ortadan yarılmış gibi bir hali vardı, ama dünya yine de berrak değildi: Güneşle yeryüzü arasında ince, beyaz bir örtü gerilmişti sanki. Aydınlıklar kısılmıştı.

Cankurtaran ağır ağır parkın içine girdi. Forrest arabadan atlayıp indi. Ahlaya-poflaya otomobilin park etmesine yardımcı oldu. Bir sedyeyle bir tabutu da, arka tarafından çıkardılar. Cankurtaranın iki adamı, sigaralarını tellendirmek için yeniden sıcak arabanın içine girdiler. Başkomiser Sneed de, on adamını, Alamo savunmasını hazırlayan, bir komutan eda-

sıyla yerli yerine koydu. Ama Delaney, bu sefer hiç karışmadı. Artık hiç bir şey ferketmezdi. En sonunda Forrest'le Sneed de, başkomiserin yanına, sundurmanın altına geldiler. Baş sallayarak birbirlerini selamladılar. Sneed saatine baktı. «Şu sıralarda havalanıyorlardır,» dedi uğursuz bir sesle.

Helikopteri ilk işiten, Forrest oldu. «Geliyorlar,» diyerek modası geçmiş sahra dürbününü gözüne götürdü, kuzey yönünü araştırmaya başladı. Birkaç dakika sonra da başkomiser Delaney, helikopterin motor homurtusunu duydu. Forest'in işaret ettiği yöne bakınca, ağır ağır açılıp, Şeytan İğnesi'nin üzerinde sarsılarak dönmeye başlayan helikopteri gördü.

Telsiz cızırdadı.

«Chilton Bir'den Chilton iki'ye. İşitiyor musunuz sesimi?» Samuel Barnes'in kalın, hızlı konuşan sesiydi bu. Motorların gürültüsünden, boğuk çıkıyordu biraz.

«İyi işitiyoruz, Chilton iki,» dedi telsizci.

«İnişe geçtik ve keşfe başladık. Başkomiser Delaney nerede?»

«Elinde portatif mikrofon, sundurmanın altında. Sizi dinliyor.»

«Kayanın üstü karla kaplı. Orta yerinde daha yüksekçe bir tepecik oluşmuş. Sanıyorum Blank bu. Hareket yok. İniyoruz.»

Sundurmanın altındakiler, güneşten gözlerini sakınmak için ellerini siper ettiler. Yukarı baktılar. Gürültücü bir böceği andıran helikopter, daha alçaldı, sonra yavaşladı, biraz yana kayıp, doruğun tam üzerinde durdu.

«Chilton iki, Chilton Bir'i arıyor.»

«İşitiyoruz, Chilton iki.»

«Hiç bir hayat belirtisi yok. Hiç bir belirti yok.

Rüzgar karları savurmuyor. Anlaşılan donmuş karlar. İnişe geçiyoruz.»

«Roger.»

Helikopterin sanki hiç hareket etmeden havada asılı gibi kaldığını gördüler. Beyaz kargo kapısının açılışını izlediler. Açık kapıda ufak bir şekil belirinceye kadar, aradan sanki çok uzun bir zaman geçti. Farber kablo merdivenden aşağı inmeye başladı. Göğsüne de deriden, halkalı bir halat sarılmış, kolunun altına sıkıştırmıştı bunu. Tüfeğini sağ eliyle tutuyordu. Sol göğsündeki telsiz vericisindeydi.

«Chilton Iki'den, Chilton Bir'e. Chilton Üç inişe geçti. Biz telsiz denemesi için iki metre yükseklikte duracağız.»

«Chilton Bir'den, Chilton İki'ye. Ben Delaney. Sizi görebiliyoruz. Dorukta bir hareket var mı?»

«Hiç bir hareket yok, komiserim. Sadece bir vücudun dış hatları görülüyor. Karlar altında. Şimdi telsiz denemesi: Chilton İki'den Chilton Üç'e: Sesimi işitiyor-musunuz?»

Helikopterin altındaki kablonun ucunda sallanan adamı seyrettiler. Küçük daireler çizerek tembel tembel sallanıyordu.

«Chilton Üç'ten, Chilton Iki'ye. Sesinizi net olarak alıyorum.» Farber'in sesi, soluk soluğa ve motor gürültüsüyle karışıktı.

«Chilton iki'den, Chilton Üç'e. Tekrar edin: İşitiyor musunuz?»

«Chilton İki, kalın ve net olarak işitiyorum dedim.»

«Chilton iki'den, Chilton Üç'e. Tekrar edin, beni işitiyor musunuz?»

Delaney alçak sesle küfürü bastı, el mikrofonunu biraz daha yaklaştırdı dudaklarına.

«Chilton Bir'den, Chilton Üç'e. Sesimi işitiyor musunuz?»

«Hay Allah, evet be Chilton Bir! hem de net olarak. Neler oluyor? Beni duyabiliyor musunuz?»

«Evet, Chilton Üç! Size cevap vereceğim şimdi. Chilton Bir'den Chilton İki'ye.»

«Burası Chilton İki. Barnes konuşuyor.»

«Ben Delaney. Chilton Üç'le temas kurduk, binbaşım. O bizi işitiyor, biz de onu. O sizi de dinliyor, ama anlaşılan siz onun sesini alamıyorsunuz.»

«Orospu çocuğu,» dedi buruk bir sesle Barnes. «Bırakın bir kere daha deneyelim. Chilton İki'den, Chilton Üç'e. Sesimi işitiyor musunuz? Cevaplayın.»

«Evet, işitiyorum, Chilton İki. Ama donuyorum burada.»

«Chilton Bir'den, Chilton İki'ye. Chilton Üç'ün cevabını biz işittik. Siz de işitebildiniz mi?»

«Bir tek kelimesini bile anlayamadık,» dedi öfkeyle Barnes. «Neyse, şimdi kendisini yukarı alıp, Allahın belası telsizlerimizi kontrol edecek vaktimiz yok. Bütün emirleri sizin aracılığınızla göndereceğim. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı» diye tekrarladı Delaney. «Chilton Bir'den Chilton Üç'e. Chilton İki, konuşmalarınızı tam işitemiyor, ama bizi duyuyorlar. Emirleri Chilton Bir aracılığıyla alacaksınız. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı; Chilton Bir. Kimsiniz?»

«Başkomiser Delaney.»

«Şef, söyle beni şu Allahın belası kayanın üzerine biraz daha indirsinler. Yukarda kıçım dondu be.»

«Chilton Bir'den, Chilton İki'ye. Daha alçalın.»

Kablonun ucunda sallanan şeklin kıpırdandığını gördüler. Sonra birden, bir metre kadar aşağı düşüver-

di. Bir gıcırtıyla birlikte yine yükseldi. Farber dehşetle sallandı.

«Allah belalarını versin!» diye bağırdı. «Söyleyin şunlara, biraz yumşak hareket etsinler, kolumu kopartacaklardı az daha.»

Delaney bu mesajı geçmeye gerek görmedi. Durumu gözledi ve birkaç dakika sonra merdiven kablosu yavaş yavaş aşağıya uzandı. Farber, şimdi Şeytan İğnesi'nin daha da yakınındaydı.

«Chilton Bir'den, Chilton Üç'e. Bir hareket var mı?»

«Hayır. Hiç bir şey yok. Yalnız kar var. Orta yerde bir tepecik. Kar bir tarafa daha çok yığılmış. Yaklaşıyorum. Üç metre kadar kaldı. Söyleyin ağır indirsinler. Anasını bellediğimin herifleri, ağır indirsinler ulan!»

«Chilton Bir'den, Chilton İki'ye. Farber doruğa yaklaştı. Vinci ağırlaştırın. Ağır ağır.»

«Roger, Chilton Bir. Onu görebiliyoruz. Nerdeyse inecek. Biraz daha. Birazcık daha...»

«Burası Chilton Üç. İndim. Ayaklarım yere değdi.»

«Ne kadar kar var?»

«Üç santim kadar; yığılan yerlerde de yedi-sekiz santim. Halkalı halatı çıkarabilmem için şu orospu kabloyu biraz daha gevşetsinler.»

«Chilton İki. Farber kabloyu gevşetmenizi istiyor.»

«Roger.»

«Tamam, Chilton Bir. İndirdim halatı. Söyle biraz uzaklaşsınlar, yoksa beni uçuracaklar aşağıya be.»

«Chilton İki, halkalı halatı aldı. Uzaklaşabilirsiniz.»

Helikopter sarsıldı ve merdiven kablosu sallanarak Şeytan İğnesi'nden uzaklaştı, doruğun etrafında geniş daireler çizmeye başladı.

«Chilton Üç, orada mısın?» diye sordu Delaney.

«Buradayım. Ne var?»

«Hiç hayat belirtisi var mı?»

«Hiç yok. Karın altında. Bekleyin de şu Allahın belası halkayı geçireyim omuzlarına.»

«Nefes alıyor mu? Ağzındaki karlar erimiş mi? Bir delik var mı üzerinde karın?»

«Hiç bir şey görmüyorum ben. Allahın belası kar her tarafını sarmış.»

«Silkele.»

«Ne?»

«Silkele dedim karı. Üzerindeki bütün karları silkele.»

«Neyle silkeleyim, komiserim? Eldivenim yok ki yanımda.»

«Ellerinle silkele ulan... ne sandın yani? Ellerini kullan. Bütün karı ve buzları silkele üzerinden.»

Farber'in sık sık soluduğunu, tüfeğin dipçiğinin kayalara çarpışını ve bazı boğuk sesleri işittiler.

«Chilton İki'den, Chilton Bir'e. Ne oluyor?»

«Üzerindeki karları silkeliyor. Farber? Nasıl gidiyor iş, Farber?»

«Komiserim, herif çıplak.»

Delaney derin bir soluk alıp, Forrest ve Sneed'e baktı. Ama onlar bakışlarını Seytan İğnesi'ne dikmişlerdi.

«Evet, çıplak,» diye elinden geldiği kadar sabırlı olmaya çalışarak seslendi mikrofona. «Biliyorsun bunu, fotoğrafları görmüştün ya. Temizle üzerini şimdi.»

«Aman Allahım, buz gibi. Taş kesilmiş. Canına yandığımının herifi, sanki kazık gibi. Allahım, bembeyaz da.»

«Temizledin mi üzerini?»

«Şey... ben...»

«Ne var ulan?»

«Kusacağım galiba, şef.»

«Hassiktir ulan, ne demek kusacağım?» diye gürledi birden Delaney. «Şimdiye kadar hiç ceset görmedin mi be?»

«Evet... elbette, gördüm şef,» dedi kararsız ve titrek bir ses. «Ama hiç dokunmadım.»

«İyi, şimdi dokun öyleyse. Hey Allahım, ısırmayacak ya seni. Önce suratını temizle.»

«Ha... Yüzünü... Elbette... Of, Allahım!»

«Şimdi ne olacak?»

«Eşşoğlunun gözleri açık. Dosdoğru bana bakıyor.»

«Seni gidi budala herif seni,» diye mikrofona gürledi yine Delaney. «Bana bak, aptal bir orospu gibi davranmayı bırakıp, erkek gibi yapabilecek misin işini, ha?»

«Chilton İki'den, Chilton Bir'e. Ben Barnes. Nedir mesele?»

«Farber rol yapıyor,» diye homurdandı Delaney. «Cesede dokunmak hoşuna gitmiyormuş.»

«Haşlamanız şart mı yani çocuğu?»

«Yok, şart değil,» dedi Delaney, «en iyisi ninni söyleyeyim isterseniz. Cesedi aşağı indirmemizi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?»

Sessizlik.

«Pekâlâ,» dedi en sonunda kalın sesiyle Barnes. «Nasıl istiyorsanız, öyle yapın bakalım. Ama aşağıya inince, sizinle görüşeceğiz herhalde.»

«Ne zaman, nerede isterseniz,» dedi kabaca Delaney ve birden Forrest'le Sneed'in arkadan kendisini seyrettiklerini gördü. «Siz de yaylanın bakalım arkamdan da, şu süt kuzusuyla bir konuşayım. Farber, orada mısın? Farber?»

«Buradayım,» dedi incecik bir ses.

«Bitirdin mi temizleme işini?»

«Evet.»

«Şimdi parmaklarını göğsüne daya bakalım. Yavaşça. Dikkat et, bir soluk alıp verme, ya da kalp çarpması gibi bir ses var mı?»

Bir süre sonra: «Hayır. Hiç bir şey yok, şef.»

«Yanağını dudaklarına yanaştır.»

«Ne?»

«Yanağını. Dudaklarına. Yanaştır. Sıkı. Sıkı. Anladın mı?»

«Evet... Elbette.»

«Bak bakalım, soluk alıp veriyor mu?»

«Allahım...»

«Evet?»

«Hiç bir şey yok. Komiserim, herif ölmüş, iyice ölmüş!»

«Pekâlâ. Halkalı halatı geçir şimdi üzerine. Göğsünden dola. Kollarının altından. Zincir bağlantısının yukarda olmasına dikkat et.»

Şimdi sundurmanın altındaki herkes bakışlarını Şeytan İğnesi'ne dikmiş, bekliyordu. Parktaki herkes de aynı bekleyiş içindeydi: Nöbetçiler, keskin nişancılar, gazeteciler. Fotoğrafçıların objektifleri ve TV kameraları da oraya bakıyordu. Delaney dikkat etti; şaşılacak kadar az gürültü ediliyordu. Hareket de pek azdı. Herkes kendisini o anın heyecanına kaptırmış, bekliyordu...

«Farber?» diye mikrofona seslendi yine Delaney. «Farber, halkayı geçirdin mi?»

«Beceremiyorum,» dedi titrek bir ses. «Yapamıyorum.»

«Yine ne aksilik çıktı?»

«Şey... iyice yayılmış adam, şef. Kolları iki yanına çok geniş biçimde açık. Bacakları da öyle. A-

man Allahım, maslahatı yok olmuş.»

«Bırak şimdi maslahatını!» diye öfkeyle gürledi Delaney. «Unut maslahatını. Kollarını da unut. Yalnız ayaklarını birleştir ve halkayı üzerinden kaydırıp geçir, gövdesine kadar çıkart.»»

«Yapamam,» diye bir cevap geldi yukardan ve sesinde hepsi bir panik belirtisi sezdiler. «İmkansız, yapamam.»

Delaney derin bir soluk aldı. «Beni dinle ulan, götü boklu piç, sen bu işe gönüllü girdin. Sen dedin, 'o herifi ben indiririm aşağıya,' diye. Haydi bakalım, şimdi oradasın işte. İndir bakalım da, görelim. Birleştir bileklerini.»

«Şef, adam buz gibi, taş gibi de katı.»

«Yapma Allah aşkına,» dedi başkomiser Edward X. Delaney. «Taş gibi katı ve buz gibi, ha? Ne kadar ayıp, keşke temmuz olsaydı da, kazma kürekle indirseydin aşağıya, değil mi? Sen polis değil misin, ulan? Sana niçin para verdiklerini sanıyorsun be? Dünyanın pisliğini, çirkefini temizlemek için, ha? Beni dinle şimdi, mahallebi çocuğu, korkak it kuzusu. Yakala şu bacakları ve bir araya getir bakayım.»

Bir an süren bir sessizlik oldu. Delaney, başkomiser Bertram Sneed'in döndüğünü, sundurmanın öbür tarafına yürüdüğünü gördü. Ters yöne bakarak, öfke ve kızgınlıkla sundurmanın parmaklığına asılmıştı.

«Şef?» diye Farber'in titrek sesi işitildi.

«Buradayım. Ne oldu bacaklar?»

«Pek olmadı, şef. Biraz oynatabildim bacakları, ama galiba yapışmış. Cildi, Allahın belası kayalara yapışmış.»

«Elbette yapışmıştır,» dedi birden sesi yumuşayan ve cesaret verici bir tona bürünen Delaney. «Kayalığın üzerinde donunca, yapışır böyle. Hep aynıdır. Haydi

bakalım oğul, şimdi yavaş yavaş çek bacaklarını. Deriyi düşünme bile. Bacakları öne arkaya oynat.»

«Şey... Pekâlâ... Aman Allahl»

Beklediler. Delaney aradan yararlanıp, sırtındaki paltoyu çıkarttı. Etrafına baktı. Forrest yaklaşıp paltoyu aldı. Başkomiser ancak o zaman kan-ter içinde kaldığını anladı. Terin sırtından aşağı aktığını hissediyordu.

«Şef?»

«Buradayım, oğul.»

«Bacaklarındaki ve kıçındaki derinin bir bölümü söküldü. Parça parça kayalara yapışıp kaldı.»

«Sen aldırma ona. Nasıl olsa bir şey hissettiği yok. Bileklerini birleştirebildin mi?»

«Evet. İyi oldu. Halkayı geçirebileceğim kadar yaklaştırdım.»

«Harika. Harikalar yaratıyorsun. Şimdi bütün bedenini öne arkaya, sağa sola sars bakalım. Hızlı salla ki, vücudu kayalardan kurtulsun.»

«Aman Allahım...» diye hıçkırdı Farber. Şimdi ağlamaya başladığını hepsi anlamıştı. Kimse birbirinin yüzüne bakmıyordu.

«Baştan aşağı kurumuş,» diye inledi Farber. «Kupkuru olmuş, göbeği de şişmiş.»

«Sen bakma ona,» dedi Delaney. «İşine bak yalnız. Kımıldat. Kaldır yerinden.»

«Evet. Tamam. Şimdi kurtuldu. Fazla sökülmedi derileri.»

«İyi becerdin bu işi. Şimdi halkalı halatı geçir üzerine bakalım. Bacaklarını kaldırabiliyor musun?»

«Elbette. Allahım, ne kadar hafif. İskelet olmuş. Kolları hâlâ iki yana açık duruyor.»

«Ziyanı yok. Sorun değil bizim için. Nerede halka?»

«Yukarı doğru çekiyorum. Bir dakika... Tamam. Oldu. Tam yerinde şimdi. Kollarının altında.»

«Aradan kaçıp gitmez mi?»

«İmkanı yok. Allahın belası kolları kazık gibi zaten.»

«Hazır mısın helikoptere çektirmeye?»

«Çok şükür Allah'a, evet.»

«Chilton Bir'den Chilton Iki'ye.»

«Chilton iki. İyi işitiyoruz. Ben Barnes.»

«Halkalı halatı vücuduna geçirdi. Çekebilirsiniz.»

«Roger. Yaklaşalım.»

«Farber? Farber, orada mısın?»

«Hâlâ buradayım, şef.»

«Helikopter, cesedi almaya geliyor. Bana bir iyilik yapar mısın?»

«Nedir o, şef?»

«Şöyle karların altını karıştır, bir bak bakalım, bir buz baltası bulabilecek misin? Aşağı yukarı bir çekiç büyüklüğünde bir şey, ama baş tarafında, bir ucunda kazma gibi sivri bir yeri var. Onu ele geçirmeyi isterdim.»

«Bir bakarım. Siz de bana bir iyilik yapar mısınız, şef?»

«Ne?»

«Cesedi alıp, aşağı indirdikten sonra, geri dönüp beni de almalarını sakın unutturmayın, olur mu? Bu Allahın belası yeri hiç sevmedim.»

«Hiç merak etme,» diye yüreğine su serpti Delaney. «Seni de hemen almaya gelecekler. Söz veriyorum.»

Helikopter doruğa yaklaşıncaya kadar seyretti, ağır ağır Şeytan İğnesi'ne inişini gözledi. Sonra içeri girip, mikrofonu, telsizcinin masası üzerine bıraktı. Derin bir soluk alıp, titreyen ellerini süzdü. Dışarı çıkıp,

merdivenlerden aşağıya indi. Fotoğrafçılar şimdi objektiflerini Şeytan İğnesi'nin üzerindeki helikoptere çevirmişler, telaşla çalışıyorlardı.

Delaney, kasketi başında, kürk ceketinin yakasını yukarı kaldırmış, karın ortasında durdu. Diğerleri gibi, onun da başı arkaya yaslanmış, gözleri yukarda, ağzı bir karış açıktı. Beklediler. Helikopter havalanırken, motorların artan gürültüsünü dinlediler. Araç sallandı, silkelendi, bir daire çizip, üzerlerine doğru yaklaşmaya başladı.

Sallanan merdivenin altında, Daniel G. Blank halkalı halatla asılmış, gidip geliyordu. İki yana gerili kalan kollarının arasından asılmıştı. Başı, acılı bir ifadeyle arkaya doğru düşmüştü. Bilekleri sıkı sıkı birbirine yapışıktı. Çiroza dönen kupkuru vücudu, su beyazlığındaydı. Her yanında şişler ve ezikler görülüyordu.

Helikopter daha da alçaldı. Traşlı kafatasını, derisinin yüzülüp kayalara yapıştığı yerlerdeki pembe yaraları gördüler. Garip kuş dalgalandı, salındı. Sonra birden güneşin alçak ışınları arasına girip yakalandı, teninin çevresinde nurdan bir hale meydana geldi. Bu parlak ışık kısa bir an gözleri kamaştırdı vücut toprağa iner inmez, söndü, gitti.

Delaney döndü, uzağa yürüdü. Birden omuzunda bir el hissetti, durdu, döndü, Ayı Smokey'le karşılaştı.

«Neyse,» diyerek sırıttı başkomiser Sneed, «yakaladık en sonunda, değil mi?»

Delaney omzundaki koca eli silkeleyip uzaklaştırdı; sırtını, aşağı inen helikopterin çevresini bir anda kuşatan heyecan kasırgasına çevirip, devam etti yürümeye.

«Tanrı hepimizin yardımcısı olsun,» dedi yüksek sesle başkomiser Edward X. Delaney. Ama hiç kimse işitmedi onu.

SON SÖZ

Anlattığımız olayları izleyen bir ay içinde, aşağıdaki işler olup bitti:

Christopher Langley ve dul bayan Zimmerman, başkomiser Delaney'in büyük bir kıvançla katıldığı nikah töreninden sonra, dünya evine girdiler. Mutlu yeni evli çift, Florida'da, Sarasota'ya taşındı.

Calvin Case, profesyonel bir yazarın da yardımıyla, «Temel Dağcılık Teknikleri» adında bir kitap yazdı. Kitap mütevazi, ama umut verici bir satış yaptı. Yaygın kanaat, eserin dağcılığın bir temel bilgi kitabı olacağı. Case halen ikinci kitabının hazırlığıyla uğraşıyor: «Dünyanın En Çetin On Doruğu.»

Anthony (Tony) Montfort, Avrupa'ya, annesinin babasının yanına döndü. Valenter'in ne olduğu şimdilik bilinmiyor.

Charles Lipsky sahte yardım makbuzlarıyla para sızdırmaya kalkan bir şebekeye bulaştı, yargılanmak üzere, tutuklu bulunuyor.

Samuel ve Florence Morton, kadın erkek bir arada çıplak yüzülebilen «sağlık kulüpleri» zincirinin ilk halkasını açtılar. Haklarında «kamuya zararlı davranışları» nedeniyle soruşturma açıldı, ama serbestler, yargılanmalarını bekliyorlar.

Sabık polis müdür muavini Broughton, partisinin New York Belediye Başkanlığı için katıldığı ön seçimlerde yenilgiye uğradı. Şimdi «kanun ve nizam» sloganını bayrak edinecek yeni bir parti kurmak peşinde.

Sabık komiser Marty Dorfman, başkomiserlik sınavını verdi ve Devriye Merkezi Hukuk Danışmanlığına atandı.

Komiser Jeri Fernandez, çavuş dedektif MacDonald ve dedektif Blankenship, takdirname aldılar.

Şair olmaktan ümidini kestiği anlaşılan gazeteci Thomas Handry, gazetesinin Washington bürosuna atandı.

Dr. Sanford Ferguson bir sabah erken saatlerde metresini ziyaretten evine dönerken, geçirdiği trafik kazasında öldü.

Belediye başkan yardımcısı Herman Alinski, hâlâ Belediye başkan yardımcısı. Sabık müfettiş Johnson ve sabık müfettiş yardımcısı Thorsen de birer derece terfi ettiler.

Başkomiser Edward X. Delaney de müfettişliğe yükseltildi ve Dedektif Şubesi şefliğine getirildi. Daniel Blank'ın ölümünden hemen hemen bir ay sonra, Barbara Delaney yakalandığı Proteus enfeksiyonundan kurtulamayarak öldü. Müfettiş Delaney bir yıllık matem süresinden sonra, sabık bayan Monica Gilbert'le evlendi. Bayan Delaney hamile.

mağrurlar

lawrence sanders

25 LİRA

roman

